3 1761 07588634 1

A635M

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ANTONINI LIBERALIS TRANSFORMATIONUM CONGERIES,

Interprete

GUILIELMO XYLANDRO.

Cum THOMAE MUNCKERI notis,

Quibus suas adjecit

HENRICUS VERHEYK.

196201
26:5:25

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud SAM. ET JOAN. LUCHTMANS,
Academiae Typographos. CIↃIↃCCLXXIV.

AMPLISSIMIS VIRIS

REIPUBLICAE

AMSTELAEDAMENSIS

CONSULIBUS

NATALIUM, MUNERUM, MERITORUM SPLENDORE ILLUSTRISSIMIS,

GUALTERO PETRO BOUDAAN, JC.

EGBERTO DE VRY TEMMINCK, JC.

ATHENAEI ET GYMNASII CURATORIBUS.

HENRICO HOOFT, DAN. FIL.

JANO VAN TARELINK.

GERARDO HOOFT, Ger. Fil. JC.

VIRO CONSULARI, ATHENAEI ET GYMNASII CURATORI

HENRICUS VERHEYK.

Libellus, quem Vobis, VIRI AMPLISSIMI, obfero, quamquam molis exiguae, & pretii non admodum magni, utilis tamen eſt, & ad Poëtas, qui ſine Mythographorum ope vix percipi poſſunt, illuſtrandos perquam idoneus. Fabulas continet, at non Mileſias, aut Romanenſes, ad juventutis, in his potius quam ſeriis meliorem aetatis partem conſumere ſolitae, mores corrumpendos, animosque ſat luxuriantes ad libidinem inflammandos, ad fiduciam ſui, ad inpotentem ambitionem, & ſeverio-
rum Sacrorum contemtum inſtigandos, adcommodatas, ſed quae contrarium pla-
ne

ne praecipiunt, unice conſcriptae, ut virtute ſua quisque ſe involvere diſcat, & ex adlatis eorum exemplis, qui ob Religionis neglectum, ob perjurium, affectatam tyrannidem, ſuperbiam, aliosque inconditos mores ſummo a Superis affecti deformantur ſupplicio, ſapere audeat. Et, uti ſub fabularum involucris latet ſemper aut veritas aut veritatis ſpecies, ita in his, quamquam veri ſpecie omnino videntur deſtitutae, ea ineſt utilitas, ut multa, alibi non facile reperienda, ex abſtruſiſſimis Antiquitatis latebris eruta, in lucem protrahant, & veram nonnullorum regnorum, civitatium, coloniarum, earumque conditorum originem ac denominationem detegant, & Scriptorum, temporis vel inſcitiae injuria perditorum, quorum opera vix, ac ne nomina quidem, ſine auctoris hujus ope, recte cognita eſſent, Fragmenta, veluti e naufragio conſervata, ad nos transmittant, ut etiam viris

doctis cum fructu quodam legatur, quidquid sit opusculi, nedum adolescentibus, quibus, Vestro jussu, evolvendus in manus traditur. Tyrociniis enim, quamquam e vetustis scriptoribus sunt, qui tersius scripserunt & emendatius, deponendis, propter facilitatem, qua est maxima, accommodatissimus fuit judicatus. Si enim *Munckeri*, qui praecedenti seculo eumdem hunc *Antoninum* suis observationibus illustratum edens de Graecarum Litterarum neglectu tanto opere questus fuit, aetas in nostra incidisset tempora, quibus Humaniores Litterae fere onera, non ornamenta, ducuntur, largiorem querelarum copiam nactus fuisset. Graeca enim, etsi, Graece qui nescit, Latine vix intelligit, non tantum non leguntur nisi ab invitis; sed & Latinis quam pauci incumbunt? incumbentium quam pauci, qui non omne tempus primariae huic linguae impendendum in damno ponant? Primo-

ribus

ribus ea guſtant labiis, &, veluti canes e Nilo, frigidam ſitim reſtinguunt, curſum abſolventes ante, quam ad metam pervenerunt.

Cruda haec tyrocinia, numquam ad maturitatem producenda, quandoquidem Eruditorum, noſtram inſtitutionem excipientium, ductus plerique eodem in numero habent, ad ſeveriora, haud illotis manibus tangenda, ſacra transferunt, unde haud levis conjectura eſt, brevi fore, ut, qui divinis rite faciundis, qui juri dicundo, qui morbis ſanandis, qui Philoſophiae operam navando, qui denique ad has ſcientias ex ipſis fontibus derivandas aditum aperiundo ſint, fruſtra quaerantur.

Quo alienior igitur juventutis animus eſt a laboribus, eo plus exiguis eorum conatibus inſerviunt ſcriptores, quanto, emendatius editi, minus inpedimenti objiciunt.

Et haec cauſſa, & exemplarium defectus me impulerunt, ut *Antoninum* hunc *Liberalem* meis aliorumque adnotationibus adornatum recudi curaverim.

Non indignabimini, MAECENATES OPTIMI! pro Veſtro in Litteras, earumque Cultores, ſtudio, pro favore inprimis erga me, quod has qualescumque curas, e ſola de juventute bene merendi voluntate natas, Veſtris Nominibus inſcribam et conſecrem.

Hoc enim niſi facerem, mali civis & ingrati hominis crimen non effugerem, quem, ab illo inde tempore, quo honorificam, &, quod Litteratis raro obtingit, luculentiſſimam, mihi, nil tale ſperanti, multo minus prenſanti, ſola & non vulgari BURMANNI Veſtri, quod gratus agnoſco, commendatione, demandaſtis provinciam, tanta benevolentia me eſtis proſecuti & proſequimini, ut Veſtra in

me

me beneficia non tantum devenerer maxima, ſed & palam praedicare, & poſteris teſtata facere dudum geſtierim.

Animum itaque ſpectetis, non munus, quod quidem perexiguum eſt, &, quam ſuſtinetis, perſona minus dignum: tale tamen, quo Vobis, quibus unice inſtituti mei ratio reddenda eſt, me, etiamſi publicis privatisque negotiis occupatiſſimum, Muſis litare non deſiſtere ipſa re praeſtem, atque adeo operam meam probem.

Quam rem ſi probavero, ſat magnum me cepiſſe fructum exiſtimabo, nullamque in me operam claudi patiar, qua Veſtrae de me opinioni in poſterum reſpondeam.

Vos interim PATRES ILLUSTRISSIMI, qui tanta cum laude, ut praeſentibus ſit admirationi, poſteritati vero exemplo, Remp. geritis, Libertatem tuemini, Mercaturam Reip. nervos fovetis, Libe-

rales Artes & Scientias promovetis, ut in Patriae commoda diu ſuperſtites & incolumes velit aeternum Numen, ex animi ſententia voveo.

Amſtelaedami Veſtrae. a. d. XVIII. *Aprilis* CIↃIↃCCLXXIV.

PRAE-

PRAEFATIO.

AEQUO ET ERUDITO LECTORI.

Quidquid de libelli hujus ſcriptore conjecerunt viri dd., adeo incertum eſt, ut quid amplectaris, vel rejicias, plane ignores, inque eo otium terere tanti non duxerim, ut novi nihil adferens, poſt longam diverſae opinionis disquiſitionem, Te inanem dimittam, & acque dubium.

Quis fuerit, aut quod geſſerit nomen, parum refert, modo utilitate non ſit deſtitutus, quod unicuique eum evolventi ſatis conſtat, quemadmodum ex eo multa disci, eumque non vulgaria complecti juſti harum rerum arbitri, Palmerius & Valckenarius *teſtantur, & nullus dubito, quin, qui in hoc ſcriptore cum Poëtis,* Ovidio *inprimis, &* Valerio Flacco *conferendo voluerit elaborare, magnam in iis meſſem etiamnum relictam inveniret, praeſertim ſi mendis & naevis, quibus nondum liberatus eſt, purgatiorem exhiberet plurium MSS. Codicum auctoritas.*

Etſi

Etsi enim Codex ille membranaceus, unus, qui hucdum repertus est, a vetustate se magno opere commendat, & forsan omnem fidem meretur, tam raro tamen & ante invisitato litterarum genere conscriptus est, ut mirum esset, si, qui primus Antoninum *ex eo descripsit, quamquam Graecarum Litterarum peritissimus,* Gulielmus Xylander, *ubique librarii manum assecutus fuerit.*

Hujus tamen industriae multum debemus, qui Nostrum, aliosque scriptores, e tenebris, quibus in aeternum damnati videbantur, in lucem protraxerit. Bibliothecae enim Principis sui loculos excutiens, uti erat vir laboriosissimus, nec opinus incidit in Codicem illum, praeter Antonini Liberalis Μεταμορφώσεων Συναγωγὴν, Phlegontem Trallianum περὶ Θαυμασίων καὶ Μακροβίων, *Ejusdemque* περὶ τῶν Ὀλυμπίων *Fragmentum:* Apollonii Ἱστορίας Θαυμασίας, & Antigoni Ἱστοριῶν Παραδόξων Συναγωγὴν, *continentem, eosque Graece, & Latinitate a se donatos, addito, quem decennio ante ediderat,* Marco Antonino *de Vita sua, in unum corpusculum redactos typis descripsit,* Basileae, A. CIↃIↃLXVIII. *Sed Adnotationes, uti ad reliquos scriptores rarae, sic ad* Antoninum, *septenarium numerum non superant, quia* adnotando omnia persequi noluerat, neque erat otium, *sed vere, quia, ut* Thuani *verbis utar,* non famae scribebat, sed fami.

Hoc

Hoc Catone *centum plus annis contentus fuit orbis Eruditus, donec* Abrahamus Berkelius A. CICIↃCLXXIV. Lugd. Bat. Antoninum *a reliquis, quos ei e Codice Mſ. adjunxerat* Xylander, *ſeparatum ediderit, ſubmiſſis aliquot notulis, quarum jejunitatem vix excuſat feſtinatio, ad quam deinde provocavit.*

Hanc Editionem, etiam in mendis preſſe ſecutus Thomas Gale *anno ſequente* Pariſiis *in lucem emiſit* Liberalem, *una cum* Apollodoro Athenienſi, Conone Grammatico, Ptolemaeo Hephaeſtionis F. & Parthenio Nicaeënſi, *ſub* Hiſtoriae Poëticae Scriptorum Antiquorum *nomine. Sed in notis ad* Antoninum *illuſtrandum non multum operae conſumſit*, Berkelio *tamen melius de ſcriptore meritus, quamquam* Xylandrianam *Editionem non vidiſſe videtur.*

Idem in Munckero *obſervaſſe mihi viſus ſum, qui alioquin largiorem emendandi materiem nactus fuiſſet, etiamſi praeterea de* Antonino *tam egregie meritus ſit, quam a viro tam docto ſperari poſſit.*

Hic Galeanam Editionem videre non potuit, quî ſuam eodem anno, b. e. CIↃIↃCLXXV. *typis deſcripſit; nam, quod in titulo annus* LXXVI. *conſpicitur, id novitatis gratiam aucupantem Typographum praefixiſſe, neceſſitate quadam coactus, ad* Hygini *iteratam Editionem C.* 59. *monet, & manifeſto liquet ex Epiſtola* VII. *Kal. Nov.* A. LXXV.

LXXV. *ad* Nic. Heinſium, *una cum recens edito Liberali, data.*

Si itaque hunc Thomae Munckeri Antoninum, *quem ab eo novis eruditionis antiquae reconditaeque luminibus illuſtratum*, Graevio *teſtatur* N. Heinſius, *animadvertimus, mirabimur luculentam ipſius Adverſariorum copiam, & Eruditionis ſupellectilem, qua Liberalem intra anni ſpatium tam egregio Commentario illuſtratum, in lucem prodidit, quantumque, ſi* Hyginianas *lucubrationes, doctas & omni elegantia refertas, & quas de Eruditione ſua propaganda, ad Viros ſui ſeculi ſummos, inprimis* N. Heinſium, *larga manu dedit Epiſtolas, ſuo pretio aeſtimemus, dolendum ſit, agnoſcemus, quod hic Eruditionis theſaurus, in quo vel ſola Catalecta nobis ſalivam movent, in ignarorum heredum manus pervenerit, & piperi condiendo inſervierit.*

In hac Editione a Munckero *ſua, ſine ulla aequitatis ſpecie, perverſe tradu&ta & detorta clamitans* Berkelius, *ad novum commentarium, quo plurima a veri rectique norma longiſſime remota commiſiſſe* Munckerum *monſtraret, & Epiſtolam* J. Gronovii *inſereret, querentis, multas ſibi a* Munckero *ſubtectas eſſe emendationes, quas olim cum* Gipſone *quodam communicaverat, tamquam ad publicum judicium, ſubſcriptores conquiſivit. Sed hanc ſuſpicionem uti facile a ſe amovit* Munc-

Munckerus, *ſic in iis turpiter ſe dedit* Berkelius.

Etſi enim communes amici, quos inter primum locum tenebat N. Heinſius, *nihil a* Munckero *commiſſum rati, quod non cuique licet, & ipſe* Berkelius *in* Fragmento Stephaniano, *non ita pridem a* Tennulio *edito, fecerat, ejus impetum ſufflaminare adnitebantur, dum famae ſuae conſultum vellet, ei exſequias ivit. Nam ſequenti anno ſuae editioni, mutato, ut nova videretur, titulo, plures ſubmiſſas adnotationes adjecit, quibus non tam auctorem illuſtraret, quam vellicaret Adverſarium, quem peracerbe procaciterque omnino excepit, plagii, inſcitiae, & plurimorum errorum inſimulavit, quos tamen ipſe committebat pudendos & in tyronibus vix ferendos. Sed hos facile condonamus, qui novimus, qua ſimus conditione nati, modo abſit aliena carpendi prurigo, & humanitatis, quam profitemur, contemtus, qui tamen* Berkelium *abripuit adeo, ut ad convicia de trivio arrepta ſe demiſerit, & Adverſario quantumvis ſe doctiori & humaniori in opprobrium objecerit, quae ei nec vitio erant, nec verti poterant, cum potius Hic cum fortuna queri potuiſſet, quod, qui majore theatro dignus, ad ſcholaſticum pulverem damnatus eſſet. Hinc puerilia & liberali homine indigna, quibus* Delphos ad Corbulonis foſſam, *ubi* Munckeri Obſervationes in ſcholaſtico pulvere

vere natae essent, Phocicis *opponeret: per* Jovis sceptrum non intelligendum esse ferulam, ad imperium in pueros pertinentem, *moneret:* Munckerum praetextatorum magistrum *appellaret, & ubique ad infima subsellia damnaret, quae tanto minus ferenda, quo magis constat, eumdem hunc* Berkelium *omnem movisse lapidem, ut in* Munckeri *in ipso aetatis flore vita defuncti locum succedens contemtis istis* Delphis ferulâ imperium in pueros exerceret praetextatorum magister, *quando nec mortuo huic leoni insultare desiit, ut in Dedicatione jejunae illius* Epicteti *Editionis videre est.*

Et haec, quamquam ad scopum meum nihil attinere videntur, memoratu sunt necessaria, ut ne Lectorem fugiat, unde in hac Editione hic illic aliae Munckeri, *partim novae, partim auctae, saepe etiam mutatae Observationes exhibeantur.* Munckerus *enim, etsi non statim, nec ad convicia quidquam respondit unquam, sed contra Adversarium, etiam ubi turpissimos ejus errores arguit,* Clarissimi Viri *titulo insignivit semper, opportunam occasionem exspectans, dum secundas in* Hyginum *curas ederet, ubicumque usu venerit,* Antoninianas *suas sat bene vindicavit, &* Berkelianas *diserte refellit. Unde omnes ejus ad* Mythographos *notas legere, excerpere & ad* Antoninum *suis locis digerere, mutare, diminuere, & augere debui, ut fere satis de nova Editione meritus fuissem,*

si

si sic auctis & emendatis Viri Doctissimi Observationibus ornatam in lucem emisissem. Sed libellum quotidie evolvens, verum esse expertus fui, quod ad N. Heinsium *scripsit* J. G. Graevius: procul dubio satis magnam messem aliis reliquisse *Munckerum & Berkelium*, si qui in hoc libello excutiendo voluerint elaborare, *quod de industria egisse videtur* Kuhnius, *qui notas suas in* Antoninum *memorat ad* Aelianum V. H. *L.* XIV. *c.* 44. *quas si Fortuna nobis non invidisset, procul dubio longe emendatius prodisset hoc opusculum. Ubi enim aliis plerisque scriptoribus haud parum lucis adfert plurium MSS. Codd. auctoritas, aut veram lectionem eruendi facultatem subministrant variantes lectiones, hic praeter ingenii aciem & conjectandi artem, nihil subsidii supererat, propterea quod omnes illi, e quibus sua mutuatus est* Antoninus, *plane perierunt, atque adeo cum his conferri non potuit. Ut bene factum, quod aliunde mihi nonnullae, etsi quam vellem, majores illae fuissent! accesserint copiae. Simul enim me novam* Antonini *Editionem moliri inaudiverant* Valckenarius & Ruhnkenius, *Viri in arte Critica principes, & Graecarum Litterarum Statores, quorum amicitia glorior*, Hemsterhusii, *magni nostri quondam Praeceptoris conjecturas aliquot una cum suis &* H. Toussaintii *doctissimi olim Frisii juvenis, cujus etiam paucas ad* Apollodori *oram allitas mecum com-*

mu-

municavit Cl. Petrus Bondamus, *novum Academiae Ultrajectinae decus, ad me miserunt, quas suis locis uti ipsorum nomine exhibui, sic pro hoc amicitiae documento in communem rei Litterariae usum, immortales ago gratias. Sed etiam major mihi cum* Petro Fonteinio, *Viro insigni eruditione conspicuo, a quo nisi doctior recedo numquam, interceſſit familiaritas, quam ut hunc, si quid ad auctorem illustrandum haberet, non rogaſſem, unde natae etiam minime poenitendae sive adnotationes seu conjecturae suis locis repositae, quibus accesſere meae, hic illic forsan prolixiores, quia sic haud aliter poteram in re fabulosa, propterea quod ejusdem argumenti scriptori,* Apollodoro *aliquam lucem affundere enitebar praeeunte, cujus copiam mihi pro sua saepius experta facilitate, & singulari erga me benevolentia amiciſſimus* P. Burmannus *V. Cl. fecerat, Mſ. Codicis Collatione* D'Orvilliana. *Quid in his praeſtiterim, tui esto judicii, benevole Lector! in quibus si quid arrideat, fruere: sin minus, modeſte refelle, & vale.*

NO-

NOBILISSIMIS, AMPLISSIMIS,

ATQUE *EMINENTISSIMIS*

VIRIS,

D. HERBERTO TROMP.

D. ADRIANO FYCK.

D. BRUNONI à WAERTHUYSEN.

D. THEODORO à BLEISWYCK,

J. U. D. D.

FLORENTISSIMAE REIP. DELPHICAE CONSULIBUS; OMNIS RECTI ARBITRIS; JURIS ET AEQUI CULTORIBUS; PATRIAE PATRIBUS:

UT ET

AMPLISSIMIS, CONSULTISSIMIS, PLURIMUMQUE REVERENDIS SCHOLAE DELPHICAE CONSTITUENDAE QUATUOR VIRIS; COLLEGII LITERARII CURATORIBUS.

D. ALBERTO VAN DER GRAEF,
REBUS INDIAE ORIENTALIS APUD
DELPHOS PRAEFECTO, VIRO
CONSULARI.

D. ZACHARIAE BERESTEYN
AB HOFDYCK,
J. U. D.
DOMINO IN MIDDEHARNISSE,
VIRO CONSULARI.

D. ARNOLDO VAN DER DUSSEN,
J. U. D.
DE REP. OLIM DELPHICA BENE
MERITO SYNDICO, VIRO
PATRICIO.

D. BERNARDO TIGURINO,
VERAE RELIGIONIS CULTORUM
MYSTAGOGO.

Literarum & Literatorum Patronis incomparabilibus; Dominis suis benignissimis,

THOMAS MUNCKERUS.

In vitae humanae contemplatione defixus quoties erat, toties iviſſe in lacrymas *Heraclitus*, riſu pulſaſſe ilia *Democritus* legitur. Scilicet miſerias noſtras alterum, alterum in primis

mis ſtultitiam poſuiſſe ſibi ob oculos. Et ſane perquam fecundam cum lacrymarum tum riſus hoc noſtrum vivere ſuppeditat ſegetem. Totum dolor illud & gaudium miſcent; verum ex iſtiuſcemodi maximam partem rebus orta, quae ad nos magnopere non pertinent, certe in poteſtate noſtra haud ſunt. Hic miſerum ſe facit, quia miſerum putat, vel priſtina amiſſa dignatione, vel optimo & lauto patrimonio, vel alio quopiam de genere hoc delicio ſuo, quae prima vulgo, cum revera poſtrema ſint, ducimus mortales. Ille criſtas tollens, & magnifice, quod iiſdem, quibus alter exutus fuerat modo, auctus ſit, ſemet efferens, ignorantiam ſuam & ſtultitiam prodit. Neſcius miſer aurae fallacis, ut gravius applodatur, in altum tollitur. Uſque adeo opinio, qua regimur magnam partem, vim infert veritati. Verum audire ſi volumus, virtus & doctrina ſolae ſunt, quae vitam nobis vere edulcant, & beatam reddunt; ſolae jucunda & beata poſſeſſio, ſed quae nec in codicillis detur, nec cum gratia veniat. Reliqua omnia, quae noſtra appellamus, non noſtra, ſed Fortunae ſunt, quam eo nomine non immerito in rebus dixerunt humanis dominari. Vix unquam laetioris ejus aliquis affulget radius, quin minantis ſtatim & novercantis ſimul adſit umbra, & veſtigia aut premat aut excipiat. Quam inſolentem illa lu-

dum his proximis tempeſtatibus in *Belgica* noſtra luſerit, ſera nepotum poſteritas ut credat, annalium fides laborabit.

Quanquam animus meminiſſe horret luctuque refugit,

committere tamen non poſſum, quin, quod res eſt, dicam. Terrore regii nominis quaſi fulmine quodam afflati ſocii noſtri, vix viſo hoſte, ultro ſe *Gallo* permittebant, *Belgarumque* nominis & aureae libertatis, quam ſuo ſibi ſanguine eorum emerant majores, immemores, certatim ruebant in ſervitium. Placebant ſibi prae caeteris, qui caeteris promptius collum jugo ſubdiderant. Ita clauſtra illa & munimenta finium noſtrorum, *Rhenus*, *Moſa*, *Vahalis*, *Sala*, poſitaque in illorum ripis firmiſſima oppida, primo impetu, & quaſi αὐτοβοεὶ tenebantur. Mox capti *Transſalani*, capti *Geldri*, capti vicini *Trajectini*, quid aliud niſi ultimam & nobis, qui trepidi ac horripilantes illorum ſpectabamus incendia, denunciabant diem? Longe erat illud fruſtra decantatum *Batavorum* robur, longe prudentum conſilia. Jam metum vota perdiderant, & noſter in tuto erat dolor. Nimirum, cum tanta eſſet calamitatum noſtrarum, quas vere κυθνάδεις dicere licet, magnitudo, ut, quo creſcerent, non haberent, ipſa nos deſperatio

tio reddebat ſecuros. Plebs interim novarum ſemper rerum avida & heic & in *Chaucis* tumultuabatur; qui rerum potiebantur, diſcesſerant in partes. Actum erat nobiſcum, ſi tam uti victoria, quam vincere ſciviſſet *Ludovicus*. In *Friſia* veterum *Friſonum* quaerebamus animos & conſtantiam, nec inveniebamus. Inteſtinis & ipſi diſcordiis agitati aegre finibus arcebant hoſtem. Omni *Grinnium* agro ferro & flammis vaſtato, ipſam jam urbem obſidione urgebant ambigui illi Sacerdotes. In rebus tam trepidis, cum nihil opis aut ſpei, niſi in conſcientia vitae ſine labe tranſactae, aut animo ſapientiae praeceptis munito, ſuperare cuiquam videretur, quotus quisque non damnabat priſtina ſua vota, & beatiſſimum cenſebat a virtute & doctrina inſtructiſſimum? Et merito profecto. Gaudia enim ſua licet omnes delicati Fortunae filii in unum conferant, tamen illa exſuperet laetitia, qua probi & eruditi hominis pectus perfruitur. Id quod tam diu ignarum felicibus tum demum miſeris patere coepit. Qui antehac plebs fuerant, repente novi evadebant *Biantes*, & magnificas jactabant voces: *Patriam eſſe, ubicunque vir fortis ſedem elegerit. Suam cuique ſcientiam & mores fingere Fortunam.* Praeclare ergo juventutem monebant priſci illi ſapientes, ut ea conſectarentur bona, quae noſtra ſint, & in nobis

 poſita;

posita; magno animo contemnerent, quae aliena, precaria, & a Fortunae pendeant arbitrio. Et indigemus profecto non adolescentes modo, sed & seniores istiuscemodi interdum monitoribus. Nam ita vivimus plerique, ut vita non fruamur, sed aliud agendo perdamus. Adeo ut, quod a sapientissimo poëtarum more oraculi dictum est, verissimum esse nullus dubitem,

> Μικρόν π ̃ ϵ ̓ι ϑ ὑ ̔ ϖ ̓ενὸν ζ ̃ ω ̃ μεν χρόνον.
> *Dii majorum umbris tenuem & sine pondere terram,*
> *Spirantesque crocos, & in urna perpetuum ver,*

qui primi has humanitatis officinas, scholas dico, quae praeter propter vitam vivere nos dedocent, & homines ut inter homines aperto ambulemus capite efficiunt, aperuere. Quid enim? Si pristini aevi sordes & tenebras, si caliginem primorum temporum debita aestimatione metiamur, neminem hominem inventum iri ultro fatebimur, qui aut animo adsequi queat, aut oratione complecti illorum commodorum magnitudinem, quae nunc divini numinis beneficio ex his bonae mentis percipimus gymnasiis. Ne tamen nihil dicam, illud unum affirmare non dubitabo, virtutem ea & eruditionem, duo illa omnibus

aeter-

aeternum veneranda nomina, quibus nihil in poſſeſſionibus noſtris praeclarius, nihil auguſtius, conferre ſedulis ſui cultoribus. Homines natura ſumus veluti tabulae quaedam raſae, in quibus cum nihil inſcriptum ſit, omnia tamen poſſint inſcribi. Vos autem, ſcholae, literas in illis inſcribitis pietatis & humanitatis. Homines, ut primum in lucem edimur, parum admodum a rudi diſcrepamus argilla, ſed quae quarumlibet tamen imaginum recipere formas ſit apta. Vos, ô ſcholae, peritos habetis plaſtas, qui fingant nos ita & refingant, ut inſtar illud Dei magis in nobis & magis in dies ſe exſerat. Vos *Giganteam* audaciam diffringitis, *Cyclopicam* immanitatem compeſcitis, *Epicuream* luxuriam ad frugem reducitis. Ergo igitur, ne longum faciam, nullos prorſus homines naſci; ſed omnes in ſcholis fingi ſi dixero, haud mentiar. Heic jam ſuſurrare quoſdam audire videor, tantum non *Perſarum* me, qui aurei eſſe perhibentur, polliceri montes; verum experimentis ſi credendum ſit, ſcholas paedoris potius myrothecia, nequitiae ſtabula, & ignorantiae videri domicilia. Fateor videri; ſed quae diſcentium eſt, vel etiam docentium nonnunquam culpa, quod ob meritum ſcholis impingant, ipſi viderint. Dicerem plura, ſi mihi cenſuram mandaſſet Populus Romanus Quiritium. Interim querelam illam veterem de

Graecis literis, malo illas publico tantopere contemni, cur vel ſine cenſura iterare mihi fas non ſit? Eſt illa profecto, quam tantum non, quotquot eunt dies, juventuti veſtrae, ad caetera ſane haud ignavae, cano. Sed utinam ne fata paterer *Caſſandrae*, & vera monenti nulla haberetur fides. Spretis limpidis fontibus, turbidis ſe ingurgitant lamis: credere, niſi admodum pauci, quam ſcire malunt, hoc eſt, ſemper manere pueri. Pueri enim, quibus nondum per aetatem datum eſt rerum indagare cauſas, ſi ad divina illos forte, vel quae ad Reip. pertinent regimen, voces, quamlibet ſcire aliquid videantur, revera tamen nihil ſciunt; omnia credunt alteri narranti. Notitiae antiquitatis eorum eadem ratio eſt. Multa tibi ex *Ariſtotele*, multa ex *Platone*, vel aliis primae claſſis auctoribus, licet nihil minus quam illorum linguam intelligant, proferent: at enim niſi interpres illis indicaſſet, omnia iſta ignorarent. Quid eſt pappare minutum, ſi hoc non eſt? Verum ut infantes nutricum magis, à quibus cibi illis praeguſtantur, ſaliva; quam ſalubri alimentorum nutriuntur ſucco: ita nihil aliud quam faeces plerumque & ſordes vorant, qui interpretibus ſuam addixere credulitatem. Ne Veneres jam Graecorum ſcriptorum elegantiasque, & quicquid caeterae linguae mirantur tantum, memorem; non

tanti

tanti nobis esse deberent *Aristoteles*, *Thucydides*, *Xenophon?* Non Sapientia, Pietas, Religio, ipsi prisci Ecclesiae Doctores, quos Patres appellare solemus, tanti, ut illorum addiscere linguam operae duceremus pretium? Longe certe aliter animati simus necesse est, ac Graeculus ille *Timotheus*, quem de vi unius syllabae barbae pactione cum *Philelpho* contendisse, & victo ab eodem ei abrasam, narrat *Jovius*. Lingua nobis Latina sufficiunt, ajunt: ab ea instructi cur non artium omnium & disciplinarum scientiam acquirere possemus, causam nullam dices. Insane bene; si linguam Latinam tenueritis. At illam, cum propemodum tota ex vocabulis constet Graecanicis (intelligo quid loquar) ne legere quidem recte, vel pronunciare commode literarum Graecarum expertes poteritis, tantum abest, ut sitis intellecturi. Fortassean id haud curare dicetis *Hippoclidem*. Non invideo vobis tam fortia pectora, & Grammaticum me esse malo quam *Midam*. Quid enim faciam talibus, Domini mei, nisi ut jubeam esse miseros libenter, quando ita aures ad salubria obturarunt consilia? Illis tantum noster sudat labor, quibus

De meliore luto finxit praecordia Titan,

&

& ſapere audent. Specimen ejus interim curae, dum majora paramus, hic, quem ex caſca votorum formula *lubens merito* vobis *donavi*, *dedicavi*, eſto libellus, meis aliquot notulis illuſtratus. Nec eſt, quod metuam, ne eo vobis, quod nihil niſi fabulas contineat, videatur vilior. Nam praeterquam quod ex poëtarum fabulis tantum non omnis haurienda eſt Paganorum Theologia, & aevi illius, quod μυθικὸν καὶ ἄδηλον appellant, qualiscunque prudentia; nonne perquam in illis multae ſunt, quae naturae nobis arcana amoeniſſime depingunt? multae, quae praeclaris & ſalutaribus vitam praeceptis inſtruunt? Plura huc pertinentia adderem, niſi aut hoc pacto meum ipſe tam ſoloci filo munusculum ornare velle verbis viderer, aut vos ii eſſetis, qui bonas amare literas, & ſuum illis ponere noſſetis pretium. Sed ut ea de re plane certus ſum, ita etiam fore, ut hanc quamlibet exiguam, fidam tamen, meae in vos gratae piaeque voluntatis arrham aequi boni faciatis, non deſpero. Ea enim eſt clementia & benignitas veſtra, ut, qua fas & jura ſinant, triſtem è conſpectu abire veſtro ſinatis neminem. Hoc nempe illorum eſt, qui non hominibus tantum imperare, ſed & ſe eſſe homines meminerunt, ut ſemper non tam praeeſſe, quam prodeſſe omnibus ſtudeant. Et ſi qua fides eſt, tales ſibi finxit,

finxit, quos aptissimo sane vocabulo παιδίας λαῶν appellitat, *Maeonius* ille vates. Gratulari vobis magis de ista mente, an civibus vestris de tam bonis Patribus, conveniat, ignoro; nisi quod dantis semper fors, quam accipientis, habita fuerit melior. Majora & virtutibus vestris condigna donent majores: ego unus de imi subsellii viris, quaecunque benigna patria ab devincto maximis beneficiis cive reposcere possit, omnia me debere ut ostendam, has voti reus *Antonini Liberalis Metamorphoses*, measque ad illas commentatiunculas, honoris ergo Benignitatis vestrae & Comitatis religiosissimo altari impono. Quo magis litaturum me confidam, gratissima *Phoebo* & *Ceres* dona tulit. Quod supereft, Viri Magnifici, sanctissimum illud & aeternum numen ex animo veneror, ut vivere vos diu & florere velit bono publico: pro quo quam diligenter excubetis, si, quod merita vestra postulant, dicere aggrederer, verendum mihi esset, ne tam secundum facta & virtutes laudare vos, quam inepta adulatione, à qua nimium quantum meus abhorret Genius, vestram captare viderer gratiam. Faxit interim ille Optim. Maximus, qui supra nos nostra regit, ut dulcissima illa rerum, alma pace, reddita, tandem aliquando ex profundo hoc calamitatum languidum suum misera Patria caput efferat; ac post tot

pro

pro aris focisque pugnata bella, pietas, leges, & quicquid eſt honeſtarum artium, quae pacis ſemper & comites eſſe ſolent & alumnae, rurſus efflorescant. Videre jam videor illum pulcrum, illum laudandum diem; imo audire jam laetas vitulantium voces:

Tutus bos Batavûm *rura perambulat:*
Nutrit rura Ceres, *almaque Fauſtitas:*
Pacatum volitant per mare navitae:
Culpari metuit fides.

Scripſi in urbe veſtra
ad Foſſam *Corbulonis*
prid. Cal. *Septembres*
A. C. CIↃIↃCLXXV.

LECTORIS.

Quod animadverſiones noſtras ad hunc *Mythologum*, quem eſſe Antonium *illum*, de quo in *Chronico* Euſebiano, & *Illuſtr. Rhetorum indiculo apud* Suetonium *fit mentio*, *quidam volunt*, *lucem aſpicere ſim paſſus*, *non tam mea ſcito*, *quam amicorum ſponte factum. Odorari ſe ex notulis noſtris ad* Hyginum *ajebant ruſpari audere me antiquitatem: ut in Latinis nuperius*, *ita nunc & in Graecis aliquod darem proludium. Non enim is ſum*, *qui de prudentiorum judicio ferre ſententiam libenter mihi permittam. An aliquod operae fecerim pretium*, *tuum eſto*, *benevole Lector*, *ubi cum duabus illis*, *quae antehac prodierunt*, *editionibus hanc contuleris*, *arbitrium. Accuratior quidem*, *ut debuit*, Leidenſis *illa nupera; ſed ut eſt humanorum operum conditio*, *naevis interim ſuis non caret. Si nec ego omnino quod volui adſecutus ſum; at annixus certe ſum ſedulo*, *ut perpaucas*, *quae in* Antonini *lectione remorari te poſſent*, *relinquerem ſalebras. In notis ad hunc* Liberalem *hoc praecipue attendi*, *ut rudiorum gratia elegantiores loquendi formulas aliorum ſcriptorum verbis illuſtrarem; ſi quae corrupta offenderem*, *quemadmodum mihi reſtitui poſſe viderentur*, *docerem. Conjecturas noſtras*, *etſi perraras illas & haud dubitabiles*, *nusquam*, *niſi te prius ad-*

mo-

monito, in textum recepi. Quo enim multiplex ista editionum renovatio, si eaedem corruptelae in singulis identidem iterentur? Latinam versionem Xylandri, *nisi quod lemmata capitum ex* Leidensi *editione a Typographo desumpta sunt, ita ut ab illo primitus prolata fuit, adjiciendam curavi. Si interpolarem opus alienum, & ex paucis ac exigui momenti mutationibus gloriam interpretationis, quae nihil ad me pertinet, in me transferrem, non satis me facturum existimavi pro homine pudente. Ubi quid tamen in* Xylandriana *versione, quod minus se mihi probaret, aliquando occurrit, secutus* τὸ πάνυ Salmasii *consilium, in notis, quid mihi rectius videretur, exposui. Sed quis tu es, inquies, ad* Xylandrum? *Fungus, fateor. Attamen & homo ille erat, & majora, quae nulla laboris pausa meditabatur, has minutias accuratius pensitare eum interdum non sinebant. Quid quod largiter peccaverat in publica commoda, si melioribus curis devotum ingenium hisce naeniis, quas nobis semitariis criticis delegasse videri potest, frangere sustinuisset? Sed ipsum ut otii penuriam excusantem audires, annotatiunculas ejus in* ἐχατοντόλιθον *repraesentare tibi jussi Typographum. Non morabor te diutius. Attigi votorum summam, si studium nostrum juvandi qualicunque modo bonas literas non fastidieris. Vale.*

AN-

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

Συναγωγή.

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

Congeries.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ

Συναγωγή.

ά. ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιωμένων γ'.

Κτήσυλλα ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλ-

Ἑτεροιωμένων] *Casauboni* verba ex *Animadv.* ad *Athenaeum* L. VII. c. 12. facere non possum, quin huc transferam. Quia tamen, inquit, *Europiaca Nicandri* nusquam nominantur, & turpe est sine lege loqui, scribo ἐν τρίτῳ Ἑτεροιωμένων. Cum enim de Glauci mutatione sermo sit, optime argumento convenit libri index, *de iis qui mutati sunt.* (quod probo.) Poëma erat simile Ovidianae metamorphosi. Ejus iterum meminit *Athenaeus* hoc libro. Et multos hodieque versus inde sumtos legere est apud *Antonium Liberalem*, & alios. Haec ille πολυΐστωρ. Etiam in indiculo auctorum, qui Animadversionibus subjungitur, *Antonius* audit. Nota *Antonium* a *Casaubono* dici, & versus *Nicandri* ab illo adduci. De versibus a *Liberali* adductis, quod ait, miror. Alterutrum necesse est, verum sit, aut alium, quam hic est, a viro magno visum librum, aut non respondisse ei memoriam. Quod ad nomen Antonii attinet, persuasissimum habeo illud non a *Casaubono*, sed ab oscitante esse typotheta. Pariter vitiose L.XIII.c.8. *M. Antonius* dicitur Imperator ille, qui ex Philosophiae studio *Philosophi* invenit cognomen. Diserte L. IX. c. 11. *Antoninum Liberalem* cum *Xylandro*, non *Antonium* appellat hunc scriptorem. MUNCK.

Ἑτεροιωμένων] Idem, quod de *Antonii* & *Antonini* confusione notat *Munckerus*, in hac voce notandum. Ἑτεροίωμενοι, *Transformati*, & Ἑταιροιούμενα, *mutantia sese*, tamquam diversa *Nicandri* opera in eodem *Athenaei* indice leguntur. Ἑταιροιούμενα multa aliorum loca occupavit, ubivis fere a Viris D. jam emendatum, *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 63. &c. *Voss. in Hist. Graec.* L. IV. c. 14. qui a *Munckero* modo adducta plurimum praecepit, *Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* L. I. vs. 1236. *Munck.* ad *Hygin.* c. 14. *Rutgers.* L. II. V. L. c. 18. Vix notatu dignum, nisi quis depravata lectione deceptus alium forsan

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIONUM

Congeries.

I. CTESYLLA.

Ex Nicandri libro III. *de Alterationibus Formarum.*

Ctesylla Julide Cei insulae urbe nata fuit, filia

forsan inde sensum erueret, quemadmodum, notante Harduino d. l., *Portus* ad *Suidae* locum V. Νίκανδρος hinc *de meretricio more viventibus* somniavit, & *Gyrald* T. II. p. 152. corruptis *Suidae* & *Athenaei* locis deceptus per *Sodalitia* interpretatus est. Sed genuinam, quam *Antoninus*, & *Stephanus Byz.* V. Ἀσπαλαθεια. dederunt lectionem, restituit *Kusterus*, vertitque: *de corporibus in alias formas mutatis.* Alii aliter. *De Pinedo* Graecam vocem servavit: Graecam etiam *Ovidius*, si quidem ab eo haec est Epigraphe. In eadem re versantes secutus est, vel descripsit *Antoninus*, quos passim laudat, (unde forsan Μεταμορφώσεων Συναγωγη,) *Didymarchi* Μεταμορφώσεις, *Antigonum* ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι., *Corinnam* ἐν Ἑτερείοις, *Nicandrum* in Ἑλεοιεμένοις. & *Boeum* ἐν Ὀρνιθογονίᾳ. Alii ejusdem Argumenti scriptores memorantur Viris D. ad *Ovidii Metamorphoseon* initium. *Casauboni* in *Athenaeo* pro ἐν τῷ . . . Εὐρωπίας legentis Ἑτεροιεμένων conjecturam damnarunt etiam *Vossius* & *Rutgersius* d. d. l. l. Quorum ille: *Summo viro non obversabatur locus Stephani V.* Ἄθως, *ubi quintus* Εὐρωπείας Νικάνδρα *citatur*: Hic, *fuit autem*, inquit, *id Nicandri opus, quo videtur Europam descripsisse, & quae in ea memoratu digna occurrebant. Sic* SICILIAM *ejus &* AETOLICA *&* BOEOTICA *& id genus alia passim veteres scriptores laudant.* Neque etiam ratio procedit, cur illud Europiacum opus rejiciatur, quod nempe de Glauci mutatione sermo fiat, quandoquidem ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς, quae subjungit *Athenaeus*, ejusdem Glauci historiam persequitur, quod tamen in ἐν τοῖς Ἑτεροιεμένοις quis dicat mutandum? Certe *Schol. Apoll. Rhod.* L. IV. vs. 57. Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης, quod *Rutgers.* d. l. recte vidit numero non constare, quandoquidem de quibus ibi sermo est, in *quarto* ejus operis libro reperiuntur.

Κεῖται τὸ γένος ἐξ Ἰωλίδος]

Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις ᾠδὴν τὴν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ὑπογράψας μῆλον, ἔρριψεν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρ-

τέ-

Strab. p. 486. mox *Munckero* cit. Κεως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπεται δὲ δύο ἥτε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία. cet. *Stephan.* de Urb. V. Ἰουλὶς ſua e *Strabone* hauſit, ipſo agnoſcente *Berkelio*, unde mirari ſubit, cur nonnullorum Codd. fide fretus, omnium vulgatorum lectionem, ipſo *Strabone* invito, ſpreverit. Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ, quod in Κῷ mutatum ivit. Atqui alia inſula Κῶς, alia Κέως. Has quidem inter ſe nonnumquam confundi monet *Broukhuſ.* ad *Propert.* L. I. 11. 22. Illam vero in Caria, hanc in Aegaeo mari ſitam docet *Micyll.* ad *Ovid.* VII. *Met.* vſ. 368. Clare *Idem Heroid.* Ep. XX. vſ. 221. *Cingitur Aegeo, nomine Cea, mari.* Unde Κείων, pro Κώων apud *Menandr.* & *Heraclid.* περὶ πολ. rectc ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 37. vindicant Viri D. *Euſtath.* ad *Hom. Odyſſ.* X. verſ. 369. Κεῖθεν ἀπὸ Κεω τῆ νησε. Idem iisdem verbis habet *Suidas* V. Βακχυλίδης. ubi male Καρθείαν. *Plin.* L. IV. *N. H.* c. 12. *Ceos*, quam *noſtri quidam dixere Ceam.* Unde apud *Phaedr.* L. IV. F. XXI. perinde videtur, num *in Ceo* an *in inſula Cea*, legas. Nam Simonidem, quo de ibi agitur, Julide Cei urbe natum, addit quoque *Stephanus*, & hinc *Ceae Camenae* & *naeniae Ceae* pro *Simonideae* apud *Horatium.* Provocat quidem *Berk.* ad eumd. *Steph.* V. Κῶς, ἔοικεν ἓν τὸ πρωτότυπον Κέως, ſed ipſum diſtinxiſſe eo liquet, quod ut Simonidae patriam *Ceon* adjudicavit, ita *Hippocrati* ſuam *Con*, quam vocem, etſi meane an aliena ſit emendatio, diſtinguere omiſi in apparatu, *Feſto* reſtituam: *In Inſula Aſculapio facta aedes fuit* cet. Lege, *In Inſula* CO *Aeſculap.* cet. *Dion Caſſ.* T. I. p. 638. Ἔτυχε γὰρ ἐκ τῆς ἐν Κῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑλης ξύλα ἑαυτικὸν κεκοφώς. *Pauſan. Lacon.* c. 23. πλέοντες ἐς Κων παρὰ τὸ Ἀσκληπιόν. *Lactantii* error facile cum *Heinſio* tollitur, L. VII. c. 13, 14. *ad Caeam urbem*, pro *Caeae*, ut ille, vel potius *Ceae. Ovid.* L. VII. *Met.* verſ. 368. *Transit & antiquae Carthaeïa* (ſic) *moenia Ceae.* Ceterum Epiſtola illa XX. *Heroid.* & XXI. modo haec ſit *Ovidii*, cum Epiſt. X. L. I. *Ariſtaeneti* collatae, eamdem rem ita complectuntur, ut ovum ovo non ſimilius, &, niſi Cydippes & Acontii mentionem injeciſſet, eamdem fabulam ſub Cteſyllae & Hermocharis nominibus ab *Antonino* tradi dicas.

Ἐξ

filia Alcidamantis. Hanc cum Hermochares Athenienſis choream agere vidiſſet Pythiis ad aram Apollinis Carthaeae, (urbs ea eſt inſulae ejusdem) amore ejus eſt correptus. Itaque in malum inſcripſit

Ἐξ Ἰουλίδος] Vide *Strab.* Lib. X. pag. 551. Edit. Xyl. MUNCK.

Χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ] Χορεύειν verbum ſacrorum, proprie de *Dionyſiacis*, *Sophocl. Ajac.* vſ. 711. unde Bacchus ipſe χορεύων & χορευτὴς *Orpheo* dicitur. Vid. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 40. & translate ἄστρων χορηγὸς *Sophocl. Antig.* vſ. 1163. Erat tamen & aliorum Deorum: *Dianae*, *Callim. H.* in *Dian.* vſ. 3. ubi vid. *Spanh.* *Cereris*, *Virgil.* Lib. I. *Georg.* vſ. 346. *Apollinis*, *Apoll. Rhod.* L. I. vſ. 536. & *Virgil.* L. IV. *Aeneid.* vſ. 145. Hoc feſtum celebrantes hymnos canebant, *Spankem.* ad *Callim.* d. l. vſ. 242. citharam pulſabant, *Id.* ad H. in *Apoll.* vſ. 12. & in *Del.* vſ. 302. & ſaltabant choream in orbem agentes, ad H. in *Dian.* vſ. 3. unde *Ariſtoph.* in *Plut.* vſ. 761. ἐρχεῖσθαι, στιγτὰν & χορεύειν jungit, de quibus videndus inprimis *Kuſterus.* Χορεύειν παρὰ (an περι?) τὸν βωμὸν idem eſt, quod aliis στῆναι vel στῆσασθαι χορὸν ἀμφὶ vel περι βωμόν. Ita enim moris erat, ut loca indicata ſatis monſtrabunt. Cuncta ſimul expreſſit *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. Καθάπερ ἠθος ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Δήλῳ, ἢ ἐν Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὸν στήσαντες, πρὸς τὸ τῶ κιθάρας μέλος ἁρμοσμένως κροτεῖσι τοῖς ποσὶν &c. At cur non Julide, patria urbe, ſed Carthaeae factum? Veteres non patria ſolum, ſed aliorum etiam locorum feſta celebrare, eoque choreas mittere ſolebant ſtato tempore. Vid. *Spanh.* ad *Callim.* H. in *Del.* vſ. 278.

Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι ἀιὲν ἄπεχθαι
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χόρους ἀνάγουσι πόλεις.

Μῆλον ἔρριψεν ἐν τ.] De mala projiciendi uſu, quod amatorium erat, Graecis μηλοβολεῖν vel μήλοις βάλλειν, multa notavit *La Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. vſ. 64. & *Claud. Berald.* ad *Stat.* L. III. Sylv. vſ. 158. Eadem, quae *Antoninus*, narrat *Ovid.* in Epiſt. XXI. *Heroid.* vſ. 105. cet. Ubi *Cydippe:*

In templum redeo, gradibus ſublime, Dianae.
Tutior hoc ecquis debuit eſſe locus?
Mittitur ante pedes malum, cum carmine tali. cet.

τέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο, ᾗ ἀνέγνω. ἐγέγραπτο δὲ ὅρκος τῆ τῆ Ἀρτέμιδος, ἢ μὲν γαμηθήσεσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὴ δὲ ἦν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππῳ Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρῃ δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐνλαθόμενος τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσεν, ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τότε ἁμαρτεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα τῆ θεῖον ἠ-

ράθη·

Ἀνέγνω. ἐγ. δ. ὅρκ῟ κατὰ τ῟ Ἀρτέμιδ῟] *Aristaen.* d. l. Τὴν γραφὴν ἀνεγίνωσκεν ἔχουσαν ὧδε· Μα τὴν Ἄρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμεῖσθαι. *Ovid.* verf. 143. *Non ego juravi: legi jurantia verba.*

Ἢ μὲν] Formula confirmandi uſitatiſſima in jurejurando. *Demoſth.* Κατὰ παίδων ὤμνυες ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Ita ἢ μὴν & ἢ μὰν pro ὄντως in *Homero* invenias. *Heſychius:* Ἢ εἶπεν, ἀληθῶς, ὄντως. Male habet, quod mox ſubdit doctiſſimus Grammaticus. Ἥατο, ἐκάθητο. Lege: Εἵατο, ἐκάθητο, vel certe ἧατο, unde καθέατο. *Iliad.* Λ. vſ. 76. MUNCK. Formulam hanc illuſtrat *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* L. II. cap. 7. ubi praeter *Antonini*, plura congeſſit loca, & *J. Alberti* ad *Epiſt.* ad. *Hebr.* c. VI. c. 14. ubi Vir Cl. hunc locum vertit: *Scriptum autem eſt jusjurandum, quo per Dianam juraret virgo, ſe* omnino *Hermochari nupturam.* Ἢ μὴν pro ὄντως, *certe, omnino*, quod addit, praecepit jam *Munckerus*, ut vides. Exempla ubivis obvia. Dudum illud obſervatum. *Scalig.* prim. Ἢ μὴν additur ſemper apud Poëtas, cum Dii ὤμοσαν. *Jurant*, & omnino *in jurejurando.*

Ἀπέρριψε τ. μ. αἰδεσθεῖσα] *Aristaen.* d. l. ut pateat, ex eodem

pſit juramentum, quo per Dianam juraret virgo, ſe Hermochari Athenienſi nupturam: id malum abjecit in fanum Dianae, ſublatumque id Cteſylla legit: lectoque juramento, prae pudore abjecit, neque aequiore tulit animo quam Cydippe ab Acontio decepta. Caeterum Hermochari petenti nuptias pactus eſt Alcidamas, laurumque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus juramenti, filiam alteri deſpondit. Cum autem Cteſylla rem ſacram faceret in fano Dianae, repulſae impatiens Hermochares eodem irrupit: & eo conſpecto, Cteſylla divino impulſu amorem ejus concepit: reque

dem fonte omnia hauſta: Τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέῤῥιψεν αἰδεσθεῖσα.

Κατήνεσε τὸν γάμον] Pind. *Pyth.* Od. 10. Καταινήσαντε κοινὸν γάμον. Noſter cap. 34. Κατήνεσε τὸν λόγον. MUNCK.

Ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα] *Ael. V. H.* Lib. VIII. cap. 9. Ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα. Eſt enim patris filiam marito tradentis, in matrimonium elocantis, quod alias dicitur γαμίζειν, atque adeo plus, quam ſupra illud κατήνεσε τὸν γάμον. Et hinc indignatio Hermochacharis, non quod Cteſylla *rem ſacram faceret*, ſed quod ἵνυε γάμους, quae plena eſt locutio hac in re uſitata, h. e. *propter nuptias ſacrificare*, θύειν τὰ γαμήλια, quod alii dicunt. Plura ejusmodi illuſtrat Ampl. *Cuperus Obſ.* Lib. III. cap. 13.

Θυγατέρα. ἧς ἡ παῖς] Propter mox ſequentia: ἧς ἡ παῖς αὐτὸν ἐδέσατο cet. hic legere mavult cl. *Fonteinius* ἧς ἡ μήτηρ, deleto παῖς.

Κατὰ θεῖον ἠράσθη] Fieri poteſt, ut errem; ſed tamen puto ſcripſiſſe Liberalem: Κατὰ θεόν. cap. 12. Κατὰ θεὸν ἀετὸς ἁρπαγῆς λαγωόν. cap. 13. Κατὰ θεὸν ἠφανίσθη. Eodem ſenſu mox: Κατὰ δαίμονα ἐτελεύτησε.

ράθη· καὶ συνθεμένη ἀφ' τῆς τροφῆς, ἀφαλαθεῖσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει· τεκεῖσα δ' ἡ Κτήσυλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου ἀφαπθεῖσα, ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅπ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ἔρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ

cap. 21. Κατὰ δαίμονα διεπράσατο. cap. 38. Κατὰ αἶσαν μεταβαλών. Alioqui ſcripſiſſet potius: Κατὰ τὸ θεῖον. Palaephatus Actaeone: μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. MUNCK. Τὸ θεῖον etiam *Tollius* praefert in *Ariſtaen.* d. l. Ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον ἀεὶ προσπελάζει. Sed inter uſitatas ejusmodi formulas, κατὰ τυχὸν, κατὰ δαίμονα, κατὰ θεὸν, etiam κατὰ θεῖον probat *Valckenarius*, ſi quis, juſtus arbiter, ad *Herod.* Lib. III. pag. 275. Invenio, quo dubium tollitur, apud *Ariſtoph.* in *Equit.* vſ. 146. Ἀλλ' οὐ προσέρχεται Ὥσπερ κατὰ θεὸν, εἰς ἀγορὰν.

Συνθεμένη διὰ τ τροφῆς] *Pacta cum eo per nutricem.* Ita *Xylandro* melius *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* Lib. X. cap. 18. ubi συνθεῖναι, quod infra cap. ult. συντίθεται πρὸς Καδμείους, unum cum altero dici, obſervat.

Γάμῳ ἐπράχθη Ἑρμοχάρει.] Niſi de honeſtis hoc nuptiis ſermo eſſet, non inepte exponi hoc poſſet: συνῆλθεν αὐτῇ Ἑρμοχάρης, *Pind. Pyth. Od.* 3.

Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Hoc eſt, μιχθῆναι, ut recte explicat Scholiaſtes. *Ariſtaen.* Lib. I. Epiſt. 21. γάμοι μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα. h. e. τὴν συνουσίαν. Non concedit Graecorum elegantiae illud *Petronii: Plaudentibus ergo univerſis, & poſtulantibus, nuptias fecerunt.* Ita *Connubium Hyginus Mythol.* cap. 14. pro *concubitu* poſuit. Si tanti putes, vide quae ad illum locum a nobis ſunt obſervata. MUNCK.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Ne tautologiam metuamus, τὸ κομίζειν heic idem eſſe, quod ἐνταφιάζειν putemus, hoc eſt, lotione, unctione, aliisque, quae veteres amabant, corpus praeparare ad ſepulturam. Eſt certe, ut κομίζειν funebre ſit verbum. *Sophocl. Aj. Flagell.* verſ. 1414. Κεῖνα φρατῆ θέλεις κομίζειν. Interpres: *Si quem de exercitu alium pro te curare voles, funus puta Ajacis. Terent.* And. Act. I. ſc. I. *Curabat una funus. Euſtath.* Κομίζω ἢ κομῶ ἐπιμελίας ἀξιῶ. Συγκομίζειν

reque cum nutrice compoſita, noctu clam patre Athenas navigavit, nuptiaeque cum Hermochare ſunt perfectae. In partu autem Cteſylla adverſa uſa valetudine, deceſſit, Dei voluntate, propter patris perjurium. Cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur,

μίζειν pro θάπτειν accipiunt Graeci Magiſtri. *Schol. Soph. Aj. Flag.* verſ. 1068. Μη θελε συγκομίζειν, ἤγουν θάπτειν, ἀπὸ συναγομένων καρπῶν εἰς ἀποθήκας. Sed ἀπροσδιόνυσα haec, nec per omnia vera. Satis jam animi gratia argutati ſumus. Tu κομίζειν hoc loco, ut & apud Sophoclem, vere idem eſſe, quod βαστάζειν, dixeris. Sane apud Tragicum Poëtam eſt, *aſportare corpus Ajacis in ſaltu inventum.* Sic verſ. 839. Πρῶτον ὡς με βαστάσῃ. & verſ. 937. τίς σε βαστάσει φίλων; Atque ita interpretandum illud *Homeri* Iliad. γ. verſ. 378. κόμισαν δ' ἑτάροι. Schol. ἦραν, ἐβάσασαν. Ergo tautologia heic eſt. Nihil minus, ô bone. Sed Graeca elegantia. Plane ut Liberalis noſter, etiam *Aelian. ποικ. ἱσ.* Lib. III. c. 22. τὰς πατρῴας θεὰς βαστάσας ἤνεγκε. Lib. XII. cap. 51. ἀπίων ὤχετο. *Lucian.* Fugit. ἀπιὼν ᾠχόμην. A quo non longe abit, quod inferius cap. 32. legis: ᾤχετο φεύγουσα. & cap. 23. ἦγεν ἐλαύνων. Plura exempla tibi ſuppeditabit *Stolbergius* ad *Aj. Flagell. Sophocl.* pag. 195. Pulchre Helleniſmum vidit doctiſſimus Xylander. vertit enim *cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur.* MUNCK. De hac locutione pluribus egit *Graev.* Lect. Heſiod. cap. 1.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον] Tautologiam urget etiam in altera editione *Berkelius*, cui vapulant *Xylander* & *Munckerus*. Immerito. Familiaris haec *Antonino* eſt elegantia. Cap XX. φεύγουσα ἐξίκετο. Cap. XXXIV. Ὤιχετο φέρων. Cap. XXXVIII. Φυγὼν ἔχεται. Cap. XXXIX. Ἐκφυγοῦσα ἐξίκετο. Sic *Theocrit. Id.* II. vſ. 152. *Arrian.* de *Exp. A. M.* Lib. I. cap. 17. 10. *Lucian.* Tom. III. pag. 655. Φερόμενον βασιάζεται. Neque in κομίσαντες vel κοσμήσαντες cum *Berkelio* mutes. Eſt enim eadem fere, quae verbis κομεῖν & κοσμεῖν ineſt, τῷ κομίζειν notio lotionis & unctionis, quibus cadavera ad ſepulturam parabantur, unde συγκομίζειν, quod in *Act. Apoſt.* Cap. VIII. com. 2. occurrit, de cadavere curando, vel, ut Latini dicunt,

Ἐκ δὲ τῆς σφομνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δ' Ἐρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἱδρύσασθαι ἱερὸν τοῖς Ἰωλκίταις, ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔλεγεν δὲ καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ θύουσι ἄλλως νῦν Ἰωλκίταις μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκάεργην.

componendo ante, quam exequiae fierent, adhibetur. Infra cap. XXXIX. non tam dissimilis locus: Τὸ σῶμα προήκειντο εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν.

Ἐκ τῆς σφομνῆς] Xyl. *è sandapila*. *Lectum* rectius appellasset cum Persio Sat. 3. vel *torum*, cum *Ovid.* IX. *Met.* Κλίνη & λέχος dicitur alias Graecis, *lectica* Latinis. Σορὸν & λάρνακα cap. 33. cadaveri Alcmenae adsignat. Eâ formâ licet verissime fuerit Romanorum sandapila, verterim tamen *capulum* potius vel *arcam*, quam *sandapilam*. Rationes alias non requires, si cogites sandapilas illa tantum dici Latinis pheretra, quibus plebeiorum vel damnatorum cadavera efferebantur. MUNCK. Confirmat ipse *Antoninus* cap. XXXIV. Ἐπὶ τῆς σφομνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην. *Aelian. V. H.* Lib. XIII. cap. 1. Σφομνη (Ἀταλάντης) αἱ δορκὶ ὑπὸ τεθραμμένων. ubi *Perizon.* *Munckero* adsentiens in hoc *Antonini* loco etiam *lectum funebrem* interpretatur.

Ὁ θεὸς ἀνεῖπεν] Mire in hoc verbo ludit Librariorum oscitantia. *Apollod.* Lib. II. c. VIII. §. 2. ὁ δὲ θεὸς ἀντεῖπε, ubi in aliis rectius, quamquam utrumque probat *Aegius*, (etiam *coll. d'Orvill.*) ἀνεῖπε. Apud eumdem Lib. III. cap. XIV. 8. ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν, quem errorem gravissimum vocat *Faber*, & omnino legendum censet ἀνεῖλεν, quod voluit & *Galeus*, verbum nempe hac in re proprium, & apud

tur, columba e ſandapila evolavit, corpusque mortuae nusquam apparuit. Conſulenti porro oraculum Hermochari, respondit Deus, ut apud Julitas templum poneret, ſacrum Veneri Cteſyllae. Ceis etiam oraculum datum eſt: hique etiamnum Veneri ſacrificant, Cteſyllam eam appellantes, alii Cteſyllam Hecaergam.

apud quosvis ſcriptores obvium, uti multis probavit *J. G. Graevius* ad *Lucian. Soloec.* pag. 116. Ex *Antonino* tamen *Apollodoro* recte ἀνεῖπεν reſtituit ad *Gregor.* pag. 235. *Koenius*, quem lugere Muſae nondum deſinunt. Similiter Lib. I. cap. VIII. §. 2. in *Apollod.* pro τὰς Μοίρας φασὶ δὲ εἰπεῖν, *Faber* legit φασὶ ἀνελεῖν, quia vox eſt oraculorum, quod neceſſarium non judico, quia nihil de oraculo conſulto praecedit, certe facilius mutari poſſet in ἀνειπεῖν. Nam ſimplici verbo ita utitur *Antoninus*, cap. XXV. Θεωρὰς ἀπέστειλαν παρὰ τ' Ἀπόλλωνα, ἢ αὐτοῖς εἶπεν ὁ Θεός. Idem enim eſt, quod mox ἔχρησε δὲ τοῖς Κείοις, quo ſenſu hoc verbum adhibuit *Euripid. Phoeniſſ.* verſ. 412. ubi & pag. 724. conf. Cl. *Valckenarium.*

Οἱ δὲ Θύεσι ἄχοι νῦν Ἰελιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.] Totum locum damnat & refingit *Perizonius*, non invito *Valckenario*, ad *Aelian. V. H.* Lib. IV. cap. 15. & ad *Sanct. Min.* Lib. IV. cap. 8. Οἱ δὲ Θύεσι ἄχοι νῦν, Ἰελιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην. *Hi vero*, generatim Cei, ſed qui mox dividuntur in Julietas & reliquos, *ſacra faciunt* ſcil. Cteſyllae, *ad hoc usque tempus*, *Julietae quidem* eam *Cteſyllam Venerem appellantes*, *Reliqui vero Cteſyllam Dianam.*

β'. ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

Περὶ Μίκαθρος ἐπροσυμένων γ'.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τῷ Ἄρεως ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου, Μελέαγρος, Φηρεύς, Ἀγέλεως, Τοξεύς, Κλύμενος, Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐ-

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως] Frustra de mendâ hunc suspiciunt locum, tantum abest, ut corruptum esse certum sit. Auctorem habet *Homerum Antoninus Il.* ξ. vers. 115. MUNCK.

Οἰνεὺς] Quae de hoc notarunt *Schol. Hom.* Il. A. vs. 212. & *Schol. Aristoph. Ran.* vs. 1269. quamquam paullo aliter, plura sunt, quam ut hic legi possint. Eamdem Meleagri historiam Achilli narrat Phoenix apud *Hom.* d. l. monente *Heinsio* ad *Ovid.* Ep. III. *Heroid.* vs. 95. ubi ab *Homero* eam mutuatum esse *Ovidium*, observat. De sacrificio Dianae ab Oeneo neglecto, & inde profectis calamitatibus agit *Lucian.* de *Sacrific.* T. I. p. 525. cet.

Ὁ Πορθέως] Πορθάονα vocat *Apollod.* L. I. c. VII. §. 7. & 11. cui favere videntur e Graecis *Paus. Messen.* c. 35. *Strab.* L. IV. 463. 466. e Latinis *Ovid.* L. VIII. *Met.* vs. 551. IX. 12. quique ad eum citantur, *Stat.* I. *Theb.* vs. 670. II. vs. 726. *Val. Flacc.* L. III. vs. 705. *Hygin.* c. 14. c. 129. c. 175. & 239. Sed Lectio sibi parum constat, & nusquam ratio redditur, cur invitis Vett. edd. & Mss. eam intruserint Viri D. *Pausaniae* enim d. l. & *Eliac.* II. c. 20. ante legebatur Πορθάων, quod tacite rejecit *Xylander*, illudque reposuit. Similiter in Ms. Pal. *Apollodori* diserte Πορθέων extat, *Munckero* teste ad *Hygin.* c. 172. unde forsan illud *Galei*, Leg. Πόρθα *ut infra & Palat.* quod an mendum sit aberrantis typi, quibus scatet ista editio, ignoro, pro Πόρθεα vel Πορθάονα. Certe *Porthaon* etiam olim legebatur apud *Hygin.* cap. 14. & 172. monente *Heinsio* ad *Ovid.* L. VIII. *Met.* vs.

II. MELEAGRIDES.

Ex Nicandri libro tertio de Alterationibus Formarum.

Oeneus Porthei F. Martis N. regnavit Calydone. ex Althaea Theſtii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Agelaum, Toxeum, Clymenum, & Periphantem: filias Gorgem, Eurymedam, Deianiram, Me-

vſ. 541. Cujus in Exemplaribus *Porthaoniae* etiam ſcriptum fuiſſe Viro Ill. videtur, quemadmodum in Mſ. *Plauti Men.* V. 1. 45. *Ego te ſimitu novi cum Porthaone* extare Viris d. obſervatum. Idem monet, neque dubitat, quin idem ſit, qui aliis *Parthaon* dicitur, quique *Antonino* & *Homero Il.* Ξ. vſ. 115. *Portheus* audit. Unde *Porthaon*, quod ad *Portheus* propius accedit, ubivis praefero. Et hanc lectionem confirmat *Val. Flacci* Ed. Junt. & Cod. *Coki.* Solent Graeci potiſſimum in ultima vocabulorum terminatione variare. Sic Ἀλκεὺς & Ἀλκαῖος, Ἀσέριος & Ἀσερίων apud *Apollodorum.* Τυφὼν eidem, Τυφωνεὺς *Homero*, Τυφὼς *Pindaro.* Idem, qui Noſtro in ſeqq. Πανδάρεος & Πανδάρεως, *Homero* Πανδάρης vocatur. *Euſtath.* in *Dionyſ.* vſ. 558. Λέγεται ὁ μὲν Γηρυὼν, ὁ δὲ Γηρυόνης ὁ δὲ Γηρυονεύς. Plura dedit *Hemſterk.* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 207. & *Ruhnken.* ad *Rut. Lup.* II. p. 100.

Φηρεὺς] Θυρεὺς eſt *Apollod.* Lib. I. Uter verum dicat, non definio. MUNCK. Aeolicum eſſe cum recte contenderit *Berkelius*, aliud quid egit, quam debuerat. Aeoles enim θῆρες dixiſſe pro φῆρες, ait. quod contrarium ex eodem, quem teſtem citat, *Euſtathio*, ad *Lact.* L. VII. F. XXIX. monet *Munckerus.* Nam T. I. p. 101. Αἰολικὴ ὁ λέξις κατὰ τὸ παλαιὸν τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες. Adde: T. III. p. 1817. Φλιψεται ἀντὶ τοῦ θλίψεται· ἡ ὁ λέξις Αἰολικὴ. ὡς τὸ φησί.

Ἀγέλεως] Hunc & Periphantem ex Oenei filiis, e filiabus vero Eurymeden & Menalippen omittit *Apollodorus.*

Θυγατέρες δὲ Γόργη.] Non com-

Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίππη. Ἐπεὶ δ' ἔθυεν ἀπαρχὰς ὑπὲς τῆς χώρας, ἐκλαθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη καθ' μῆνιν ἐφορμᾷ σιῶ ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλὲς ἀπέκτεινεν. ἔπειθ' Μελέαγρος, καὶ ἱ Θεσῖε παῖδες συνήγειραν τὲς ἡρίστες ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σιῶ· οἱ δὲ ἀφικόμενοι, κτείνυσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος ἀμυνόμας τᾷ χρέα αὐτῦ τοῖς ἀεκῆσιν, τὶν κεφαλὶν καὶ τὸ δέρος ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σιῶ ἔκτειναν,

ἔπ

comparet inter has *Dia*, quam *Oenei filiam* facit *Hygin. Myth.* cap. 155. *Pirithous ex Dia Oenei filiâ*. Sed locus corruptus est. Scripserim *Deionei filiâ*. Hanc enim *Pindari Schol.* ad *Pyth. Od.* 2. & *Tzetz.* Chil. IX. hist. 273 Ixionis faciunt uxorem; cujus filius, non Jovis, *Ovidio* est *Pirithous*, *Met.* Lib. VIII. vers 566. XII. vers. 210. Etiam *Apollod.* L. I. pag. 26. Edit. *Commel.* MUNCK.

Ἐπεὶ δὲ ἔθυεν ἀπαρχὰς... ἐκλαθάνεται] Hinc locus *Apollodori* L. I. c. VIII. non sollicitandus: Τᾶς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς θύων μόνης Ἀρτέμιδι ἐξελάθετο, quod in ἐπελάθετο mutandum conjicit *Galeus*. Infra: Αἱ δὲ κύνες ἐξελάθοντο τᾶ βοᾶς.

Ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον] Cap. seq. Κῆτι ὀλ' ἐξαίσιον ἐφόρμησεν αὐτοῖς. Hoc Atticum. Vid. *Graev.* ad *Lucian. Soloecist.* pag. 74. MUNCK.

Οἱ Θεσῖε παῖδες συνήγειραν] Et hinc patet, cum Mss. & *Zenobio*, apud *Apollod.* d. l. Ἐπὶ τέτον τὲς ἀρίστες ἐκ τ' Ἑλλάδ πάντας pro ἐκάλεσε, legendum esse, συνεκάλεσε.

Ὁ δὲ Μελέαγρ διαμείμας cet.] Minus a vero abhorret, quod tradit *Apollodorus*: Oenea pellem Apri promisisse ei, quicumque illum occideret, (& hoc ab antiquissimis temporibus moris fuit, ut inter praemia Victoribus per omne certandi genus, etiam *pelles* proponerentur. Vid. *Wesseling.* & *Valcken.* ad *Herod.* L. II. p. 144.) sed Meleagrum, post quam prima omnium Atalanta ferae tergum fugitta percusserat, dein Amphiaraus eius oculum vulnerarat, belluae a se interfectae detra-

Melanippam. Is cum primitias frugum pro regione diis offerret, oblitus fuit Dianae. quae irata, aprum immisit, qui & terram vastavit, & multos interfecit. Idcirco Meleager & Thestii filii virtute praestantissimos è Graecia conduxerunt, apri ejus occidendi gratia. qui cum convenissent, & aprum necassent, Meleager carnes ejus distribuit, caput autem & pellem sibi eximia praemii loco servavit. Diana autem, ira ob caedem sacri apri aucta, rixam

tractam pellem non sibi servasse, sed Atalantae dono dedisse, quod Thestii filii indigne factum putantes, quia praesentibus viris feminae praemia concederentur, eam vi Atalantae eripuissent, unde dissidium illud ac dein bellum ortum.

Τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος] *Hom. Il.* I. vs. 544. de eadem historia:

Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι.

Ubi *Schol.* τὴν κεφαλὴν τῷ δέρματι προσεχομένην συνέκειτο δοθῆναι ἀριστείῳ τῷ πρώτως βαλόντι τὸν σῦν. Adde *Ovid.* VIII. *Met.* vs. 427. Et haec Dianae in lucis, in templis vel atriis suspendere solitos fuisse, observat Vir D. cui haec debeo, in *Miscell. Obs.* T. I. p. 107.

Τὸν ἱερὸν σῦν] Vertit Xyland. *sacrum aprum.* nec reprehendo. Auctam enim Dianae iram putem, non quod magnum, sed quod sacrum aprum occidissent. Sacer aper erat, quatenus Dianae in supplicio de Calydoniis sumendo inserviebat. *Ovid.* L. VIII. *Met.* vs. 272.

Sus erat infestae vindex famulusque Dianae.

Lib. IV. *Met.* vs. 471.

Num sacer ille meâ percussus cuspide serpens,
Cadmus ait, fuerat.

Et ille quidem sacer erat, quod Marte esset genitus. *Hygin. Myth.* cap. 178. *Apollod.* Lib. III. Hunc *Dercyllum* vocatum scribit *Micyllus* ad *Met. Ovid.* Lib. III. vs. 32. ridicule. Deceperunt forte illum verba *Scholiastae Euripidis* ad *Phoen.* vs. 7.

Δέσ-

ἐπὶ μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νέκυος ἐνέβαλεν αὐτοῖς· οἱ δὲ παῖδες οἱ Θεσπίου, καὶ οἱ ἄλλοι Κεφῆτες ἄφοντας δ' ἔφευς, φάμυοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Μελέαγρος ἀφαιρεῖται καθ' βίαν, καὶ κτείνει τοὺς Θεσπίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κεφῆσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξῄει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ, διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον· ἤδη δὲ τῶν Κεφήτων μελλόντων αἱρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμυνᾶν· ὁ δὲ ἀναξὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κεφήτων, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμφρησάσης τὸν πρὸς τῇ μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλόν. Ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς καμένῃ· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι· καὶ πένθος ἐπὶ

Δέρκυλλον Θηβαίᾳ τινὸς Δράκοντος τέκνον, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν φησίν. ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Vides heic Dercyllum esse Scriptorem, non anguem. Dracon quoque viri nomen. Consule *Palaeph.* cap. 6. MUNCK. Quae de τῷ ἱερῷ, non nisi per μίγμα. θανμαστὸν, intelligendo hic notat *Berkelius*, confutantur a *Munckero* ad *Lact.* L. VIII. F. IV. Ex eodem fonte hausta, quae tradit *Apollodorus* d. l. Μηίσασα δὲ ἡ θεὸς κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ. Vid. *Schol. Eurip. Phoen.* vs. 1115. ibique *Valckenarius.*

Γυνὴ Κλεοπάτρα] Haec φερωνύμως dicta etiam *Alcyone.* vide quae notavimus ad *Myth. Hygin.* cap. 174. qui gratis heic erroris arguitur. Confer *Hom. Iliad.* I. vs. 558. MUNCK.

Ἀποθνήσκει] *Galeus* ἐθνήσκει. male. Mox, ut ubique fere amat composita, ἀπέθανον καὶ οἱ ἄλλοι. *Apollod.* qui, ubi de Me-

xam inter eos excitavit. Etenim Thestii filii ac reliqui Curetes pellem attrectavere, dimidium praemiorum ad se pertinere dicentes: sed Meleager vi ea ademit, ac filios Thestii occidit. Hac occasione bellum inter Curetes & Calydonios ortum est: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipsum mater propter fratrum necem devoverat. Cum autem Curetes jam essent urbem capturi, uxor Cleopatra ei persuasit, ut Calydonios tueretur. Egressus autem contra Curetas, periit; cremata a matre face, quam ei Parcae dederant. Nam hoc fatum Meleagro dederant, ut tamdiu viveret, quam diu fax ista duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mor-

Meleagri interitu eadem, quae *Antoninus*, retulerit, aliorum mortem illius fecus narrantium opinionem recenset, ᾧ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν.

Τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης] Confundit diversas opiniones. Vid. *Apollod.* L. I. p. 28. MUNCK. Vid. *Heins.* ad *Ovid.* Epist. III. *Heroid.* vs. 97.

Αὐτῇ δοθέντα] Αὐτῇ praefert *Fonteinius.*

Αὐτὸν ἕστε] h. e. βιάσεται; *Esse* est vivere, *non esse* mortuum esse. *Sophocl. Aj. Flagell.* vs. 790.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδε γ' ἡμέρᾳ.

Quod si per hunc diem vivet.

Si tanti putes, inspice, quae ad illum locum notavit *Stolberg.* & nos ad *Hygin.* cap. 139. MUNCK.

ὑπὸ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀφαλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψαμένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπῴκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἱ δὲ ἄχρι νυῦ ἔπι καθ' ὥραν ἔτους λέγουσι πένθος ὑπὸ Μελεάγρῳ φέρειν· δύο δὲ τὰς Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' ὀργὴν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅπ τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δῷῖ.

Εἰς ὄρνιθας,] *Apollod.* Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπωρνεώθησαν. Vid. *Lactant.* L. VIII. F. 4. & *Ovid.* VIII. *Met.* a vs. 260. Qui tamen paullo aliter.

Πένθος... φέρειν·] C. 18. μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος. De re ipsa

---

γ'. ΙΕΡΑΞ.

Ἱερᾶξ Βοῖος Ὀρνιθογονία.

Ἱέραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μαιναλυνῶν γῇ δίκαιος ἀνὴρ καὶ ὁπιφανής. ὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο, καὶ πλείστης αὐτῆς καρπὸς ἔλαβεν· ἐπὶ δὲ Τεύκρου τὸν χρόνον τὸ ἐνιαύσιον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ὀλιγωρίας ἐξέλειπον, χαλεπήνας Ποσει-

Κατὰ καιρὸν τὸ ἐνιαύσιον] *Legitimo tempore*, ut recte vertit Xy-

mortem oppetierunt: maximusque apud Calydonios luctus Meleagri causa extitit. Sorores autem ad sepulchrum ejus absque ulla intermissione fleverunt, donec eas Diana virga tactas in aves mutavit, & in Lerum insulam deportavit, impositio Meleagridum nomine. Atque eae etiamnum certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duae autem de filiabus Althaeae, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutasse, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

ipsa vide *Aelian. Animal.* Lib. IV. c. 42. MUNCK.

Γόργην καὶ Δηϊάνειραν] Facit cum nostro *Hygin. Myth.* cap. 174. MUNCK.

Τὴν χάριν ταύτην] Cap. 20. Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν. idem est cap. 6. Τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι. MUNCK.

III. HIERAX.

Ex Boei libro de Avium ortu, sive Ornithogonia.

Fuit apud Mariandynos Hierax, vir justus, & illustris: is templa Cereri posuit, plurimosque ex ea fructus percepit. At postquam Teucri tempore legitimo sacra Neptuno non persolverunt, sed ea prae negligentia omiserunt, indignatus Ne-

Xylander. Male scriptum c. 27. χρόνοι ἱκνέμενοι. MUNCK.

Ποσειδῶν τὰς μὲν ἐκείνης καρπὰς ἔφθειρε· κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐκ τῆ θαλάσσης ἐφόρμησεν αὐτοῖς· ὑ δυνάμθοι δὲ τῶ κῆτος καὶ τ λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέστελλον οἱ Τεῦκροι τῶ τ Ἴερακα, καὶ ἐδέοντο τῶ τ λιμὸν ἐπαμῦναι, κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλιν τροφήν· Ποσειδῶν δὲ μισήσας, ἐπεὶ κατέλυεν αὐτῦ τὰς πηὰς, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται νῦν ἴεραξ· καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν ἐπὶ τ ὀρνέων μισηθῆναι· καὶ πολλὰς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

Ἐκείνης καρπάς] Refer ad τὸ Δήμητρα· alioqui legendum ἐκείνων, ut legisse & *Xylander* videtur, dum vertit *fruges eorum*. Καρπὸν Δημήτριον appellat *Apostol. Cent.* I. 54. *Zenob. Cent.* II. 4. Ὕστερον εὑρεθεῖσι τ Δήμητρα καρποῖς ἐχρήσαντο. MUNCK. Illud ἐκείνης offendit. Leg. οὐ γῆς. Mox c. V. μηδὲν οὐ γῆς φυόμενον. *Arrian.* de *Exp. A.* L. III. 2. 3. Τῶν οὐ γῆς καρπῶν εἵνεκα. Pluribus exemplis non opus est.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε &c.] Juxta meum vides τὸ τὲ heic prorsus esse otiosum. Forte scribendum κἀκεῖνος ἔπεμπε δὲ κ πυρὸν &c. MUNCK.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε κ̣] Nihil mutandum monet *Berkel.* ex his, quae post genuina *Stephani Fragm.* leguntur: Καὶ τ ἐντεῦθεν παρηγμένων ἐθνικῶν τε κ̣ τοπικῶν, κ̣ κτητικῶν τ ὀνομάτων. Conf. cl. *Hoogev.* de *Partic.* T. II. p. 1139. ubi *Hom. Il.* Φ. vs. 262.

—— Τὸ

Neptunus fruges eorum perdidit, ingentemque a maricetum ipsis immisit. Teucri cum ceto simul & fami ferendae non essent, ad Hieracem miserunt, qui auxilium adversus famem ab eo poscerent. Isque cum triticum, tum alia misit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob suos ab eo honores diminutos, in avem ipsum convertit, quae nunc Graecis Hierax, Accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus pristinos prorsus immutavit: eum enim qui hominibus fuerat charissimus, volucribus invisissimum reddidit: & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

—— Τὸ δὲ τ' ὦκα κατειδόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ. φθάνει δέ τε κἢ τ' ἄγοντα.

'Αφανίσας.] h. e. cum figuram illi humanam ademisset, vel ex hominibus eum sustulisset. ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώτων id dicit cap. 30. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώτων cap. 25. Non ceperunt hunc locum interpretes. Editio *Leidensis*: *mores quoque ejus immutavit & corrupit.* MUNCK. Quae hic de *Hierace* in accipitrem mutato refert *Antoninus*, eadem de *Daedalione*, sed aliam ob caussam, narrat *Ovid.* Lib. XI. *Met.* vers. 340. ubi avis istius descriptionem verbis non ita diversis exhibet. Sequentia hunc in modum refingit *Fonteinius*: Καὶ τὸ ἦθος ἠλλαξεν ἀφανίσας. πολλοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι. κἢ μίγιστα ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι.

δ'. ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

Ἱστρεῖ Νίκανδρος ἐπροιμιάσι ά. ὁ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος ὤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος ὠνομάσθη τὰ λεπτὰ τὰ Ἡρακλέους· ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν· ὁ δὲ Κραγαλεὺς ἔτος ἐγεγόνει γεραιὸς ἤδη, ὁ τοῖς ἐγχωρίοις δοκιμάζετο δίκαιος εἶναι, ὁ φρόνιμος· ὁ αὐτῷ νέμωλι βοῦς θεσπίσαντα Ἀπόλλωνα ὁ Ἄρτεμις ὁ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπείρῳ· ὁ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ θεσπίσειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων, ὁ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὔξυτον ὁ Ἀμβρακίαν, ἐφ' οἷς ἡ πόλις Ἀμ-

Ὁ Δρύοπος] Hiccine an idem fit, quem infra c. XXXII. *Spercchii* & *Polydorae* filium, & *Oetae* regem facit, ignoro. Plures fuisse videntur. Conf. cl. *Staveren.* ad *Hyg.* c. 90. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 480. ibi cit. *Dryopis* meminit *Apollinis* ac *Diae* filii. Inter *Priami* filios etiam *Dryopem* recenſet *Apollod.* L. III. XI. 5. De *Dryope Arcade*, quem *Dryopas* *finen* transtuliſſe *Ariſtoteles* auctor eſt, agit *Strabo* Lib. VIII. 373. Qui Noſtro cap. XXXII. deſcribitur, idem eſt, quem *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. vſ. 1213. *Penei* fluvii & *Polydorae* filium facit. Σπερχειὸς & Πηνειὸς in Mſſ. confunduntur.

Ὤκει γῆς] Ellipſis praepoſitionis ἐπί. Noſter cap. 12. ὤκει ἐπὶ τὸ ἄγρῶν. *Joan. Apocal.* c. XI. verſ.

IV. CRAGALEUS.

Narrat Nicander Lib. I. Alteratorum, & Athanadas in Ambracicis.

Dryopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat ad lavacra Herculis, quae ferunt Herculem clava percussis montis tabulis aperuisse. Erat is Cragaleus jam provecta aetate, habebaturque a popularibus justus ac prudens. Ad eum boves pascentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem sibi vindicabat, quia pater esset Melanei, qui Dryopum rex fuisset, belloque totam Epirum cepisset, ac procreasset Eurytum & Ambraciam, a qua urbi Ambraciae nomen sit factum:

vers. 10. Κατοικοῦντες ἐπὶ τ γῆς. MUNCK. Respuit hic ellipsin *Berkelius*, &, ubicumque gignendi casus occurrat, accusativum reponi jubet, quapropter *Schoetgenio* ad *L. Bos Ell. Graec.* p. 327. vapulat.

Ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτῷ,] Propter excellentiam sagittandi artis ab *Apolline* genitum fuisse, creditum tradit *Paus. Mess.* c. 11.

Ἐφ' ἧς] *Munckeri* hic ἀφ' ἧς legentis notam abesse jussi, quia ad *Lact.* L. XIII. F. VI. & VII. meliora edoctus mentem mutavit, & vulgatam lectionem aliis exemplis comprobavit, quod acerbe satis in altera Ed. ubi contra *Munckerum* contenderit *Berkelius*, ipse tamen ad *Steph.* V. Ἀμβρακία legit ἀφ' ἧς. Vulgatam quoque tuetur cl. *Burmann.* de *Jove Fulger.* c. VIII.

Ἀμβρακία καλεῖϑ· ᾗ αὐτὸς μέγιστα χρείσαντος τῶν τὴ πόλι· Σισυφίδας μὲν γὰ αὐτῶ τροφάξαντος ἀφικομένους, καταρβῶσαι τ πόλεμον Ἀμβρακιώταις, τ γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας. Τόργον δὲ τ ἀδελφὸν Κυψέλα κτ' τὲς αὐτῶ χρησμὲς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθα· Φαλαίκῳ δὲ τυραννεύντι τ πόλεως αὐτῶ κτ' μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι· ᾗ παρὰ τῶτο πολλὲς ἁπλοῦς τ Φαλαίκου· τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλι ποιῆσαι πλειάκις ἐμφύλιον πόλεμον ᾗ ἔριδας, ᾗ φάσι, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τύτων δ' ϑύνομίαν ᾗ Σίμιν ᾗ δίκιν. ὅϑεν αὐτὸν ἔτι νῦ παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς ᾗ εἰλαπίναις ἀδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τ Ἀπόλλωνα· παρ' ἑκόντος δ' ἠξίε τιὼ

Ἀίσιγισα καὶσαᾶ τῶτο τῇ πόλι·] Κατάγε τὴν ἐμὴν κρίσιν rectius legeres: Ταύτῃ τῇ πόλει. cap. 13. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ. MUNCK.

Ἀμβρακίαν] Urbis & regionis ejusdem nominis meminerunt plurimi, quos longo ordine recenset *Palmer. Ant. Gr.* Lib. VII. cap. 7. qui multa de hac historia ex *Antonino* disci testatur. Hic quidem *Anton. Ambraciam* a *Melanei* filia dictam tradit, quo nomine ab illo dissentit *Stephanus* & *Eustathius* deducentes vel ab *Ambrace. Thesprotis* filio, vel ab *Ambracia Augei* filia, non vero *Strabo*, qui L. VII. p. 325. Ἀμβρακίαν Τόλγα (Τόργα cum *Epit.* & *Anton.* leg.) τὲ Κυψέλα κτίσμα vocat, hoc est, ut *Thucyd.* & *Paus.* dicunt, Κορινθίων ἔποικον. *Ambracia* enim jam ante condita. Idem *Strab.* Lib. X. pag. 452. Κορίνθιοι δὲ περιφθέντες ὑπὸ Κυψέλα ᾗ Γαργάσε... (quod ex Γόργα pro Τέργα corruptum censet cl. *Ruhnkenius*) μέχρι τῆ Ἀμβρακικῆ κόλπα προελθόν, ᾗ ὕτε Ἀμβρακία σωᾳκίσθη cet. quod de colonia eo tum deducta intelligendum, ut seqq. docet *Antoninus*: Τόργον δὲ τ ἀδελφὸν Κυψέλα κατὰ τὲς αὐτῶ χρησμὲς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθα. Sed *Straboni* si sit fides, quam auget *Scymnus Chius.*

vs

ctum: ſed & a ſe maxima in urbem profecta eſſe beneficia. Suo enim juſſu Siſyphi poſteros adveniſſe, & bellum quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confeciſſe. Torgum quoque Cypſeli fratrem, ſuis motum oraculis, coloniam a Corintho Ambraciam deduxiſſe. Tum Ambraciotas ipſius ductos oraculis, contra Phalaecum, qui tyrannidem eam in urbem arripuiſſet, inſurrexiſſe: ex eaque occaſione multos fuiſſe a Phalaeco interfectos. In ſumma, ſe in ea urbe ſaepe bellum civile, rixas, & ſeditionem ſedaſſe, & horum loco jus juſtitiamque & leges introduxiſſe: atque ob id hodieque ſe ab Ambraciotis in feſtivitatibus & publicis conviviis ſervatorem Pythium cantari. Diana vero litigare cum Apolline deſinens, petebat ut ultro ſibi Ambraciam

vſ. 454. erravit *Antoninus*, *Torgum* faciens *Cypſeli* fratrem, qui ejus erat filius, quamquam etiam *Cypſeli* filius & ſucceſſor fuiſſe dicitur *Periander*, ut ex *Ariſtotele* oſtendit *Caſaub.* ad *Strab.* Lib. VIII. p. 378. De *Cypſelo* conf. *Staver.* ad *Fulgent.* Lib. I. c. 27.

Φαλαίκου] Hic an idem, qui *Diodoro Siculo* L. XVI. p. 540. & *Pauſan. in Phoc.* cap. 2. ὁ τῶν Φωκέων στρατηγὸς vocatur, & ob pecuniae ſacrae furtum imperium amiſiſſe dicitur?

Αὐτὸς.... ποιῆσαι] Lego παῦσαι. XYL. Recte correxit *Xyland.* παῦσαι. Sed τὸ αὐτὸς in αὐτὸν haud mutem. Superius: αὐτὸς χαρίσασθ. & mox: αὐτὴ προφῆναι. cap. 27. εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν. *Pind. Olymp.* od. 7. εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας. Caeterum εὐνομίας auctorem facit & *Pindarus Apollinem*, *Pyth. Od.* V.

Ἀπόλλωνα ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίην. MUNCK.

Αὐτὸς... ἐμφύλιον πόλεμον] Αὐτὸν, quod voluerat *Berkel.* explosit *Munck.* ad *Lact.* L. VII. *F.* XXIX. Πολέμιός τε καὶ ἐμφύλιος φάσις junguntur in *Oracu-*

τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τὸ πλέως κατὰ τοὺς φάσιν τοιαύτην· ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τὸ πόλεως, ἐδεινὸς αὐτὸν δυναμένῳ κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὸ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ τοξεύματι σκύμνον λέοντος· ἀναλαβόντας δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκθρασυνεῖν ἐκ τὸ ὕλης τὴν μητέρα, ἢ τοξεσπεσοῦσαν ἀναρρήξαι τὰ τέκνα τοῦ Φαλαίκου· τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὸ δουλείαν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνιν ἱλάσασθαι· ἢ πυθομένους ἀγροτέρης εἴκασμα τοξεύσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀποδείκνυσιν Ἀμβρακίαν τε, ἢ τὶ σύμπασαν Ἤπειρον ὄσαν ἑαυτοῦ· πλεμήσαντας γὰρ αὐτοῦ Κελτοὺς ἢ Χάονας ἢ Θεσπρώτους ἢ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τοὺς

lo Sybaritis reddito, apud *Steph.* de *Urb.* V. Συβαρις.

Ἄρτεμιν Ἡγεμόνην] *Hesych.* Ἡγεμόνη, Ἄρτεμις ἢ Ἀφροδίτη. MUNCK. *Dianam Principem. Ducem* vel *Praesidem*, *Spanhem.* ad *Callim. Hym.* in *Dian.* vs. 227. ubi multa de cultu Deae hujus eo nomine celebratae.

Ἀγροτέρης εἴκασμα] Hanc & ab Athenienſibus cultam eſſe diſcimus ex *Schol. Ariſtoph. Equit.* ἰδίως δὲ τιμῶσιν Ἀθηναῖοι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Cum *Scholiaſte* illo facit *Aelian. nat. an.* Lib. II. cap. 25. Ἀγροτέρα autem eſt θηρευτικὴ ἢ ἀγρευτική, ut exponit *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* 9. Adde *Pauſan.* in Atticis pag. 34. MUNCK. Plura huc facientia congeſſit *Staver.* ad *Albric.* c. 7. Vid. *Meurſ.* de *Popul. Att.* V. ΑΓΡΑ, & *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* pag. 158.

Ἤπειρον ὄσαν] Pro εἶναι, ut c. 41. Ὡς ἐγὼ αὐτὴν παρελθοῦσαν, poſitum pluribus aliorum exemplis probat *Periz.* ad *Aelian.* V. H. L. III. c. 17. p. 234. & *Diſſert.* IV. c. 27.

Κελτοὺς] In nupera editione corrigi video Κελαιθους. Niſi meliora docere quis habet, probandam eam conjecturam exiſtimo. MUNCK.

Κελτοὺς] Κελαίθους legenti *Berkelio* adſentitur *Galeus*; quamquam addit, *ſcimus tamen & Κέλτας his populis immixtos*. Sed hoc negat omnino *Berkel.* &

ciam concederet, quam hac ducta occasione sibi depoſceret. Quo tempore Phalaecus eam tyrannide premebat, metusque omnes ab ejus caede detinebat, ſe venanti tyranno catulum leonis exhibuiſſe: quem cum is in manus ſumſiſſet, leaenam matrem e ſylva erupiſſe, & in Phalaecum impetu dato, pectus ejus dilaniaſſe. Ideo Ambraciotas ſervitutis excuſſo jugo, Dianam principem placaſſe: venatricisque Dianae ſimulacro facto, feram ei appoſuiſſe (aeream). At Hercules cum Ambraciam, tum univerſam Epirum ad ſe pertinere oſtendebat. Nam Celtas, Chaonas, Theſprotos, & univerſos Epirotas bello, quod intuliſſent,

& ſi verum eſt, emendatione non eget locus. Malo huic peritior *Hemſterhuſii* manus medebitur, legendum conjicientis Σελλὰς, quod an alibi latius confirmarit, ignoro, niſi quod ad *Schol. Ariſtoph. Pl.* vſ. 1003. etiam *Sellos* mutatis ſedibus, tandem & ipſam Epirum tenuiſſe oſtendat. Nec dubium. *Strab.* L. VII. p. 328. Ἕλλας, uti *Pindaro*, vel Σελλὰς, uti *Homero* vocantur, in *Epiro* collocat, ibique & p. 324. eos *Theſprotis* & *Chaönibus* jungit. Vid. *Steph. Byz.* V. Δωδώνη, ubi eadem fere reperies, & V. Σελλοί. Adde *Didym.* ad *Hom.* Il. Π. vſ. 234. Σελλοὶ, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν τῆς Θεσπρωτίας.

Ὅτι τὰς Γηρυόνε βᾶς cet.] Cl. *J. Gronov.* ad *Arrian.* de Exp. Alex. II. 16. legit ὅτι. Γηρυόνης frequens apud Graecos, unde & *Geryones* in recto, ubicumque occurrit, etiam apud Latinos legere malunt Viri D. quos ad *Anthol.* T. I. pag. 325. ordine recenſet *Burm.* V. Cl. Ubique tamen non mutem, quia alii alios auctores ſecuti diverſam terminationem reperire potuerunt. Γηρυονεὺς enim apud *Heſiodum Theog.* 287. *Schol. Pind.* p. 362. *Ed. Steph.* aliosque aeque dicitur, unde *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 558. Λέγεται δὲ καὶ Γηρυὼν, καὶ Γηρυόνης, καὶ Γηρυονεύς. De utraque hac terminatione conſtat, tertiam ipſe dabit *Dionyſius* d. l. Γηρυόνα μετὰ πότμον ἀγήνορα. Vid. *Munck.* ad *Hygin.* p. 16.

Συγ-

τὰς Γηρυόνη βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι· ἄρξο-
νω δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κολίνθου, ἢ
τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικί-
σαι· Κολίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους· ἃ
Ἄρχύσας ὁ Κραναλεὺς, ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους
εἶναι· Ἀπόλλων δὲ καὶ ὀργὴν ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χει-
ρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰστήκῃ· Ἀμβρακιῶ-
ται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡ-
ρακλέους ἢ τὰ ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κραναλεῖ
δὲ μὴ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύσιν ἄγειν νῦν.
ἐ. Α Ι-

Συνελθόντες ἀφελέσθαι] Possit videri legendum: *συνῆλθον τὰ ἀφελέσθαι. Zachar.* cap. VII. vers. 11. ἢ τὰ ὦτα ἐβάρυναν τοῦ μὴ εἰσακούειν. *Jobi* cap. I. 16. & aliquot seqq. Σωθεὶς ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Subauditur ἕνεκα, quod addit *Palaephatus* Praef. τοῦ θαυμάζειν ἕνεκα τὰς ἀνθρώπους. Dicere etiam possumus *συνελθόντες* positum esse pro *συνελθόντες ἦσαν*, vel *συνῆλθον*. Vid. *Tzetz.* ad *Hesiod.* pag. 20. Ed. *Heinf.* & *Schol.* Hom. ad *Iliad.* Θ. vs. 307. quorum hic Aeolicum, ille Atticum id schema facit. Sic *οἱ ὁ Neem.* cap VI. 2. ἢ αὐτοὶ λογιζόμενοι ποιῆσαί μοι πομπίαν. h. e. λογιζόμενοι ἦσαν. *Esdr.* cap. IX. 4. καὶγὼ καθήμενος ἐρημάζων ἕως τῆς ἐσπερινῆς. h. e. καθήμενος ἦν. I *Petr.* 3. 1. ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. h. e. ὑποτασσόμεναι ἔσωσαν. Possis etiam dicere, ὅτε ἀφελέσθαι dictum esse pro ὅτε ἀφείλοντο, quemadmodum ὅτε ἀλλᾶσθαι αὐτὸν, *cum ipse erraret*, in Pericle dixit *Plutarchus.* MUNCK. Locus hic varie tentatus. In priore Ed. voluerat *Berkelius* *συνέλθον τὸ ἀφελέσθαι*, in altera paullo melius *συνῆλθον τὸ ἀφελέσθαι.* Sed *Munck.* ad *Lact.* Lib. VII. XXIX. unde praecedentia supplevi, rogat, quis Graecorum hunc in modum scripserit; *συνέσχεθ' ὁ λαὸς τὸ ἀκοῦσαι. Palmer. Ant. Gr.* Lib. II. cap. 7. legit *συνῆλθον ἀφελέσθαι. Galeus* idem censet, nisi *vox aliqua desit.* Συνελθόντες ἦσαν unice probat *d'Orvill.* ad *Charit* pag. 347. ubi *συγκαλέσας* eodem modo positum, quod confirmat loco *Herod.* Lib. VIII. 83. *Hemsterhusius* tamen *ὁ πάνυ*, quem latere haec non poterant, aliud verbum, quod ob similitudinem τὸ *συνελθόντες* Librarii industriam effugerit, deesse videns legit: *συνελθόντες κέλευον ἀφε-*

sent, a se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto post colonos a Corintho venisse qui pulsis Ambraciae civibus urbem denuo tenuerint, atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem iratus, manu eum corripuit, inque saxum mutavit, eo quo steterat loco. Ambraciotae autem sacrificant quidem Apollini servatori: urbem tamen Herculis esse, ejusque liberorum statuerunt. Et post festum Herculis, in hunc usque diem Cragaleo exta immolant.

φελίθαι. Quod dubio caret. Et tale quid *Xylandrum* fuisse suspicatum, interpretatio indicat. Non ita dissimilis est *Longi* locus in *Pastor.* p. 44. Ἦλθομεν εἰς τέτες τὰς ἀγρὰς θηράσαι θέλοντες.

Ἵναπερ] h. e. ὅθιπερ, ut loquitur cap. 40. cap. 11. ἵ' ἐστὶν ὁ Πρηάν. cap. 53. ἵναπερ ἦσαν. Ita *ut* pro *ubi* apud *Catull. carm.* 11. & 17. Dum haec scribo, incidit mihi locus *Hygini* cap. 139. *Qui cum Opem rogaret, ut esset, quod illa peperisset.* Cl. *Schefferus*, cujus sane magni fuit opera in *Hygini* recensione, verba illa *ut esset* exponit: *cujus esset sexus.* Ego interpretatus sum nuper, *ut devoraret.* Sic cap. 55. & 149. *exesset* pro *exederet.* Ad hoc arbitrabar masculini esse sexus *Opis* partum, quod occultaretur, satis persuasum habuisse *Saturnum*, & ideo petiisse, ut sibi daretur devorandus, quemadmodum contra *Juno*, ut vis veret. Si hoc minus placet, interpretare, vel scribe potius, *ubi esset.* Non damno tamen admodum, cum sic satis venusta sit, Cl. viri expositionem. Dissentire interdum ab aliis non prohibitum, supplantare alterum non licet. MUNCK.

Ἔντομα θύεται] Ἔντομα ποιεῖν, non ἐντομάς, quod infra ad cap. XXXVII. idem esse ait *Munckerus*; nam aut ipsius *Plutarchi*, aut Librariorum errorem esse docet Cl. *Wesseling.* ad *Herod.* Lib. II. pag. 158. ubi per *haruspicinam facere*, interpretatur *Valla*; unde forsan de *Extis* hic somniavit interpres. Melius ad cap. XXXVII. per *sacra facere*, expressit. *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. I. vers. 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἔντομον γῆ αὐτῶν δοκεῖν τέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· οὕτω δὲ θύεται τοῖς χθονίοις. cet.

έ. ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας ά.

Ἀνθέος τῦ Νομίονος ἐγένετο παῖς Αἰγυπιός. ὡκεῖ δὲ ὡς ἐπὶ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Θεσσαλίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ ὁσιότητος ἕνεκα, καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἦν μεγαλόφρων καὶ δίκαιος· ἔτος ἰδὼν Τιμάνδριον ἠράθη· μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα, πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο φοιτῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα· ὡς δὲ τῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰ-

Παρὰ τὴν ἐσχατιὰν] Vid. *Casaub. Lect. Theocrit.* cap. XIV. *Bergler.* ad *Alciphron.* Lib. I. Ep. XXVI. laud. *Hemsterh.* ad *Lucian. Timon.* pag. 143. & *Toupium* ad *Theocrit.* Tom. II. pag. 328.

Εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα] Τὰ οἰκεῖα damnant *Berkelius* & *Galeus*, illud, ubicumque apud *Anton.* occurrat, in τὰ οἰκία mutantes. Non nego *Liberalem* hac voce saepius uti, quam illâ, sed numquam in animum induco, eamdem semper vocem Scriptori esse obtrudendam, quia hanc illa pluries adhibuit. Menda, si quae offendant, penes ipsos auctores esse possunt, quae frustra, tamquam librariorum σφάλματα emendes. Et solet variare *Antoninus*, quod eodem hoc capite potissimum liquet, nam ubi bis τὰ οἰκεῖα, mox ἐκ τῆ οἰκίας & εἰς τὸν οἶκον, dixit: unde patet, eamdem rem diversis illis vocabulis designari. Cap. X. εἰς τὰ οἰκεῖα τὰ πατρός. Cap. XII. πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα. Cap. XXX. Ἔτρεφον σὺν τοῖς οἰκείοις. *Aelian.* Lib. III. *V. H.* cap. XVII. Ἀναγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, *in patriam*, quod non negat *d'Orvill.* ad *Char.* pag. 84. & sic saepe *Zosimus.* Subintelligatur, per me licet, τὸ δόμματα, a quo pleonasmo non alienus est *Manetho* V. Cl. ad *Char.* citatus, quemadmodum

V. AEGYPIUS.

Narrat Boeus Libro I. *de Avium ortu.*

Aegypius Anthei F. Nomionis N. in extremis Theſſaliae habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem, & hominibus magnanimitatis juſtitiaeque cauſa. Is cum vidiſſet Timandram, amore ejus captus eſt: cumque viduam eſſe intellexiſſet, pecunia data impetravit, ut ipſi ad ſe domum ventitanti corporis ſui poteſtatem faceret. Aegre id ferens Neophron Timandrae filius, Aegypii

modum idem *Aelian.* Lib. III. cap. XXII. τὰ οἰκεῖα poſuit pro οἰκεῖα κτήματα, ut fine cap. plenius dedit. Pro *domo*, quod Cl. *d' Orvill.* agnoſcit, dubium non eſt, quin apud *Lucian. Munckero* mox inter alios cit. occurrat Tom. II. pag. 584. Adde *Dion. Caſſ.* Lib. XXXIX. pag. 216. Καὶ παραχρῆμα πρὸς τὰ οἰκεῖα ᾤδη ὁρμήσαντας. *Suidas* V. Βάξιος. quod quidem fragmentum *Aeliano* recte tribuit *J. Toupius Ep. Crit.* pag. 78. Καὶ δεῖται σιωπᾶν, ᾗ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει.

Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης] De his, eorumque facinore vix quidquam apud alios deprehendes. Timandrae Tyndarei & Ledae, quam Echemus uxorem duxit, filiae meminit *Apollod.* Lib. III. X. §. 6. At hinc nihil lucis. *Ovid.* Lib. VII. *Metam.* 386. Menephronem cum matre concubiturum in feram mutatum obiter narrat. nec diſſentit *Lactantius.* Fieri poteſt, ut Menephron & Neophron unus idemque ſit, at fabula non eſt eadem. Nam ex *Antonini* ſententia non hic cum matre, ſed ut cum ſua concumberet Aegypius, auctor fuit, quamquam & *Hygin.* cum *Ovidio* facere velle videtur, qui c. 235. *de iis, quae contra fas concubuerunt*, ut eſt in Lemmate, *Menopirus .... cum Bliade matre*

Αἰγυπιῶ δ' ἰῶ ἡλικιώτης· κἀκείνῳ δόλον ἐβούλευε, θὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βυλίδα τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὴν οἰκεῖαν εὐνάζεται σὺν αὐτῇ· προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἰῶ εἰώθει παρὰ Τιμάνδρῳ ὁ Αἰγυπιὸς φοιτᾶν, τὴν μὴν αὐτοῦ μητέρα, καθ' ἰῶ ποτε φοίτησεν ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν· ἀντὶ δ' ἐκείνης τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα παρήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐτὴν, ἡ ἀμφοτέρους ἐξηπάτησεν. Αἰγυπιὸς δ' ἐδὲν ὑποπτεύσας ὧν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρὶ, δοκῶν εἶναι Τιμάνδρου· ἡ ἐπὶ αὐτὸν ὕπνος ἔλαβεν, ἡ Βυλὶς ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, ἡ ἀναλαβοῦσα ξίφος, ἐβούλευεν ἐκείνου μὴν τὰς ὄψεις ἀφελέσθαι, ἑαυτὴν δὲ κτεί-

matre ſua. Quo nomine latet Aegypii mater, *Antonino* Βυλὶς vocata.

Ἐβούλευε, θὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας] Ad Exemplaris *Xyl.* oram, neſcio quis, adſcripſerat: Ἐβούλευε, καὶ θὺς πλ. δ. ἀνέπεισε. Δόλον autem βουλεύειν, ut βουλεύειν κακὸν *Eurip. Hecub.* vſ. 870. & βουλεύειν τινὶ φόνου ibid. 856. quod Θάνατον ἐπιβουλεύειν τινι dixit *Herod.* Lib. III. c. 122. unde ἐπιβουλᾶν *Theophraſt. Char.* cap. 2. *Xenoph. Mem.* III. 1. 6. aliisque pro *inſidioſo.*

Προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει] Laborat heic interpres. Verte: *cum horam praecogniviſſet, qua ventitare ad matrem ſolitus erat Aegypius.* MUNCK.

Ἣν εἰώθει] Nota ſpeciem temporis etiam accuſandi caſu efferri. Cap. 12. ἣν τινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων. Οἱ δ' *Jud.* cap. XI. vſ. 3. εἰσπεπορευμένους εἰς τὴν οἰκίαν σου τὴν νύκτα. *Aeſop.* fab. 173. Χειμῶνος ὥραν ὀφιν εὑρών. Atque ita in illa congerie compluries. *Homer.* Iliad. K. verſ. 497. τὴν νύκτα, *illa nocte.* Subauditur praepoſitio, quam addit *Pind. Schol.* ad *Pyth. Od.* 3. ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα τὴν σεμνὴν θεόν. *Aelian. ποικ. ἱς.* Lib. XI. cap 25. εἶγε κατὰ τὴν εἰκοὰς ἡ ἐν Πλαταιαῖς ἡ ἐν Μυκάλῃ MUNCK. Recte, quod ad c. 12. Hic vero accuſandi caſus non ponitur, quod ſpecies temporis ſignificetur, ſed quod Graeci ſequentis verbi rationem non habentes, relativum ponere ſo-

gypii aequalis: insidiasque ei struens, multis donis Bulidem Aegypii matrem eo pellexit, ut cum ea domum suam deducta rem haberet. Horam deinde mature cognoscens, qua ad Timandram erat Aegypius venturus, suam matrem quacunque occasione domo emisit, inque ejus locum matrem Aegypii introduxit, se ad eam rediturum simulans: itaque ambobus imposuit. Aegypius nihil eorum, quae Neophron machinatus fuerat, supputans, cum matre corpus miscuit, quam esse Timandram putabat. Eum somno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio, oculos filio eruere, & seipsam necare

leant in quo casu praecedens verbum positum est. *Marc. Euang.* c. VII. c. 13. Ἀκυρῶντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ἣν παρεδώκατε. *Luc.* III. 19. περὶ πάντων, ὧν ἐποίησε. *Joan.* II. 22. καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ, ᾧ εἶπεν. Infra cap. XII. ἀναβαλὼν τὸ βραχίονα τῇ ἑαυτοῦ, ἣ ἐφόρει. Quemadmodum antecedens nonnunquam reticetur, & relativum in eo casu ponitur, in quo illud debuisset. *Act. Apostol.* XXVI. 16. Προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι. Eodem hoc capite dicit *Anton.* Αἰγυπτιὸς δὲ ἐδόξει ἐπιλεξάμενος ὧν, pro ἐδόξει ἐκείνων, cet. Ἐφ' ὧν pro ἐπὶ τούτων, *al.* Vid. *Hemsterh.* ad *Aristi. Plut.* pag. 436.

Τὴν ὥρᾳ αὐτῆ] Sensus omnino αὐτῆ requirit.

Καθ' ἥντινα πρόφασιν] Pro κατά τινα. Cap. 41. Καθ' ἥντινα προφασιν ἐσκήψατο. Pro τινα usurpatur cap. 8. χρησιμαζομένων, εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν. Et mox, πυθόμενος καθ' ἥντινα πρόφασιν ἔρχονται. Scholiast. *Aristoph.* ad *Vespas.* περιτίλευε σὺ τῷ ὦ, τι Ἀττικῶς τὸ ὅ. Idem notavit & *Eustath.* ad *Hom.* Non placet heic interpretis *μετάφρασις*. Verterim: *praetextu quodam*, vel *ficta quadam de causa*. MUNCK.

Ἐπιλεξάμενος] Pro ἐπιλογισάμενος. Vid. *Hesych.* v. Ἐπιλεγόμενος.

Δοκῶν εἶναι.] Δοκεῖν activo

κλεῖναι· βυλῇ δ' Ἀπόλλωνος ἀνίησι τ' Αἰγυπιὸν ὃ ὕπνος· ὁ δὲ γυὰς οἷον ἔργον ἐμηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῷ, ᾗ εἰς τ' ὄρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σωὶ ἑαυτῷ πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δὲ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. ᾗ ἐγένοντο Αἰγυπιὸς μὲν ᾗ Νεόφρων Αἰγυπιὶ ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ ᾗ μέγεθος ἔχ ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων· ἡ δὲ Βυλὶς ἐγένετο πῶϋγξ, ᾗ αὐτῇ τροφὴν ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ ἐθέλειν ὀφθαλμὺς ἰχθύος, ἢ ὄρνιθος, ἢ ὄφεως, ὅπ ἔμελλεν Αἰγυπιὸ ᾗ παιδὸς ἀφελέσθαι τὰς ὄψεις· Τιμάνδρῳ δὲ ἐποίησεν

sumtum pro *puto*, *existimo*, ubi ad *Aelian. V. H.* Lib. IX. cap. 45. multis exemplis probat *Periz.* etiam hunc *Antonini* locum adfert.

Εἰς τ' ὄρανὸν ἀναβλέψας cet.] Desperatorum est & lugentium, quod cap. XXXIV. per ἀναχεῖν τὰς χεῖρας expressit, & ἐκτείναι χεῖρας *Eurip. Alc.* vers. 767. Et praecedit vel una exprimit vehementem animi dolorem, ac votum. uti enim hic πάντα ἀφανισθῆναι σὺν αὐτῷ ηὔξατο, sic cap. XXXIV. ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτε ἐν νεκροῖς φανῆναι. Notum illud Tragicum:

Ἐμοὶ θανόντι γαῖα μιχθήτω πυρί.

Quod expressit *Lucan.* VII. 655.

Nec, sicut mos est miseris, trahere omnia secum
Mersa juvat, gentesque suae miscere ruinae.

& *Claud.* in *Rufin.* L. II. vs. 19.

Everso juvat orbe mori. Solatia leto
Exitium commune dabit.

Vid. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* Lib. LVIII. pag. 895. & *Davis.* ad *Cic. de Fin.* III. 19.

Πάντα ἀφανισθῆναι] Vehemens πάθος. Prae dolore interire secum omnia optat. Demea *Terentianus* Adelph. Act. v. sc. 3. vers. 4. *ô coelum! ô terra! ô maria Neptuni!* Diluvium & omnium rerum interitum optare senem autumat *Donatus*. *Virgil.* Omnia vel medium

necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Aegypius ſolvitur: intellectisque Neophronis inſidiis, in coelum ſublatis oculis, optavit omnia ſecum aboleri. Jupiter porro eos in volucres mutavit, factique ſunt Aegypius & Neophron Aegypii (id eſt, vultures) cognomines, minor tamen corpore Neophron. Bulis in mergum abiit, eique Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terra editum edat, ſed tantum oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſcatur, quia filio Aegypio oculos erat ademtura. Timandra in parum (ſiqui-

dium fiant mare. Tam indignis modis tractata a Tereo Philomela, periiſſe ſecum omnia ſuſpicatur. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* verſ. 542.

—— *Si numina divum*
Sunt aliquid, ſi non perierunt
omnia mecum. MUNCK.

Ἐλάτ[ων ὄ]ρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων] Ad *Xyl.* Ed. alleverat quis Αἰγυπιῷ, Latinorum more ablativum comparativo jungens. Rectius, ſi quid emendandum, Αἰγυπιῆ dederat *Hemſterhuſius.* Et ita cap. VII. Ἡσσων γάρ ἐστιν τῆ πτήσει. Mihi tamen, ne a tanto viro me diſſentire & Praeceptore, quis aegre ferat, nihil videtur mutandum. Aegypius & Neophron in aves mutati erant, & utercque Aegypii dicti, atque adeo Neophron avis aegypius corporis magnitudine inferior erat, quam Aegypius in eamdem avem aegypii cognominem converſus. Ceterum Αἰγυπιός, *Vultur* a *nigro* vel *fuſco* dictus colore, qui hinc *volturinus* Plauto dicitur, ut ad *Feſtum* V. *Aegyptinos* obſervat *Scaliger*, cui nomini ut adſurgo, & aegerrime ferre ſoleo, quotiescumque inſurgere videam, qui fungi ſunt prae tanto heroë, ita humanum quid accidiſſe fateor, qui vulturem Graece Αἰγυπτιὸν dici affirmet, pro Αἰγυπιὸν, quod in notis ineditis, apud me obſervat *Jan. Douza*, pater. Idem tamen ad *Gloſſarium* habet *Vulcanius.* *Suid.* Αἰγυπιόν. ἔτως οἱ παλαιοί. ἀλλ' ἡ γῦπα. cet.

σεν αἰγιθαλλὸν, ᾗ ἐφάνησαν ὅπι ταὐτὸν ἐδέποθ' οἱ ὄρνιθες ἔτοι.

Αἰγιθαλλὸν] Scribe: Αἰγιθαλὸν, vel Αἰγίθαλον. Utroque enim modo scriptum legitur apud *Aristot.* Adde not. ad cap. 20. MUNCK.

Ἐπὶ ταὐτὸν] *Lucas* Digesti cap. II. verf. 1. ἐπὶ τὸ αὐτό. Junctim *οἱ ὁ Mick.* cap. II. vf. 12. ἐπιτοαυτό. *Amos* cap. III. verf. 3. πορεύσονῦ ἐπιτεαυτό. h.e.

ϛ'. ΠΕΡΙΦΑΣ.

Περίφας ἐγένετο ὁ τῇ Ἀτθικῇ αὐτόχθων, πρόθεν ἢ Φαιῆναν Κέκροπα τ' γῆς· ὅτος ἐβασίλευσε τ' ἀρχαίων ἀνθρώπων, ᾗ ἐγένετο δίκαιος, ᾗ πλέσιος, ᾗ ὅσιος, ᾗ ἱερὰ πλεῖϛα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλείϛας ἐδίκασε, ᾗ αὐτὸν ἐμέμψατ' ἄνθρωπος ἐδεὶς, ἀλλὰ ἑκόντων ἱρεῖτο πάντων, ᾗ τοῖς ὑποβολὴν αὐτῷ τ' ἔργων, μετέβαλον οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τῦ Διὸς, ᾗ ἔγνωσαν αὐτὰς εἶναι Περίφαντος, ᾗ ἱερὰ ᾗ ναὸς

Περίφας] Ex hac fabula lucem aliquam accipiunt illa *Ovidii* Lib. VII. *Met.* vf. 401.

Teque senex Peripha pariter videre volantes,
Innixamque novis neptem Polyphemonis alis.

MUNCK. Hac de re infra.

Ἀλλὰ ἑκόντων ἱρεῖτο πάντων] Similis loquendi ratio occurrit apud *Charit.* ubi eam per *Virgilii* verba Lib. IV. *Georg.* vf. 561. *Victorque volentes Per populos dat jura*, interpretatur Cl. *d'Orvillius*, & hic pro ἱρεῖτο, quod in Ed. *Galei* evanuisse, recte observat, ἠγεῖτο legendum conjicit, & pro *electus fuit*, quod dedit interpres, *captus fuit*, scil. *judex*. At nihil mutandum me monuit *Valckenarius: a volentibus eligebatur*, nempe δικασὴς vel διαιτητὴς, *judex* vel *arbiter*. Et hac in re proprium est αἱρεῖσθαι. *Aelian.* ple-

(ſiquidem is eſt Graecorum aegithallus) eſt mutata: neque unquam eodem loco hae aves viſae ſunt.

in unum convenient, ut loquitur *Sall.* Jug. cap. XI. Ita uno verbo & accentu apud *Dem.* ὁ-λυνθ. α. τοκαταρχάς. Pro Coron. τητταχίστην. Et apud *Sophocl.* (*Trachin.* vſ. 928.) τολοιπὸν, διατέλας, aliaque complura. MUNCK.

VI. PERIPHAS.

Terrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terrae filius Cecrops exiſteret. Is regnum in priſcos homines obtinuit, fuitque juſtus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimasque dijudicavit controverſias. Neque eum ullus hominum culpavit, ſed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honores Jovi debitos homines ad Periphantem transplenius *V. H.* Lib. III. cap. 8. Εἵλοντο στρατηγὸν αὐτὸν, & *Apollod.* Lib. III. v. 5. Αἰγιεῖς Λύκῳ πολέμαρχον, quod de Hercule infra cap. XXVI. dixit *Antoninus* στρατηγὸς ὑπ' Ἀργοναυτῶν ἀποδειχθείς. Si quis tamen ἡγεῖτο praeferat, nullus intercedo.

Ἱερὰ καὶ ναὸς ἐποίησαν αὐτῷ] Cap. 3. ἔτῳ ἱερὰ Δήμητρι ἱδρύσατο. Schol. *Pind.* Od. 4. βωμὸς ἱδρύσατο Ποσειδῶνι καὶ Ἀθηνᾶς. Imitatur *Hyg.* Myth. cap. 40. *Sacra deae Veneris per aliquot annos non fecerat.* cap. 143. *Quod Junonis ſacra primus fecit.* MUNCK. Perinde tamen generandi an in dandi caſu poſitum. Paullo ante Ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι. Cap. XXIX. Αὐτῇ ἐποιησεν ἀφίδρυμα. Cap. XXXII. Ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνι ἱερόν. & cod. C. ἱεροὺν ἱδρύσατο νυμφῶν. Cap. XXXV. Τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνι. Utrumque caſum etiam Latinis

ναὺς ἐποίησαν αὐτῷ, ᾗ Δία Σωτῆρα προσηγόρευσαν ᾗ Ἐπόψιον ᾗ Μειλίχιον· Ζεὺς δὲ νεμεσήσας, ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτῷ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι· δεηθέντος δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ὀπλέσαι παντόλεθρον, ἐπείπερ ἴσος αὐτὸν ἐτίμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι· Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία τοῦ

hac in re usitatum ostendi ad *Eutrop.* Lib. I. cap. 8.

Ἐπείπερ ἴσον αὐτὸν ἐτίμα] Hoc ego, qui meus est stupor, non intelligo. Suspicor scriptum fuisse, ἴσως. Nam ista particula non in dubia re tantum, sed & certa utebantur. *Arist.* Rhet. III. ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως ἐστὶ ταπεινὴ, ἀλλ' ἐ πρέπουσα λόγῳ. Schol. *Pind.* ad *Nem.* Od. 4. χαῖρε φίλον. ἐπεὶ ἴσως οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ χαῖρε. ὡς τὸ, χαῖρ' Ἀχιλλεῦ. MUNCK. Quanquam Virorum in arte Critica principum conjecturam ἐπείπερ ὁσίως legentium suspicio, *Pierſoni*, quem fratris loco habui, emendationem, non possum, quin anteferam, *Verisim.* p. 7. Ἐπεὶ Περίφας αὐτὸν ἐτίμα. Παράλληλον locum habes c. XVIII. Ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλον ἐτίμα. Pari modo proprium nomen in adverbium & pronomen degeneravit, c. seq. Ὁ μὲν ἔν πατρὶ & ὅτι αὐτὸν ὁ πατρὶ, ubi pro utroque Ἄνθρ legendum.

Τὰ οἰκία] Cap. 5. 10. 12. & 30. οἰκεῖα dicit. Οἰκία norunt omnes aliquoties apud Homerum pro tectis & domibus inveniri. Verum an imitentur id scriptores sermonis pedestris dubito. Arridet magis nescio quomodo illud οἰκεῖα. *Theoph.* de caus. Plant. Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτον εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. Quominus, ut heic de horreis, ita & de aliis dicatur aedificiis haec vox, equidem non video. Pro nido avis positam legas apud nostrum cap. 12. Τὰ οἰκεῖα & τὰ ἴδια συνώνυμα sunt. At τὰ ἴδια pro sedibus nonnunquam poni certum est. 1 *Esdr.* cap. 5. vers. 47. ὄνομα τῶ υἱῶν Ἰσραὴλ ἑκάστου ἐν τοῖς ἰδίοις. *Versantibus Israëlitis quisque in civitatibus suis.* Vulgata Hellenismum expressit: *cum essent filii Israël unusquisque in rebus suis.* In mea versione si quis ἀκολουθίαν requirat, eum ego jubebo illam exigere a *Sallust.* Jugurth cap 18. *multis sibi quisque imperium petentibus.* Vel a *Justino* Lib. XXIX. cap. 1. *In suorum quisque majorum vestigiis intentis.* Pro domo ponitur ἀναφισσήτως cap. VI. vs. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶ ἰδίων αὐτῷ, ᾗ ἐπ' αὐτῷ κρεμασθῆναι, h. e. *ut fumatur lignum de domo*

transtulerunt, eique templa & delubra posuerunt, Jovisque Servatoris, Inspectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter succensens, statuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam familiae ejus perniciem, a quo nimirum ipse coleretur: Jupiter Apollini hoc dans,

mo ejus, & in eo suspendatur. Vulgata imperite; *ut accipiatur lignum de suis propriis. Joh.* cap. XIX. 27. Ἔλαβον αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. *Vulgata* & *Erasmus* transferunt: *accepit eam in sua*, hoc est, *in suum jus*, ait Erasmus. Quasi scilicet inter κλήρους ejus, quemadmodum olim jure Attico conjux, esset futura. Ut illam interpretationem non probo, ita pedibus eo in sententiam *Piscatoris* & *Bezae*, qui transferunt, *in domum suam. Hesychium* super hoc dubio, siquid, quo juvare me posset, haberet, cum consulerem, nihil nisi locum corruptum, qui doctorum opem imploraret, inveni. Etsi doctrinam mihi non arrogo, tentavi tamen, an restituere possem. Οἰκονόμῳ, inquit, ὁ τὸν εἶκον νεμόμενος, φύλαξ. Postrema verba a mala manu sunt. Conjicio: ὁ τὸν εἶκον νεμόμενος, φύλαρχος. Vide *Hesth.* cap. VIII. vs. 9. 1 *Esdr.* cap. IV. vers. 47. & cap. VIII. vers. 67. Φύλαρχος autem, docente eodem Grammatico, est φυλῆς ἄρχων. Φύλαρχον interpretatur χορήγιον. Non placet. Scribendum puto, χορηγόν. Si non veras, certe verisimiles has esse conjecturas, non, opinor, negabis. MUNCK.

Τὰ οἰκία] Omnia loca (ubi οἰκεῖα in *Anton.* leg.) corrupta esse affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius*) & in illis οἰκία rescribendum: non pati enim naturam vocis & genium linguae Graecae, ut οἰκεῖα dicamus aedes nostras. At quid linguae Graecae genius patiatur, non aliunde nobis, quam ex veterum monumentis discendum, in quibus si οἰκεῖα saepicule pro domo & sede domestica poni invenerimus, nemo genio id linguae illius repugnare dixerit. Praeter *Theophrast.* cujus est illud in de *Caus. Plant.* Lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. addo nunc ita loqui etiam *Parthen. Erot.* c. 17. ἡ ἐγγεγαμένη ἑαυτὸν ὕστερον οὐκ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐλάσται, *aedibus expulisse. Aelian. V. H.* Lib. III. cap. 17. Ἀγαγεῖν πάλιν ἐπίτηδες εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum reducere. Lucian.* in *Asino*: Πρὸ τῆς ἑσπέρας ἥκομεν εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venimus. Tzetz.* in *Lycophr.* p. 150.

Edit. *Baſ.* Αἶσι τῷ Λοκρῷ περὶ τὰς Γυρίας πέτρας ναυαγήσασι, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα, *domum venerunt.* Adhaec quemadmodum apud Latinos *domus* pro patria; ita & apud Graecos τὰ οἰκεῖα ponuntur interdum. *Parthen. Erot.* cap. 4. πόλεμον ἐπάξει τοῖς οἰκείοις, *bellum patriae inferet.* Et quid mirum οἰκεῖα pro domo accipi, cum συνώνυμον ejus ἴδια eo ſenſu accipi nonnunquam deprehendatur? 1 *Esdr.* c. VI. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν, *ut ſumatur lignum de domo ejus.* Sane in *Esdr. Canon.* cap. VI. 11. pro ἐκ τῶν ἰδίων habetur ἐκ τῶν οἰκίας. *Vulgata* transtulit: *ut ſumatur lignum de ſuis propriis.* Nimirum *ſua* vel *propria* vocant etiam Latini ſedes ſuas domeſticas. *Amm. Marcell.* Lib. XVI. pag. 136. Ed. *Boxh. Rapta ſarcinarum & jumentorum cum calonibus parte maxima, redit ad ſua.* Lib. XVII. p. 158. *ut ponte compacto transgreſſus in ſuis requireret barbaros, cum nullum reliquiſſet in noſtris.* pag. 163. *Repedavit ad ſua.* Interpres *Abdiae Babyl.* Lib. III. pag. 20. *Abiit unusquisque ad propria.* Euagrius in vita Antonii: *abibat ad ſua. Petron. Fragm. Trag.* pag 50. Edit. *Blav. Oſculatique menſam, rogamus nocturnas, ut ſuis ſe teneant, dum redimus a coena.* h. e. ἐν τοῖς οἰκείοις. Etiam *Plin.* Lib. I. *Epiſt.* IV. *Si quando in noſtra diverteris.* Οἰκία non eſſe uſitatum πεζογράφοις, vel inde liquet, quod tamquam rarum quid in Arriano id annotet *Euſtathius.* At frequenter apud *Herodotum* occurrit. Non nego: ſed inde fieri id ajo, quod ſcriptor ille Ionicus ſit. Nam Ionum eſt ex maſculinis vel femininis facere neutra. Colligo ex *Schol. Apollon. ad* Lib. III. vſ. 137. & *Schol. Hom.* ad *Iliad.* E. vſ. 722. Illius verba ſunt: κύκλα λέγει τὰς ῥόμβους, κυκλώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τῆς κύκλας, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Confer *Etymol. M.* auctorem pag. 585. Edit. *Sylb.* MUNCK.

De Graecis Bibliis, quoniam commoda ſe offert occaſio, facere non poſſum, quin obiter heic juventutem moneam, non parum eorum poſſe lectionem illi, qui emendare intendat *Heſychium*, afferre adjumenti. Nec tibi rem ingratam facturum me arbitror, mi Lector, ſi aliquot ſpeciminibus dicta mea confirmavero. Attende, & judica. Jam hinc ordiar, ordinem ſervans *Heſychii.*

ΑΓΩΓΗ', τρόπος, ἀναστροφή. Eſt qui corrigat, ἀνατροφή. Fruſtra. Vide *Heſth.* cap. 11. 20. MUNCK.

ΑΜΦΙΒΟΛΕΙΣ, ἀλίεις. Appinxerunt in imagine, ἁλιεῖς. Scrib. ἁλιεῖς. *Eſai.* cap. XIX. 20. MUNCK.

ΑΠΕΚΑΚΙΣΕ, ἐπικράνθη. Exiſtimo legendum, ἀπεκάκησε. *Jer.* cap. XV. 17. κατεκάκησε ἡ ψυχὴ αὐτῆς. MUNCK. Idem conjecerunt *Pergerus* & *Kuſter.*

Kusterus ad *Hesychium*. Nihil tamen mutandum censet *Jens. Lucubr. Hesych.* pag. 34.

ΑΠΟΣΤΑΛΑΙ, ἀποπέμψεις. Recte corrigit *Salmas.* ἀποστολαί. Vide 3 *Reg.* cap. IV. vers. ult. 1 *Esdr.* cap. IX. vs. 51. ubi munera ita appellantur, quae pauperibus mittuntur. MUNCK.

ΑΣΥΝΘΗΣΙΑ, παραβασία. lege: ἀσυνθεσία. *Jer.* cap. III. vers. 7. MUNCK.

ΒΩΛΑΞ, βῶλος, γῆ. Forte scripsit *Hesychius:* βῶλος γῆς. *Job.* c. VII. 5. βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξύων. *Apoll.* L. II. p. 126. Γῆς ἐνέβαλε βῶλον. *Gloss. Cyrill.* Βῶλος γῆς, *gleba.* MUNCKERUS. Erroris *Munckerum* hic recte arguit *Berkelius.* Γῆ satis sanum. Vid. Eum pag. 286. & *Albert.* ad *Hesychium.*

ΔΙΑΤΑΧΩΣ, συντόμως. lego: Δι' ἀτάχως. *Hesth.* cap. XVI. 18. Sic Δι' ἀταχέων dixit *Plato.* Etiam quod paulo superius exstat, Δι' ἀκεντῆς, scripserim junctim potius, Δι' ἀκεντῆς. Legitur *Job.* cap. II. 3. & VI. 5. 1 *Maccab.* cap. VI. 12. MUNCK. Qui nimis acriter *Albertio* videtur reprehensus a *Berkelio*, vitilitigatorem potius agente, quam correctorem; nam Δι' ἀταχέων, quod emendat, nec Viro Cl. placet, nec *Jensio Luc. Hes.* pag. 61. qui vel *Munckeri* & aliorum Δι' ἀτάχως probant, vel Δι' ἀτάχως.

ΔΙΕΚΒΑΔΗΝ, δίοδον. lego: διεκβολήν. *Jer.* cap. XII. 12. *Zach.* cap. IX. 10. *Obad.* V. 16. MUNCK. Διέκβασιν mavult *Jens.* d. l.

ΕΠΙΣΤΗ, οἶδα. *Salmas.* ἐπίσημι. malim: ἐπίστη, οἶδας. *Jer.* cap. XVII. 26. MUNCK. Cujus iterum *Berkelio* vapulantis conjecturae tamen subscribit *Albertius.*

ΘΙΜΩΝΕΣ, θημωνιαί. Superius dixerat: θημῶνες, θημωνιαί. Item, θεμωνειαί *Job.* cap. V. 26. Θιωνία ἄλωνος. *Siracid.* c. XXXIX. 17. Θημωνία. Alterutrum profecto, θιμωνίαι, aut θημωνίαι reponendum. Pariter in accentu inferius peccatum, ubi μεριδαρχίαι legas pro μεριδαρχίαι. Habetur 1 *Esther.* c. I. 5. & 11.

ΚΝΙΖΩΝ, ἢ κνιζείων λυπῶν συκάμινα τέμνων. Locum mirifice corruptum esse quilibet videt. Conjectavi: Κνίζων, κνυζῶν, ἢ λυπῶν, ἢ τέμνων, ὃς τὸ συκάμινα κνίζων. quae *Amos* verba sunt C. VII. 14. Additur in Scholiis explicatio ex *Hesychio*, τετέσι, κεντῶν, ὥστε πέτειρα γεγένθ. quem ego locum invenire tamen necdum quivi. Suspicari possis pro τέμνων non male heic forte poni κεντῶν. Συκάμινον est συκομορέα. *Hesych.* Συκομορέα, συκάμινον. Sycaminorum fructum nisi leviter incideris, sunt, qui matuescere negent. Κνίζειν esse κνυζᾶν, h. e. *gannire*, uti canes solent, didici ex *Oppian.* L. I. vs. 506. Doctiss. *Drusium* mirari satis non possum ad hunc Prophetae locum

τῇ Πειφάντος, ἡ καταλαβὼν ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, πίσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα

cum ſcribentem: *Vellicans ſycamina. Ita Hieronymus*, inquit, *Theodotionem, ut apparet, ſecutus, qui antea verterat,* χαρακῶν συκάμινα, id eſt, *Vellicans ſycamina.* Atqui non χαρακόω, ſed κνίζω eſt *Vellico.* Secutus ergo eſt τὰς ὁ. non *Theodotionem.* MUNCK. Viri D. κεντῶν pro τέμνων & *Berkelii* λεπτύνων pro λυτῶν merito damnat *Albert.* ad *Heſ.* ubi locum docet non mutandum, niſi hac diſtinctione: Κνίζων, ἢ κνιζείων. (ſive κνύζων.) λυτῶν. ἢ συκάμινα τέμνων. *Fenſius* haec loco movit, & poſt Κνίξ repoſuit, ſic: Κνίξων ἢ κνιζείων. cet.

ΝΙ'ΚΟΡ, διαφθορά. lego, νῖκ☉. Habet hoc ex verſione Τ ό. qui εἰς νῖκ☉ pro εἰς τέλ☉ dicere amant. vide *Thren. Jer.* cap. V. 10. & confer cum *Dan.* cap. II. 34 *Job* XXXVI. 7. *Amos.* cap. I. 11. & cap. VIII. 7. *Jerem.* III. 5. Imitatur illos *Matth.* cap. XII. vſ. 20. Τέλ☉ autem διαφθορά. 1. *Theſſ.* cap. II. vſ. 16. Hinc lux non parva affulget verbis *Pauli*, 1. *Cor.* cap. XV. 15. κατεπόθη ὁ θάνατ☉ εἰς νῖκ☉. Quemadmodum vulgo illa vertantur norunt omnes, Ego verterim: *Abſorpta eſt mors in perpetuum*, vel *penitus.* Εἰς νῖκ☉ enim idem, quod εἰς τέλ☉. *Luc.* cap. XVIII. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλ☉ ἐρχομένη. Vertit bene *Piſcator: ne perpetuo veniens.* male alii: *tandem.* Idem εἰς τ ἀιῶνα. *Pſ.* IX. 18. εἰς διηνεκὲς *Paulo* epiſt. ad *Heb.* cap. VII. & X. Quod inferius legitur in *Heſychio*, Συντελείας, κανίας, affine hiſce eſt, & commode illuſtrari poteſt ex *Jud.* cap. XX. 40. ἀνεῶν συντέλεια τ πόλεως ἕως ὀρανῦ. κανίαν vocaverat vſ. 34. Ita συντελεῖν pro ἐξολοθρεύειν invenias 1. *Reg.* cap. XV. 18. Corruptum eſt, quod ſtatim ſubjungitur: Συντελείας, πληθῦας. leg. συντελεῖσθαι. MUNCK. Νίκος non in νῖκ☉, quod vult *Munckerus*, mutandum, recte oſtendit *Berkelius.* Vid. *Albert.*

'ΟΙΧΗ'ΣΟΝΤΑΙ, πορεύσον), ἀπελασθήσον), ἢ ἔρχον) · ὁμοίως ϗ οἴχη, ἢ ἠφανίσθη. lego οἴχῃ, ἠφανίσθης. *Hoſ.* cap. X. 10. Ἀφανισθῆναι autem eſt e medio tolli, ut vel ex uno *Antonino* noſtro liquere poteſt. MUNCK. Quis, inquit *Berkelius*, puerorum adeo ſtupidus & hebes, qui non videat pro οἴχῃ legendum οἴχῃ? Quaſi *Munckerus* illud ι tantum advertiſſet, cum ex οἴχῃ ἢ ἀφανίσθῃ dederit οἴχῃ, ἠφανίσθης, quod calculo ſuo comprobat *Albertius.* Pro ἔρχον) *Fenſius* conjicit ἔρχου), an voluit ἐλεύσου)?

'ΟΥΡΑ'ΓΙΑ, στρατηγίας ὁρᾶ. Muta accentum, & ſcribe, ὁραγία. *Deut.* XXV. 18.

MUNCK.

dans, in domum Periphantis venit, eumque cum uxore verſantem offendens, utraque manu preſſum in

MUNCK. Et hic paratragoediatur *Berkelius*, quod in accentu mutando operam collocarit *Munckerus*, ac ſi hic non niſi minutias ageret, ubi ipſe p. 250. in ἐκφέρεται vitium Typotheticum inſidere, & alterum ρ delendum prolixe diſſernerit, quamquam in contextu illud, quod exploſit, retinuit.

ΠΡΟΜΑΧΕὨΝ, πύργ. ſcrib. προμαχών. *Jer.* cap. V. 10. *Tob.* XIII. 16. Invenio tamen etiam in *Gloſſ. Cyr.* προμαχεὼν, *propugnaculum*. MUNCK.

ΠΤΕΡΝΙἘΙ, παγιδεύσ. ſcrib. παγιδευσῇ. *Jer.* cap. IX. 4. MUNCK. Subſcribunt *Suicerus* & *Bielius*. Sed vulgatam tuetur *Cyrilli* Mſ. apud *Albertium*, qui & *Jeremiae* loco ſatis convenire cenſet.

ΣΤΡΑΤΕΥ̓ΟΜΑΙ, στρατεύω. Corrigunt στραγγεύομαι. Haud ſcio quam recte. *Jud.* cap. XIX. 8. στρατόσον ἕως κλῖναι τὴν ἡμέραν. Sed forte & heic reponendum στράγγοσον. MUNCK. Conſentit cl. *Weſſel. Probab.* pag. 291. Vid. *Alb.* ad *Heſ.*

ΣΥ̓ΝΝΟΥΣ, κατηφεῖς. leg. κατηφὲς. I. *Esdr.* cap. VIII. 71. MUNCK. Accedunt Viro D. *Biel. Iſ. Voſſ.* & *Cyrilli* Mſ.

ΦΙΛΙἈΖΕΤΟ, ἐχωρίσθη αὐτῆ. Hoc nullus capio. Vide num fuerit, ἠράσθη αὐτῆ. *Siracid.* c. XXXVII. 1. I. *Esdr.* cap. III. 22. ubi eſt *amicitiam colere*. MUNCK. Sic *Judic.* c. XIV. 19. Τῶν φίλων αὐτῆ, ὧν ἐφιλίασε. *Paral.* cap. XIX. 2. Ἢ μισεμένῳ ὑπὸ κυρίε φιλιάζεις?.

ΧΕΛΩΝἸΔΟΣ, ἐδὸς τ̃ θύρας τ̃ σκιωῆς. Leg. ἐδὸς vel χελωνίς. *Judith* cap. XIV. 15 ubi *Tremell. ſuper ſtrato*. male. MUNCK.

ΧΑΙΔὈΣ, σακκοπάθιον. Ἀσκοπυτίνη, puto, ſcripſerat *Heſychius*. *Judith* cap. X. 5. Haec in guſtum ſufficiant. Quod ſi ſtudium noſtrum qualicunque modo juvandi bonas literas non ingratum tibi eſſe intellexero, non parum animabis me, ut aliquando aliquid boni faciam *Heſychio*. MUNCK.

Ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ] Verterim: *cum uxore colloquentem*, vel ſi mavis, *congredientem*. Nam eſt μιχθῆναι & ὁμιλεῖν. MUNCK.

Πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν] Deprehenderat Jupiter Περίφαντα ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, unde pro ἀμφοτέραις conjeceram ἀμφοτέρας, nec displicuit *Fonteinio*, qui inde pro ὄρνιθα conjecit ἄνδρα. Alterum ſine altero ſtare non po-

ὄρνιθα αἰετόν· τὴν δὲ γυναῖκα αὐτῆς, δεηθεῖσαν ὑ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Πειφάντι, ἐποίησε Φιλίῳ· ὑ τῷ μὲν Πειφάντι δωρεῖ πιμὰς ἀντὶ τῆ ὁ ἀνθρώποις ὁσιότητος· ποιεῖ γὰ αὐτὸν ὁ πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασιλέα, ὑ δίδοῖ φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον· ὑ προσέναι προῆς τ ἑαυτῆ θρόνον· τῇ γυναικὶ δὲ ᾧ Πειφάντος, ἣν ἐποίησε Φήνίῳ, δίδοῖ προῆς

potest. Locus ita dispositus etiam acutissimo *Ruhnkenio* non displicet, quamquam & vulgatam stare posse existimat, nec nego.

Σύννομον] Elegans vocabulum. cap. 14. Καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι. A συννέμομαι, *compascor*, ut loquitur Varro. *Aeliano* per metaphoram σύννομος est *conjux* Lib. I. *Anim.* cap. 16. & *Sophocl. Elect.* vs. 601. Ita generaliter etiam σύννομος dicitur, qui vivit cum altero, vel consuetudine ejus & familiaritate utitur. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. I. σύννομος ἔσται θεᾶς. Sed haec tralatitia sunt. MUNCK.

Ἐν... ὄρνισι βασιλέα] Aliam causam regii hujus ἀξιώματος, nescio unde, profert *Apostolius* Cent. IX. 51. MUNCK.

Τὸ ἱερὸν σκῆπτρον] *Xylander* emendat: τὸ ἱερὸν σκηπτόν. Non improbo. Aliud sceptrum praeter fulmen non novit *Jupiter. Priap.* c. XIX.

Fulmina sub Jove sunt, Neptuni fuscina telum.

Et telum & sceptrum *Neptuni* fuscina, ut Jovis fulmen. *Plin.* Lib. X. cap. 3. *Negant unquam solam hanc avem fulmine exanimatam: unde armigeram Jovis consuetudo judicavit. Servius* ad Aen. I. vs. 398. *Eum in avem convertit, quam avem Jupiter inhaerere sibi praecepit, & fulmina gestare.* Nec unquam legere memini, ubi sceptrum gestans introducatur aquila. *Jovis armiger ales* est *Virgilio* Georg. 3. non *sceptriger*, quamvis licet fulmen Jovi pro sceptro sit. *Phaedr.* Lib. IV. cap. 17.

Consedit genitor tum deorum maximus
Quassatque fulmen.

h. e. sceptrum.

Si quis tamen τὸ σκῆπτρον retinere maluerit, advocare poterit illud *Pindari Pyth.* Od. I.

Καὶ

in aquilam commutavit : uxoremque ejus orantem ut se quoque in avem Periphantis consuetudine utentem verteret, phanam, id est fulicam fecit. Periphanti porro ob pietatem qua inter homines praestiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium esset, sacrique custos fulminis, & ad suum adiret solium. Uxori autem Periphantis, ut avis ea

Καὶ τὸ αἰχματὰν κεραυνὸν σθενούης
Αἰνάκα πυρός.
Εὕδει δ' ἀνὰ σκαπτῷ
Διὸς αἰετός.

Sed ἐκ θηλαλήκα, ut vides, ponit fulmen & sceptrum. MUNCK.

Σκῆπτρον] A conjectura *Xylandri* σκῆπτον emendantis etiam *Cuper.* non alienus est, in *Apoth. Hom.* p. 24. *Fulminis minister* & *armiger* poëtis dicitur aquila. Vid. *Heinf.* ad *Sil. Ital.* L XII. vs. 58. *Pindarus* Nob. Viro cit. *Pyth.* I. vs. 9.

—— Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός.

Sed fulmen Jovis sceptrum erat, unde lectio non sollicitanda; propterea quod mox subjungitur θρόνῳ, de quo vid. *Burm.* de *Jov. Fulg.* c. 14.

Φήνην] Alias Φῖνις dicta haec avis. Dioscor. Lib. II. cap. 58. Φῖνις τὸ ὄρνεον, Ῥωμαϊστὶ καλέσιν ὀστίφραγον. *Ossifragam* appellat quoque *Plinius* Lib. X. cap. 3. Perperam in versione sua *Xylander: phanam*, id est, *fulicam.* & in utriusque editionis Indice: *Fulica, quae & phana avis.* Neque enim φήνη est fulica, sed αἴθυια. Auctor locuples *Virgil.* I. Georg. vs. 362. *Marinae fulicae*, ex illo Arati, ἐν ἁλὶ δεῖναι αἴθυαι.

Sositater Lib. I. λάρον *fulicam* interpretatur. Et hoc vitiosum sine dubio. Nam λάρος est *gavia*, ut patet ex *Milesi.* v. *Apuleji.* Praeter *Petrum Damianum*, qui eundem, quem *Xyl.* errorem errat Lib. II. ep. 18. deceptus quoque est in Lexico suo *Jo. Crispinus* voce ΑΙΘΥΑ. Notavit ibi nescio quis: *Virgilius ex Arato vertit fulicam, quae etiam ab Homeri interprete φήνη dicitur ad illud Odyss. ε.* ἀυτὴ δ' ἅμ' &c. versus hic est 352. ad quem nihil annotavit *Scholiastes.* Sed ad vs. 337.

Αἰθυίη δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

haec

πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν ὑπεφαίνεσθαι.

haec legas: Σὺν τῷ γραπτέον ἂν ἡ πτῆσιν, ὡς τὴν ὁρμὴν, ἀπαλλαττομένη μέντοι εἰκάσαι τῇ ἀιθυίᾳ, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπλατο, καὶ φήνη εἰδομένη. Ἄιθυια δὲ εἶδος ὀρνέου (leg ὀρνέος) θαλασσίου. Quaeso te, lector, an heic fulicam φήνην esse ait? Nihil minus: sed quod heic de Leucothea dicitur, comparat cum illis, quae de Minerva dicta sunt Odyss. A. vs. 320. Et Γ. vs. 372. φήνη εἰδομένη. ubi *Scholiastes*: φήνη εἶδος ὀρνέος ὅμοιον ἀετῷ. Φήνην itaque *ossifragam*; quam & *barbatam* dictam *Plinius* refert L. X. c. 3. *Ossifrangus* est *Isidoro* L. XII. 7. *Orig.* Ex Latino vocabulo Graecum finxit *Glossogr. Ossifragus*, ὀστεόκλαστος, ὀστοκλάσης, ὀστοκατεαγώτης, ὄρνεον. & alibi: *Ossifragus*, ὀστοράξ. A veteribus Latinis *Sanqualis* dicta est. *Festus Pauli*: *Sanqualis avis*, *quae* OSSIFRAGA *dicitur*. Inter accipitres numerat *Aelian. Anim. Hist.* L. XII. c. 4. *Aristoteles* περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. p. 97. Ed. *Sylb.* Ἐκ τῶν ζεύγους δὲ τὸ ἀετῶν θάτερον τὸ ἀγόνων (ἐκγόνων *Gesn.*) ἁλιαίετος γίνεται παραλλαξ, ἕως ἂν σύζυγα γένηται. ἐκ δὲ τοῦ ἁλιαιέτου φήνη γίνεται &c. Φῆνις dicitur a *Dioscoride* L. II. c. 58. Φῆνις τὸ ὄρνεον, inquit, ὃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὀσσίφραγον. Sed hanc non meam esse, sed *Bocharti* observationem ait Vir Cl. (*Berkel.*) siquidem in suo *Hierozoico* ex *Dioscoride* hunc locum adducit alicubi *Bochartus*. Fateor bilem movere mihi tam jejunam malignitatem. Nemo, opinor, ferat me ita scribentem: Φῆνιν esse Romanorum offifragam docet ex *Dioscoride* in Lexico suo *Crispinus*: ergo non *Bocharti* haec, sed *Crispini* observatio est, & hic ab illo compilatus. Quasi vero τὸ ἀδυνάτων ἓν esset, ut duo idem legerint. Atqui ille tam rigidus aliorum Censor ipse duorum locorum emendationes in annotationibus prioribus ad *Anton.* C. XXXI. sibi confidenter vindicat, quas in secundis curis, nescio qua motus causa, simpliciter vero auctori, h. e. *Cluverio* acceptas refert. Aut fateatur heic necesse est, idem sibi, quod *Cluverio*, venisse in mentem, aut eas a se *Cluverio* sublectas. MUNCK.

Ἐποίησε φήνω] Hanc fabulam apud alios fruftra quaeficris. *Lactantius* & *Ovidius* (L. VII. *Met.* vs. 399.) eam tangunt tamquam in transitu. Ille: *Venisse etiam Athenas, ubi Phineum & Peripham in aves conversos.* abrupte satis. Hic:

Quae te justissime Phineu,
Teque, senex Peripha, pariter
videre volantes.

Ex tenore fabulae *Antonini* pro *justissime Phineu* in *Observatt.*

fuis

ea ad omnes actiones hominibus fecunda appareret.

suis legit *J. Schraderus*, V. Cl. mihique ex longo tempore amicissimus, *justissima Phini*, eamque emendationem recepit *Piersonus* noster *Verisim.* p. 7. ubi de ave φίνει vel φήνῃ videndus, quamquam eum in hac voce *Sophocli* restituenda non felicem fuisse ostendit *Toupius* ad *Suid.* T. III. p. 24. ut *Phinis* hujus esset reginae nomen, quod, ut dissentire cuique licet, mihi esset verisimilius, si aliud adderetur epitheton; nam hoc justissimi regis uxori adjudicatum quodammodo obstat, & ex *Antonini* descriptione mallem, si *Phini* retinendum, *sanctissima* vel *castissima*, quemadmodum commodius aliud epitheton requiri ipse vidit Vir Cl. & in altera *Observatt.* parte dabit. In nomine ea de caussa differentiebam, quod Periphas in avem mutatus nomen suum non retineat, sed ἀετὸς vocetur, ubi *Phinis* in avem conversa *phinis* obtinet, quodque haec in φήνλω mutata videatur, quia haec avis ἀετὸς εἶ῀Θ, ut, quod voverat, eo commodius mariti in ἀετὸν conversi consuetudine frueretur, atque adeo aliud gessisset nomen, quamdiu inter homines fuerat: propterea quod, quemadmodum plures Phinei, ita & plures fuerunt Periphantes, sed hunc, quo de *Antoninus*, eumdem credit *Galeus*, de quo *Apollodorus* L. I. c. 1. §. 5. Περίφας μὲν Ἀκταίῳ λαγχάνει. Nunc dubito, quia pro *ubi Phineum* in *Lactantii* Ed. *Parm.* A. 1496. *Hicque Phenen* legi ad *Ovid.* animadvertit Cl. *Burm.* &, quod litteris ad me datis observat Vir amicissimus, Danaum (Aegypti, qui Periphantis pater apud *Apollodorum*, aequalem) Cecrope recentiorem haberi, & nostrum Periphantem *Antonino* dici, ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθονα, πρόσθεν ἢ φαίνας Κέκροπα.

Αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.] *Berkelio* vapulat rursus miserrimus ille ludi magister, *Munckerus*, qui forte discipulos suos docuerit, αἰσίαν genere femin. in usu esse, cum contrarium esset docendum. At cur ipse in priore ed. illud non animadvertit, aut in altera, ubi tam severum agit Censorem, non mutavit? Nam quod extra usum est, cur non emendat, ut facit alibi? aut quid indignatur, quod *Munckerus* ipsum secutus retinuerit? An vero hic ignorasset, *plurima* adjectiva in ιος exeuntia communis esse generis? Novit, non vero *omnia*. Δῖ῀Θ, δῖα, δῖον; σεβάσμι῀Θ, σεβάσμια, σεβάσμιον; πότνι῀Θ, ἅγι῀Θ, δεξιός, γεραστ῀Θ, ία, ιον, & infinita alia. Alia nunc generis communis, nunc utriusque: ὁ ἡ βίαι῀Θ & ὁ βίαι῀Θ, ἡ βιαία: ὁ ἡ ἐντάφι῀Θ, quod & ὁ ἐντάφι῀Θ, ἡ ἐνταφία dictum Analogice ex ἐνταφιάζω deduco: ὁ ἡ

ἡ ἐρένυϑ, sed & fem. ἐρανία apud *Sophoclem* invenio, ubi Jonum & Atticorum more adjectivum fem. substantivo masc. jungit, *Oed. Tyr.* vs. 885. ἐρανίαν δι' αἰθέρα. & apud *Schol. Arist. Plut.* ad vs. 1128. αἰθερία φωνή. Quid obstat, quominus aut ipse hanc terminationem exprimere potuerit *Antoninus*, aut, quem descripsit, *Boeus!* De avibus, quae fausti erant vel infausti ominis, & αἴσιοι, ἐναίσιοι, vel ἐξαίσιοι vocabantur, vid. Ill. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Pallad.* vs. 123. Hae distinguebantur: *Oscines*, quae cantu, *Alites*, quae volatu *augurium dabant. Festus* V. *Oscines aves Appius Claudius esse ait, quae ore canentes faciant auspicium, ut corvus, cornix, noctua.* aut quae alis aut volatu, *ut buteo, sanqualis, aquila, imisulus*, (alibi *immissulus*, & in Cod. *Vossian.* tert. *milvus*) *vulturius*, Picus Martius, *Feroniusque*, & *parra*, & *in Oscinibus*, & *in alitibus habentur.* Hunc eo adduxi locum, ut integritati restituam. De triplici avium genere sermo est, Oscinum, alituum, & ex utrisque mixtarum, *Oscines*, quae ore, ut *corv. corn. noct. Alites*, quae volatu, ut *but. sanq.* cet. jam vero quae & inter *oscines* & *alites* ponuntur, ut *Picus Mart. Feron.* &

ζ'. ΑΝΘΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας ά.

Αὐτονόῃ δ' Μελανέως καὶ Ἱπποδαμείας ἐγένοντο υἱοὶ μὲν Ἐχωδιὸς καὶ Ἄνθος, Σχινδὺς, Ἄκανθος: θυγάτηρ δὲ Ἀκανθὶς, ἣ κάλλιστον εἶδος ἔδωκαν οἱ θεοί· τῷ δὲ Αὐτονόῃ τέτῳ ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλεῖσται, καὶ ἔνεμον αὐτὰς Ἱπποδάμεια τούτου γυνὴ,

Ἵππων ἀγέλαι] *Equorum* hic rectius, quam in seqq. ubi interpres semper *equas*. Non solum enim Jones, ut *Berkelio*, aut Dores, ut *Salmasio* visum est, ad *Solin.* c. 45. bestiarum mares genere feminino efferre solent. *Schol. Eurip.* Phoen. vs. 3. Ἔϑος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους. Infra C. XXI.

parra. Legendum itaque: *Oſcines aves.... quae ore canentes.... noctua.* aut alites, *quae volatu*, ut.... *vulturius*, *Picus autem Marcius* cet. Emendationi favent variae lectt. Diſtinctionem confirmant ſeqq. *Oſcinum tripudium eſt, quod oris cantu ſignificat quid portendi, cum* cecinit *corvus, cornix, noctua, picus & parra.* Ubi *picus* & *parra* quoque oſcinibus accenſentur. Quo etiam loco, etſi *cantus* & *canere* de quovis avium ſono dici conſtat, neſcio quomodo, magis arridet ejusdem *Voſſian.* Cod. lectio *crocit*, vel ut numerus ſyllabarum conſtet, *crociat:* propterea quod voculam *cum* jungere ſoleat ſubjunctivo. Mox V. *Oſcum*, ſub finem: *Cum apud antiquos omnes fere obſcena dicta ſint, quae mali ominis habeantur. Ut illa Virgilii teſtimonio ſint,... cum ait Harpyas, obſcenas volucres: &, obſcenamque famem.* Ubi *J. Douza* pater legit: *cum apud antiquos* aves *fere obſcenae dictae ſint*, cet. Sed, quia Virgilii, ad quem provocat Feſtus, duplex eſt auctoritas, *Harpyiarum* & *famis*, atque adeo non ad aves ſolum refertur, ſed quidquid eſt maliominis, altera ejusdem Nobiliſſ. Viri conjectura tutior videtur: *cum apud antiquos* omnia *fere obſcena dicta ſint.* cet.

VII. ANTHUS.

Narrat Boeus libro I. *de Avium ortu.*

Autonous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus eſt, Erodium, Anthum, Schoeneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam forma pulcherrimam dii fecerunt. Habuit is Autonous equorum armenta plurima, eaque paſcebantur ab Hippodamia

XXI. ἡ ἄρκτος *urſus*, qui cum Hipponi filia rem habuit. Vid. ibi *Munck.* & ad *Hygin.* c. 30. *Periz.* ad *Sanct. Min.* L. I. c. 7. Eund. & *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. c. 35. Comment. ad *Ovid. Metam.* L. III. vſ. 140. *Obſerv. Miſcell.* T. I. p. 115.

γυνὴ, ϗ οἱ παῖδες αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόῳ γῆν ἔχνη πλείστην, ᾠδεῖς καρπὸς ἐφαίνετο, κατ' ὀλιγωρίαν ἔργων, ἀλλ' ἔφερεν αὐτῷ χοίνιξ ὁ χῶρος ϗ ἀκάνθας, ἀπ' αὐτῶν ὠνόμασε τὸς παῖδας, Ἀκανθον ϗ Σχινέα, ϗ Ἀκανθίδα. ϗ τ πρεσβύτατον Ἐρωδιὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώτησεν ὁ χῶρος· ὗτος ὁ Ἐρωδιὸς πλεῖστον ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τ ἵππων, ϗ ἔτρεφεν αὐτὰς ὀ τῷ λειμῶνι· ἐπεὶ δὲ Ἄνθος τ Αὐτονόε παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ὀπ τ λειμῶνος, αὖθ ἐργόμνας τροφῆς, ἐξεθύμιναν, ϗ τ Ἄνθον ὀπῳάσαν κατεβίβρωσκον πλέξα ὀπβοώμνον ἀμυνᾶν τὸς θεός· ὁ μὴ ἐν πατὴρ Ὑπὸ ἄχνς ὀπλαγείς, ὤκνησεν ἀπελάσαν τὰς ἵππους, ϗ ὁ θεράπων τ παιδός. ἡ δὲ μήτηρ διεμάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ ἀφ' τ τ σώματος ἀθένειαν ᾐδὲν ἐδυνήθη πρὸς τ ὄλεθρον ἐπαμυνᾶν· Κἀκεῖνοι μὴ ὑπὸ πεθνεῶτα τ Ἄνθον ἔκλαιον· Ζεὺς δὲ ϗ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτὸς ἐποίησαν ὄρνιθας· Αὐτόνοον μὲν τ ὀκνὸν, ὅτι αὐτῷ ὁ πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαν τὰς ἵππους· τὴν δὲ μητέρα κο-

Ὁ μὲν ἓν πατὴρ] Hic minime contemnenda est, quam mecum communicavit *Valckenarius*, *Is. Toussainctii* conjectura: ὁ μὲν Ἄνθε πατὴρ.

Αὐτόνοον μὲν εἰς τ ὀκνὸν] Nemini interpretum visum miror, aut deesse aliquid, aut παρέλκειν, cum tamen nihil certius, vel legendum esse, Αὐτόνοον μὲν εἰς τ ὄκνον ἤλλαξαν, vel εἰς delendum, ἐποίησαν, quod praecedit, Αὐτόνοον ὄκνον. Sequens ὅτι αὐτῷ corruptum censet etiam *Valckenarius*, & cum *Kuhnio* ad *Paus.* L. X. p. 868. legit, ὅτι Ἄνθε ὁ πατὴρ.

Τὸν ὀκνὸν] Ὀκνὸς ex ardeis una

damia uxore & filiis ejus. Caeterum Autonoo plurimum agri poſſidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturae neglectum, ſed juncos ei ſolum, ſpinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schoeneo, filiaeque Acanthidi impoſuit: maximumque natu Erodium appellavit, quod ipſum deſtituiſſet terra. Is Erodius armentorum equorum ſtudioſiſſimus, ea paſtum in pratum compulerat, unde cum ea Anthus expuliſſet, equae a pabulo excluſae in furorem verſae ſunt: nactaeque Anthum devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonous prae dolore attonitus, equas abigere cunctatus eſt, itemque adoleſcentis famulus. mater vero cum equabus depugnans ob corporis imbecillitatem peſtem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum deflerent, Jupiter & Apollo miſericordia ducti, univerſos in aves mutaverunt: Autonoum in ocnum, quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet: matrem in corydum, quod

una eſt, qui dictus alias ἀσφρίας. *Ariſtot. Hiſt. Anim.* Lib. IX. cap. 18. ὁ δὲ ἀσφρίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δόλων τὸ ἀρχαῖον. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργώτατος. MUNCK.

Ὤκνησεν ἀπελάσαι] Hactenus editum fuit ἀπελάσει. Id quod peccatum exiſtimo typographorum. Ἀπελάσαι legiſſe quoque *Xylandrum* ſatis, opinor, ejus verſio evincit: *Quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet.* Variavit phraſin, ne idem, quod modo, diceret: *equas abigere cunctatus eſt.* Qui enim vir ille Graece non perfunctorie doctus, nec naris ſane

κορυδὸν, ὅπ ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἵππους, μαχομένη περὶ τῦ παιδός· αὐτὸν δὲ τ Ἄνθον, καὶ τ Ἐρωδιὸν, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἄκανθον καὶ Ἀκανθυλλίδα γενομένους ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεῖσθαι, καθὰ καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο· τ δὲ θερίσπουλα τ ὀπιδὸν τῦ Ἄνθου τ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ τῦ παιδὸς ἐποίησαν ἐρωδιὸν, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον· ἦσσον γάρ ἐστιν ἱκανῶς τῦ πελῦ· καὶ ὁ γένος συγγενὴς ὢν ὁ Ἐρωδιὸς Ἄνθῳ, καθάπερ καὶ ὁ Ἄνθος τῷ ἐφίππῳ, ὅπ μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος

obesae, adeo manifestarium odorari non potuisset mendum? Ita, ut edendum curavi, legendum esse monitum quoque in editione Leidensi. MUNCK.

Κορυδὸν] *Aristoteli* est κόρυδος, κόρυδος, κόρυδις, κορύδωνες, κορυδαλοί, κορυδαλίδες, *alaudae. Galeritas*, *galericos* & *cassitas* alias appellant Latini, ab apice in capite galero vel cassidi non dissimili. MUNCK.

Ἄνθον] *Aristot.* L. IX. c. 1. *Florum* vertit *Gaza.* MUNCK. De *Anthis*, qui plures fuere, & unde dicti, conf. *Staver.* ad *Fulgent.* L. II. 12.

Ἐρωδιὸν] Multus est in hujus nominis derivatione Auctor *Etymol. M.* Vid. & *Suid.* in V. Sed vide quae infra ad Cap. XIV. V. Αἴθυια, observamus. In animalium nominibus vertendis quam sese impediant Grammatici, docet *Salmas.* ad *Solin.* p. 64. & *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* p. 313.

Σχοινέα] Σχοινίων, ni fallor, est *Aristoteli* Lib. IX. c. 1. *Junco Gazae.* MUNCK.

Ἀκανθυλλίδα] Ejus meminit *Aristot.* Lib. VIII. cap. 3. *Spinus* modo, modo *ligurinus* redditur a *Gaza.* Nota filiam, quam ἀκανθίδα superius dixit, heic appellari ἀκανθυλλίδα. Suspicari possis alterutrum esse vitiosum, quamvis licet eadem sit avis ἀκανθὶς & ἀκανθυλλὶς. Ἀκανθιλίδα appellat *Theocriti Scholiastes* ad Eid. VIII. vs. 141. *Virgil.* Georg. III. vs. 338.

Littoraque Alcyonem resonant, & acanthida dumi.

Ad quem versum consule *Servii* com-

quod se adversus equas armasset, pro filio propugnans: ipsum autem Anthum, Erodium, Schoeneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves pristinis suis nominibus insignes: famulum Anthi comitem itidem in erodium, sed pello longe minorem. atque hic erodius nuspiam Antho adsidet, neque Anthus ephippo, quod ab equis pessi-

comment. MUNCK. Ἀκανθίδα, ut supra, & Ἀκανθυλλίδα, diversas facit *Voss.* in *Etymol.* ex mente *Brodaei*, L. VII. Misc. c. 1. Mihi vero hoc illius Diminutivum videtur, pari modo ac C. XI. infra Χελιδῶν & Χελιδονὶς, unde forsan *Schol. Theocr. Munckero* cit. Ἀκανθιλίδα dixit.

Κατὰ κῆ πρὶν ἥ] Vitium hoc typotheticum, quod sibi contraxere edd. posteriores, expunximus, & *Xylandrianam* lectionem revocavimus. Sic καθέσον, καθάπαξ, & alia, de quibus vid. *Duker.* Praef. ad *Thucyd.*

Κατὰ τ'αυτά] Et heic operae negligentes fuerant. Ταῦτα exhibebat utraque editio. Ego τἀυτα reposui, hoc est, τὰ αὐτά. Nolter cap. 12. εἰς την α'-την ἐκείνῳ λίμνλω. *Schol. Pind.* ad *Nem.* od. 3. καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. *Sophocl.* 17. Flag. vs. 698.

Ὑμεῖς δ' ἑταῖροι τ'αυτὰ τῇ δί
μοι τάδε
Τιμᾶτε. MUNCK.

Τὲ πελλὲ] *Pellus* Erodii genus est. XYLAND. *Aristoteli* Lib. IX. cap. 1. πίλλ& est, non πελλός. *Pella Gazae.* Est autem & haec ardeola. MUNCK.

Σύνεδρ&] De hac voce videndus est *D'Arn.* de Diis Παρέδροις c. 9. p. 46. ubi hunc locum ita vertit: *Et non versatur cum antho erodius, ita neque anthus cum ephippo, quia maxima ab equis perpessus est mala Anthus: & adhucdum ubi equum hinnientem inaudiverit, fugit ejus vocem simul imitans.*

Τῷ ἐφίππῳ] De *Ephippo* dubito;

Ἄνθος ὑπὸ τῶν ἵππων· ᾗ ἐπὶ νεῶ ὅταν ἀκήσῃ φωνέντος ἵππου, φθάνῃ μιμήμενος ἅμα τὴν φωνήν.

bito: & fortaſſis eſt legendum ἵππα *equo*. XYLAND. Omnino legendum ἵππῳ. Vid. *Plin.* L. X. c. 42. & *Ariſtot.* H. Anim. L. IX c. 1. Ἄνθῳ δὲ ἵππῳ πολέμιος. ἐξελαύνει γὰρ τὸν ἵππον ἐκ τῆς νομῆς. πόαν γὰρ ἐπινέμεται ὁ Ἄνθος. MUNCK. Et, quae huc maxime faciunt, addit: Μιμεῖται δὲ τὸν ἵππον τὴν φωνὴν, καὶ φόβῳ ἐπιπετόμενος cet. *Aelian.* de Nat. Animal. V. c. 48. Μισεῖ δὲ ὠλάτης κίρκον, καὶ ταῦτος κόρακα, καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἵππον. Hunc locum ob oculos habuiſſe Philen, ipſa loquuntur verba: p. 118. vſ. 55.

Πάλιν ἀλώπηξ δυσμῇ κίρκον κρίνει,

ή. ΛΑΜΙΑ ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτοιημένων δ'.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Παρνασσοῦ πρὸς νότον, ὄρος ἔστιν, ὃ καλεῖται Κιρφὶς, ὑπὲρ τὴν Κεῖσαν, καὶ

Κιρφὶς] *Straboni* pag. 474. edit. *Xyl.* & *Schol. Pind.* eſt κίρφις. MUNCK.

Τὴν Κῖσσαν] Κῖσσα eſt *Straboni*, & *Schol. Pindari* Κρισα cum noſtro *Soph.* Electr. v. 180. unde Κρισαῖος in *Scholiis:* ſed in Poëta ipſo vſ. 732. Κρισσαίας. Nihilo hinc certiores nec ego nec tu ſumus, mi lector. Quae Τρίκη eſt *Straboni*, & *Trica Hygino* ac *Dareti*, Τρίκκη *Stephano* & *Homero* eſt. Et fruſtra alterum ego ex altero corrigendum putavi ad *Hyg.* pag 67. Nusquam pronius labuntur librarii quam in nominibus propriis, ſive hominum illa, ſive locorum ſint. Inſigne ſupinitatis ſuae ſpecimen dederunt in *Hyg. Myth.* cap. 24. *Cum jam longe a Colchis eſſent, navem in occulto juſſit collocari.* Emendat vir Cl. *Cum jam non longe a Colchis eſſent.* & id ſequen-

pessime fuisset tractatus. atque etiamnum anthus equi vocem audiens fugit, simul eam imitans.

Κόρακα ταῦρος, ἵππον ἰχθὺς ἀνθίας.

ubi refutatione vix digna, quae *Pauwius* summa etiam cum fiducia reposuit, ἔχθει ἀνθίας, quod quidem vocabulum avi magis proprium quam pisci etiam *Aeliano* restituendum duxit. Error penes *Philen* est, qui locis male intellectis de pisce acceperit, quod de ave factum oportuit. Iterum *Aelian.* L. VI. c. 19. Καὶ ὁ μὲν ἄνθος ὑποκρίνεται χρεμέτισμα ἵππου. Neque umquam ἀνθίας de ave dici aliis *Aristotelis* & *Plinii* locis confirmari potest. Sed pluribus hoc jam egit Vir Cl. in *Observ. Miscell.* T. VI. p. 460.

VIII. LAMIA, *sive* SYBARIS.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

In imo Parnassi versus meridiem mons est Cirphis, pone Crissam, inque eo etiamnum antrum

quentia velle ait. Ego ut istud videre necdum possum, ita certum mihi verba illa cap. 21. *Cum jam non longe essent a Colchis*, ansam praebuisse huic loco corrumpendo. Circumstantiae fabulae, & sequentia exigunt: *Cum jam non longe ab Jolco essent. Ovid.* VII. *Met.* vs. 333.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Restituendum esse id vocabulum etiam *Propert.* L. II. *El.* 1. docuit me Nob. *Nic. Heinsius.* Edunt vulgo:

Colchis Colchiacis urat aëna focis.

Lege *Jolciacis.* Confer *Zenob. Cent.* IV. 92. Lectorum judicio nimis videar diffidere, si de re tam aperta plura faciam verba. Etiam in *Justino* non pa-

καὶ οἱ αὐτῷ ἐπὶ νυῒ σπήλαιον ὑφημένθες, ἐν ᾧ θηεῖον ἄγαλμα μέγα καὶ ὑφφυὲς, καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον· τῦτο καθ' ἡμέραν ἑκάστῳ τὸ θηεῖον ὑποφοιτῶν ἀνήρπασεν ἐκ τ ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τὺς ἀνθρώπυς· ἤδη δὲ τ Δελφῶν βυλθυμένων ὑπὲρ ἀναιρέσεως καὶ χρησμοζομένων εἰς ἰῶπινα παρέσυθ χάραν· ὁ θεὸς ὑπέλυσιν ἐσήμανε τ συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκβεῖναι ὠθὲ τῶ σπηλαίῳ ἕνα κῦρον τ πολιτῶν· κἀκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίεν. Κληθμένων δ', ἔλαχεν Ἀλκυονθὺς ὁ Διίμυ καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς καὶ κατὰ τ ὄψιν, καὶ τὸ τ ψυχῆς ἦθος· ᾧ οἱ μὲν ἱερῆς τ Ἀλκυονέα φέραντες, ἀπήγαγεν εἰς τὸ τ Συβάριδος σπήλαιον· Εὐρίβατος δὲ καθ' δαί-

rum dormitarunt. Lib. II. c. 4. *Menalippen* Reginae Amazonum sororem faciunt, cum fuerit *Melanippe*, ut nos docet nescio quis Poeta *Pindari Scholiastae* laudatus ad *Nem.* od. III. pag. 274. edit. *Francofurtensis*. MUNCK.

Κρίσαν] *Stephanus* etiam in V. scribit Κρισα. Forsan ut Λάμπσσος *Pausan. Eliac.* 2. c. 26. & alibi scribitur Λάμψσες. Sed e *Schol. Eurip.* & *Hom.* Κρίσαν scribendum, quia conditam a *Crisso Phoci filio* &c. monet *Staver.* ad *Hygin.* cap. 141. Hoc confirmatur *Schol. Lycophr.* vs. 1070. Κρίσσα πόλις Φωκίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ Κρίσσε, τὸν ἀνεψιὸν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα ἐλθόντα. Conf. *Palmer.* in *Ant. Graec.* L. VI. 3. & 4. ubi vide an Κίρρα urbs eadem, quod quoque negat *Berkel.* & alii, ad *Steph.*

Μέγα καὶ ὑπερφυὲς] *Aristoph.* Plut. vs. 733. δυο δράκοντ' ἐκ τ νεὼ, ὑπερφυεις τὸ μέγεθος. Ὑπερφυὴς enim, qui aliqua re inter ceteros eminet, eximius, unde illud *Cononi* C. VII. restituendum judico: Φ.λάμμων ὑπερφυὴς τὸ κάλλος ἐγένετο. legitur ὑποφυής.

Εἰς ἥντινα παρίσενται χάραν] Παρεῖναι etiam motum ad locum significare, ostendit *Stephan.* V. &

trum praegrande, in quo fera degebat olim ingens & monstrosae magnitudinis adeo, quam alii Lamiam, alii Sybarim nominabant. Ea fera singulis diebus in agros grassabatur, pecus hominesque rapiens. Jamque Delphi de mutandis sedibus cogitabant, & oraculum consulebant de loco, in quem migrarent. Tum Deus, malo eos isto liberatum iri pronunciavit, si manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de civium filiis. ipsi mandata peragebant. Sorte ad hoc ductus est Alcyoneus, Diomi & Meganirae F. quem unum pater genuerat, & vultu & indole praeditus eleganti. eum coronis redimitum, sacerdotes ad Sybaridis speluncam abduxerunt. At vero genii cujusdam impulsu Eurybatus Euphe-

& *Valcken.* ad *Herod.* Lib. I. p. 10.

Μεγανείρης] Sic & Alii, vid. ad *Ovid. Metam.* V. vs. 448. & quae diximus ad C. XXIII. ubi Celei uxor Metanira, etiam ab aliis male vocatur Meganira, quod ad *Apollod.* I. I. c. III. invitis tribus exemplaribus, probat *Aegius.* An & hic Μετάνειρα sit scribendum, non habeo dicere. Est enim diversa a Celei uxore, & in alio *Apollodori* loco L. III. cap. IX. sine ulla codd. varietate, occurrit Μεγάνειρα τὴ Κρόνου. Miror tamen *Berkelium* & *Munckerum* de dialecto Antoniniana saepe tam acriter contendentes, non observasse, Μεγανείρης vel Μετανείρης hic esse, quod *Apollodoro* diserte Μεγανείρας. Sic C. XXXII. Πολυδώρης. C. XXX. ἔγημεν Εἰδοθέην. De his ad calcem operis.

Ἀλκυονέα στέψαντες] Hoc de corona, quam capiti inposuerant pueri, intelligendum, ostendunt seqq. τὰ στέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος. cet. *Berkelius*, ubi Veteribus neci devota capita, & etiam vitae discrimina adeuntes coronari fuisse solitos ostendere conatur, duo *Herodoti* loca, quibus haec confirmet, adducit, Lib. I. cap. 109. ubi de Cyro, qui interimendus tradebatur,

δαίμονα ὅτι τ Κυρήπιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐτύγχανεν ἀγομένῳ τῷ παιδὶ, πλησίος ἔρωτι, καὶ πυθόμενος καθ' ἡντινα τρόφασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ ὀλίγαις πρὸς δυνάμεσι, ἀλλὰ πανοπλίαις οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τ παῖδα· πρεσπάσας δὴ ἀπὸ τ Ἀλκυονέως τὰ γέμματα, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τ κεφαλὴν ὑπεθέμενος, ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμὼν ἡ πρὸ τ Σύβαριν ὅτι τ κοίτης συναρπάσας, παρῳώγκει εἰς ἐμφανές, ἡ κατ' τ πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ σφυρὰ τ Κέρκης· καὶ αὐτὴ μὲν ὅτι τ πράγματος ἀφανὴς ἐγένετο· ἐκ δὲ τ πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ὑπερῴοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης οἱ Λοκροὶ πόλιν ὃν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν.

tur, παρεδέθη, ait, τὸ παιδίον κεκοσμημένον τῇ vel τῷ, ita legit, ἐπὶ θανάτῳ. & Lib. VII. cap. 209. Ἐπειὰν (Lacedaemonii) μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμέονται (*Valcken.* mavult, σμέονται.) At neminem fore, credo, qui ex alterutro loco capitis coronandi usum eliciat. Aliunde id satis probari poterat. *Aristoph. Nubib.* vs. 254.

——— Τοῦτον τοίνυν λαβὲ Τὸν στέφανον. Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες.
Ὥσπερ μὲ τ Ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσετε.

Ubi vid. *Schol.* quem descripsit *Suid.* V. Ἀθάμας. Alcyoneus hic tamquam victima iratum numen placatura, considerandus. Et sic Iphigenia pro victima ad sacrificium ducta *Euripid. Iphigen.* in *Aul.* 280. 1477. 1566. coronatur. Qui plura vult, adeat *Paschal.* Lib. IV. c. 16.

Γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τ ποταμοῦ] Assentirer emendanti: γένος μὲν ἔχων ἀπὸ Ἀξίου &c. nisi & alibi in hac fabularum congerie praepositiones omitti viderem. Cap. 4. ὥκει γῆς. Cap. 23. λέγει παραδιδόντων. *Sophocl.* Electr. v. 262. πλὴν ὅταν κλύῃ τινός.

Euphemi F. ab Axio fluvio genus trahens, generoso animo juvenis, a Curetide proficiscens, in Alcyoneum, cum is ad antrum duceretur, incidit: & amore ejus correptus, scitatus causam viae, indignum facinus se facturum putavit, si puerum ita misere interfici sineret, neque ei pro viribus suis opitularetur. Itaque Alcioneo detractas coronas, suo imposuit capiti, seque ejus loco duci jussit. Adductusque ad antrum a sacerdotibus, irrupit, Sybarinque e lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de saxis praecipitem egit. Ea capite ad imos Crissae processus allisо, eo e vulnere decessit. Caeterum isto e saxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

τινός. Valde tamen probabilem reddit illam conjecturam illud *Scholiast. Pind.* ad *Olymp.* Od. 2. ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος. Et ad *Nem.* Od. 3. ἀπὸ σῆς τηλαυγὲς ἔχεσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. MUNCK.

Αὐτὰς ἐπὶ τὴν κεφαλήν] Αὐτὰς pro ἑαυτὰς positum. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. cap. 1. pag. 718.

Ἐκ τᾶ κοίτας] Interpres, *e lecto*. Ergo lectos habent ferae? Verterim, *e lustro*. Κοίτας enim & lustra ferarum appellant Graeci. Imitatur illos *Virgil.*

Aut oculis capti fodere cubilia talpae. MUNCK.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τᾶ Κρίσης] Κίρφεως emendat *Berkelius*, quia τὰ σφυρὰ de montis, non de urbium, radicibus, dicuntur. Forsan & Crissa in monte sita fuit.

Σύβαριν ἔκτισαν] Non fero heic correctores. Idem heic dicit, quod cap. 13. Καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτῶν. Geminum prorsus & germanum illud Scholiastae *Callim.* ad *Hym. Dian.* v. 190. Britomartis nomen proprium Nymphae, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ

τὴν Βριτόμαρτις τιμᾶν). Sequi debuiſſet, καλεῖν). Pro ἔκτισαν *Berkelius* mavult ἐκάλεσαν, *tota*, inquit, *antiquorum turba non habet exemplum, quo probes*, τὸ κτίζειν *hoc in loco ſatis ſanum & integrum eſſe*. Ne quis dicat nimis hoc φορτικὸν eſſe, credere omnes debent illum legiſſe Graecos Veteres omnes. Sed falſum hoc eſſe convincam illico. *Heſychius* in Βακέφαλος: Ἄφ'

ϛ'. ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδεκάτην δ'.

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὕστερον δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευσε Πίερος αὐτόχθων Ἡμαθίας. Καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, ἃς χορὸν ἐπώνυμον ἔσχησαν αὐτῷ Μοῦσαι, ἃς ἀγὼν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε μὲν οὖν αἱ

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν] *Antonino* adſentitur, quidquid fere Veterum eſt. Vid. *Heſiod.* init. Θεογον. *Apollod.* Lib. I. cap. II!. *Phurnutus* cap. 14. Duas Muſarum γενέσεις prodiderunt alii, ut *Schol. Apoll. Rhod.* Lib. III. vſ. 3. Vid. Comment. quos ad *Hygin.* pag. 13. laudant *Munckerus* & *Staverenius*. *Cicero* tamen Lib. III. de *Nat. Deor.* cap. 21. trium meminit generationum: *Muſae primae quatuor, natae Jove altero. . . . Secundae, Jove tertio & Mnemoſyne procreatae, novem: Tertiae* cet. Alii aliter. Vid. hic *Daviſium*, & *Plutarch.* VIII. Συμποσ. 14. Conſtat itaque Muſas illas, quae numero novem fuiſſe perhibentur, *Jovis* & *Mnemoſynes* filias fuiſſe. Inſcriptio vetus apud *Heſſel.* in Praefationis Appendice ad *Gudianas Inſcript.* N. XXIV. Αὐτὴ Μνημοσύνη Διὸς εὐνέτις, ἣ τέκε Μούσας. *Diod. Sicul.* Lib. IV. pag. 215. Sed de Muſarum γενέσει nemo prolixius, quam *J. Tzetz.* ad *Heſiod.* pag. 6. Conſ. *Heinſ.*

Ἀφ' ἧς πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κτίσαι λέγεται Βακχεφάλειαν. In ea phrasi subaudiendum esse ὀνομαζομένῳ, vel simile quid, palam est ex *Appiani* verbis: Πόλεις δὲ ᾤκισεν ἑκκαίδεκα μὲν Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῷ πατρὶ cet. Ad eumdem plane modum Latine *Festus* in ROMA: *A qua, ut Italia fit potitus, urbem condiderit.* &c. Plura vid. in notis ad *Hygin.* cap. 6. MUNCK.

IX. EMATHIDES.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Jupiter in Pieria congressus cum Mnemosyna, Musas genuit. Regnabat eo tempore in Emathia Pierus indigena, eique novem erant filiae, quae chorum suum Musis oppofuerunt: certamenque Musicum est in Helicone commissum. Quando

Heins. ad *Ovid.* Lib. V. *Metam.* vs. 268. unde liquet verum esse, quod *Munck.* & *Staver.* ad *Hyg.* pag. 3. & 4. den onstrarunt, *Monetam* Hygino esse *Mnemosynen*, *Ex Jove & Moneta, Musae. Cicero* quidem Lib. I. de *Divin.* cap. 45. *Scalig.* ad *Fest.* V. *Cornisearum.* alii alibi per *Monetam* intelligunt *Junonem*, quae nonnumquam etiam hoc nomine occurrit, sed *Cicero* derivat a *monendo*, quod ad *Mnemosynen* facile transferri potest. Nisi illud *Hygini Moneta* p. 3. & 13. e compendio sit ortum, nempe *Mneme*, idem quod *Mnemosyne*, unde *Mnemonides* Musae, & Graecis vocabulis passim uti *Hyginum*, constat. Vitiosam *Munckeri* lectionem e *Livio Andronico*, emendatiorem ad *Festum* exhibet *Scaliger: Nam Diva Monetas filia docuit*, h. e. Musa. Miror tamen, unde *Hygini* locum tacite repraesentarit: *Ex Jove & Moneta, Maja.*

ἡ θυγατέρες ᾄδουσιν ὃ Πιέρος, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ ὑδὲν ὑπῆκουεν τοῖς τοῦ χρείαν. τοῦτο δὲ Μουσῶν ἴστατο μὲν οὐρανὸς, καὶ ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ ποταμοὶ, ὁ δ' Ἑλικὼν ηὔξετο, κηλούμενος ὑφ' ἡδονῆς, εἰς τ' οὐρανὸν, ἄλσις αὐτὸν βυλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυεν ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ τοῦ κορυφοῦ παταξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἤραντο θνηταὶ θεαῖς, μετέβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις, κολυμβὰς, ἰύγξ, κεγχρὶς, κίσσα

Τῦ Πιέρος] *Galeus*, unde nescio, paullo ante Πιέρι & hic Πιερίς legit, ubi tamen in *Apollodoro* Lib. I. III. §. 3. Πιέρος dederit. Ὁ Πιέρος & τῦ Πιέρος *Berkelius* ac *Munckerus*, quum tamen *Xylander* utroque loco dederat ὁ Πιέρος & τῦ Πιέρος. Utrumque in altera Ed. probat *Berkelius*, quandoquidem & ὁ Πιέρος, & ὁ Πίης, in usu fuere, neque Antonini in propriorum nominum terminationibus variare soliti adversatur consuetudini, quod cap. XI. inprimis liquet. *Pierius* extat apud *Hygin.* cap. 237. Sed *Pierum* reponunt *Schefferus* & *Munckerus*, quos ibi vide. Et sic *Lact. Arg.* ad *Ovid.* V. *Met.* qui vs. 302. Graecam terminationem servat: *Pieros has genuit* cet. Xylandrianam lectionem retinui, quia non facile a vulgata recedo, inprimis, Codd. Mss. ope destitutus. Πίης etiam est apud *J. Tzetz.* ad *Hesiodum.* d. l.

Νεῖκος ἤραντο] Cap. 31. τὸ νεῖκος ἤραντο πρὸς τὰς ἐπιμηλίδας. Non minus eleganter *Apollod.* Lib. I. ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. MUNCK. Emathidas poenam subiisse potissimum, quod victae convicia in Musas jecissent, & minacia earum verba sprevissent, narrat *Ovid.* V. *Metam.* vs. 664. Sed ei cum *Antonino*, & *Tzetz.* ad *Hesiod.* minus convenit. Vid. *Davis.* ad *Cic.* de *N. D.* Lib. III. c. 21.

Κολυμβὰς] *Aristot.* Lib. I. *Hist. Anim.* cap. 1. est κολυμβίς. *Urinatrix* vertitur a *Gaza*. *Charletonus* Onom. Zoïc. pag. 96. *Colymbum* cum *Hesychio* appellat. *Hesychii* verba adscribam: Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωύφια ἐν ταῖς κολυμβήθραις. MUNCK.

Ἰύγξ] Scribe, ἴυγξ. Describit illam *Aristot.* Lib. II. cap. 12. *Torquilla* vertitur a *Gaza*. Aliis eadem est, quae σειστοπυγὶς

do autem filiae Pieri canebant, omnia caligine obſcurabantur, nihilque ad choream obtemperabat. At Muſarum cantu ſiſtebatur coelum, aſtra, mare, flumina: & Helico voluptate delinitus, ad coelum usque creſcebat: donec eum conſilio Neptuni Pegaſus inhibuit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mortales cum deabus, Muſae eas in aves transformarunt, numero novem: quae etiamnum inter homines nominantur, Colymbas,

γὶς ſive *motacilla*. Et ita vertitur a *Porto*. *Pind*. *Pyth*. Od. IV. Non probes, ſi inſpicias verba *Schol*. fol. 209. Ed. *Franeof*. Nihil ibi de pyga, ſed tantum de collo. Nec apud *Plinium* Lib. XI. cap. 47. *Schol*. *Theocrit*. ad *Idyll*. 2. λέγεσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸ ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζῴου Ἴυγγα, ὡς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίνης αὐτὸ λέγων ἢ κινάδος. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη. Haec non invenio in Tractatu de partibus. Anim. Sed de *Hiſt*. *Anim*. Lib. II. cap. 12. legas: αὕτη δ' ἔστι μικρῷ μὲν μείζων σπίζης. Non ſane πίννα, ſed σπίζα eſt avis. Deinde pro κινάδος lege κιναίδος. Et alius ad idem Idyllium neſcio quis commentator: Ἴυγξ ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. Non nupera ergo haec opinio σεισοπυγίδα & ἴυγγα eandem eſſe avem. Falſa tamen eſt. Paene praeterieram a *Suida* quoque & *Nicephoro* in *Syneſium* de *Inſom*. pag. 360. *Jyngem* cum *motacilla* confundi. Τὴν δὲ Ἴυγγά φασιν ἔρνεον εἶναι ἀεὶ σεῖον τὴν οὐράν. Non melius ſe dant, qui *cinclum* & *motacillam* eamdem faciunt avem. *Cinclus* Βεκολίνη eſt, ni fallor. *Heſych*. Βεκολίνη, κίγκλος τὸ ὄρνεον. Lego, κίγκλος. Σεισοπυγίδα autem κίλλυρον appellat. Notavit tamen κίγκλον quibusdam σεισοπυγίδα dici. Viderint illi. Me alii docuerunt cinclum in aquis, motacillam degere in terra. Ex illorum ergo quorundam, qui cinclum motacillam, & jyngam confundunt, ſententia alibi ſcripſit *Heſychius*: Κιναίδιον, ὄρνεον ἴυγξ. Κίναιδος enim κίγκλος. Sibi quoque non probatam hanc confuſionem in Nomenclat. ὁ πολυΐστωρ *Hadrianus Junius* ſatis oſtendit. Adi ipſum in Vocibus *Jynx* & *Motacilla*. *Gloſſ*. *Cyrill*. ἴυγξ, *frutilla*. An legendum *torquilla*? Non vult *Scaliger*, quem ad *Feſtum* haec annotaſſe video:

A Ve-

κίσσα, χλωρὶς, ἀκαλανθὶς, νῆσσα, πιπὼ, δρακοντίς.

A Venere Fruti dicta eſt frutilla ἴυγξ, quia Veneri dicata eſt. MUNCK. Quem & *Staver.* vid. ad *Lactant.* Lib. VII. 1. Locus *Feſti* eſt in V. FRUTINAL. De Jünge vid. quae diſerte notavit *Erneſt.* ad *Xenoph. Memorab.* pag. 157.

Κιγχρὶς] *Ariſtotel.* Lib. III. cap. 1. μάλιστα δὲ ἡ κιγχρὶς πολύγονον. *Tinnunculus Gazae.* MUNCK.

Κίσσα] Illa eſt κίττα, *pica*, in quam omnes Pieri filias

I. MINYADES.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδεκάτην δ'. ᾗ Κόριννα.

Μινύᾳ δ' Ὀρχομενῷ ἐγένοντο θυγατέρες, Λευκίπ-

Μινύᾳ δ' Ὀρχομενῷ] Plures Orchomenos tum heroës tum urbes fuiſſe, oſtendit *Staver.* ad *Hygin.* pag. 17. & *Munck.* infra cap. XXVI. De Minya ejusque ſtirpe agit *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 230. De ejus filiabus, *Plut.* Quaeſt. Graec. pag. 299. *Aelian. V. H.* L. III. cap. 42. *Ovid. Met.* IV. *Galeo* laudati. Filiae illae *Minyeides Ovidio*, & *Minyeïa proles* a patre *Minya* recte vocantur, & ſic Ὀρχομενὸν Μινύειον *Heſiodo* apud *Pauſan. Orchomenum Minyeium* Plinio dici obſervat *Heinſ.* ad *Ovid.* & alii alibi. Verum ſi *Minyas Orchomeni* fuerit filius, ut *Antoninus*, quomodo *Orchomenus Minyeius* dici poſſit, non video. Credo Viros d. avum & nepotem confundere. *Schol. Apoll. Rh.* d. l. Ὀρχομενὸς δὲ ᾗ Ἐρμίππης τῆ Βοιωτῆ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν. Atque adeo quo de hic agitur. Ille vero *Minyeius Orchomenus* jam ſequitur. Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆ Παίονος ᾗ Μινύᾳ πάλιν Ὀρχομενός.

Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη] Hae vocantur *Plutarcho* d. l. Λευκίππη, Ἀρσινόη, Ἀλκαθόη.

bas, Iynx, Cenchris, Ciſſa, Chloris, Acalanthis, Neſſa, Pipo, Dracontis.

lias converſas canit Naſo. MUNCK.

Χλωρίς] Gaza vertit *Luteolam.* Gesnerus a viriditate traxiſſe nomen ait, & vulgo ſatis notam eſſe. *Vireonem* appellari poſſe *Adrianus Junius* putat. MUNCK.

Ἀκαλανθίς] De illa vide *Schol. Ariſtoph.* pag. 74. Edit. *Caldorianae.* MUNCK.

Πιπώ] Vid. Not. ad cap. 14. MUNCK.

X. MINYADES.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum & Corinna.*

Minyas Orchomeni F. habuit filias, Leucippam,

καλὸν. *Aelian.* d. l. Ἀδικίππη, Ἀριστίππη, Ἀλκιθόη. (Medium nomen e ſola Librariorum oſcitantia variatum crederem; nam alterum ex altero facile refingi potuit: quod inprimis patet apud *Heſych.* V. Ἀρσιππη, ex iis, quae notarunt Viri D.) Pro *Leucippe* ad *Ovid.* IV. *Met.* vſ. 1. *Leuconoen* reponendum cenſet *Heinſius*, quemadmodum eam vocare videtur ipſe *Ovid.* vſ. 168. cum 196. *Leucotheen* ab hac diverſam inducat. Ego trium ſcriptorum hoc in nomine conſpirantium fide legerem *Leucippe.* Quemadmodum e Graecis Latinos potius, quam contra, emendans, *Ovidii* auctoritate ſola non Ἀλκιθόη, quod contendit Vir Ill. in *Plutarcho*, & *Antonino*, legerem. Obnititur etiam *Perizon.* ad *Aelian.* d. l. quia per ipſos veteres A in I transire, exemplis comprobat. Sic Ἀνδρικὰς pro ἀνδρικὰς ex *Ariſtide*, & ſimilia ex aliis prodidit *G. Canter.* de *Rat. Em. Graec.* pag. 7. Majoris eſt momenti, quod apud *Apollod.* Lib. I. cap. VII. §. 11. & cap. VIII. §. 6. utroque loco inveniam Ἀλκάθεος Viri nomen, quod ipſe agnoſcit *Ovid.* Lib.

κίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέδησαν ἐκτόπως φιλερωτί· πλείστας δὲ ἡ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιπεῖσαι τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον· ἄλγει Διόνυσος εἰκαθεὶς κόρη παρήνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυσήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ πειθόμεναι· τρεῖς δὴ ταῦτα χαλεπήναι ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος, ἡ λέων, ἡ πάρδαλις, ἡ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῷ ἡ γάλα· πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήσας εἰς ἄγλος αἱ τρεῖς ἐμ-

VIII. *Metam.* vſ. 8. *Art. Am.* Lib. II. vſ. 421. & *Poët. Ciri*, vſ. 105. ibi *Burmanno* cit. unde feminarum nomina plerumque ultima tantum terminatione differunt. Supra cap. VII. Ἀκανθὼ, Ἀκανθίς. Cap. XVII. Λευκίππω, hoc loco Λεύκιππη. Κλύμμη, Κλυμήν. Αἰγιαλεὺς, Αἰγιάλεια. Ἀλκίνεος, Ἀλκινόη. Sexcenta ejusmodi proferre poſſem, eoque adduci, ut etiam *Ovidio Alcathoë* reſtituendum judicarem. Eoque magis, quod in plerisque libris, locis, quae ſupra tetigi, feminino genere effertur de *urbe*, vel *arce Alcathoë*. Lib. VII. *Metam.* verſ. 443. *Tutus ad Alcathoën.* cet. Plurimas Minyae fuiſſe filias ex *Ovidio* liquet & *Schol. Apoll. Rh.* ὁ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας, uti e *Steſichoro* & *Pherecyde* oſtendit. Priori conſentit *Apollodorus* Lib. III. cap. IX. §. 2. Κλυμένη ἡ Μινύα, quam alienam cenſet poſterior. *Minyades* autem ſaepe alibi occurrentes, pro neptibus vel pronepti-bus nonnumquam accipiendas notat *Perizon.* ad *Aelian.* d. l.

Alcathoëm] *Alcathoën*, vel *Alcathoam* ſcribere debuiſſet. Putares de compacto agere Graecorum Scriptorum interpretes; adeo in hoc errore plerique conſpirant. MUNCK.

Ἀπέδυσαν] Unica littera mutata, ſcribe, ἀπέδησαν. *Lucianus: ἄρισοι ἄνδρες ἀποδαίνουσι. Optimi viri evadunt.* Xylandro non ignara fuit haec lectio, ut indicat ejus verſio. Atque hoc ultro profiteor, ne laureolam in muſtaceo quaerere me cenſeas. MUNCK. Idem conjecit *Galeus*, etiamſi *Berkelius* voluiſſet, ἀπέσθεσαν, quod in altera Ed. mutavit in ἤφλησαν.

Ἐκτόπως φιλερωτί κ. τ.] *Ovidius* rem ſecus narrat, etiam *Aelianus*, qui, cum plurimarum Graeciae regionum feminas, quaſi morbo percitas, ac furen-

pam, Arsippam, & Alcathoëm. Hae operum nimio studio arserunt, plurimumque alias mulieres reprehenderunt, quod urbe relicta in montibus eae baccharentur. Tandem Bacchus puellae sumta forma, eas hortatus est, ne sacra & mysteria Dei desererent. Cumque animum non adverterent, indigne ferens Bacchus, e puella in taurum, leonem, & pardalim est mutatus: fluxitque ei ex * nectar & lac. His prodigiis territae, paulo post sortes in urnam conjectas concusserunt; exiitque sors Leucippae.

furentes in quasvis libidines proruisse, ab honestis alienas, dicat, ideo bacchari Minyae filias noluisse addit, quod maritos nimium amarent, quam ut Bacchi sacris operatae thori jura violarent, atque hanc ob rem, cui adsueverant, textorio operi continuo adhaesisse.

Ἐκ κελεόντων] Ego, quid vocis hoc sit, non invenio. Itaque asterisum loco versionis posui. XYLAND. Κελέοντας pedes textorii mali esse bene docetur in nupero commentario. Ego a Xylandro olim persuasus vocem hanc nusquam inveniri, ἠλακαθῶν reponere tentabam. MUNCK. Recte locum vindicat *Berkelius*, & *Galeus*, qui *Sylburgium* perstringit pro *Xylandro*. Mirum, asterisum *Berkelio* non motum. Primus tamen, uti hic locus intelligendus sit, ostendit *Mausfacus* ad *Harpocrat.* V. Κελέοντες. (uti *Munckerus* postea monuit ad *Lactant.* Lib. IV. XII.) „ Quid sint κελέοντες erudite „ hic docet *Harpocration.* Do„ cuere etiam *Suidas*, *Hesy„ chius*, & multi alii Veterum „ Grammaticorum, ut plane „ mirari, & stupere subeat, „ quo pacto Doctiss. *Xylander* „ apud *Ant. Lib. Metam.* 10. „ haec non intellexerit, & vo„ cem hanc κελέοντες ignotam „ sibi esse professus fuerit, in „ notis; cum tamen hanc nul„ lus Veterum Lexicographho„ rum omiserit." *Kuhnius* ad *Aelian.* recte vertit *Antonini* locum: *e pedibus textorii mali fluxit ei nectar & lac.* quod cum mulierum ἱστουργία magis convenire, quam Aeliani: ἐκ τῶν ὀρόφων ἔσταζον εἶνα ἡ γάλακτος ἀγόνες; bene observat. Vid. *Etymol. M.*, *Stephan.* in V. & Viri D. ad *Hesychium.*

Κλήρους εἰς ἄγγος ἐμβαλέσθαι ἀνέπηλαν] Xyl. *in urnam.* Recte. *Virgil. Aen.* VI. vs. 22.

ἐμβαλεῖσαι ἀνέπλαυ· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππου, θύεται θῦμα τῷ θεῷ δώδεκα. καὶ Ἵππασον τὴν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα καὶ πατρὸς, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμοντο κισσὸν, καὶ μίλακα, καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἁψάμενος τῇ ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν μὲν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ,

Stat ductis sortibus urna. Hydriam appellat *Cicero* I. V. *Ut quot essent renunciati, tot in hydriam sortes conjicerentur.* Sic *Apollod.* Lib. II. sub finem. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Proprie heic usurpat τὸ ἀνατάλλειν. *Homer. Iliad.* ψ. 861. *Iliad.* γ. 316.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἐλόντες.

Hunc versiculum in voce ΠΑΛΛΟΣ laudat *Hesychius*. Sed locum mirifice corruptum ὡς ἐν παρόδῳ videbo an restituere possim integritati. Πάλλον, (πάλλον recte corrigit ὁ πάνυ *Gronovius*) κλῆρον, ἀπὸ δὲ πάλλειν τὰς πρὸς τὴν ἔρεσιν (lego αἴρεσιν) τὰ λαγχάνοντα, καὶ τὸ (leg. ὡς ἐν τῷ,) Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἐλόντες, πάλλον ἔζεσεν. (leg. πάλλας ἔσεισεν.) Explicat verbis *Scholiastae*, quid sit πάλλον. Non abhorret illud ab *Hesychii* consuetudine. Uno exemplo aut altero contentus ero. pag. 17. Edit. *Hack.* legas: ΑΓΡΕΙΜΑΣ, ἄγε δή. Scribe: ἄγρει μὰν, ἄγε δή. Verba *Homeri* sunt *Iliad.* H. 459. & Scholiastae ad illum locum. In vocula ΤΗ, ubi varias ejus significationes enumeravit, subjungit tandem, χωρὶς τοῦ Ι προστακτικὸν ἀνάλογον. Τὸ, λάου Κύκλωψ. Τῇ πίε οἶνον, λάου τῇ δέξαι. Haec corrupta partim, partim male distincta sunt. Scribe: ἀνάλογον τῷ λάου. Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον. Τῇ, λάου, δέξαι. Quae itidem verba *Homeri* & ejus *Scholiastae* sunt *Odyss.* I. 347. Imitatur *Homerum Leonida Anthol.* Lib. I. cap. 38. Epigr. 4.

Καὶ λεγέτω, τῇ τέτ' Ἡράκλεες.

Quamobrem miror *Scholiasten* eundem illum ad *Iliad.* A. 299. ubi profert significationes τοῦ τῷ, inter alia scribere: ῥῆμα δὲ, Κύκλωψ, τῷ, πίε οἶνον, ἔστι δὲ τὸ τῷ ἀντὶ τοῦ λάου. Quid suspicari possis, nisi memoriam impositisse oblivioso Grammatico? Tertium, quoniam haec scribenti forte incidit, adjungam: ΛΑΩΝ, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ

cippae. Ea vovit Deo ſacrificium, ſuumque filium Hippaſum adjuvantibus ſororibus dilaniavit. Inde paterna domo deſerta, in montibus bacchatae ſunt, paſtaeque hederam, ſmilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit,

ε ἡ ἀλαὸς βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ, οἱ δὲ ἀπλαυστικῶς ἔχων, ἐθίων. Ἀλαὸς ἦ ὁ μὴ βλέπων. Legenda haec & transponenda ita videntur: Λάων, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ ὃ ἡ ἀλαός. ἀλαὸς ἦ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων &c. Corrupta pariter iſta, & huc pertinent. ΛΑΕΙΝ, λέγειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Emendo: λαλεῖν, λέγειν. † λάειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Niſi in locum poſtremi vocabuli reponere malis λάπτειν. Confer jam cum hiſce, quae habet *Scholiaſtes* ad *Odyſſ.* τ. 229. Non crediderim, illud λέληκας (ita enim legendum eſt, ut obſervavit Clar. *Graevius*, & confirmat *Schol. Eurip.* ad *Oreſt.* v. 162.) apud *Heſiodum* E. v. 207. a λάω formaſſe *Heſychium*, quamvis hominem ſe fuiſſe aliquando oſtendere videatur. Vide illum in voce Λάχνη. Inter alia ἀφρὸν θαλάσσης ſignificare cum Suida ſcribit: atqui ἄχνη, non λάχνη dicitur ἀφρός, ut ipſe docet in ἄχνη. Didici tamen ἄχνη pro λάχνη poni interdum ex *Schol. Eurip.* ad *Oreſt.* v. 115. Οἰνάπὸν ἄχνην. *Schol.* οἱ δὲ κυρίως τὴν οἰνόχροα τρίχα φασί. MUNCK.

Ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λεύκιππος κ. τ.] Cur ſortes in urnam conjecerunt? an quaenam earum baccharetur? At illae tres ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν. Lucem adfert *Plutarch.* d. l. Furore perciſae inter ſe fuerunt ſortitae, quaenam filium ſuum neci daret. Διαλαχεῖν περὶ τοῦ τέκνου· Λεύκιππος λαχὼν, παραχεῖν Ἵππασον τὸν υἱὸν Ἀγασθάσῳ.

Μίλακα] Μίλαξ pro σμίλαξ uſitatum Graecis. Ad eumdem plane modum μίλον vocat arborem tibiam *Theophraſtus*, quae σμίλος eſt *Nicandro*. Et μαρὶς dicitur *Athenaeo* piſcis ille marinus, qui aliis σμαρὶς vocatur, praemiſſo Σ. quomodo dicitur μικρὸς & σμικρός, μαράσσω & σμαράσσω, μάραγδος & σμάραγδος. MUNCK.

Νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα] *Ovidius* in *Veſpertiliones* mutatas ait, & *Lactantius*. *Aelian.* in κεραὸν, νυκτερίδα καὶ γλαῦκα.

γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν καὶ ἡλίου.

βύζα] Ignotum mihi vocabulum, ut & βύσσα c. XV. Βυας inde faciendum esse, (hoc voluit *Berkelius*,) non dixerim, cum vox βύας ἀρσενικῆς γένους sit. At feminae apud Nostrum mutantur in aves, quarum vocabula itidem sunt feminini generis. MUNCK. Ignoscant mihi Viri manes, quod contrarium ex ipso *Antonino* demonstrem. C. V. ἡ δὲ Βυλὶς ἐγένετο πῶυγξ, quod vocabulum est generis masculini. *Salmas.* ad *Sol.* pag. 65. Eod. C. Τ.μώνδῳλω δὲ ἐποίησεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταὐ-

---

ΑΗΔΩΝ. ιά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίαν.

Πανδάρεως ὤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας, ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν παρὰ τὴν πόλιν· ᾧ διδοῖ Δημήτης δῶρον, μηδέποτε βαριωθῆναι τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίων, ὁπόσον ἂν πλῆθος εἰσενέγκῃ· ἐγένετο δὲ Πανδάρεῳ θυγάτης Ἀηδών· ταύτῃ Πολύτεχνος ὁ τέκτων ἔγημεν, ὃς ὤκει ὑπὸ τὴν Κολοφῶνι τὴν Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον

Πανδάρεως... Πανδαρέῳ] Varie variis in casibus hoc nomen hic effertur. Infra C. XXXVI. una tantum terminatione Πανδάρεω, Πανδαρέι. Eadem varietas apud alios. Πανδάρης & Πανδάρεω utrumque probat *Eustath.* ad *Hom. Odyss.* τ. vs. 518. Πάνδαρε, sed hic diversus est, *Il.* Δ. vs. 88. *Philostr. Heroïc.* c. 14. *Pandarus*, *Virg. Aen.* L. V. vs. 496. *Hygin.* c 117. ubi vid. Comm. & *Meurs.* ad *Hellad.* c. XXV. Tanta autem de hac fabula est dissensio inter scriptores, quod idem *Meurs.* ob-

vertit, vesperтilionem, ululam, & byzam. Et hae tres fugiunt radios Solis.

ταὐτὸν cet. C. VII. τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, & hoc, teste *Galeno*, gen. masculini est. Unde cum *Berkelio* legi posset ἡ δὲ βύας. Propterea quod uti *Antonino* Νυκτερὶς, γλαῦξ, βύζα, ita *Aristoteli* L. VIII. c. 3. junguntur: νυκτικόραξ, γλαῦξ, βύας. *Suid.* Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερικοῦ. cet.

Τὴν αὐγὴν τῶ ἡλίκ.] *Schol. Pind.* ad *Nem.* od. 1. ὁμοίως τῇ μητρικῆς ἡδονῆς εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακάς. MUNCK.

XI. AEDON, *seu* LUSCINIA.

Narrat Boeus in Ornithogonia.

Pandareus in agro Ephesio habitavit, quo loco nunc juxta urbem est Prion. Huic Ceres id largita est beneficii, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingessisset. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiae habitans: plurimumque temporis sua-

observat de *Regn. Alt.* Lib. II. cap. 5. ut nullo modo conciliari possint. Vid. *Heinf.* ad *Ovid. Met.* VI. vs. 658. Nostro tamen adsentitur versus ille *Homericus* ex *Odyss.* d. l. quem citat *Meursius*, & ante dudum *Hephaest.* Lib. III. init. Ὡς δ' ὅτε Πανδαρίου κούρη Χλωρηὶς Ἀηδών. κ.τ.λ.

Ὁ Πριὼν] Πριὼν dicitur *Straboni* Lib. XIV. sub initium. Alius est Πριὸν cap. 23. juxta Coryphasium Peloponnesi. MUNCK.

Διδοῖ] h. e. δίδωσι. MUNCK.

ἀρόνον ἐτέρποντο συνοικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο δ' αὐτοῖς παῖς μονογενὴς Ἔρως· ἄλγει μὴν ἐν θεὸς ἐτίμων, ὀδυρόμενοι ἦσαν· ἐπεὶ δὲ λόγον ἀλγεῖον ἀπέρριψαν, ὅτι πλέον ἀλλήλους Ἥρας ἢ Διὸς φιλοῦσιν. ἡ Ἥρα μεμψαμένη τὸν λόγον, Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν, ἡ δὲ νεῖκος ἐνέβαλεν εἰς τὰ ἔργα· ἢ Πολυτέχνῳ μὴν ὀλίγον ἰὼ ἔπι δίφρον ἁρμάτων ἐκποίη-

Λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν] *Xyl. Voce inani gloriati sunt.* Non satis efficax hoc mihi videtur. Λόγος ἀχρεῖος *est vox mala & improba. Matth.* cap. XII. 36. Πᾶν ῥῆμα ἀργόν. Vide ad illum locum notas *Alex. Mori.* Noster cap. 22. Λόγον ἄχαριν καὶ ἀνόητον appellat: κεῖφον ἔπος *Antiphilus Anthol.* Lib. III. cap. VI. epigr. 42. Nulla aeque re ac arrogantia & impia lingua Divinum numen offenditur. Prae caeteris Poëtis Latinis id diligenter notavit *Tibullus*, Lib. I. eleg. 5.

Num Veneris magna violavi numina verbo,
Et mea nunc poenas impia lingua luit?

Lib. III. eleg. 4.

Si mea nec turpi mens est obnoxia facto,
Nec laesit magnos impia lingua deos.

Eleg. 5. ejusd. libri:

Nec nos insanae meditantes jurgia linguae
Impia in adversos solvimus ora deos. MUNCK.

Καὶ Ἥρα] Τὸ καὶ heic abundat, ut cap. 34. Καὶ ὡς ἐκύησε μὲν Σμύρνα, Θείαντα δὲ πόθος ἔλαβεν σμυρνεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύησα. Καὶ ὁ μὲν &c. Nisi significationem τοῦ ἦν habere istis locis putes. *Paulus* Epist. I. *Cor.* cap. II. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με; pro τίς ἂν ἐστιν. Ad eundem modum δὲ redundat c. 28. Ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ. Καὶ οὗμος δὲ ὁ Τυφὼν &c. Quod non insolens esse Graecis Scriptoribus vel ex uno *Aeliano* discas. MUNCK.

Ἔριν] Dea litium & discordiae Ἔρις. *Discordiam* appellat *Capella* Lib. I. *Discordiam vero ac seditionem quis ad sacras nuptias corrogaret?* MUNCK.

Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν] *Simplex* pro compositio ἐπέπεμψεν, quod proprium in tali re verbum est, de quo *Hemsterh.* ad *Lucian. Dear.*

ſuaviter una vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At poſtquam inani voce gloriati ſunt, magis ſe invicem amare, quam Jupiter & Juno ſe mutuo diligant: Juno offenſa eo dicto, Eridem ad eos miſit, quae contentionem operum injiceret ipſis. Paulum reſtabat Polytechno ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni ad

Deor. Dial. III. pag 208. & *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic. Plat.* p. 84. In vita *Hom.* pag. 149. Ed. *Erneſt.* λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. *Aelian.* Lib. XII. *Anim.* c. V. Δράκοντας ἔπεμπεν ἡ Ἥρα αὐτῷ. *Hygin.* c. 30. *Infans cum eſſet, dracones duos... quos Juno miſerat.* ubi *Munckerus* utroque loco ſimplex verbum probat.

Δίφρον ἁρμάτιον] *Xyland.* vertit *ſellam curulem.* Ille ergo *Xylandro* eſt δίφρος ἁρματικός, qui δίφρος ἡγεμονικὸς *Plutarcho*? Non placet. Ego δίφρον ἁρμάτιον ſimpliciter *currum* interpretandum putem *Hom. Iliad.* γ. Θεοκαλλέα βάσατο δίφρον. ad quae verba *Schol.* τὸ ἅρμα. δίφρος δὲ εἰρῆ, ὅτι διφερόν ἐστι. δύω γὰρ φέρει, τ ὀπλίτην, καὶ τ ἡνίοχον. Haec ſcripſeram, cum ὠμόψηφον mihi repperi Cl. *Schefferum* de re vehic. Lib. II. cap. 16. Et recte notat τὸ ἁρματικὸς addi, *ne de communi ſedentariaque ſella accipiatur.* Sane *Homer. Iliad.* κ. 475. ἁρμάτιον δίφρον *currum* Rheſi appellat. Etiam *Pindarus* οὐκ παρκλινλα *Pyth. Od.* 2. ponit ξεσὸν δίφρον καὶ ἅρματα πεισιχάλινα. Quo loco tamen *Porto* δίφρον *bigas* placuit interpretari. Melius *Od.* 9. χρυσῆν δίφρον vertit *aureum currum. Gloſſ. Steph. Corulis*, ὑπατικὸς θρόνος. *Curulis ſella*, ἀγκυλόπες, δίφρος βασιλικός. *Gloſſ. Cyrilli:* Θρόνος ἡγεμονικός, *Curulis.* Δίφρος ἁρματικὸς itaque ſimpliciter pro *curru*, ſive ἅρματι ponitur interdum, interdum ἅρματι opponitur, denotatque *bigam*, ut ita loquar cum *Statio.* Doceo ex *Scholiaſte Ariſtoph.* ad Νεφ. II. p. 123. Ξυ ἁρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστὸς, ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. *Schol. Pind. Hypoth. Nem.* Ἦν δὲ, inquit, γυμνικὸς καὶ ἅρμα. ἐχὶ δίφρος, ἔδει κέλης. Hinc ergo, ut diverſa, ξεσὸν δίφρον καὶ ἅρματα πεισιχάλινα memorantur a *Pindaro Pyth. Od.* 2. *Chariſius apud Schott. Obſ.* L. I. c. 14. *Bigae* δίφρος. *Curulis ſella* poſſet verti tamen. Nam proprie δίφρος fuit, ut docet *Ariſtoph. Schol.* in *Nub.* pag. 134.

ποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ τ' ἴσον ἐξυφῆναι, καὶ συνπίθεσθαι εἰς ἀλλήλας, ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ τὸ ἔργον, τῷτῳ θεράπαινα παρὰ θ' ἑτέρᾳ γένηται· καὶ ἐπειδὴ θᾶσσον ἡ Ἀηδὼν τ' ἱστὸν ἐξύφηνε, (Ἥρα γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ τ' Ἀηδόνος, μεθεπείσατο πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τ' ἀδελφὴν ἀπαγάγῃ· καὶ ὁ Πανδάρεως υἱδοῦν ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγειν. ὁ δὲ Πολύτεχνος μεθυλακὼν τ' κόρην ἔχωσεν ἐν τῇ λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἡμφίεσεν αὐτὴν ἐσθήμασι, καὶ τ' κεφαλῆς ἀπέκειρε τ' κόμην, καὶ ἠπείλησε θάνατον, εἰ ἐξερεῖ ποτε ταῦτα μεθ' τ' Ἀηδόνα· καὶ ὁ μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία μεθυδίδωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκείμενα, ὡς θεράπαιναν, τ' ἀδελφήν· ἡ δὲ αὐτίκα διέφθειρε μεθ' τὰ ἔργα, μέχρις ἡ Χελιδο-

τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεζῶντες ἐλαύνουσιν. MUNCK. Ita verti posse in *Antonino* monet *Stavorenius* ad *Lactant.* pag. 833. ubi de voce ὄχημα, ejusque significatione plura congessit.

Ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ] Lego ὅτῳ h. e. ᾧτινι. Ita ὅτοισι pro οἷσισι, & alia apud *Homerum* observat *Eustathius*. Male etiam infra cap. 21. εἰ τῷ ξένων. scrib. εἰτῷ h. est, εἴτινι. Vide *Vigerum* de Linguae Graecae *Idiotismis*, cap. 2. *Aeschines* cp. 2. εἴτε δέοντο. *Si quâ re indigerent. Demosth.* pro *Coron.* ἄλλωστε κἂν ὑπ' ἐχθρᾶ τῳ τέτο συμβαίνοι. *Praesertim si cui ab hoste hoc contingat.* Confer *Sophocl. Electr.* v. 12. 33. &c. Pro ὅπως legendum esse ὅτῳ, cum τὸ τάτῳ, quod sequitur, evincit, tum sententia ipsa postulat. Pacti sunt, ut ei, qui prius suum opus absolvisset, alter famulam daret. Sed istam conjecturam ut probabiliorem redderem, τὸ ἂν, sustuli. (ita regesserat *Berkel.*) Falsum hoc. Nec in mentem fuit, nec verbum ea de re feci. Et cur tollerem, cum plane venuste heic ponatur? *Schol. Hom.* ad *Iliad.* B. 196. Ηὔξατό ποτε, ὅ, τι ἂν κάλλιστον ἐν τοῖς ποιμνίοις αὐτῷ γένηται.

ad pertexendam telam. itaque hanc sponsionem coëunt, ut uter ipsorum celerius suum opus absolvisset, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad socerum proficiscitur, simulans se ab uxore missum ad adducendam secum sororem Chelidonidem: & Pandareus nihil mali suspicatus, filiam Chelidonidem ei committit. Ei Polytechnus in sylva virginitatem eripit: tonsoque capite, aliis eam vestibus induit: mortemque minatus, si quid horum unquam Aëdoni indicasset: ita domum reversus, eam uxori loco ancillae, quam ex pacto convento debebat, tradit. Aliquandiu eam soror operis exigendis attrivit, donec Chelidonis

νη). Ὅτῳ pro ὅτινι dixit *Antoninus. Basil. Seleuc.* p. 10. ed. *Dausq.* Οὐκ εἶχεν, ὅτῳ τὴν εὐφροσύνλω ἀνάθῃ). *Plato Phaed.* c. 5. Πᾶς ὅτῳ ἀξίως τύτε τὰ πράγματα μίτεσι. *Aristoph. Plut.* II. 1. 8. Ὅτε χάριν pro ὅτινα. Sic εἵτῳ pro εἵτινι habes cap. 21. Καὶ εἵτῳ ξένων ἐντύχοιεν. Ita enim scribendum esse monui antehac. Quod cum vidisset Vir D. *Quis adeo*, inquit, *imperitus, qui nesciat articulos praepositivos pro interrogativis & infinitis sumi?* Quaerere ergo de illo libet, cur ipse tam peritus correctum iverit, εἰ τῷ ξείῳ. *Glossae Maximi* in *Dionys. Areop.* εἵτῳ, εἵτινι. *Maxim. Tyr.* Diss. I. p. 2. Ed. *Heins.* Καὶ εἵτῳ ἐκείθεν τὸ φῶς ἀμαυρὸν δοκεῖ. MUNCK.

Πανδάρεως] Recte notarunt dubiam esse hujus vocabuli scripturam; Πανδάρεως enim scribi & Πανδάρεω. Tertiam addere potuissent ex *Schol. Hom. Odyss.* τ. 518. Πανδάρης. MUNCK.

Χελιδονίς] Supra Χελιδὼν, sed infra Χελιδονὶς iterum vocatur. Numquid mutandum, dubitat *Berkelius.* Mihi quidem nihil videtur mutandum. Alterum, quod supra Cap. VI. de nomine

Ἀχαι-

λιδονὶς ἔχουσα κάλπιν πλέαν παρὰ τὸν κρημνὸν καταδύρετο, ᾗ αὐτῆς ἐπικροάσατο τὸν λόγον ἡ Ἀηδών· ἐπεὶ δὲ ἀλλήλας ἔγνωσαν ᾗ ἠσπάσαντο, ἐπεβάλλοντο τῷ Πολυτέχνῳ συμφορήν· ᾗ τὸν παῖδα καταφονεύσασαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνθεῖσαι, ταῦτα μὲν ἤψων· Ἀηδὼν δὲ φράσασα τοῖς ἑαυτῆς γείτοσι, εἰπεῖν Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν, ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν πατέρα Πανδάρεων, καὶ ἐδήλωσεν οἷα ἐχρήσατο συμφορᾷ· Πολύτεχνος δὲ μαθὼν, ὅτι τοῦ παιδὸς ἐδαίσατο τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θεράποντες οἱ τοῦ Πανδάρεω συνέλαβον καὶ ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδάρεω, καὶ τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κατέβαλον εἰς τὰ πίμνα· καὶ Πολύτεχνον μὲν αἱ μυῖαι προσίζουσαι ἐλυμαίνοντο· Ἀηδὼν δὲ οἰκτείρασα πρὸς τὸν παλαιὰν φιλίαν, ἀπέῤῥιγεν ὅτι τοῦ Πολυτέ-

Ἀκανθὶς & Ἀκανθυλλὶς, conjeci, nomen, alterum diminutivum est. A *Romus* est *Romulus*, idemque, qui hoc capite Ἴτυς, *Homero* ὑποκοριστικῶς Ἰτυλῷ dicitur, ut insigniter errent *Regius* & *Micyllus* ad *Ovid.* VI. *Met.* vs. 620. Ille, quum *Itys* nomen, *Itylum* cognomen faciat: hic *Itys* per apocopen pro *Itylo* dictum censeat. Feminis inprimis, quarum amore irretiuntur Veneris nepotuli, per blanditias ejusmodi diminutiva induere solent Comici. Ceterum hic locus in memoriam revocat *Chelidonis* nomen *Verris* meretricis, cujus arbitrio jura omnia Praetoris urbani gubernata esse, *Cicero* ait, L. V. c. 13. *Oratt.* in Eumdem.

Ἔχουσα κάλπιν] Hanc vocem *Festo* restituamus. *Calces*, *ampullae plumbeae*. Lege *Calpes* cum *Is. Voss.* ad *Pomp. Mel.* p. 259.

Καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι, τὰ κρέα &c.] Excidit, ni fallor, συν-

donis cum urna ad fontem prolixe suam deplorans calamitatem, a sorore exaudita est. Postquam se mutuo agnoverunt, & consalutaverunt, malum illico Polytechno sunt machinatae. Filium ejus in frusta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt : cumque Aëdon vicino suo mandasset, ut Polytechnum eas juberet edere, ipsa cum sorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas deveniisset miserias. Polytechnus cognito, se filii sui carnes edisse, eas ad patrem usque insecutus est. At famuli Pandarei eum, quod tantum familiae Pandarei probrum intulisset, correptum insolubili vinculo constrinxere : corpusque melle inunctum, in pascuum projecerunt. ubi cum muscae adsidentes eum divexarent, Aëdon ob pristinam miserata amicitiam, eas abigebat. Quod cum de-

pre-

σύνδεσμον ὦ, ab ultima praecedentis vocis syllaba absorptus. Scribe, ὦ τὰ κρία &c. MUNCK.

Πανδάρεϊ] Vel Πανδάρεω repone, vel scribe Πανδαρέϊ. Πανδάρεον inferius habes. MUNCK.

Ἀπεῖρεν οὖν τῷ Πολυτέχνῃ τὰς ἐσόδησεν μυίας] Alius forte aliter, ego lego: ὦ ἐσόδησε τὰς μυίας. Hinc σόδη *flabellum muscarium*. MUNCK. Idem *Galeo* venit in mentem. Quid tamen ἀπεῖρεν ὦ ἐσόδησε? *H. Bolt*, juvenis Doctiss. *Sylv. Crit.* p. 18. Ἀπεῖρεν ἐκ τ. Π. τὰς σοδήσασα μυίας, non male conjicit; nam ejusmodi pleonasmus ab *Antonini* genio minime abhorret, ut & nos ad C. I. ostendimus, sed a litterarum ductu longius recedit. Certius est, ἀπεῖρεν ab aliquo adscriptum, quo interpretatum ivit τὸ ἐσόδησε, tandem in contextum irrepsisse, unde delendum existimant *Ruhnkenius* & *Fonteinius*, & legendum: Ἐσόδησεν ἐκ τ. Π. τὰς

λυτέχνε τὰς ἐσύβησεν μιᾶς. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες ἀπεχείρησαν ἀποκτεῖναι. Ζεὺς δὲ περὶ ᾧ μεῖζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ, τὸ Πανδάρεον οἰκτείρας, ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· ᾗ οἱ μὲν αὐτῶν ἐξέπτησαν ἄχει φρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸ ἀέρα. Πανδάρεος μὲν ἂν ἐγένετο ἁλιαίετος· ἡ δὲ μήτης τὸ Ἀηδόνος ἀλκυών· ᾗ θεὸς ἐβούλοντο καταβαλεῖν ἑαυτὸς εἰς τὸ θάλασσαν. ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· ὅτοι τοῖς πλέουσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φαίνονται· Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ πέλεκιν ἔδωκεν τεκταίνοντι. καὶ ἔστιν

τὰς μυίας, vel Ἐκ τ. Π. ἐσύβησε τὰς μ. Ceterum μυίαις ᾗ μελίτταις δεῖπνον projici, ſupplicium fuiſſe, quo Lyctii Epicureos afficiendos ſtatuerunt, ex *Aeliano* apud *Suidam* V. Ἐπίκαρος, opportune me monuit *Ruhnkenius* V. Cl.

Κατεφωράσθησαν] Scribe, Κατεφωράθησαν. *Heſychius*: Κατεφωράθη, ἐλέγθη. ſcrib. ἠλέγχθη, *Apollod.* Lib. I. ὅτι φωραθήσεται κλέπτων. Forte & forma verbi mutanda, & ſcribendum, κατεφωράσαντο. Non ignoramus interim paſſivae formae quae ſint, activam ſaepe numero fortiri ſignificationem. MUNCK. Conf. *Albert. Obſ.* p. 436.

Ἁλιαίητος] *Hygin.* de *Niſo* C. 198. *In avem haliaeeton, id eſt, aquilam marinam converſus eſt.* Corruptus Lactantius in quibusdam Editt. *Patre jam in avem transfigurato, quam Graeci alieten dicunt. Aquilam piſcarien* appellat *Servius* in *Ecl.* VI. vſ. 74. leg. *piſcariam*, vel *piſcatoriam* potius. *Avem* ſane *piſcatoriam* vocat *Lact. Argum.* L. VIII. f. I. *Ovidius*: *Et modo factus erat fulvis haliaeetos alis.* Inter accipitres recenſetur in *Epiſt.* quae *Symmacho* & *Theodotioni* inſcribitur. *Scaliger* ad *Catal.* p. 83. *Haliaeetus Virgilii eſt Falco noſter.* At falco accipiter magis, quam aquila videtur eſſe. Aquilam tamen facit *Virgilius* haliaeetum. *Fecit & in terris haliaeetus ales ut eſſet.* Quippe aquilis ſemper gaudet *Deus ille coruſcus. Schol. Hom.* ad *Iliad.*

p.

prehendissent parentes & frater, odio concitati eam statuerunt interficere. Sed Jupiter Pandareum miseratus, antequam in domum ejus graviora inciderent mala, eos omnes in aves convertit: quae partim ad mare usque provolarunt, partim in aërem subvolarunt. Pandareus mutatus est in haliaeetum, mater Aëdon in alcyonem: statimque se in mare voluerunt dejicere, sed Jupiter id prohibuit. atque hae aves navigantibus sunt secundae. Polytechnus in pelecanem transiit, quod ei Vulcanus fabrificanti securim dedisset. atque ea avis fa-

p. 674. Αἰστός· Ὄρνις δορατικὸς καὶ ὀξὺς ἐν τῷ ὁρᾶν, καὶ ἱπτασθαι. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης ὡς ἥκιστα τὰς νεοσσὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀναγκάζων βλέπειν, καὶ ὁ δυνηθεὶς ὁρᾶν, τὸ ἀετῷ ἐστιν υἱός. ὁ δὲ μὴ, ἐκκόπτεται, καὶ γέγονεν ἀλιαιετός. leg. ἀλιαίετος. & διορατικὸς pro δορατικός. Id quod *Scholiastes* ille ipse vult, quem scripsisse deprehendo ad vs. 638. Il. Π. Φραδμων.] διορατικὸς, ὀξὺς, ἔμπειρος. confer *Plin.* L. X. cap. 3. & quae dixi ad *Lactant.* L. VII. f. 20. &c. MUNCK.

Ἀλκυών] Ita rescripsi pro ἀλκυὸν, quod utramque hujus libelli occuparat editionem, & mox ἀλκυόνι pro ἀλκύονι. De *Alcyonibus* non perdideris omnino operam, si *Hegesandrum* apud *Apostolium* cent. II. 51. consulueris. MUNCK. Quem vid. ad *Hyg.* C. 174. ibique *Staverenium.*

πέλεκων] Male & heic ediderant πελέκων. *Hesych.* ΠΕΛΕΚΕΑ, πέλεκων, δίγομον. lege, ἀξίνων δίγομον. Sequitur enim statim: Πέλεκυς, ἀξίνη δίγομος: vel tolle commatis notam, & scribe junctim, πέλεκων δίγομον. Invenies inferius: Σκίπαρνον, πέλεκυν δίγομον. Sic μάχαιρα δίγομος *Paul. ep.* ad *Hebr.* cap. IV. vs. 12. *Gloss.* Πελεκάνος, Θαλάσσιον ὄρνεον, *fulica.* Rectius cum *Plinio* L. X. 40. Πελεκάνες *plateas* vertit *Hieron.* Non felicius eaedem *Glossae*: Ἐρωδιὸς, *Erodius*, *fulica. Herodionem Levit.* c. XI. vs. 19. vulgatus Interpres appellat. Melius *Gloss.* Latino-Graec. *Ardea*, ἐρωδιὸς, λάρος. quamquam po-

ἐστιν ἀγαθὸς ὄρνις φανεὶς τέκτονι· ὁ δὲ τὸν Ἀηδόνος ἀδελφὸς ἐγένετο ἔποψ, αἴσιος καὶ πλέουσι καὶ ἐπὶ γῆς φανείς· σὺν ἁλιαιέτῳ δὲ ἢ ἀλκυόνι μᾶλλον· Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρήνει· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι κατ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν, πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο.

posterius non probo; ut nec illud: *Mergus*, ἐρωδιός. *Gloss. Cyrill.* λάρος, *larus*, *fulica*, *gavia*. MUNCK.

Ἔποψ] *Upupa Xylandro.* Graecum servant *Lact.* L. VI. f. 8. & *Ovid.* VI. *Met.* vs. 674. *Nomen Epops volucri.*

Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς ἡ μὲν cet.] Existimo post haec verba excidisse ista, τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγονται vel καλοῦνται. cap. 15. βύσται δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται. cap. 20. ἐποίησεν αὐτὰς ὄρνιθας τοῦ αὐτοῦ λεγομένας ὀνόματι. cap. 7. γενομένας ὄρνιθας ἐποίησαν τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλεῖσθαι. Deinde in sequentibus legam, Καὶ ἡ μὲν &c. MUNCK. Quam varii sunt sensus? Deësse aliquid putat *Munckerus*, παρέλκειν *Berkelius*: Ἀηδὼν δὲ (καὶ ἡ μὲν Χελιδονὶς) παρὰ π. quasi inclusa explicationis gratia a glossatore adjecta essent, quia, quod ex *Etym. M.* constat, nonnulli veterum ἀηδόνα etiam vocarunt Χελιδόνα. Nec secus intellexit *Xylander*: *Aëdon*, *quae est luscinia.* Omnes hic frustra sunt. *Aëdon* & *Chelidonis* fuerunt sorores, utraque in aves abiere, idemque, quod ante gesserant, nomen obtinuere. Error a constructione, quam vocant, non intellecta. *Aelian.* L. IV. c. XV. H. V. Ἀλκιδιάδῃ μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, ... τυραννικώτατος δὲ Κριτίας &c. Praeter hunc locum, alia, quibus *Antonini* verba comprobavit, congessit *Perizon.* ad *Sanct. Min.* L. IV. c. VIII. Ejusmodi distinctionibus inservit articulus ille praepositivus. Infra c. XIV. Μεγαλήτως δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι, . . . ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. Καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνευόμων. Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων. Distinctionibus laborat ubique Editio *Xylandri*, qui forsan eas in Codice Mss. nullas inventas, pro lubitu reposuerit. Sana itaque lectio, si sic distinguatur, ut dedimus, Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς, ἡ μὲν cet. *Quod ad Aëdona & Chelidona, illa. . . . Chelidon vero facta est hom.* cet.

Τὸν

fabris visa fausta est. Frater Aëdonis upupa extitit, quae avis terra marique est auspicata: idque magis, si conjungitur haliaeeto, aut alcyoni. Aëdon, quae est luscinia, circum fluvios & nemora filium Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta est, hominum contubernalis, Dianae consilio: quod invita virginitatem amittens, plurimum invocasset Dianam.

Τὸν Ἴτυν] Ἴτυλον vocat *Homer. Odyss.* T. 522. Multum ab *Antoninianis* abeunt, quae ad illum locum narrat *Scholiastes*. MUNCK.

Χελιδονὶς δὲ ἐγένετο] Si inferas praecedentibus, quae ego deesse suspicatus sum modo, facile ὁλόκληρα haec esse tibi liquebit. *Ovid.* Lib. VI. *Met.* 668.

Pendebant pennis, quarum petit altera sylvas,
Altera tecta subit. MUNCK.

Ἀπολιποῦσα τὴν παρθενίαν] Potuisset tunc jure quiritari cum decima illa Musa: παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; In anum bibosam festive ludit *Argentarius Anth.* Lib. III. c. 20. epigr. 4. *Aristomache*, inquit, *defecta siti cum ad inferos venisset*,

Εἴτε τάδε Μίνωι πάλαι. φέρε κάλπιν ἐλαφρήν.
Οἶσω κυάνεον τὸν Ἀχέροντα ὕδωρ.

Καὐτὴ παρθενίην γ' ἀπώλεσα· τοῦτο δ' ἔλεξε
Ψευδές, ἵν' αὐγάζῃ καὶν φθιμένοισι πίθον.

Libuit hoc epigramma heic acutioribus examinandum proponere, quia multum mihi negotii facessiverunt haec verba: Καὐτὴ παρθενίην ἀπώλεσα. *Lubinus* & *Brodaeus* interpretantur: *Nam & ego virginitatem amisi.* Id profecto in anu mirandum non erat. Sed quae, oro, ratio ista est? Virginitatem amisi, ergo & mihi ferenda est aqua in dolium *Danaïdum*. Caveant in posterum diligentius παρθενοπίπας foeminae, nisi si ad unam omnes tam infelices pati velint manes. Puto omnino locum in mendo cubare, & pro παρθενίην substituendum παρθένιον. Sane παρθένιος ἀνὴρ, quem heic absolute παρθένιον appellare videtur *Argentarius*, *Plutarcho* est in oratione *Corneliae* ad *Pompejum*, qui virginem sive juvenculam duxit, ut quidem *Stephanus* interpretatur. Παρθενικὸν ἄνδρα nominant *oi ὁ Joël.* cap. I. vs. 8.

Θρήνησον πρός με ὑπὲρ νύμφην περιεζωσμένῳ σάκκον, ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸ παρθενικόν. Vulgatus interpres: *ſuper virum pubertatis ſuae.* Alii interpretantur, *ſponſum*, vel *juvenem maritum.* Atque ita *Horatius*, ubi *Danaïdum* fabulam tangit, Lib. III. od. 11. *Surge quae dixit juveni marito.* Et profecto juvenes ſunt, quibus puellae non fatuae nubunt. Nec video, cur non παρθένιος ἀνὴρ exponi poſſit, *juvenis*, ut κεφαλὴ πάσις apud *Hom. Iliad.* E.

ΚΥΚΝΟΣ. 16.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδεκάτῳ γ'. καὶ Ἄρεως ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ.

Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύκνος· ὃς ἐπὶ μὲν θυσίαν τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος· ὁδοὺς κωμηδὸν ἐπιπόνως φιλόπαις· ᾤκει δ' ὑπὸ τὴν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος· ἐγένοντο δ' αὐτῷ καὶ ἐρασταὶ πλεῖστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύκνος κατ' ὑπερφίαν ἀπεστέρητο αὐτῶν ἁπάντων. τάχιστα δὲ ἁλισκόμενος, ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν καταλείπε[ται]· Φύλιος δὲ μόνος

Θυρίης] Tenor fabulae ex L. VII. *Metam. Ovidii* poteſt intelligi: ad quod opus illuſtrandum, hic liber non parum poteſt adferre adjumenti. Ibi *Hyrie* eſt, quae heic *Thyria.* For taſſe hoc melius. XYLAND. Sed cum in nullis Mſſ. ſit inventum a Nob. *Heinſio*, nihil temere mutandum. MUNCK. Comment. ad *Ovidium* multa ἀπροσδιόνυσα: Omnia enim de Regione vel urbe, cui Conditor *Hyrieus* nomen dediſſet. Hic de lacu, a *Cycni* matre denominato res eſt, quod ipſe confirmat *Ovid.* vſ. 380.

A:

E. 414. Κηρίδιον ποθέουσα πόσιν. *Schol.* Τ ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. παρθένοι enim & viri. *Joan. Apocal.* cap. XIV. vſ. 4. παρθένοι γάρ εἰσι. Παρθένι& ergo ἀνὴρ erit, qui virgineam agens aetatem uxorem duxit. Quod ſi mihi dederis, iſta erit verborum *Argentarii* ſententia: *Nam & ego juvenem maritum occidi.* MUNCK. *Obſop.* vertit: *ſponſum occidi.*

XII. CYGNUS.

Refert Nicander libro Alteratorum tertio, & Areus Laco in carmine, cui Cygnus nomen eſt.

Apollini e Thyria Amphinomi filia natus eſt Cygnus, facie formoſa, moribus inelegantibus & agreſtibus, nimio ſtudio venationibus deditus. Habitabat ruri inter Pleuronem & Calydonem. Multos habuit ob pulchritudinem amatores: quorum cum prae ſuperbia admitteret neminem: mox omnibus inviſus, ab iisque eſt deſertus, ſolo Phylio apud

At genetrix Hyrie, ſervati neſcia, flendo
Delicuit: ſtagnumque ſuo de nomine fecit.

Quamquam, eum ſi cum *Antonino* conferas, utrumque diverſos auctores deſcripſiſſe, judices, unde, quia fabulae hujus nullus amplius ſupereſt enarrator, utrum rectius ſcribatur, definiri nequit.

Ἐπὶ Τ ἀγρῶν τὸ μέσον] An Τ μέσων?

Ἀπὸ. . . καταλείπεται] Num poſitum pro ὑπὸ, an vero ſenſu,

μόνος αὐτῷ σωέμφυεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον ἐμερίσας ἐξύβρισεν· ἐφάνη γὰρ ὃν ἐκείνῳ τῷ λεόντι μέγα τι κέρμα λέοντος ὁ Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτός τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον ἓν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἥντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ὑποφοιτήσειν, ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σπίων καὶ οἴνου· καὶπεὶ προσεπέλασεν ὁ θὴρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σπία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῆ ταύτῃ χρησάμενος, ἐχαρακάθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἑαυτοῦ πίτυϊ, ᾗ ἐφόρει, ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ὑπὲρ τῶμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον· καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ὑπὸ τοῦ κατορθώματι

quem multis adſtrinxit *Jenſius* ad *Matth.* Cap. XI. c. 19. cui quodammodo refragantem vide V. Cl. in *Miſcell. Obſerv.* T. III. p. 427.?

Μέγα τι χρῆμα λέοντος] *Aelian. ποικ. ἱσ.* Lib. II. cap. 13. παμπολύτι χρῆμα Ἑλλήνων. c. 22. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο. MUNCK. Paulo poſt γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα κρῆμα. C. ult. Ἀλώπηξ χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον. C. XXII. ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος. *Herod.* L. I. 14. Σύος χρῆμα γίνεται μέγα, ubi & *Antonini* locum memorat *Gronovius.* Vid. ibi *Valcken.* & ad *Eurip. Phoeniſſ.* p. 70. qui. Adde *Obſervatt. Miſcell.* T. III. p. 404. & *Toup.* T. I. ad *Suid.* pag. 13. Ab eleganti hujus locutionis uſu neque abhorrent Latini. Sic *res cibi* apud *Phaedrum*, *res voluptatum* apud *Plautum.* Conſule V. D. ad *Phaed.* Lib. IV. F. VII. & *Muret.* L. VI. V. L. c. 9.

Καὶπεὶ] *Xylander* dederat κἀπεὶ, ſed καὶ ἐπεὶ praefert *Valckenarius.* Infra tamen Cap. XX. κἀπί. Et hoc ibi vindicat *Munckerus.* *Sophocli* certe familiare eſt κἄπειτα *Epicrates Comicus* apud *Athenaeum* L. XIII. p. 570.

Κἄπειτα τοῦτ' εἶναι νομίζεις τέρας,

Ste-

apud ipsum perseverante. Quanquam hunc quoque non mediocribus affecit contumeliis. Extiterat sub id tempus apud Aetolos ingens leo, qui & in ipsos & in pecus grassabatur. Hunc Cygnus jussit Phylium sine ferro interficere. Idque is in se recepit, leonemque tali necavit astu. Cum sciret qua hora leo esset superventurus, ventrem implevit multo cibo ac vino. Cumque bellua appropinquaret, ea evomit. Quae leo famelicus devorans, vini vi est stupido sopore obrutus. Et Phylius brachio, cui vestem suam circumvolverat, in os inserto leonem suffocavit: sublatumque in humeros ad Cygnum attulit, nomenque apud homines illustre eo facinore

re

Stobaeus Ecl. L.I. c.VII.

Κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτᾳ πτυχαῖς
Γράφειν cet.

Ἐχαρακώθη] Lego ἐκαρώθη. XYLAND. Probant hoc reliqui, neque obnitor, quamquam & ἐκορέσθη legi possit. Verbum enim hoc proprie de iis dicitur, qui vino & dapibus ad satietatem sunt repleti. vid. *Lucian.* T.II. p.97. Παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπεὶ δὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν. Infra de satiata libidine, C.XXII. Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆ ἰύνης cet. quod *Samosatensis* in *Amorib.* T. eodem pag. 417. ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχιε χολῆς λαβόμενος, ὥσπερ ὅλην τὴν πάθης ἔχειν ἐξεστίαν κορεσθῆναι.

Περιβαλὼν τὸ βραχίονα cet.] Plura exempla huic non dissimilia, quibus leones victi & interfecti fuerunt, dedit *Bochartus Hieroz.* T. I. L. III. c. 4. ubi etiam hunc *Antonini* locum adduxit.

Ἔφραξε τὸ στόμα τῷ λέοντι] *Epist.* ad *Hebr.* C. XI. c. 33. Ἔφραξαν στόματα λεόντων.

Κατορθώματι] Vocem hanc ab aliis damnatam vindicat *Raphel.* in *not. Polyb.* pag. 389. *Elsner.* & *Triller.* citati *Schwebelio*

θώμαπ τύτῳ· ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἆθλον ἐπέταξεν ἀποπώτερον· ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑφ' ὧν πολλὰ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσης μηχανῆς· ἀποροῦντι δὲ τῷ Φυλίῳ περὶ τοῦ ὑπάγματος, καὶ θεὸν αἰτοῦντι ἡγεμὼν λαῶν ἡμιθνῆτα κατέβαλε, πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· ὁ δὲ Φύλιος ἀναῤῥήξας τὸν λαγῶν, καὶ τῷ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας, ὑπὸ τὴν γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν δὴ ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ Φύλιος πέσας τῶν σφυρῶν δύο, καὶ καταρχὼν ἀπήνεγκεν πρὸς τὴν

belio ad *Onosandr.* p. 7. ubi quoque haec vox occurrit.

Ἕτερον ἆθλον] *Scholiast. Thucydidis*: ἆθλον ὁ ἀγὼν ἀρσενικῶς, ἄθλον δὲ τὸ ἔπαθλον θηλυκῶς. Sed illud discrimen non sollicite observant auctores. Ἄθλον est *ἀγώνισμα Anthol.* Lib. I. cap. 64.

Χαῖρ' Ἰθάκη, μέτ' ἄεθλα, μέτ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Confer doctissimi & humanissimi *Graevii* notas in *Lucian. Soloecist.* pag. 43. Retinuit Graecam vocem ille, qui interpositis lemmatis quibusdam in capita *Hygini* mythologiam dispescuit. *Herculis athla* XII. *ab Eurysthee imperata.* Inter *Herculis* athla *Quintus Smyrnaeus*, cujus versus ad *Hygini* cap. 162. adduxi, numerat, quod una nocte quinquaginta filiarum *Thestii* notitiam habuerit. Ita eum hominem appellat *Pausanias* in *Boeoticis*, & *Apollodorus* L. II. non *Thespium*, ut *Hyginus.* Hic ne, an illi rectius, tuum esto, mi lector, arbitrium. Sed *Plinius* Lib. XXXVI. cap. 5. istas puellas cum *Hygino* etiam *Thespiades* nominat, nisi si *Musas* intelligit. Dicere possis, si stare pro *Pausania* & *Apollodoro* velis, *Thespiadum* nomen ab urbe *Thespiarum* illis, non patre, datum. Θεσπιεῖς enim viri *Thespienses*, sicut Ἰλιεῖς *Ilienses*, at foeminae *Iliades.* *Arnobio* Lib. VI. adversus *Gentes Thespii Thespiarum* sunt incolae. *Thespius* ergo Rex apud *Hyginum* posset esse *Thespiensis*, cui nomen nihilominus fuerit *Thestii.* Sic *Sesostris Justino* Lib. II. cap. 3. *Rex Aegyptius* pro *Aegyptiorum* dicitur.

Et

re sibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures monstrosae magnitudinis, qui multos homines interficiebant. Hos eum vivos capere, & ad se perducere quavis ratione jussit. Dubitante Phylio quomodo hoc mandatum conficeret, divinitus evenit, ut aquila raptum leporem, semianimemque eodem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phylius directo lepore, sanguine ejus se implevit, & humi procubuit. Itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus arreptos

Et forsan hoc ansam praebuit errori. Certe *Thestiades* puellae sunt *Suidae*, & *Thestius* pater *Arnobio* Lib. IV. *Hercules Sanctus Deus natas quinquaginta de Thestio nocte una perdocuit & nomen virginitatis exponere, & genetricum pondera sustinere.* Vide quos auctores idem tradentes ad hunc locum laudet *Elmenhorstius*. MUNCK.

Ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα] Et haec decora locutio. *Aelian.ποικ. ἱστ.* Lib. I. cap. 3. Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων. MUNCK.

Ἔξω πάσης μηχανῆς] Quomodo haec irrepserint, neque a prioribus Edd. observata fuerint, nescio. A Librario profecta credo, qui ἐκ πάσης μηχανῆς fecerit πάσῃ μηχανῇ, uti illud ι, quod postea subscribi coepit, ultimis litteris adjiciebant.

Κατὰ Θεόν] h. e. Κατὰ Θεῶν τινα πρόνοιαν, ut loquitur *Apollod.* Lib. II. *deorum voluntate. Hyginus* cap. 100. MUNCK.

Ἀναπλάσας] Ἀναπλάττειν, quod heic quidam conjicit, est formare, fingere, non oblinere. Si quid mutandum sit, legerim καταπλάσαι. *Aristot. Hist. Anim.* Lib. IX. cap. 5. πηλῷ καταπλάττουσιν ἑαυτές. MUNCK. Ἀναπλάσας in priore, ἀναπάσας in altera editione conjicit *Berkelius*. male. Lectio satis sana. *Tim. Lexic.* p. 21. Ἀνάπλεως. ἀναπεπλησμένος. Χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν μεμολυσμένων. Nihil dubii remanet, si, quae *Ruhnken.* V. Cl. ad eum locum differuit, consulas.

τὸν Κύκνον· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἐπ χαλεπώτερον ἆθλον ἐπέταξεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦρον ἐκ τῆ ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμὸν τὸν τῆ Διός· ὁ δὲ Φύλιος ἀμηχανῶν, ὅπ χρήσετ) πρὸς τὸ ἐπίταγμα, βέλξατο συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· ᾧ πρὸς τῆ θύχὴν ταύτλω ἐφάνησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰκήσαντες βᾶν, ᾧ τοῖς κέρασι τύπτοντες ἀλλήλως, κατέβαλον εἰς τῆ γῆν. ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρείθησαν, τῆ ἑτερον ταῦρον ἀναφάμβος ἐκ ᾧ σκέλως, ἀπήγαγεν ἄχρι πρὸς τῆ βωμίν· βελήσῃ δὲ ᾧ, Ἡρακλέες ἀμελῆσαι τῆ ἐπιταγμά-

Ὅτι χρήσεται] Illud ὅτι per hypodiaſtolen ſcribi debet ὅ, τι. *Plat.* II. *Rep.* ἀπρῶ ὅ, τι χρήσομαι. MUNCK.

Παρείθησαν] *Heſych.* Παρείθη, παρελύθη. *Apollod.* Lib. II. διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λοχμῆς (leg. λόχμης) εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον. h. e. *defeſſum.* MUNCK.

Ἀναφάμβος ἐκ τῆ σκέλως] Regula eſt apud Technicos, verba partem ſubſtantiae alicujus ſignificantia genitivum adſcifcere. Illum caſum à praepoſitione ſubaudita regi hinc diſcas. Sic οἱ ὁ *Gen.* c. IX. vſ. 21. ὅπιεν ἐκ τῆ οἴνε. *Joſ.* cap. V. vſ. 11. ἐφάγοσαν ἀπὸ τῆ σίτε. MUNCK.

Ἀμελῆσαι] Excidit, quantum ex orationis contextu conjectare licet, ἠνέχετο, quod ea ſignificatione olim legi apud *Theodoretum Quaeſt.* in *Gen.* 68. σὺκ ἀνέξεται συνεῖναι αὐτοῖς. vel ἔτλη. *Ovid. Met.* Lib. VII. vſ. 377.

Praemia poſcenti taurum ſuprema negavit.

Scribendum ergo: ἀμελῆσαι ἠνέχετο, vel aliquid ἰσοδύναμον. *Soph. Aj. Flag.* vſ. 464. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; *quomodo me ſuſtinebit aſpicere?* Eodem modo & ὑπομένω uſurpabant. *Pind. Pyth. Od.* 3.

—— ἐκέτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένῳ ἀμὸν ὀλέσαι.

Schol. ἐκέτι ὑποιδῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν σῶα ἀπολύμενον τῇ Κερωνίδι. Caeterum ut ὑπομένειν & τλᾶν, ita & *ſuſtinere* ac *ferre* Latini utuntur. *Ovid. Epiſt.* V.

Suſti-

ptos tenuit, atque ad Cygnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum, impoſuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylius cum perficiendae hujus rei rationem nullam inveniret, Herculis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes cornibus ſe mutuo in terram proſternebant. Cumque elanguiſſent, Phylius alterum pede correptum ad aram usque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc gra-

Suſtinet Oenonen deſeruiſſe ſeqq. *Paris.*

Et ibid. vſ. 12.

Servus eras, ſervo nubere Nympha tuli.

Etiam *pati*, *perferre*, & *velle*, ut obſervavit ad *Valerianum* de *Bono Diſciplin. Goldaſtus* p. 94. MUNCK.

Βελήσει δὲ τῷ Ἡρακλέϊ ἀμελῆσαι τῶ ἐπιτ. τ. παιδός. τῷ δὲ cet.] Variae de hoc loco conjecturae, quas Lectoris arbitrio ſubmittimus. Diſtinctione alia & emendatione ſanum cenſet *Berkelius*, hoc modo: Ἀπήγαγεν πρὸς τὸ βωμὸν, βελήσει δὲ τῷ Ἡρακλέϊ ἀμελήσας τῶ ἐπιταγμάτων τὸ παιδός. τῷ δὲ κ. confirmare haec ſibi viſus eſt *Ovidii* loco Lib. VII. *Met.* vſ. 375.

—— *Taurum quoque vincere juſſus*
Vicerat; & ſtricto toties iratus amore
Praemia poſcenti taurum ſuprema negabat.

Ego vero his verbis liquere opinor, *Ovidium* inter & *Antoninum* non convenire; Ille enim *taurum negaſſe*, hic *obtuliſſe*, ac tum in reliquum tempus Cygni mandata neglexiſſe, dicit. Βωμόν. βελῇ (hac enim voce alias ſemper utitur *Liberalis*) δὲ τῷ Ἡρακλέϊ ἠμελήσε τῶ ἐπ. cet. conjicit *Fonteinius*, *Ruhnkenio* probante. Cum *Munckero* tamen aliquid excidiſſe ſuſpicatus *Hemſterhuſius* ita locum ſupplet: Βωμόν. βελησει δὲ τῷ Ἡρακλέϊ συνίεσαι ἠμελῆσαι τ. ἐπ.

Ταγμάτων ϑ παιδός· τῷ δὲ Κύκνῳ παρέϛη δεινὸν ἀπμωθέντι παρὰ ϒ δόξαν· ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπιον λεγομένην λίμνην, ϗ ἠφανίϑη· πρὸς δὲ τὸν ϑάνατον αὐτῦ, ϗ Θυέλη ἡ μήτης κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην· ϗ ἐγένοντο βελῆ Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ· ἀφανιϑέντων δὲ, ϗ ἡ λίμνη μετωνομάϑη, ϗ ἐγένετο κυκνείη, ϗ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ϑ ἀρότῦ ἐνταῦϑα φαίνονϑ κύκνοι· πλησίον δὲ κεῖται ϗ τὸ ϑ Φυλέως σῆμα.

Ἀτιμωϑέντι] Ἀτιμηϑέντι emendatum ivit *Galeus*.

Εἰς τὴν Κωνώπιον] Legendum videri poſſet, Κωνωπίδα vel Κωνωπίδα, ut eadem ſit terminatio, quae eſt in κυκνείη, quod mox ſequitur. Locus ſemper me offendit, quia *Strabo*, *Stephanus*, *Polybius* & *Suidas* τὴν Κωνώπιον urbem faciunt, *lacum* nemo. Poſſet tamen λίμνη κωνωπεία ab ejusmodi urbis, cui adjaceret, nomine dici, vel a multitudine *pulicum* in eo degentium denominari, certe ut credam, induxit me locus, quem *Bocharto Hieroz.* T. II. pag. 567. debeo, *Pauſaniae* in *Ach.* c. II. Κατὰ τὴν Μυσίαν χώραν ϑαλάσσης κόλπος ἐσέϊχεν ἐ μέγας. τοῦτον λίμνην ὁ ποταμὸς ἐποίησεν ὁ Μαίανδρος, ἀποτειώμενος τ ἔσπλεν τῇ ἰϑύϊ. ὡς δὲ ἐνόησε τὸ ὕδωρ, ϗ ὃν ἔτι ἦν ϑάλασσα, κώνωπες ἄπειροι πλῆϑος ἐγίγνοντο ἐκ τ λίμνης. *Antonini* exemplaria in hac narratione mutila cenſet *Heinſius* ad *Ovid.* d. l. vſ. 371.

Inde lacus Hyries videt, & Cycneïa Tempe.

Sed neque ipſe *Ovidius* plene rem enarrat, nullam ϒ Cycneïa tempe rationem reddens, ubi *Antoninus* & Cycnum & ejus matrem, utrumque ſe eumdem in lacum praecipitaſſe tradit, unde ex ejus mente ac ſcribendi ratione, pro εἰς κωνώπιον, mallem κυκνείδα. Veſtigium, ut vides, ſervat *Ovidius*. Et ſolet per prolepſin *Antoninus* loca appellare, quorum denominationis rationem poſtea reddit.

graviſſimum Cygno, quod ſe, quod minime opinatus erat fore, contemtum videret. Itaque prae moerore animi ſe ipſum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines deſiit. Eodemque etiam ſe Thyria mater, filii mortem non ferens, praecipitavit: amboque in aves mutati ſunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata eſt: ac tempore arationis multi ibi viſuntur olores. Prope extat etiam Phylii monimentum.

dit. Mox ἡ λίμνη μετωνομάσθη, ἐγένετο κυκνεία. C. VIII. Τὴν Συέσαριν . . . κατὰ τὴν πέτρας ἐρρίψεν . . . . οὐ δὲ τὴν πέτρας . . . πηγὴ, καὶ αὐτὴν . . . καλέσι Σύβαριν. C. XXX. Βιέλλις νυκτὸς ἔγνω καταδαλεῖν ἐπὶ τὴν πέτρας ἑαυτήν. Mox καλεῖ δὲ τὸ ῥέον ἐπὶ τὴν πέτρας . . . διάκρυον Βιέλλιδος. C. XL. Ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν . . . τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο, ἀφιέρωσαν, καὶ ὠνόμασαν Ἀφάλλω, uti antea legebatur. Sed ἐπέχω.

velle *Ovidium*, quemadmodum *Liberalis* ab Apolline. Sed uti hujus Metamorphoſeos occaſiones longe diverſas fuiſſe, ſi *Ovidii* L. VII. *Met.* & L. XII. inter ſe conferantur, recte monet *Berkelius*, ita & diverſos eſſe Cycnos certiſſimum eſt; ut tribus, quos ad *Ovid.* L. XII. vſ. 72. memorant Viri D. Neptuni, Stheneli & Martis filiis, quartum hunc Apollinis adnumerare poſſint.

Βαλῆ Ἀπόλλωνος] *Philochorus* apud *Athenaeum* Lib. IX. (non XII. ut duobus locis ſcribit *Berkelius*,) c. XI. ex *Boei* Ὀρνιθολ. ubi tradit Cycnum a Marte in avem cognominem verſum fuiſſe, obſervat *Caſaub.* eumdem a Neptuno mutatum

Τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου] Ita edendum curavi pro ἀρτοῦ. Nam cum doctiſſimus *Xylander* vertat, *tempore arationis*, invenit procul dubio ἀρότου in ſuo codice. Transferre tamen iſta verba malim: *Sementis tempore.* Columella & *ſementim* abſolute appellat. MUNCK.

XIII. ASPA-

ΑΣΠΑΛΙΣ. ιγ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτοιωμένων β'.

Διὸς καὶ νύμφης Ὀθρηΐδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς· τοῦτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλλιν χῆρος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ηὔξετο τροφόμενος ὑπὸ μελισσῶν· ἐπέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρίβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀθρηΐδος νύμφης, ἥτις ἔτεκε Μελίσσα τ' ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμάσας δὲ πρὸς τ' ὄγκον τοῦ σώματος, καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν οὐ πολλῇ σπουδῇ, θέμενος αὐτῷ Μελι-

Πρὸς τ' ὄγκον τοῦ σώματος] De voce ὄγκος operae pretium est videre *Casaub.* ad *Athen.* L. III. c. V. *Berkelio* laudatum, uti de ὑπέρογκος, nam ita *Aeliano* dicitur ὑπέρογκος τοῦ σώματος, *Hemsterh.* ad *Luc. Dial. M.* p. 20.

Ἔτρεφεν οὐ πολλῇ σπουδῇ] An illud οὐ adhaesit ex voce praecedenti? Non putem, sed potius παρέλκειν censeam. Vid. *Pfoch. Diatrib.* cap. 47. Nonnus *Paraph.* cap. VI. vs. 191.

Οὐκ ὅτι ἀνθρώπων τις ἐν ὄμμασιν εἶδε τοκῆας.

Βασιλ. Γ. cap. 18. vs. 4. διέτρεφεν αὐτὸς ἐν ἄρτῳ καὶ ὕδατι. Ita σὺν abundat interdum. *Hom. Iliad.* Λ. 624.

Ἔνθεν παασυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Theognis vs. 237.

Σοὶ δ' ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐς ἀπείρονα πόντου
Πωτήσῃ.

vs.

XIII. ASPALIS.

Refert Nicander libro II. *Alteratorum.*

Meliteus, Jove & nympha Othreide natus eſt. Eum mater, Junonis metu, quod cum Jove concubuiſſet, in ſylvam expoſuit. Puer Jovis voluntate ſervatus, & ab apibus nutritus, adolevit. In eum oves paſcens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratusque molem corporis, magisque etiam apum facinus, ſecum eum domum tranſtulit, magnoque ſtudio educavit: impoſito

vſ. 41.

Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἄισον).

Nec alia ratio eſt τὸ ἐκ, quando tempus notare volunt Graeci. *Theognis:*

Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Anthol. L. III. c. 6. epigr. 35.

Ἐκ νυκτῶν ἔλαθε πῦρ ὑπνειμώρμον.

Lubin. imperite transtulit: *Ex nocte latuit ignis, qui depaſcebatur.* Verte: *Noctu clam ignis depaſtus eſt.* Sed pro ἔλαθε, ut verſui laboranti ſuccurratur, ſubſtituam ἔλαθεν. Nam ad caeſuram heic confugere, cum ad fulciendum metrum identidem τὸ ν interſerant Poëtae, nihil neceſſe videtur. *Infra* cap. 22. epigr. 42.

Καί

Μελίλεα ὄνομα, διόπ ὑπὸ μελισσῶν ἐλεάφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν ὁ λῃσμὸς, ὃν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε, σώζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τ μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος, ὁ πλείστων ἦρξε θρεοίκων, ὁ πόλιν ἔκτισεν ὃν τῇ Φθίᾳ θεσσαλορβύσας Μελίτειαν· ὃν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος ὁ ὑβριστής· ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι ἀδ' ὀνομάζουσι, ὑπὸ δὲ τ ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. ὅστις εἴ πις ἀφαιρεθείη παρθένος ὑπὸ κάλλους τ ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' ὧν εἴρητο πρὸς τὸς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τ Θυγατέρα τ Ἀργαίου τ ὁκ ἀσήμων· ὁ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πεῖν ἀφικέσθαι τὸς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν· τ δὲ πράξεως ὕπω ἀφαιρεθείσης ἀδελφὸς ὁ τ Ἀσπαλίδος Ἀσυγίτης ὤμοσεν, ὅπ πρότερον πίσει τὸν τύραννον, ἢ τὸ σῶμα καθαρήσῃ τὸ τ ἀδελφῆς· ἐνδὺς δὲ τάχιστα τὴν

Καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κέρφος ἔπος.

L. I. c. 22. ep. 3.

Ἐκλαυσεν χειρῶν εὔσοχον ἀφροσύνην.

Et Epigr. seq.

Ζηὸς δ' ἔτι δίκην ἔλαθεν νόμος.

Παρέλκειν dixi istas particulas, quod usitatior sit in talibus Elliptica, quam plena oratio. Est alioqui persuasissimum mihi, quotiescunque non addantur, illas subaudiendas esse. MUNCK. Praepositionem hanc non supervacaneam esse multis ostenderunt *Munckerus* ad *Hygin.* c. XX. *Hemsterh.* ad *Lucian. D. Mort.* pag. 21. & *Staveren.* ad *Hyg.* ib.

Ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι ἀδ' ὀνομάζουσι] Magna haec est contumelia, si quem indignum censeas,

sito Melitei nomine, quod esset ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando salutem fratri ab apibus nutrito allaturum monuerat. Puer simulatque virilem attigit aetatem, praeclare se gessit, plurimisque vicinorum praefuit: & in Phthia urbem Melitam condidit. Extitit ea in urbe tyrannus violentus atque contumeliosus, cujus adeo nomen incolae non edunt: peregrini Tartarum appellabant. Is, si qua ejus loci virgo ob formae pulcritudinem celebraretur, vi eam ante nuptias abductam vitiabat. Atque eo tum tempore ministros jusserat adducere sibi Aspalidem, Argaei non ignobilis viri filiam. Quae rei fama divulgata, ante adventum eorum, quibus abducendi sui negotium erat datum, se ipsam suspendit. Facto adhuc latente, frater puellae Astygites jurat, priusquam sororis corpus deponeret, se in tyrannum vindicaturum.

seas, cujus prodas nomen. *Nomine non utar, ne commendere querela* de amico perfido dixit *Ovid.* L. IV. ex *Pont. El.* III. vs. 3. De tyranno, quo de *Antoninus*, alio idem fere habet *Pausan. Achaïc.* sub finem: Οὐ δὲ ὠχὴν ἐθέλεσιν ὀνομάζειν (Πρόμαχον), ὅτι κατέλυσε πολιτείαν (ἐμοὶ δοκεῖν) τὴν ἐν Πελλήνῃ.

Τὰς ἀπαξόντας] Observa locutionem ellipticam, quae pari modo apud *Lucian.* in *Fug.* p. 804. occurrit: Τὴν γυναῖκα ὠχέτο ἀπάγων, quod plenius in *Catapl.* p. 451. Υἱέων πρὸς ὑέρην ἀπαγομένων. Vid. *L. Bos* de *Ell. Gr.* V. Ὑέρις, & *Jens.* in *Lect. Lucian.* p. 49. seqq. ubi ἀπάγειν in perductionibus adstuprum esse usitatum, multis comprobat. Paullo ante: Ἀπῆγεν αὐτὴν ᾧ ἐμνήγυτο πρὸ γάμε κατὰ βίαν.

Καθαιρήσῃ τὸ τ ἀδελφῆς σῶμα] *Xyl.*

τὴν σολὴν τ᾽ Ἀσπαλίδος, ᾗ κρύψας παρὰ τὸν θύωνυμον πλησίον τὸ ξίφος, ἔλαθε τοὺς τ᾽ ὄψιν ἀντίπαις ὤν· παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία, γυμνὸν ὄντα ᾗ ἀφύλακτον τ᾽ τύραννον κτείνῃ· οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὴ Ἀσυλίτην ἐτεφάνων, ᾗ μὴ Παιάνων τοὺς ἔπεμπον· τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔπ νιν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι· τὸ δὲ σῶμα τὸ τ᾽ Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσουσιν ὁπισήμως, οὐχ ἡδυνήθησαν εὑρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὴ ἠφανίσθη κατὰ θεόν· ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον ξυλοῦ τὸ τ᾽ Ἀρτέμιδος ἐγχωρίκὸς· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἐκαέργῃ, ᾧ καθ᾽ ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκθήλυνον, ὅπ καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὖσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνισεν.

Xyl. priusquam sororis corpus deponeret. Bene sane. *Lucas* cap. XXII. vs. 53. καθελὼν αὐτὸ (τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ) ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι. *Erasm. & depositum involvit sindone.* Aliud καθαίρω, aliud καθαιρέω ne quis heic, ut aliquando factum vidi, de purgatione corporis agi existimet. MUNCK.

Παρελθὼν] *Ingressus.* Vid. ad C. XIX.

Γυμνὸν] *Nudum, inermem,* ἄοπλον. Γυμνὸν ἄτερ κορυθός τε καὶ ἀσπίδος. *Hom.* Il. Φ. vs. 50. ubi vid. *Eustath.* & sic *Euripid. Heraclid.* vs. 724. Plenius *Aelian. V. H.* L. III. c. 37. Γυμνὸς τῶν ὅπλων. Et hoc frequens. Vid. *Wesseling.* ad *Herod.* L. II. cap. 141. *Vires nudas* dixit *Stat. Theb.* L. VI. vs. 18. quibus respondent *pugnae inermes,* ut habet vs. 249. *Liv.* L. III. c. 19. *Arma vobis ademit, nudosque servis vestris objecit.* L. XXVIII. c. 3. *Dextras nudas ostentantes, ut gladios abjeciſſe adpareret.* Et L. XXXVI. c. 5. *Nudos atque inermes* jungit. Vid. *Drakenb.* ad L. V. c. 45.

Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἐκαέργῃ] *A-*

turum. Illico veſtem Aſpalidis induit, gladioque ad ſiniſtrum latus abdito, quod adoleſcens etiam num eſſet, nemine ſexum e vultu agnoſcente, in domum tyranni pervenit, eumque nudum incuſtoditumque interficit. Melitenſes Aſtygitem corona decorant, Paeanasque accinendo deducunt. Cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo usque tempore hodieque Tartarum vocant. Corpus autem Aſpalidis ad honeſtam ſepulturam ſummo ſtudio requirentes, nuſpiam invenire potuerunt, quod id Deus de medio ſuſtuliſſet. Loco autem corporis ſtatua juxta Dianae ſtans apparuit: idque ſimulacrum incolae Aſpalidem vocant Ameiletam, & Hecaergam: & quotannis virgines hoedum intactum in ejus honorem, praecipitem dabant, quod & Aſpalis virgo ſeipſam ſuſpendiſſet.

Aspalidem vocant Ameiletam & Hecaergam, ut dedit interpres, non probo. Lego Ἑκαέργη, ac verto: *Aspalidem vocant Ameletam Dianam.*

Ἐκρέμων] *Xyl. praecipitem dabant.* verte: *ſuſpendebant.* Κρεμνάω enim & κρημνημι praeter vulgatam, quam *Euſtathius* annotavit, ſignificationem τῦ κρημνίζειν, interdum idem, quod κρεμάω, deſignant. Vide *Lex. Pind. Port.* p. 508. Sed Poëtica haec cum ſint, me non nolente, ut in nupero Commentario factum, corriges, ἐκρέμων. Sed minori mutatione legere poſſis, ἐκρέμνων. *Gloſſ. Suſpendit*, κρεμνᾷ. *Gloſſ. Cyrill.* Κρεμνῶ, *ſuſpendo.* Niſi & *Gloſſae* ipſae heic contaminatae ſunt. MUNCK. Ἐκρέμων ſine ulla dubitatione corrigit *Berkelius*, quia verbi κρημνάω uſum apud Veteres non invenerat, quod & *Munckero* videtur obtigiſſe. Vetuſtiora tamen e veteribus, inprimis Poëtis, quos deſcripſit, *Antoninum* ſervaſſe, ſaepius deprehendiſſe mihi viſus ſum. Certe κρημνάω extitiſſe docet κρήμνημι inde deductum. *Etymol. M.* Ἀπο τῦ κρημνῶ, γίνεται κρήμνημι. Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ

μέσης ἀντηρίδος. Qui ipse locus *bant*, quod *Xylander* dederat, *Munckeri* pro *praecipitem da- suspendebant* reponentis emendatio-

---

ΜΟΥΝΙΧΟΣ. ιδ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδέκατον.

Μόνιχος ὁ Δρύαντος ἐβασίλευσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγένετο μάντις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος· ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Λητάντης Ἀλκανδρου, ἀμείνονα μάντιν ἑαυτῷ, καὶ Μεγαλήτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ Θυγατέρα Ὑπερίππωλυ· τούτους γενομένους πάντας ἀγαθοὺς καὶ δικαίους ἐφίλησαν οἱ θεοί. Ἐπεὶ δὲ αὖθις ὀπὶ τὴν ἀρχῆν νυκτὸς ἐπελθόντες λῃσταὶ σωτελάμβαιον, οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἔβαλλον, (καὶ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμαχοι) πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς τὰ οἰκία. Ζεὺς

Μόνιχος ὁ Δρύαντος] Ut distinguatur ab aliis; uti enim plures *Dryantes*, vid. *Micyll.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. XII. *Metam.* vs. 290. & *Staver.* ad *Hygin.* 173. sic plures *Munichi*, seu *Munychi*, ita enim alii, monente hic *Berkelio*, fuere. Vid. *Meurs.* Lib. I. *Lect. Att.* c. 14. & de *Regno Ath.* L. III. c. 8. ubi *Munychus Pantaclis*, & *Munychus Demophontis* f. ille apud *Stephanum*, *Harpocrationem*, *Etym. M. Auctorem* & *Suidam*, hic apud *Plutarchum*, occurrit.

Ἐκ τῶν πύργων] *E turribus.* Has in praediis, sive ornatus ac voluptatis, seu munimenti caussa, vel in domibus urbium in altum eductas strui solere, multis comprobat *Palmer. Ant. Gr.* L. I. c. 27. Vid. *Schol. Aristoph. Plut.* vs. 180. *Duker.* ad *Liv.* Lib. XXXIII. c. 48. Et hinc forsan de ipsis domibus & aedificiis altis usurparunt. Conf. Cl.

dationem confirmat. Idem pluribus urguet *J. Alberti*, ὁ μακάριτης, ad *Act. Apost.* Cap. I. c. 18.

XIV. MUNICHUS.

Refert Nicander libro II. *Alteratorum.*

Molossorum rex fuit Munichus Dryantis F. vates egregius, idemque vir justus. Is e Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio patri praestabat: Megaletorem, Philaeum, filiamque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dii dilexerunt. Quadam nocte eos latrones subito in agris circumvenerunt. Cumque pugnae impares de turribus se defenderent, ignemque latrones domibus injicerent: Jupiter habita eorum pietatis ratione,

Cl. *Ernest* ad *Callim. Hym.* in *Dian.* vs. 33. ubi per πύργον, aut arcem, aut ipsam urbem intelligit. Sic pauperum *tabernas* regum *turribus* opponit *Horat.* L. I. Od. IV. 13. L. IV. Od. VI. 7.

Dardanas turres *quateret tremenda*
Cuspide pugnax.

Pro ipsis urbibus posuisse vide-tur *Lycophr. Alex.* vs. 1253.

Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορεινόνων,
Ὑπὲρ Λατίνας Δαυνίας τ' ὠκιμ σμβόλω,
Πύργας τριάκοντ' ἀστεα cet.

Schol. ὁ τριάκοντα πόλεις ἔκτισεν.

Εἰς τὰ οἰκία] Interpres: *domibus.* malim, *aedibus.* MUNCK.

Ζεὺς δ' ὁ τοιοῦδε αὐτοὺς ὁσιότητος ἕνεκα, τελευτήσαντας οἰκτίστῳ θανάτῳ· μελέβαλε δὲ πάντας εἰς ὄρνιθας. ὧν Ὑπερίππων μὲν, ἐπὶ φυγοῦσα τὸ πῦρ εἰς ὕδωρ καλέδυ, γέγονεν αἴθυια· οἱ δὲ ἄλλοι ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνέπτησαν, Μάνιχος μὲν πτόρχις γενόμενος, Ἄλκανδρος δὲ ὀρχίλος· Μεγαλήτωρ δὲ ὁ Φιλαῖος, ὅτι τὸ πῦρ φεύγοντες ἅμα τοῦ τοίχου παρὰ τὴν γλαῦ ἔδυσαν, ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων· Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων· ἡ δὲ μήτης αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος ἵππος· ἐξ ταύτης ἀετῷ πόλεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ· καλάγγαι γ' αὐτῶν τὰ ὠά, κόπτουσα τῷ ῥαμφει τοὺς

Τελευτήσαντας] Constanter ita legunt, quiqui *Antoninum* ediderunt, ubi tamen ab auctoris mente tam alienum est, ut vel tyronibus nonnullis animadversum sit. τελευτήσοντας reponendum esse.

Αἴθυια] In animalium nominibus vertendis saepe hallucinari interpretes existimo, eo quod non nisi conjectura adsequi possunt, quaenam Veteres describserint. Ubique vides ea de re controversias Commentatorum in *Antoninum*. *Fulicam* in contextu dedit *Xylander*, *mergum* ad Exemplaris oram. Forte hoc melius: ita enim αἴθυιαν vocare *Aristoteles* videtur *H. An.* Lib. VIII. c. 3. *Fulicam* vero κίσσαν. *Suid.* V. Αἴθυια... ἡ θαλαττία ὄρνις, sic mox: Αἴθυια δὲ ἐγένετο πρὸς λιμνάς τε καὶ θαλάσσῃ. Vid. *Theon.* ad *Arat.* Phaen. p. 35.

Ὀρχίλος] Ejus mentionem facit *Aristotel. Hist. Anim.* L. IX. cap. 1. καὶ γλαυξ καὶ ὄρχιλος πολέμια. Scribe potius ἐρχίλος, ut heic legitur, & in *Avibus Aristoph.* p. 545. & 568. Edit. *Calder.* Annotat *Schol.* ἀξιοῦσι τινες τὸν μέσον ὄρνεον. Ὀρχίλον & τροχίλον eandem esse avem, eam videlicet, quae alio nomine πυγάργος & βασιλεὺς appelletur, existimat *Gesnerus*. Movet in primis eum, quod *Aristophanes* dicat: βασιλεὺς ἐστ' ἐρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non esse illam aviculam, quam regulum vulgo appellamus, in *Exercitation.* in *Graecos Script.* probat mihi *Palmerius* p. 750.

In-

ne, miserrima morte perire non est passus, sed in aves transmutavit. Et Hyperippa quidem, quoniam ignem fugiens, aquam subiit, facta est fulica. Caeteri ex igne evolarunt. Munichus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philaeus, quod ignem fugientes per parietem ad terram se dimisissent, in exiguas aviculas abierunt: hic in eam quae canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quae culices muliones legit. Cum hac bellum est aquilae & erodio, quorum

Inveteraverat tamen jam *Plinii* aetate ista opinio. L. VIII. *Hist. Nat.* c. 74. *Cornices & noctua, aquilae & trochilus (si credimus) quoniam rex avium appellatur.* MUNCK.

Κνιπολόγος] *Culicilega.* Nomen avis est apud *Aristotelem* Lib. VIII. c. 3. quod in κνιπολόχον mutatum eunt viri docti. Interpres: *quae culices muliones legit.* Sequitur *Gazam*, qui κνῖπας apud *Aristotelem culices muliones* interpretatur, sed κώνωπας *culices* simpliciter. *Muliones* diem non amplius unum vivere perhibet *Plinius* Lib. XXX. c. 16. MUNCK.

Πιπώ] Πίπος appellatur ab *Aristotele* L. IX. c. 1. Πίπῳ δὲ καὶ ἐρωδιῷ πόλεμος. *Hesych.* Πιπώ, ὄρνεον πολεμικὸν, ὡς τινες, ἐρωδιός. Adsentior illis, qui emendant: Πιτὼ, ὄρνεον πολέμιον, ὡς τινες, ἐρωδιὸς. Eadem ergo πιτὼ & πίπος. Jam non amplius miror *Hadrianum Junium* in *Nomenclatore* suo scribere piponem ardeam esse stellarem. Seduxit illum, nisi prorsus coecutio, *Hesychii* ille locus. Ut vara sequitur vibiam, ita ex hoc ejus errore alter ortus, *taurum* a *Plinio* appellari. Locus *Plinii*, quem tangit, habetur Lib. X. c. 42. *Est quae boum mugitus imitetur, in Arelatensi agro taurus appellata. Tzetz. in Lycophr.* Edit. *Steph.* p. 83. Πιπὼ ὄρνεόν ἐστι θαλάσσιον εὐπρεπὲς καὶ ὠκυδές. At talis non est *ardea stellaris.* Confer *Breulium* in *Isid.* p. 842. MUNCK.

Ἐρωδιῷ] *Xyl. Erodio.* Ἐρωδιὸς

τὰς κώπας· καί εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύνομοι ἐν ὕλῃ καὶ παχὰ κωθμῶνας· αὐτὰ δὲ ἐγένετο καὶ λίμνας τε καὶ θαλάσσῃ.

δὶς est *ardea Virgilio Georg.* I. vs. 364. ut jam olim aliis observatum. MUNCK.

Σύνομοι] Vitiosa typothetarum, quamquam *Xylandri*, *Berkelii* & *Munckeri* Editt. inhaerens, lectio vitiosiorem in *Galeana* peperit: σύορμοι. Συννομοι, quod dedit C. VI. i. e. *compares*, monente *Valckenario.*

Λίμναις] Ita reposui pro λίμνας.

ΜΕΡΟΠΙΣ. ιέ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Εὐμήλῳ δὲ Μέροπος ἐγένοντο παῖδες ὑπερφανοι καὶ ὑβρισταὶ, Βύασα καὶ Μεροπὶς καὶ Ἄγραυ· καὶ ᾤκων Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. ἡ δὲ γῆ πλεῖστον αὐ-

Εὐμήλῳ δὲ Μέροπ.] De variis *Eumelis* vid. quos ad *Lactant.* pag. 838. *Staver.* laudat: *Heins.* & *Burm.* ad *Ovid.* VII. *Metam.* vs. 390. & mox ad C. XVIII.

Ὑπερφανοι καὶ ὑβρισαί] Pro ὑβριστικοί. Solent nonnumquam substantiva adiective sumere. Sic *Eurip. Suppl.* 728. ὑβριστὰς λαὸς, & *Lycophr. Alex.* vs. 816. ἐργάτης μύκλου.

Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον] Quod heic reponitur in nupero commentario, τὴν Μεροπίδων νῆσον, id approbare non possum. Si quid mutare vellem, scriberem, τὴν Μερόπων νῆσον. Nam *Coi* insulares dicti olim Μέροπες. Vide praeter alios *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* IV. *Paujan. Eliac.* p. 370. ἐκ Κῶ τῆ Μεροπίδος. Puta

rum ova confringit, dum quercum caedit propter culices. Vivuntque una reliqui in ſylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obverſante.

μ·ας, poſtulante id Syntaxi. Et monitum quoque in Leidenſi editione. MUNCK. Iſtam mutationem temerariam judicat Cl. *Abreſchius* ad *Aeſchyl.* L. I. c. 21. cujuscumque generis diverſa tuto ubique copulari demonſtrans, quoties vox regens plures admittit conſtructiones. Exempla, quae me induxerunt, ut *Xylandrianam* lectionem revocaverim, apud Ipſum vide.

XV. MEROPIS.

Refert Boeus de Avium ortu libro I.

Liberos habuit Eumelus Meropis F. ſuperbos & injurioſos. Byſſa, Meropis, & Agron ii erant: habitabantque Con inſulam Meropidem. Iis terra plu-

ta declarationis gratia addi τὴν Μεροπίδα νῆσον. Similia ſunt iſta c. 35. ἐν Ἀσερίᾳ τῇ νήσῳ. C. 38. Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Adde illud *Callim. Hymn.* in *Del.* vſ. 160. Ὠγυγίῳ δ' ἤπειτα Κῳων Μεροπηΐδα νῆσον Ἵκετο. *Schol. Hom.* ad *Il.* Ξ. vſ. 255. Κατασυρθεὶς τε εἰς Κῶν τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆ νήσῳ. *Euſtath.* in *Hom. Iliad.* pag. 73. Ed. *Baſ.* Εὑρὼν δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τετέχνηνται τὸ Κῶ τὸ νήσῳ ἔποικοι, Μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. Apud *Anonymum* modo laud. invenio etiam ad *Il.* A. vſ. 590. Προσέχετε τῇ Κῷ τὸ Μεροπίδων. Poſſet ergo refingi, Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. Sed non placet. MUNCK. Vulgatam lectionem, quam ſollicitari non debere etiam cenſet *Galeus*, in altera Ed. probavit quoque *Berkelius*.

αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μόνῳ θεῶν ἐτίμων, καὶ ἐπιμελῶς αὐτῷ εἰργάζοντο· ὅτι ἀνθρώπων οὐδενὶ σωθῆλθον, ὅτε εἰς ἅγυ καπίστες, ὅτε πρὸς εἰλατίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. Ἀλλ' εἰ μὴ Ἀθηνᾶ τις ἱερὰ πιαὼν ἐκάλεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τῇ κλῆσιν· ὃ γὰ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκῶπιν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς χάραις κόραις ὀφθαλμὸς ἐλαῖῳ μέλας· ἐχθαίρειν δὲ πρόπαν γλαῦκα τῇ ὄρνιν, εἰ

Μόνῳ θεῶν] Ego heic nihil deesse puto. Solam Deorum, quorum in numero & terram ponebant stulti pagani, terram venerabantur. Consule *Dempst.* ad *Rosin. Antiq.* Lib. II. cap. 12. Sed adde eius observationibus certamen terrae Athenis institutum, ut memorat *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. IX. Deinde quid esset Δήμητρα ἐργάζεσθαι? Sequitur enim, ἐπιμελῶς αὐτῷ ἠργάζοντο. Sed Technici scribi jubent εἰργάζοντο, ut reposui. Infra cap. 28. Ἀλάτινον ἐργάζεσθαι μόδιον. *Ceres* ipsa terram colit apud *Tibull. Paneg. Messal.*

Non illic colit arva Deus, Bacchusve, Ceresve.

Quamvis licet verum sit, quod *Euripidis Scholiastes* scribit pag. 327. Edit. *Steph.* ὁ δὲ Δήμητρα γῆν καλεῖ, tamen Δήμητρα ἐργάζεσθαι, quod sciam, dixit nemo. Γῆ ἐργαζομένη, non Δημήτρ, *terra culta* est *Theophrasto.* Ut enim *operari terram* Latini, ita γῆν ἐργάζεσθαι, οἷον apud *Mosch. Schol. Hesiod.* p. 309. Ed. *Heinsi. Macar. Homil.* 28. nec dissimiliter, ἐ γάζεσθαι θάλασσαν. *Artemid.* L. II. 42. Sed an etiam Δήμητρα ἐργάζεσθαι, Graeci dixere? Hoc mihi negatum affirmare non dubitat Vir Cl. (*Berkelius.*) Sed attende, quomodo hoc probet. *Strabo*, inquit, L. VII. in *Excerptis*, ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ ἀρχαῖοι καὶ μουσικῶν εἰργάζοντο. MUNCK. Neque hanc lectionem sollicitandam esse ait *Galeus*; est enim Attica locutio, Latinis quoque usurpata, *Terentio* & *Catullo.*

Ἀπέλεγεν... τῇ κλῆσιν] Cap. 33. πόλεμον ἀπολέγεσθαι. cap. 41. ἀπολέγεσθαι χρυσόν. MUNCK.

Ὅτι ταῖς αὐταῖς χάραις κόραις ὀφθαλμὸς ἐλαῖῃ μέλας] Locus palam corruptus est. Medicinam illi quaerat, qui potest. In me esse si quid opis putes, sanatum eum arbitrer, si deleto χάραις, &

plurimos edebat fructus: quia hanc solam deorum venerabantur, solumque diligenter colebant. His nulli erant cum hominibus congressus, neque vel in urbem intrabant, vel solennes epulas & festos Diis dies obibant. Nam sive puellae ad rem Minervae sacram faciendam invitarentur, frater recusabat, gratas caesiae deae sorores suas nigris praeditas oculis negans, sibique invisam omnino esse

ulu-

& transpositis nonnullis, ita legas: ὁ γὰρ ἀγαπᾷν ἴφη γλαυκὴν θεὸν τὰς κόρας, ὅτι αὐταῖς ὀφθαλμοὶς ἐνῆν μέλας. Sed judicet attentus lector. MUNCK. Locus auribus ingratus variis tentatur modis *Munckero* adsentitur *Ruhnkenius*, cui vox χάρμις manifeste varians videtur alterius κόραις. *Berkel.* legit: Οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἴφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐτῆς χώραις κόραις cet. *Galeus* mavult, ὅτι αὐτὲ χώρας κόραις cet. *Xylander* & *Munckerus*, *Antonini* mentem parum adsecuti ita cepere, ac si *Agron* eo recusasset invitationem, quod sorores, quia nigris praeditae oculis, caesiae Deae essent ingratae. Contra, quemadmodum ἐχθαίρειν ὦπαπαν, ἴφη γλαῦκα τὴν ἔριν, μισεῖν νυκτίφοιτον θεὸν, ὁ τιμᾷν κλέπτην θεὸν, ita ἐκ ἀγαπᾷν γλαυκὴν θεόν. Ubique odii hujus rationem reddit: Ἀθωᾶς ὄρνιν, quia γλαῦκα: Ἀρτεμιν, quod νυκτίφοιτον: Ἑρμῆν, quia κλέπτην. Sic γλαυκὴν θεὸν, ὅτι cet. *Minervam* propter caesios oculos contemnebat; hos enim, si non vitiosos, vitiosis tamen proximos censeri solere docet *Heinsii* nota, quam perlegantem omnino legi vult *Hemsterh.* ad *Dial. D.* p. 69. ad *Ovid.* A. A. 11. vs. 659. unde forsan ingeniosa *Is. Toussaintii* conjectura: ὅτι αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) κόραις ἐκ ἐνῆν μέλαν. Durior tamen medica haec manus, quamquam αὐτῆς χώρας vel αὐτὲ χώρας retinentium sententiae accedere non possum, nam aliarum suae regionis puellarum tantum aberat, ut rationem haberet *Agron*, ut ipse ejusque sorores omnem hominum consuetudinem fastidirent: οὗτοι ἀνθρώπων ἐδεὶ σωῆλθον, ὅτε εἰς ἄσυ κατιόντες, ὅτε cet. Ut mihi videatur sorores suas, nigris praeditas oculis caesiae Deae praeposuisse, adeoque legendum: ὁ γὰρ ἀγατᾷν ἴφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς (nam praecedit, ἐκάλεσεν τὰς κόρας) κόραις ὀφθαλμοὶς ἐνῆν μέλας.

εἰ δὲ καλοῖεν τὴν Ἄρτεμιν, νυκτίφοιτον ἔλεγε μισεῖν θεόν· εἰ δὲ τοὺς Ἑρμᾶ σποιδάς, κλέπτην ἔλεγεν ὁ πατὴρ θεόν· ᾗ οἱ μὲν πλειστάκις ἐλεγτόμεν. Ἑρμῆς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Ἄρτεμις χολούμενοι νυκτὸς ἐπέφησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀθηνᾶ μὲν ἡ Ἄρτεμις ἐοικυῖαι κόραις· Ἑρμῆς δὲ ποιμένος ἔχων τολύ, ἡ τὸ Εὔμηλον ἡ τὸ Ἄργενα τρεσαγορεύσας παρεκάλεσ τὸν δαιτυχεῖν εἰς δαῖτα· διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλλων ποιμένων Ἑρμῇ. Βύσαν δὲ ἡ Μεροπίδα τοὺς ὁμήλικας ἔπειθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀθίνας ἡ Ἀρτέμιδος ἄλσος· ἡ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρμῆς. Μεροπὶς δ' ὡς ἤκουσεν, ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· Βύσα δὲ τὰ αὐτὰ ὀνόματι λέγεται, ἡ ἔτι Λευκοθέας ἔρις. Ἄργων δ' ὡς ἐπύθετο,

Καλῶσιν] Lego καλεῖεν h. e. καλείησαν. Est ἀόριστος δεύτερος *Optat. Paſſ.* ut loquuntur Technici. Nec peccaveris, opinor, ſi ſcripſeris, καλοῖεν. MUNCK. Καλώσ vel ſimile quid conjicit *Berkelius.* Καλῶεν, *ſi vocarent*, vel καλάν, *ſi quis vocaret*, *Galeus.* Rectius igitur, quod Cl. *Ruhnkenius* monuit, εἰ δὲ καλοῖ ἄν· nam τις e praecedenti ſubintelligendum.

Κλέπτην. . . θεόν] *Furatrinum deum* appellat *Fulgent. Myth.* Lib. I. Confer *Hyg.* cap. 201. *Lucian. Dialog. Apollin.* & *Vulcan. Horat.* Lib. I. od. 10. MUNCK. Adde *Cioſ.* ad *Ovid. Metam.* XI. vſ. 314.

Τοῖς οἴκοις] De more dederit τοῖς οἰκίοις vel οἰκείοις.

Λευκοθέας ἔρις.] *Schol. Pind.* ad *Olymp.* od. 2. φασὶ δὲ ἡ τὸν Κάδμου θυγατέρα μὴ θυγατέραν τὸ Νηρέως ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀφ' παντὸς χρόνου ἀφῆγειν ἡ τετάχθαι. αὕτη δὲ Λευκοθέα, Νηρηὶς γενομένη. ἔτω γ', ἦγεν Λευκοθία λίγει. De eadem & *Melicerta Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vſ. 542.

Leucotheeque deum cum matre Palaemona dixit.

Ita

ululam avem ajens: ſive ad Dianae ſacrificium vocarentur, deam ſe odiſſe dicebat noctambulam: ſive ad Mercurii libationes, furem deum a ſe non honorari dicebat. Cum nullum maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva, & Diana, ad eorum aedes pervenerunt, hae virginum forma, ille paſtoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipſe cum caeteris paſtoribus Mercurio rem ſacram feciſſet: ſimulque hortabatur, ut Byſſam & Meropidem in lucum Minervae & Dianae ad aequales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervae afficeret contumelia, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byſſa nomen ſuum retinuit, facta Leucotheae avis. Agron audita re, veru arrepto ac-

Ita recte nobiliſſimi *Heinſii* editio exhibet. Perperam ante erat *Leucothoe*. Alia eſt *Leucothoe* a Sole adamata vſ. 208. Cur tamen non *Leucothea* potius, ut eſt apud *Ciceronem* Lib. III. *Nat. Deor.* quam *Leucothee*? Λεύκοθέαν etiam, non Λευκοθέα divam iſtam *Aelian.* ποικ. ἱσ. Lib. I. cap. 20. & *Ariſtot. Oecon.* II. appellant. Sed *Ovidius* ſecutus eſt Poëtas *Ioniciſſantes*. *Hom. Odyſſ.* E. vſ. 333. Ἰνὼ Λεύκοθέη. *Matrem Matutam* appellari a Romanis tradit *Hyginus* cap. 125. & 225. Sed male utrobique ſcriptum *Leucothoe*. & cap. 243. *Melicerto* pro *Melicerta* vel *Melicerte*. Sunt enim Graeca illa in ης primae ſimplicium ſaepe cum primae, tum tertiae inflexionis apud Latinos. Sic *Iobates* ad formam tertiae flectitur eodem capite apud *Hyginum*: *Sthenoboea Iobatis fil a*. Quod non animadverſum, niſi injuriam ipſi operae fecerunt, in errorem induxit pinacographum in *Hygini* Indice notantem: *Iobas pater Sthenoboeae*. Poſſit tamen videri in *Hygino Iobati* eſſe reſtituendum. Nam *Iobaten* illum etiam Ἰόβατον comperio appellatum. *Pind. Schol* ad *Olymp.* od. XIII. ὄνομα δὲ Λυκίων βασι-

θετο, ἁρπάσας ὀβελὸν ἐξέδραμεν· Ἑρμῆς δ' αὐτὸν ἐποίησε χαραδριόν· Εὔμηλος δὲ τ' Ἑρμεῖ ἐνείκεσεν, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτῷ τ' υἱόν· ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον.

βασιλεῖ Ἰόβατι. MUNCK.

Χαραδριόν] Interpres: *Charadrium.* Quare non potius *Charadrium*? Qualis, & unde dicta sit haec avis, docet nos *Aristot.* ἐν τοῖς περὶ ζώων Lib. IX. cap. 11. Τὰς δὲ οἰκήσεις οἱ μὲν περὶ τὰς χαράδρας, οἱ δὲ ψαμμώδεις ποιοῦνται καὶ πέτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαραδριός. Ἔστι δὲ ὁ χαραδριὸς καὶ τῷ χρόᾳ καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος. *Gaza hiaticulam* dici posse autumat. At cap. 3. Lib. VIII. *Rupicem* vertit. Fit ejus mentio quoque cum apud *Hesych.* tum *Deuter.* cap. 14. vs. 12. Confer *Leonem Allatium* ad *Eustath. Hexaëm.* pag. 187. MUNCK.

Νυκτικόρακα] *Gaza Hist. Anim.* Lib. VIII. cap. 3. *Cicumam* vertit. Vide quae ad vocem

---

ΟΙΝΟΗ. ιϛ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Παρὰ τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι Πυγμαίοις ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος ἐμπρεπὴς, ἄχαρις δὲ τὸ ἦθος καὶ ὑβρίφανος· ταύτῃ φρονπὶς ἐδημία ἐγένετο τῇ Ἀρτέμιδος καὶ Ἥρας· γαμηθεῖσα

Πυγμαίοις] De illo Pygmaeorum populo conf. *Leonem Allatium* ad *Eust. Hexaëm.* pag. 128. MUNCK. Multus hac in re est *Berkelius*, quem vide, & *Micyll.* ad *Ovid.* inprimis *Burm.*

accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam (sive is Latinis est rupex.) Eumelum quoque ob mutatum filium sibi convicium facientem, in corvum nocturnum seu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

cem στρίγλῳ in *Hesych.* notata sunt a doctis. *Eustath. Hexaëm.* ὁ δὲ νυκτικόραξ φίλον ἐστὶ τῇ νυκτὸς, ἢ τῇ ἡμέρας. Νυκτὸς κόραξ est *Apollin. Pf.* CI. κόραξ νυκτερινὸς *Luciano*. *Bubonem* ab *Apulejo* & aliis quibusdam verti observat ad *Apul. Milef.* III. *Beroaldus. Gloss. Bubo*, νυκτοκόραξ. A quibusdam ὦτον hoc vocabulo appellari *Aristot.* Lib. VIII. cap. 12. MUNCK.

Κακάγγελῳ] Talis στὺξ cap. 21. πολέμως καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελῳ. Et *bubo* apud *Ovidium Met.* vs. 550.

Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Hinc *funereus* audit Lib. X. vs. 453. Vide proverb. apud *Suidam*, Βοὸς ὄφθη. MUNCK.

XVI. OENOE.

Ex Boei, de Avium ortu, libro secundo.

Apud Pygmaeos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, caeterum moribus invenustis & superbis: & quae nihil neque Dianam neque Junonem curaret. Nupta Nicodamanti, mediocri & probo

Burm. ad Lib. VI. *Metam.* vs. 90. Qui eamdem ex eodem *Boeo* narrat fabulam *Athenaeus*, mox in scenam prodibit.

Me-

Θεῖσα δὲ Νικοδάμᾳ τ̃ πολιτῶν ἐνὶ μετείῳ καὶ ὀπωρικεῖ, ἔτικε παῖδα Μόψον. ᾗ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες ἐπ' Φιλοφροσύνῃ πλεῖστα δῶρα πρὸς τ̃ γένεσιν τ̃ παιδὸς ἀπήνεγκαν· Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τ̃ Οἰνόῃ

Μετ' ἰω καὶ ἐπισκεῖ] *Xyl. Mediocri & probo viro.* Mallem: *Moderato & probo.* Nam *mediocres* plerunque dicuntur Latinis homines parvae fortunae. *Juſt.* Lib. II. cap. 4. *Cambyſi mediocri viro in matrimonium dedit.* Vell. II. 22. *Neque licentia in mediocres ſaevitum.* Hinc *mediocritas* pro vilitate & humilitate. Vell. II. cap. 104. *Pro captu mediocritatis meae adjutor fui.* Et cap. 111. *Habuit in hoc quoque bello mediocritas noſtra ſpecioſi miniſtri locum.* Eodem ſenſu *parvitas Valerio* venit in *Prolog. Mea parvitas eo juſtius ad favorem tuum decurret.* Minus hoc frequentatum, nec usquam a me, niſi in *Praef. Bertrami Tract.* de *Corp. Chriſti* inventum: *Noſtrae parvitatis viribus conſtat eſſe difficillimum.* Imo, quod paene me fugerat, apud *Hieronym.* quoque Lib. I. Ep. 18. *Select.* Edit. *Caniſ. Quibus ſatisfacis te contra parvitatem meam librum Romam non miſiſſe.* Et Ep. 23. *Sancti patres, qui cum noſtra ſunt parvitate, plurimum te ſalutant.* Contra *magnitudinem* ponit pro *amplitudine* & *dignatione.* Ep 25. *Quamquam igitur tui me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas.* Tertium vis? Ecce & *Fulgentius* illud vocis eo ſignificatu uſurpat Lib. ad *Monimum: Modulum propriae parvitatis agnoſcens, ſub uno illo domino atque magiſtro in ejus ſchola poſitus.* Nihil certius eſt, quam iſtam *parvitatem* parvi eſſe pretii, & deterioris aevi certiſſimam notam, ut non inmerito ea offenderit doctorum hominum aures, non certe *Valerius*, ſed ejus *Epitomator.* Verum iſta vox cum non ſola *Valerii* Latinitatem ſuſpectam reddat, quid cauſſae eſt, cur adeo prae ceteris ab omnibus vapulet? Non debebat ſane inpune abire illud *extunc* Lib I. c. 5. *Ex. ext.* 2. *Extunc Aeanti ut Deo immolaverunt. Exinde Plautus, Virgilius ex illo tempore* dixiſſet. *Alcimum Avitum* & *Fortunatum*, quorum hic *Zenone*, ille *Juſtino Juniore* imperante floruit, ita locutos oſtendi ad *Hyginum.* Non me fugit interim etiam a Graecis tenuis fortunae homines μετρίως dici nonnunquam. MUNCK.

Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόῃ .. γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν]

Hanc Juno victam certamine juſſit
Eſſe gruem.

Ovid.

probo civi, filium peperit Mopsum: ob cujus natales Pygmaei universi, benevolentiae ergo, plurimis eam donis affecerunt. Sed Juno Oenoae infensa,

Ovid. Met. L. VI. vs. 90. Saepius idem illud poëma secutus, ex quo fabulas nobis aliquot enarravit *Antoninus:* ubi ex eodem *Boeo* fabulam attigit *Athenaeus* IX. p. 393. F. vulgatur: Ἀγανακτήσασα ὅν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ἔψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε. Forte corrigi debet: τὴν Γεράνῶ μετεμόρφωσε. & paulo ante scribi: ἣν τις ὧδε τοῖς Πυγμαίοις γυνὴ διάσημος Γεράνη, . . . ἢ τὰς ὄντως θεὰς ταπεινῶς ἦγεν. *Eustath.* in *Iliad.* Υ. p. 1444. 14. Λέγεται γυναῖκα εἶναι διάσημον ἐν αὐτοῖς Γεράναν τὄνομα, ἡ, κατὰ θεὸν τιμωμένη, ταπεινὰς (Lege ταπεινῶς) φασὶν ἦγε τὰς θεὰς, μάλιστα Ἥραν· διὸ ἀγανακτήσασα ἐκείνη μετεμόρφωσε τὴν ἀλαζόνα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν, ἀπορνιθώσασα. Nomen Γεράναν praebet etiam *Aelianus* de *Nat. Anim.* L. XV. c. ult. indicato etiam in not. ad *Ovidium* d. l. Haec magno *Valckenario* debes. Sed, quia eidem homini diversa saepe nomina tribuunt Mythographi, & alii alios secuti discrepant nonnumquam, quod hic *Aeliani* exemplo liquet, ab aliis *Geranan*, *Oenoën* ab aliis vocatam fuisse credens *Fonteinius* eumdem *Athenaei* locum ex *Antonino* emendat, quia uterque hanc historiam ex eodem *Boëo* hauserunt, hoc modo: Ἀγανακτήσασα ὅν ἡ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν Οἰνόην μετεμόρφωσε. De virorum in re Critica tam acutorum conjecturis meum non interpono judicium. *Geranan* in *Athenaeo* reperisse sibi visus fuit *Farnabius*, qui idcirco ad *Ovid.* d. l. Cl. *Burmanno* reprehenditur, recte, illud nomen ita ab *Aeliano* proditum, indicante. Diceres tamen idem voluisse *Lactantium Argum.* ad *Ovid. Pygantem*, quod forsan ex *Geranen* corruptum est, certe non longius recedit a litterarum ductu, quam *Munckeri* emendatio *Pygmaeam* vel *Pygmaeam matrem*, etsi haec non firmiore tibicine niti videtur, quam quod Poëta d. l. cecinerit:

Altera Pygmaeae fatum miserabile matris
Pars habet.

Ad haec *J. Parrhasius* Ep. XL. *Matrona*, inquit, *Pygmaeorum* genere, nomine *Gerana*, adeo praestanti forma &c. quibus historiam ex eodem *Athenaeo* & *Aeliano* prolixius describit, ex priore addens: *ex hac* & Nicodamantena *testudo terrestris est*, quod typothetae culpa positum,

Οἰνόλω, ὅπ αὐτιὼ ὀδὺ ἐπίμα, γέρανον αὐτιὼ ἐποίησεν, ϗ τ αὐχένα μακρὸν εἴλκυσε· ϗ ἀπέδειξεν ὑψιπετῆ ὄρνιθα· ϗ πόλεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε ϗ τοῖς Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ ἅμα τ πόθον ὧ παιδὸς Μόψυ, ἀφιεπέτετο τὰ οἰκία, ϗ ὀδὲ ἐξελίμπανε· Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάντες, ἐδίωκον αὐτιώ· ϗ ὀδ τύτυ ἕπ ϗ νῦ Πυγμαίοις ϗ γεράνοις πόλεμος ὑέτηκε.

situm, pro *Nicodamante nata* cet.

Εἴλκυ.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ιζ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιωμένων β'.

Γαλάτεια ἡ Εὐρυπίω ὧ Σπάρτανος ἐγήματο ὑπ Φαίστῳ τ Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Παιδίονος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος ὃν ἔχοντι. βίᾳ δὲ ὑπλεῖ· ὅτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ηὔξατο μὲν ἄῤῥενα γενέσθ αὐτῷ παῖδα· ἀφηγόρθυε δὲ τῇ γυναικὶ, ἐὰν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι· ϗ ὅτος μὲν

Ἐν φαίστῳ τ Κρήτης] Interpres omisit in versione sua τ Κρήτης. Est elegans hellenismus, de quo nos olim ad *Hyg. Myth.* cap. 81. MUNCK.

Κόρην ἀφανίσαι] *Lyctius* apud *Ov. Met.* Lib. IX. vs. 676.

Quae

fensa, quae nullo honore ipsam dignaretur, in gruem eam mutavit, collumque in longum protraxit, altivolantemque avem fecit: interque eam & Pygmaeos bellum excitavit. Oenoë autem desiderio filii Mopsi, absque intermissione domos circumvolitavit, quam Pygmaei omnes armis sumtis profligarunt. Atque ab eo tempore in hunc usque diem inter Pygmaeos & grues bellum est.

Εἴλκυσε] Male hactenus ediderant, ἕλκυσε. MUNCK.

XVII. LEUCIPPUS.

Est narratio Nicandri ex libro Mutatorum altero.

Filia Eurytii Spartonis Galatea, Phaesti nupsit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obscuris, sed inopi. Is cum uxor gravida esset, voto masculam sibi prolem expetens, edixit mulieri, si filiam peperisset, uti ne eam tolleret, simul ad

oves

Quae voveam duo sunt: minimo ut relevere labore,
Utque marem parias: onerosior altera sors est:
Et vires fortuna negat: quod abominor, ergo
Edita forte tuo fuerit, si foemina partu,

μὲν ἀπὸν ἐποίμαινεν τὰ περίβαλα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτης ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος· καὶ τὴν ἐρημίαν ᾗ οἴκῳ λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων, οἳ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κύρον ἐκτρέφειν, ἐφύσατο τὴν Λάμπετραν ἄρρεν λέγουσα τυχεῖν, ᾗ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον· ἐπεὶ δὲ κύξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δείσασα τὴν Λάμπετραν ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνίοις ἔπ λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν, καὶ πλείστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴπας αὐτῇ κόρος ἢ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι καθάπερ ὅτε Καινὶς μὲν Ἀτρακος ἦσα θυγάτης, βαλὴ

Ποσει-

(*Invitus mando: pietas, ignoſce*) *necetur.*

Soſtrata Terentiana Heaut. IV. vſ. 1.

Meminiſtin' me eſſe gravidam & mihi te maximopere dicere,
Si puellam parerem, nolle tolli? MUNCK.

Τῶν ὀνείρων] *Fonteinius* dubitat, num rectius hic legatur ὀνειροκριτῶν.

Οἳ προηγόρευον] Ita reſcripſi pro οἱ, quod utraque praeferebat editio. MUNCK.

Ἐξέτριφον ὡς παῖδα, κοῦρον ὀνομάσασα &c.] Lego & diſtinguo: Ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κόρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον. Quo enim *Ionicum* κοῦρον, cum modo κόρη dixerit? παῖς κόρος eſt filius, ſive foetus maſculus. cap. 29. ὅτι Διὸς βαλὴ ἐγένετο Ἀλκμήνη παῖς κόρος. Sic apud *Palaeph.* cap. 23. οἱ ἄρρενες παῖδες. Et contra apud *Demoſth.* παῖς κόρη. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἀτρακος] *Elati* eſt *Hyg. Myth.* cap. 14. 242. & 173. Ad quod poſtremum caput cur annotet. Vir Cl. nullum eſſe *Caeneum Elati* filium, equidem non exputo. *Elati* filiam fuiſſe *Caenida*, unde novus ille ortus eſt *Caeneus*, canit etiam *Naſo* Lib. XII. vſ. 189.

Clara

oves pascendas digressus. Galatea filiam partu edidit. Et miserta infantis, solitudinemque familiae reputans, insomniis adstipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium se enixam professa: puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius si esset, enutriit. Cum adolevisset puella, & ineffabili esset pulcritudine, metuens sibi a marito Galatea, cum res diutius tegi non posset, in fanum Latonae confugit: multisque a Dea precibus contendit, si filia in marem mutari posset: sicut Caenis Atracis filia,

Ne-

Clara decore fuit proles Elateia Caenis.

Calculum dat *Hom. Schol.* ad *Iliad. A.* vs. 264. Quibus accedit, etsi haud magnum afferens momentum, *Lutatius* in argumentis *Met.* Lib. XII. fab. 4. & 5. Tamen *Ovidio* dicitur *Atracides* libri modo laudati vs. 209. Sic dictum volunt commentatores ab urbe *Thessaliae Atrace.* Aliud suadet noster *Antoninus.* Nescio quid dicam, nisi duplex de patre ejus fama fuit. MUNCK.

Καινὶς μὲν Ἀτράκ⊖] *Ovid.* L. XII. *Metam.* vs. 189. vocatur *proles Elateïa Caenis*, & vs. 497. *Caeneus Elateïus*, & *Argum. Lactant. Caenis Elati filia.* Confirmat *Schol. Hom.* ad priorem *Ovidii* locum citatus a *Micyllo*: ὁ δὲ Καινεὺς Ἐλάτε μὲν παὶς, Λαπιθῶν δὲ βασιλεὺς &c. Accedunt, quos *Heinsius* laudat, *Lucianus*, *Hyginus*, & *Phlegon Trallianus*, unde Vir Illust. *Antonino* vocem excidisse opinatus hic legendum conjicit: Καινὶς μὲν Ἐλάτε Ἀτρακ⊖ ὅσα θυγάτης; nam & simpliciter *Atracides* ipsi *Ovidio* vocatur vs. 209. Nonnumquam ita suppleri Veterum debere loca ipse ostendi infra ad C. XXXVIII. ubi pro πρὸς Εὐρυτίωνα Ἀκτόρ⊖ *Apollodoro* restituendum monui πρὸς Εὐρυτίωνα Ἰρὰ τὸ Ἀκτορ⊖, at tum articulus, ut feci, addendus, certe ex more *Antoni-*

Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης. Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὴν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τὸν ὀφιν τῇ τελόδῃ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πά-

ri: Cap. II. Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως. C. XVII. Γαλάτεια ἡ Εὐρυλίᾳ τοῦ Σπάρωνος. C. XXII. Τέραμβος Εὐσείρᾳ τοῦ Ποσειδῶνος cet. Sed ejusmodi minutiis non inmorarer, si vel patris vel avi nomen constaret. Verum, si quae Viri D. ad *Ovid.* d. l. & cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* de *Caeneis* & *Elatis* disseruerunt, conferas, nihil certi erues; nam ipsi Veteres sibi non constant, quod uno *Hygini* capite 14. satis liquet: *Caeneus Elati filius Magnesius* & paulo post: *Focus & Priasus Caenei filii ex Magnesia,* non ergo is Lapitha, & tamen addit: *hunc nonnulli foeminam fuisse dicunt.* Mox *Caeneus alter Coroni filius*, ubi citati *Hom.* in *Catal.* vs. 253. Κόρωνος Καινείδης, & *Schol. Apoll. Rh.* Κόρωνος Καινίδης. ὁ δὲ Κόρωνος υἱὸς ἦν Καινέως. μυθολογοῦσι δὲ τὸ Καινέα πρότερον γεγονέναι γυναῖκα cet. *Apollod.* L. I. IX. 16. Καινέως Κόρωνος in *Coll. D'Orvill.* ordine inverso legitur Καινεὺς Κορώνου. Simile quid invenias apud *Schol. Pind. Olymp.* Od. X. vs. 30. Κλέατος καὶ Εὐρυτος ἀδελφοι, τῷ μὲν λόγῳ Ἄκτορος καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Ποσειδῶνος καὶ Μολ. Legendum: τῷ μὲν λόγῳ Ποσειδῶνος καὶ Μ. τῇ δὲ ἀλ. Ἄκτορος cet. *Apollod.* L. II. c. 7. 2. Παῖδες δὲ ἦσαν Μολίονης καὶ Ἄκτορος. ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος. Certe *Commentatores* ad *Ovid.* minus placent *Munckero* ad *Hyginum*, ubi duos *Caeneos*, *Elati* alterum, alterum *Atracis* filium fuisse videri, & quam *Elatidae* alii, *Atracidae* tribuit *Antoninus*, sententiam utramque miscere potuisse *Ovidium* observat, quamquam rectius, si quid video, addit: *quod verius putem, dicendum controversum esse Caenei patris vocabulum.* Nam etsi satis constaret, patrem fuisse *Elatum*, difficultas tamen non tollitur, quae est in Ἀτρακος, quod ex *Heinsii* lectione avi cognomen esse debebat, quod nusquam reperio; nam *Ovidianum Atracides* ad alium quemdam e majoribus respicere potest, ut solent nonnumquam Patronymica. Unde, ubi omnia hac de re confundunt scriptores, & *Antoninus* non minus, quam hi, errorum immunis est, forsan legendum pro Ἄτρακος, Ἀρκαδος: Καινὶς μὲν Ἐλάτῳ τῷ Ἀρκαδος. Nam *Arcadis* filium *Elatum* memorat *Pausan.* Lib. VIII. c. 4. quamquam inter hujus liberos non agnoscit *Caenea.* Conjecturam prodere in re dubia licet, obtrudere non licet.

Pau-

Neptuni voluntate in Caeneum Lapitham abiit: & Tireſias ob interfectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rurſusque virilem ſexum adeptus eſt, quia draconem ſaepenumero

* Pana-

Pauſanias Ἐλάτῃ τῇ Ἀρκάδος liberos recenſet Αἴτυτον, Περέα, Κυλλῆνα, Ἴξιον, Στύμφηλον, ubi Καινεὺς facile excidiſſe poteſt, aut pro Πεῖρα legi Καινέα: certe *Iſchys Elati* filius non ſolum a *Pauſania*, ſed paſſim ab aliis, uti ad C. XX. videbimus, habetur; ſed hujus Ἰξίονος ἀδελφὸς ὁ Καινεὺς vocatur in MStis *Apollodori* apud *Galeum* L. III. c. 10. quam lectionem cur Doctus hic Anglus otioſum gloſſema dicat, non video. Ubi enim majus praeſidium, quam in Codd. manu exaratis?

Μιγιυωένας ὄφεις] *Hygin.* c. 75. *Dracones venerantes*, pro *coëuntes*, recte *Micyllus* a *venere deducto verbo. Barthius: Venerantes hujus ſcriptoris phraſi eſt venerem exercentes, cujus ego verbi exemplum nusquam tamen vidiſſe memini. Scioppius* ſic plebem Romanam locutam cenſet in *Famiani Infamia: Venerari vulgo Romae dicebantur, qui ſacra Veneri faciebant, ſeu libidinabantur*, ſed unico *Hygini* exemplo nixus, quem Auguſtaei aevi ſcriptoribus parum critice accenſet. Opportune me monuit illuſtris *Heinſius* huc pertinere illa ex *Gloſſ. Vett.* Ἀφροδίασις, *veneroſus*. MUNCK.

Reliqua nihil ad *Antoninum* ſpectantia perſequitur ad *Hygin.* d. l. Adde *Reineſ.* & *Heinſ.* ad *Petron.* c. 61. ibi cit. & *Voſſ.* in *Etymol.* V.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις. Πάνακτα δὲ &c.] Locum hunc ita conſtituendum videri mihi dixi ad *Hygini* cap. 75. διὰ τὸ τὲς αὐτὲς δράκοντας πάλιν πατάξαι, ᾗ Ὑπερμνήστραν &c. MUNCK.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πάνακτα δὲ cet.] Locum mendoſiſſimum vocat *Galeus*, & quaedam excidiſſe agnoſcit *Berkelius*, quae reſtituendo ſe non eſſe ſine librorum ope profitetur. Sed, ubi haec deëſt, tum demum ingenii acumen ſe exſerit, ut ſaltim conjectura, quae numquam non licet, opituletur. Divinaram: διὰ τὸ δράκοντας βακτηρίᾳ πατάξαι, ᾗ &c. *Hygin.* d. l. *Tireſias . . . dracones venerantes dicitur* baculo *percuſſiſſe. Ovid.* L. III. *Met.* vſ. 324.

Nam duo magnorum viridi coëuntia ſylva
Corpora ſerpentum baculi *violaverat ictu.*

Sed ſi hos inter ſe conferas vel *Munckeri* πάλιν vix abeſſe poſſe

Πάνακλα δὲ ἡ Ὑπερμήστραν πιπεσκομμένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἰσχρὰν τίμων· ἄνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὸν ἐπιφέρειν τὰ παλαί· μεταβαλεῖν δὲ ἡ τὴν Κρῆσσα Σιωφίτιν, ὅτι κιννήτων λεομένην ἴδεν τὴν Ἄρτεμιν· ἡ δὲ Λητὼ σωφρόνως ὀδυρομένην ἡ ἱκετεύσαν ὤχλεμε τὴν Γαλάτειαν, ἡ μετέβαλε τὴν Φύσιν τὴν παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μένειν τὴν μεταβολὴν Φαίσιν, ἡ θύσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἥτις ἔφυσε μάδια τῇ κόρῃ, ἡ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλῶσιν, ἐπεὶ τὸ πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ· νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις τοῦτο τὸ ἱμάτιον ἀποκλίνασθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα ἢ Ἀφροδίτης.

vides, nisi malis· διὰ τὸ δράκοντας πολλάκις πατάξαι &c. *Apollod.* L. III. c. VI. §. 7. Ἡσίοδος δέ φησιν, ὅτι θεασαμένη ἡ Ἀθηνᾶ Κυλλήνιον ὄφεις συνουσιάζοντας, ἡ τούτους τρώσασα ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις ἰδοῦσα τοὺς αὐτοὺς συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. De *Tiresia* ejusque fato vid. prolixa *Illust. Spanhemii* nota ad *Callim. H.* in *Pall.* vs. 82.

Ὑπερμήστραν] *Tzetzes* in *Lycophr.* & *Palaephatus Munckero* ad *Lact.* citati Μητραν scribunt. Ὑπερμνήστρα *Apollodoro* est, sed haec *Danai* filia. Eodem modo *Polymestor* & *Clytemestra* alibi occurrunt. Vid. *Heinf.* ad *Ovid.* L. XIII. *Metam.* vs. 430.

Αἰσχρὰν τίμων·] Lego, τίμιον, h. e. τιμην. *Paroemia* vetus est: μιαρὸν τὸ ἐδωλῷ τίμιον. MUNCK. Ita quoque *Xylandrum* legisse ex ejus interpretatione colligit *Berkelius*, adducitque, nescio quam ob causam, *Diodori Sic.* locum, ubi ἀποφέρεσθαι τιμὴν, occurrit; nam ex eodem alterum illud *Munckeri* etiam probare potuisset, L. III. 104. τοῦτο τὸ τίμιον ἀποφέρουσιν. Sed haec nihil ad *Antoninum*. Est, cujus judicio multum tribuo, qui hac etiam phrasi offensus legendum judicet, εὐρῆσαι τιμήν. Nihil tamen mutandum, meo quidem judicio, videtur. Locutio quidem minus obvia, & Poëtis, quam aliis convenientior; eam tamen in *Nicandro* Poëta reperire, & quod saepius solet, servare potuit. *Hom. Iliad.* M. vs. 435.

. . . Ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃσθ.

τίμω-

* Panactem autem & Hypermeſtram venditam pro muliere inveniſſe precium: cum autem in virum eſſet mutata, alimenta Aethoni patri attuliſſe. Cretenſem quoque Siproetam mutatum, cum inter venandum lavantem vidiſſet Dianam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miſerata eſt Galateam, puellamque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiamnum Phaeſtii meminerunt, Latonaeque Phytiae ſacrificant, quod virilia puellae creaverit: feſtumque Ecdyſia appellant, quod peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis prius accumbant ad Leucippi ſtatuam.

Τίω & τιωὴ idem. *Aeſchyl. Choëph.* vſ. 916.

Πῆ δῆτ' ὁ τιμὸς ὄντως ἀντεδέξατο.

Ubi vid. Cl. *Abreſch.* qui & vocem hanc probat, & *Stephanum*, qui vocem in Lexico omiſit, in notis de accentu, rectius cum aliis τίμω ſcribi monere, oſtendit. Plura de variato in vocibus utriusque generis tono prodidit *Ammonius* V. Σταφύλη, *Abreſchio* laudatus. Hoc autem verbum in memoriam revocat locum *Ariſtotelis* περὶ σοφισ. ἐλεγχ. c. 3. ubi *Homeri* affert hemiſtichium, quod *Homero* abjudicat, & a Philoſopho in exemplum eſſe confictum teſtatur *Alexander Aphrod.* notante *Henninio*, in ſuo *Hellenismo*, p. 32. qui quoque illud in *Homero* inveniri negans ab *Ariſtotele* ex alio Poëta, quem memoriae culpa *Homerum* dixiſſet, laudatum credit, cum diſerte tamen *Il.* Φ. vſ. 297. ſed paullo aliter legitur:

. . . Δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Quod ex *Sylburgio* didiciſſe potuerat, &, quem hic laudat, *Hartung. Decur.* I. c. 4.

Τὴν Ἀρτεμιν] Peregrinabatur mens *Xylandri*, cum in verſione ſua *Minervam* pro *Diana* poneret. MUNCK.

Θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ·] Sacrificant *Latonae creatrici* ſeu *genetrici*, ut vult *Berkelius*, quia φυτεύω, *genero*, *gigno*. Unde

Sol Φύτιος, qui ſua vi & calore omnia producat, quod an Auctoris menti conveniat, vehementer dubito. „ Cur Φυτίῳ „ Λητοῖ

ΗΕΡΟΠΟΣ. ιή.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Εὔμηλος ὁ παῖς ὁ Εἰγνώτυ κατώκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις, ᾧ αὐτῷ παῖς ἐγένετο Βότρης ὄνομα· ὗτος ὁ Εὔμηλος ἐπίμα μεγαλομερῶς τ̃ Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντος αὐτῷ, παρὼν ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τ̃ ἐγκέφαλον τ̃ κριοῦ, ὡς ἐπὶ τ̃ βωμὸν καταβῦσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὔμηλος προσέκρουσε κατ' ὀργὴν τοῖς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ, τ̃ δαλὸν ἀφελὼν ἐπ τ̃ βωμῷ. ᾧ ὁ παῖς,

Εὐμηλ-] Multi fuerunt *Eumeli*, vid. *Munck.* ad *Lact.* L. VII. F. 15. &c. *Heinſ.* & *Burm.* ad *Ovid.* L. VII. *Met.* vſ. 390. Sed uterque ſcriptor de *Eumeli* non filio, ſed filia in avem converſa loquitur.

Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις] Dedit, opinor, de more, τ̃ Βοιωτίας.

Ἐδαίσατο τ̃ ἐγκέφαλον τ̃ ἀρνός] Ex *Apollodoro* tradit *Athenaeus*, L. II. c. 24. Veteres ne nominaſſe quidem τ̃ ἐγκέφαλον, ſed, quod *Sophoclis*, *Euripidis* aliorumque exemplis confirmat, per μυελὸν vel ſimile quid expreſſiſſe. Contrarium docuit *Caſaubonus*, aliique. Vid. *Galeus* ad *Apollodorum*, qui ipſe L. III. c. VI. §. 8. diſerte τ̃ ἐγκέφαλον vocat. Innuiſſe credo, ab ejus eſu abſtinuiſſe Veteres & abhorruiſſe; nam plusquam barbarum cenſet *Sextus Emp.* Lib. III. 24. qui voce etiam utitur, quod *Tydeus* hoſtis cerebrum comeſſet, qua quoque

„ Ἀητοῖ rogat *Valckenarius*, „ quia ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ? For- „ te ſcripſit: Θύεσι Φυσιμήδῃ „ Ληταῖ."

XVIII. AEROPUS.

Narratio Boei eſt ex libro de avium ortu ſecundo.

Habitavit Thebis (quae eſt Boeotiae urbs) Eumelus Eugnoti F. filiusque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cum ei ſacris operanti adeſſet, cerebrum comedit, priusquam hoſtia eſſet arae impoſita. Id cum ſenſiſſet pater, per iram titionem ab ara raptum capiti pueri impegit: qui ſan-

que de re *Palladis* odium expertus fuit, teſte *Apollodoro*, l. d. Adde *Euſtath.* ad *Hom.* p. 757. 54. ubi vel animalium cerebrum comedere, μυσαρὸν antiquitus habitum fuiſſe vides. De *Pythagorico* autem, cujus *Athenaeus* meminit, praecepto adeundus eſt *Hemſterhuſ.* ad *Lucian.* T. I. p. 415. Et quando veſci coeperint, e *Plutarcho* refert *Caſaub.* ad *Athen.* L. III. c. 7.

Πρὶν ἐπὶ τὸ βωμὸν καταθῦσαι] Qui id faciebant βώμακες & βωμολόχοι dicebantur. Vide *Apoſtol.* Cent. V. 87. MUNCK.

Καταθῦσαι] Proprie in altari quid offerre Diis, ac plus eſſe, quam θύειν, vide quomodo demonſtret *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. I. p. 330.

Προσέκρυσε] Male hactenus editum eſt, προέκρυσε. cap. 8. προσέκρυσε τὴν κεφαλὴν τῷ σφυρῷ τῷ Κρίσης. MUNCK.

παῖς, καταφυέντος δ' αἵματος, καλαπεσὼν ἥσπαιρεν· ἡ δὲ μήτης ὡς ἴδεν, ᾗ ὁ πατὴρ, ᾗ οἱ θέρα-πες, μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκτίρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τ παῖδα ἥροπον, ὃς ἔτι νῦν πίπτει μὲν ὑπὸ γῆς, αἰεὶ δὲ μελετᾷ πέτεσθ.

Ἥροπον] Nescio an illam intelligat avem, quam cum *Aristote-*

ΦΩΡΕΣ. ιθ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Ἐν Κρήτῃ λέγε) εἶναι ἱερὸν ἄντρον μελισσᾶν, ἐν ᾧ μυθολογῶσι τεκεῖν Ῥέαν τ Δία, ᾗ ἔστιν ὅσιον ᾠδεῖα παρελθεῖν ὅτε θεὸν, ὅτε θνητόν· ἐν δὲ ᾧ ξένῳ ἀφω-

Ἄντρον μελισσᾶν] Hoc inde fictum, quod *Melissei* filiae *Amalthea* & *Melissa* caprino lacte & melle *Jovem* nutrierunt. Vide notata a nobis ad *Hyg.* cap. 139. Μελισσέων παῖδας appellat *Apollod.* Lib. I. Sed procul dubio corrigendum μελισσέως, ut est apud *Zenob.* Cent. II. 48. Jam illud ipsum de caprino lacte & melle quod fabulantur, inde videri potest ortum, quod altera nutrix *Melissa*, altera dicta fuerit *Aex*, de qua noster cap. 36. & *Hyg. Astron.* Lib. II. c. 13. Sic Δοσκὰς *caprea* mulieris nomen *Act.* c. IX. *Gloss. Steph. Cornicupia*, leg. *Cornucopiae*, κέρας Ἀμαλθέας, leg. Ἀμαλθείας, ἃ θρεψάσης τ Δία αἰγός. MUNCK. Vid. hic *Galeus* ad *Apoll.* I. 1. 3. ubi *Munckeri* emendationem occupavit.

Καὶ ἔτι ἔστιν] Lego, ᾗ ὅσιον ἔστιν

sanguine defluente collapsus palpitavit. Mater & pater atque famuli re conspecta, maximum sustulerunt luctum. Sed Apollo patris, a quo in honore haberetur, misertus, puerum in avem Aëropum mutavit: quae cum etiamnum in terra pariat, semper tandem volatum molitur.

Stotele ἀερόποδα appellat *Apostol.* Cent. III. 39. MUNCK.

XIX. FURES.

Refert Boeus Ornithogoniae libro secundo.

In Creta fertur esse antrum apibus sacrum, in quo fabulantur Jovem a Rhea editum partu: & vel deum, vel hominem quenquam praeterire, est religio.

ἔστιν ὅσιον. Qui hellenismum intelligit, rationem non requiret. Sic inferius, ᾧ οὐ ἦν ὅσιον. cap. 32. γυναικὶ δὲ ἐχθόσιον παρατυχεῖν. *Apollod.* II. p. 105. ὅσιον γὰρ σὺ ἦν αὐτὰ τελῆσαί πε. Adde not. ad c. 41. MUNCK.

Παρελθεῖν] Et hic *Xylandri* mens peregrinabatur, cum *praeterire* verteret, quod *Meursio* in *Creta* p. 75. locum hunc expendenti non animadversum miror. *Transire* etiam male *Munckerus* C. XLI. not. ultim. Paullo infra: εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάρρησαν ipse *Xylander: hoc antrum intrare ausi sunt.* Hoc sensu saepius. Supra C. XIII. Παρελθὼν εἰς τὰ οἰκία. C. XXX. εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθέσα. *Hesych.* Παρελθόντων, εἰσελθόντων. Plenius *Apollod.* L. II. c. IV. §. 3. Τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν σπήλαιον. Pluribus exemplis non opus est: qui tamen desiderat, reperiet in Cl.

ἀφωσιωμένῳ ὁρᾷ) καθ' ἕκαστον ἔτος πλεῖον ἐκλάμπων ἐκ τῆς σπηλαίου πῦρ· τοῦτο δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν, ὅτ' ἂν ἐκζέσῃ τὸ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς γενέσεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄντρον ἱερεῖς μέλιτται, τροφοὶ τοῦ Διός· Εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάρρησαν Λαῖος, καὶ Κελεός, καὶ Κέκροπος, καὶ Αἰγωλιός, ὅπως πλεῖον ἀρύσωνται μέλι. καὶ περιθέμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντη χαλκᾶ, ἠρύσαντο τοῦ μέλιτος τῶν μελισσῶν· καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, καὶ αὐτῶν ὁ χαλκὸς ἐῤῥάγη περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς δὲ βροντήσας ἀνέπεμψε τὸν κεραυνόν· Μοῖραι δὲ καὶ Θέμις ἐκώλυσαν· οὐ γὰρ ἦν ὅσιον αὐτόθι θανεῖν οὐδένα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐτοὺς ἐποίησεν ὄρνιθας· καὶ ἔστι ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν, λαοί, καὶ κολοιοὶ, καὶ κέρκοπες, καὶ αἰγω-

Cl. *Alberti Peric. Crit.* p. 43. & *Abreſch. Obſ.* ad *N. T.* p. 585. ubi & *Antonini* locus adducitur.

Κελεός,] *Meurſius* d. l. Κελοιὸς, quod & *Berkelius*, praetulit. Certe conſtare ſibi debet *Antoninus*, atque adeo aut hic Κολοιὸς, aut infra Κελεοὶ, quod *Munckero* viſum, legendum eſt.

Σπάργανα,] *Cunabula.* Malim *Faſcias*, *Crepundia.* *Longo* in *Paſt.* p. 4. Εὑρίσκει παιδίον. . . τὰ κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης οὐ σπαργάνοις κρείττοσι. p. 6. Παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα γνωρίσματα, μίτρα &c.

Οὐ γὰρ ἦν ὅσιον &c.] *Meurſ.* d. l. *Quaſi nefas eſſet ibi mori quemquam.* Perperam omnino.

Κολοιοὶ,] *Xyl. Coloei*, id eſt, *Graculi. Cornices* ab aliis, vel *Monedulae* redduntur. *Apoſtol.* Cent. I. 54. ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἰζάνει. *Pantinus: Monedula ſemper Monedulae aſſidet.* Malim: *Graculus ſemper graculo aſſidet.* Nam *graculos Varro* Lib. III. R. R. *quaſi gregaculos, quod gregatim volitent*, dictos autumat. In veteribus *Gloſſis* ſcribitur, *Gragulus*, κολοιός. *Gloſſar. Steph.* pag. 105. *Graulus*, κολοὸς. ſcrib. *Graculus*, κολοιός. Certe κολοιὸς *Aeſopicus*

ligio. Certo autem cujusque anni tempore plurimus cernitur ex antro effulgens ignis, fierique id fabulantur tum, cum sanguis de Jovis partu efferveſcit. Obtinent ſpeluncam eam ſacrae apes, Jovis nutrices. Hoc antrum intrare auſi ſunt Lajus, Celeus, & Cerberus, & Aegolius, quamplurimi mellis exhauriendi cauſa: & corporibus undique aere obtectis, mel apum hauſerunt, Jovisque viderunt cunabula. Tum & aes circa eorum ruptum eſt corpora: & Jupiter intonuit, fulmenque intendit. Sed eum Parcae ac Fas inhibuerunt, quod fas non eſſet eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam tranſtulit: ab iisque ſunt genera avium, quae laji, coloei (id eſt graculi), cerberi, & aegolii vocantur.

picus Graculus eſt *Phaedro* Lib. I. cap. 4. *Horatio* Lib. I. epiſt. 3. *Cornicula.* Nimirum Κολοιοὶ, σκῶπες, μικραὶ κορῶναι, docente *Heſychio.* Ob loquacitatem in primis notatur haec avis, unde loquaces & σπερμολόγοι κολοιοὶ dicti. *Pind. Nem. Od.* 4. Κολοιοὶ τάπερ κωφαὶ νεῶνται. *Hadrianus Junius* in *Nomenclatore* tanquam συνώνυμα conjungit, *Gracculus, Monedula,* κολοιός, Atqui diverſae ſpecies, tametſi ejusdem generis, ſunt. *Plin.* Lib. X. 29. *Gracculorum Monedularumque agmina.* Me judice, prima eſt magnitudine *Cornix*, ſecunda *Monedula*, tertia *Graculus.* Καὶ ταῦτα μὲν ταυτὶ. Νῦν ποιήσω τι πρὸς τὸν Διόνυσον. Valde dubito an ſatis ſanus ſit hoc loco Liberalis noſter. Docere vult, ut ſaepe alias in hac congerie, quatuor iſtos audaculos in aves ejusd. nominis transformatos. At quae inter κελεὸς & κολοιοὶ ſimilitudo? Forte κολιὸς & κολιοὶ ſcripſerat auctor. Nam & κολιὸς inter aves eſt. *Ariſt. Hiſt. An.* Lib. VIII. c. 3. ἔστι κολιοί. ἔστι δὲ κολιὸς τὸ μέγεθος ὅσον τρυγών. *Gaza: Etiam Galgulus, cui magnitudo, quanta turturi, fere eſt.* Κολιὸν autem ſive κολεὸν (utroque enim modo ſcriptum invenitur) *Gesnerus* in picis martiis eam putat eſſe avem, quae picus viridis a nobis appellatur, ut ad *Ariſt.* annotat *Sylburgius.* Lib. IX. c.

αἰγωλιοί. ἢ εἰσιν ἀγαθοὶ φανέντες, ἢ ὀπτελεῖς παρὰ τὰς ἄλλας ὄρνιθας, ὅτι ἢ Διὸς ἴδον τὸ αἷμα.

1. κελεὸς legitur: ἢ κελεὶς ἢ λιβυὸς, ἰκτῖνος δὲ ἢ κόραξ. Et heic κελεὶν *galgulum* vertit *Gaza*. Quam recte, non vacat nunc disputare. Sin ita mavis, scribere heic quoque apud nostrum potes κελεοὶ pro κολοιοί. MUNCK.

Αἰγω-

ΚΛΕΙΝΙΣ. κ'.

Ἱερεῖ Βοιὸς β', ἢ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.

Τῆς λεγομένης Μεσοποταμίας ὡσὶ Βαβυλῶνα πόλιν ᾤκησεν ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ πλούσιος, ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλὰς βῶς καὶ ὄιας καὶ ποίβατα. τοῦτον ἐκτόπως ἐφίλησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ πλειάκις ὁμῦ τοῖς θεοῖς τούτοις ἀφί-

Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.] Una litera adjecta fanatus est locus. Lege, Ἀπόλλωνι. Cap. 11. Βοιὸς ὀρνιθογονίας. Cap. 35. Ξάνθος Λυκιακοῖς. Cap. 39. Ἐμπνέναξ Λεοντίῳ. Vidisse & *Xylandrum* hanc lectionem testatur ejus versio:

Quod & Simmias Rhodius Apolline commemorat.

Usitatissima haec ellipsis Graecis in auctoribus citandis. Imitantur eam inter Latinos cum alii, tum praesertim *Non. Marcellus*. Vide *Linacr.* de *Emend. Struct.* L. VI. *Germanici Scholiastes Fab. Draconis: ut Panasis Heracleas refert.* Lege, *Panyasis Heracleâ. Hyg. Astron.* Lib. II. cap. 6. *De hoc etiam*

tur. Suntque boni auſpicii: & prae aliis rebus quod praedicunt perficiunt, eo quod Jovis ſanguinem viderunt.

Αἰγωλιοί·] *Ariſtot.* Lib. IX. cap. 17. αἰγωλιὸς ἐστι νυκτινόμος. *Gaza: ulula nocte vagatur.* MUNCK.

Παρὰ τὰς ἄλλας ὀρνίθας,] Interpres: *prae aliis rebus.* Scribe: *prae aliis avibus.* MUNCK.

XX. CLEINIS.

Narrat Boeus Libro II. *& Simmias Rhodius in Apolline.*

Apud Babylonem Meſopotamiae urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus: boum, aſinorum, oviumque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac ſaepe cum iſtis diis venit ad templum Apollinis, quod eſt apud

etiam *Panyaſis in Heraclea dicit. Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* 3. pag. 188. Πανύασις ὁ τρίτῳ Ἡρακλείας. Plura de iſto *Panyaſi*, ſi Deus volet, olim ad *Hyginum* dicemus. MUNCK.

Ὁμῶ τοῖς θεοῖς] *Schol. Sophocl. ad Ajac.* vſ. 778. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ σύν. *Apollon. Rhod.* L. II, vſ. 891.

Τῷ κε ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν περιθύσομαι ἄτλῳ.

Schol. διὸ καὶ σὺν τοῖς cet. Sic *ſimul* apud Latinos. *Tacit.* L. IV. *Ann.* cap. 55. *Hypaepenſi Trallianique Laodicenis & Magnetibus ſimul tramiſſi.* & L. VI. 9. *Scauri*

ἀφίκετο πρὸς τὸ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις, καὶ ἰδὼν ἱερουργουμένας αὐτῷ τὰς θυσίας τῶν ὄνων· παραγενόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτὸς ἐβούλετο καθάπερ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερεύειν τῷ θεῷ, καὶ τὸν ἑκατόμβοιον τῶν ὄνων ἔσησεν παρὰ τὸν βωμόν· Ἀπόλλων δὲ παραγενόμενος ἠπείλησεν ἀποκτενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ παύσατο τὰς θυσίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ σύνηθες ἄγας αὐτῷ καὶ προβατα καὶ βοῦς ἱερεύσῃ· τὴν δὲ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις

Scaurt Mamerco simul. Vid. *Stephan. Lexic.* citat. Viro D. in *Miscell. Observatt.* Tom. III. p. 65. Adde Viros D. ad *Nemesian. Cyneg.* vs. 158. & *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* VIII. 395.

Τῷ ἐν Ὑπερβορέοις] Malim τόν. MUNCK. Sed utrum ad templum, an ad *Apollinem* referas, perinde esse, recte *Berkelius* observat.

Θυσίας τῶν ὄνων] *Asinos* apud *Hyperboreos Apollini* immolari & *Pindarus* nos docet *Pyth. Od.* 10.

Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσαις θεῷ
Ῥέζοντας.

Schol. οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς φησὶ Καλλίμαχός φησι,

Τέρπεσιν λιπαρὰ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. MUNCK.

Versum hunc *Callimachi* exhibet *Bentlejus* in *Fragmentis* CLXXXVIII. ubi vid. Criticum illud ingenium, & *Hemsterh.* ad *Fragm.* praecedens :

Φοῖβον Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Pindarus enim non solum & *Callimachus*, sed quod vel ex allatis a *Bentlejo* liquet, alii etiam de asinorum victimis apud *Hyperboreos* egerunt, uti ante jam ostendit *Bochart. Hieroz.* L. II. c. 19. 230. Sed hic ut his fidem detrahat, variorum scriptorum testimoniis probare enitiur, neque asinum in *Scythia*, cujus partem facit etiam *Hyperboreos*, neque mulum reperiri, quippe *Scythici* frigoris inpatientes. Praeter vero quod sub

apud Hyperboreos, viditque ei asinos immolari. Reversus Babylonem, intendit ipse quoque Hyperborico ritu Apollini sacrificare: asinorumque magno numero victimas ad aram constituit. Supervenit Apollo, mortemque se ei illaturum minatus est, nisi hoc abstineret sacrificio: & pro more capras sibi, boves ovesque offerret. Ita enim se asinorum gaudere immolatione, si ea fiat in Hyperbo-

sub festi hujus adventum haec aliunde arcessi potuerunt animalia, eo minus haec hypothesis probatur, quo incertior etiamnum est *Hyperboreorum* situs, quod, inter alios, pluribus ad hunc locum ostendit *Galeus*. Vid. quoque Illustr. *Spanhem.* ad *Callim. Hym. Del.* vs. 281. & in *Apoll.* 79. uti & *Ern.* & *Ruhnken.*

Εἰ μὴ παύσατο] Hoc neminem Editorum offendisse miror, cum tamen ex usu linguae legendum sit παύσαιτο: nec dubito, quin ignoti literarum characteres *Xylandrum* fefellerint; nam sequens ἱερεύσῃ nullum plane sensum habet, ultroque legendum requirit: εἰ μὴ παύσαιτο τ. θ. ταύτης, ἢ . . . ἱερεύσαι.

Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ὁ Ὑπερβορέοις ἀγομβρίλω αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι.] Capras, boves, ovesque *Apollini* immolari fuisse solitas, tum hinc, tum aliunde liquet: sed uti apud *Argivos* peculiaris ei *Luporum*, (vid. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Apoll.* vs. 79.) sic apud *Hyperboreos* asinorum erat victima, unde omissum μόνον, quod frequens Graecis ac Latinis, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* L. IV. c. 2.) subintelligendum vel addendum conjicio: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν μόνον ὁ Ὑπερβ. cet. *Fonteinius* vero itidem quidquam deesse suspicatus legit: Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ὁ Ὑπερβορέοις ἀγομβρίλῳ μόνῳ cet. *Bacchio* etiam asinos fuisse sacros docet *Schol. Pind. Pyth* Od. X. 50. & *Phurnut.* de *Nat. Deor* p. 218. Et *Agathyrsos Scythiae* populos *Apollinem. Hyperboreum* coluisse, tradit *Servius* ad *Virgil. Aen.* Lib. IV. vs. 146.

βορέας ἀγρυμνίου αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι. καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπειλήν, ἀπῆγεν ἀπὸ θαμιτὰς τὰς ὄνους, καὶ τὸν λόγον, ὃν ἤκουσεν, ἐξέφερεν πρὸς τοὺς παῖδας. Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ Θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, παῖδες ἐκ μητρὸς Ἅρπης. Λύκιος μὲν οὖν καὶ Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον ἱερεύειν τὰς ὄνους, καὶ πέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ. Ὀρτύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμίχη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι ᾠήθησαν. καὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ Λύκιος χεῖρας ἐκλύσαντες τῶν δεσμῶν, τὰς ὄνους ἀπήλαυνον ὥραν τοῦ βαμοῦ. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσαι· οἱ δὲ τούς τε παῖδας, καὶ τὰς θεραπαίνας αὐτῶν, καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήθιον· οἱ δὲ ἀπολυμένοι τὰς θεὰς ἐπεβοῶντο καὶ Ἅρπιαν μὲν καὶ Ἅρπασον ὠκτει-

Παῖδες Λύκι⟨ος⟩ . . . παῖδες ἐκ μητρός] Repetitio τῶν παίδων ingratior, quam ut admittatur. Recte emendat *Fonteinius*: Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος, καὶ Ὀρτύγι⟨ος⟩, καὶ Ἅρπασ⟨ος⟩, καὶ Θυγάτηρ Ἀρτεμίχη, πάντες ἐκ μητρὸς Ἅρπης cet.

Ἐκέλευον ἱερεύειν τὰς ὄνους, καὶ πέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ·] „ Suspicor aliquid „ excidisse. Vix credibile est, „ Lucium & Harpasum, spreto „ patris dissuadentis monito, ne„ glectisque ipsius Apollinis ve„ tantis minis, τὸ εἰκὸς tamen ἱε„ ρεύσειν peragere voluisse, nul„ lo causae justae praetextu. „ Incommodum forte tollere li„ cebit, orationem hunc in mo„ dum supplendo: ἐκέλευον ἱερεύειν τὰς ὄνους, καὶ τὴν μητέρα πέρπε„ σθαι τῇ ἑορτῇ. Sic certe timido „ patri responderint filii, se hoc „ quidem sacrificio malle grati„ ficari *matri*, quae, dei tam „ propitii minas, ut neutiquam „ serias, non aeque reformidans, „ significasset, sibi *hoc festum*, „ propter τὸ ἀνοβυστίας novitatem, „ magnae *voluptati fore*, seque „ aegre laturam, si vano isto pa„ tris metu a proposito se deter„ reri paterentur. Conjectura eo „ probabilior fit, quod sola haec „ ratione intelligitur, quam ob „ causam mater, tametsi, secun„ dum

boreis. His minis territus Cleinis, asinos ab altari abduxit: liberisque suis auditum sermonem exposuit. Erant ei ex Harpa uxore filii tres, Lycius, Ortygius, & Harpasus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpasus perficere sacra ista, iisque se oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche quorum sententiae etiam Cleinis adstipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpasus & Lycius vi solutis asinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit asinos, ita ut Cleinin & liberos famulosque mordicus perdere aggrederentur. Ii in extremo constituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpasum Neptunus miseratus, in aves non mutatis

„ dum vulgatam lectionem, nul-
„ lo crimine noxia, in iis tamen,
„ qui paullo post tamquam ἐκ
„ αἰτίας τῶ ἀσεβήματων laudantur,
„ non numeretur; quum ex no-
„ stra lectione appareat, culpae
„ haudquaquam fuisse immu-
„ nem, quippe quae, dei inter-
„ dicto gaudiis suis posthabito,
„ filiis τῶ ἀσεβήματων auctor exsti-
„ terit. Corruptelae origo in si-
„ militudine literarum facile de-
„ prehenditur.". Haec *Fonteinio* V. cl. debes.

τῷ Ἀπόλλωνι] Fuerat hactenus editum, τ' Ἀπόλλωνι. MUNCK.

Κρήτη] Visitur in utraque editione καίτοι. Perperam omnino. Cap. 12. κἀτει προσεπέλασεν. *Sophocl. Aj. Flag.* vs. 40. κἀπὶ τέρμα ἀφίκοντο. vs. 809. κἀπὶ τῷ λέγειν τάδε. Error inde ortus videri potest, quod Τ olim vocalibus adscribebatur. MUNCK.

Ἅρπη] Meminit ejus *Aristoteles* L. IX. c. 1. Retinet Graecum vocabulum *Plin.* L. X. c. 74. *Hesycl.* Ἅρπη, ἄνειον (malim ἄνειον) δέεται, ἢ ὄρνεε γένος κατὰ Λυτίνους. Nescio an scribi debeat: κατά τινας ἰκτῖνος. *Schol. Hom.* ad *Il.* T. vs. 350. Ἅρπη εἶδος ὀρνέου. Τινὲς ἰκτῖνον καλέσιν. ἕτεροι δὲ φήνην. MUNCK.

ὤκτειρε Ποσειδὼν, ᾗ ἐποίησεν αὐτὰς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένας ὀνόματι· Λητὼ δὲ ἡ Ἄρτεμις ἔγνωσαν ἀνασῶσαι τὸν Κλεῖνιν, ἡ τ' Ἀρτεμίχιον, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ ἄπιστοι τ' ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τ' χάριν· καὶ ὁπόθεν ἡ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν ὑψιάετος· ἔστι ἐστὶ δθύτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν αἰετὸν, Διαγνώναι δ' ἐ χαλεπὸς· ὁ μὲν γὰρ ἐστὶ νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' ἀετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο κέραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βυλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κύανεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κο-

Διαγνῶναι δ' ἐ χαλεπὸς] Interp *Leid. Quo non difficulter internoscitur.* Scribe potius, *à quâ &c.* MUNCK.

Ἐγένετο κυάνεος,] *Xyl. Factus est coeruleus* Cur non potius? *factus est niger.* Κυάνεον enim & *coeruleum* & *nigrum* dicitur. Etiam γλαυκὸν interdum idem quod μέλαν. *Gloss. Steph. Ferrugineum*, γλαυκὸν, κυάνεον. *Ferrugo*, πορφύρα μέλαινα. Hinc *Theseae* navis vela, quae atra *Hygino* cap. 43. *Catull* carm. 65. ferrugineas facit. *Glossario-lum*, quod *Var. Lect.* Lib. VI. cap. 5. edidit vir Ampliff. *Rutgersius*: Γλαυκὴ, μέλαινα. Corrigit ille, καλαΐνα. Non premo pollicem. Interim non pauca in illis *Glossis* reliquit posteris corrigenda. Etsi hoc jam non agimus, paucula tamen quaedam, ut summos quoque viros ignorare quaedam videas, proferam. Ἐκπάγλως, καταπληκτικῶς. leg. ἀπάγλως. Ἐσυμβόλως, ὁμωμοκότως. leg. ἐσυμβόλως. Ἡ ἐφ' ἡμαρ ἡμέρας καθ' ἡμέρας. Vix dubito quin scripserit *Glossographus*: ἡμαρ ἐφ' ἡμαρ, ἑκάστης ἡμέρας, καθ' ἡμέραν. Θειήσατο, ἐθαύμασε. leg. ϑηήσατο. Ἰωγμὴ, δίωξις. leg. ἰωκή. Πῶϊ, πείρινον. leg. πᾶϋ. Τριαχῆ, κατὰ τρεῖς τάξεις. leg. τρισοιχεῖ. *Hesychius*: Τρισοιχεῖ, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Φάλησεν· εἴτεις ἄν. Noli dubitare, quin scribendum sit, φαίνεσι. Jam tempus ex diverticulo redire in viam. *Virgilius* posuit, fateor, *coeruleum* pro nigro. Sed ille, ut Poëta,

mutatis nominibus convertit. Latona autem & Diana ſtatuerunt ſervare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quod piaculi iſtius inſontes eſſent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequam morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus eſt Hypſiaeetos, quod aquilam altivolantem ſignificat, nomen avis poſt aquilam ſummae, non difficilis internoſci: cum haec interfectrix hinnulorum ſit fuſco corpore, magna ac valida: aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus eſt coeruleus, cum

Poëta, graeciſſat Lib. V. *Aen.* vſ. 10.

Olli coeruleus ſupra caput aſtitit imber.

Aquilus ille color antiquis dicebatur. *Gloſſ.* vet. *Aquilum*, μέλαν, ὡς Ἀσκίλλι. *Ovidium* audiamus Lib. II. *Metamorph.* vſ. 633.

Inter aves albas vetuit conſiſtere corvum.

Schol. Pind. ad *Pyth.* Od. 3. Δυχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λεύκου μέλαια αὐτὸν ποιῆσαι. Idem tradit *Hyg. Myth.* cap. 202. Nec hoc praetereundum tyronibus, κυάνεον non nigrum tantum, verum & umbroſum, quod umbra nigrorem quendam efficiat, appellare Graecos. *Pind. Pyth.* Od. VI.

Λόχμιας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κόρον.

Quod imitandum ſibi duxit Graecorum ille ſtudioſiſſimus Romanae fidicen lyrae cum alibi, tum Lib. I. Od. 21.

Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

Etiam advertit me, quod in *Scholiis* ad eandem oden *Ariſtides* dicit: Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παιδίον ὄντα ὠνομάζετο Κορωνίς. Λεύκιππος δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα

Κορωνίδα τ̃ Φλεγύ̃ θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυο-
νεῖ· Ἀρτεμίχη δ' ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ
ἀνθρώποις ϖολυφιλὴς ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ ἀγίθαλ-
λος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεῖτον ἀνέπειθεν ἄγας ἀντὶ τ̃
ὄναρ ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

τ̃ Λακεδαίμονο. κ) Ἀσκληπιὸ δὲ κ) Ἠπιόνης Πεδαλείριο κ) Μα-
χάων. *Hyg. Myth.* cap. 37. *Machaon Aesculapii & Coronidis filius.* At cap. 202. *Coronidem* cum aliis *Asclepii* matrem facit. Haec ἀσυσατα sunt. Non nimis audacter, puto, fecero, si corrigam *Hyginum*, & scribam: *Asclepii & Epiones filius.* MUNCK. Certe *Dionys. Perieg.* vs. 586. *Aethiopas* vocat κυανέας. vid. *Hill.* & *Eustath.* ad vs. 581.

Κορωνίδα τὴν Φλεγύα] Sic conflanter, quidquid est Graecorum ac Latinorum scriptorum, quos *Heinsius* recensetad *Ovid.* L. II. *Metam.* vs. 542. ubi *Lariſſaea Coronis* vocatur. Ut frustra sit *Lactantius*, (ad quem vid. *Munckerus*) eam faciens *Coronei* filiam; nam ad seq. Fab. ipse ab hac diversam facit illam *Coronei* filiam, quae in cornicem fuit mutata. Quae vero ab *Apolline* amata, haec *Phlegyae* erat filia. Vid. inprimis *Heins.* ad *Ovid.* Lib. II. *Metam.* vs. 542.

Ἀλκυονεῖ] Supra Cap. VIII. occurrit Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμυ κ) Μεγαιρέας παῖς. *Apollod.* L. I. c. VI. §. 1. Ἀλκυονέα inter *Gigantes* coelum oppugnantes & ab *Hercule* confossum refert, ejusdemque meminit *Claudianus Rapt. Pros.* Lib. III. vs. 185. Ἀλκυονεὺς τὸ Ἀντιγόνυ τ̃ βασιλέως est apud *Plutarch.* de *Consol.* pag. 119. Sed *Alcyoneum*, qui cum *Phlegyae* filia rem habuit, vix apud alios reperias, nisi quod hujus nominis vestigium reservavit Edit. *Hygini Commeliniana*, ut *Schefferus* notat, Cap. 202. ubi, pro vulgata lectione: *Cum ea & Chylus Elati filius concubuit*: legitur *Alcionetus.* Ceterorum scriptorum testimonio, quod variis locis ad *Hygin.* d. l. & ad *Ovid.* d. l. prodiderunt Viri D. liquet, fuisse *Ischyn Elati filium*, de quo supra egi ad Cap. XVII. „ Conveniunt, inquit *Galeus*, „ in significatione utraque no- „ mina; inpositum hoc (*Al-* „ *cyoneus*) videtur a poëtis ". De hac re non disputo. *Apollodori* locum (L. III. c. X. §. 3.) huc

cum primus de Coronide Phlegyae filia indicium detuliſſet, eam Alcyoneo eſſe nuptam. Artemiche piphinx facta eſt, avis Diis hominibusque grata. Ortygius aegithallus, quod patri perſuaſiſſet, pro aſinis capras Apollini immolare.

huc transferam: Καὶ φασὶ ἐραςθῆναι ταύτης Ἀπόλλωνα. Τὴν δὲ ἐξ εὐθείας σωςελθεῖν. τῷ δὲ ὕςερον τὸ πατρὸς γνώμῃ ἑλομένην, Ἰχνύι τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ita *Aegius*, *Commelinus*, *Faber* & *Galeus*, niſi quod diſtinctiones non easdem poſuerint. Locum tamen minus integrum ſenſerunt omnes, & ad eum reſtituendum ſinguli ſua contulerunt, quamquam vix credo, *Aegianam* lectionem cunctos fugiſſe. Hic legendum cenſet: Καὶ φασὶ ἐραςθῆναι ταύτης Ἀπόλλωνα ἐξ εὐθείας συνελθεῖν· τὴν δὲ &c. quod idem *H. Commelinus* pro ſua conjectura dedit. Suum autem ingenium ſequi ſolitus *Faber*: Κ. φ. ἐ. τ. Ἀπολλωνα, ἔπειτα δὲ ὕςερον τ. cet. *Galeus*: τῇ δὲ ἐξ εὐθείας σωςελθεῖν. μετὰ τοῦτο δὲ . . . . ἑλομένη. Hoc certum vel Ἀπόλλωνα, vel, quod *Galeani* Codd. ſupra ſcriptum habent, Ἀπόλλω legendum. Coll. *D'Orvilliana Aegianae* emendationi conſentit. Verum, quod ſuorum MSS. lectionem Καινέως ἀδελφῷ otioſum gloſſema dicat *Galeus*, admodum miror. Adſentirer, ſi legeretur: Ἰχνύι τῷ Ἐλάτου υἱῷ Καινέως ἀδελφῷ, ſed conſtanter legunt poſteriores duas voces, prioribus quinque deletis. Similiter Coll. *D'Orvilliana*, niſi quod pro Καινέως habeat Κλεινέως, quod itidem in *Palat.* apud *Commelinum* invenias, ceteris quoque poſthabitis, quod an fruſtra ſit, vix dixerim, certe meam confirmat opinionem, quam prodidi, ad Cap. XVII. ubi vide ſis.

Πίφιγξ,] Haec mihi πίφηξ *Ariſtoteli* videtur eſſe Lib. IX. c. 1. MUNCK.

Αἰγίθαλλος,] Iſtam avem nusquam invenio. Suſpicor ſcribendum, αἰγίθαλος, ut eſt apud *Ariſtot.* L. IX. c. 15. *Aelian.* L. I. c. 58. *Parum* reddunt *Gaza* & *Gesnerus*. vel certe αἰγοθήλας. quâ de ave *Ariſtot.* L. IX. c. 30. *Aelian.* L. III. c. 39. Corrupte *Aegithus* pro *Aegithalus* ſcribitur *Plin.* L. X. c. 74. MUNCK.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. κα'.

Ἱερεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Τερείνης τ Στρυμόνος ϗ Ἄρεως ἐγένετο θυγάτης Θρᾴσσα· ταύτῳ δ' ἔγημε Ἱππόνοος ὁ Τερβαλλᾶ παῖς, ϗ αὐτοῖς ἐγένετο θυγάτης ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ μὺ ἔργα τ Ἀφροδίτης ἐξύβεισεν. ἐλθοῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος, Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαίκτρια ϗ σωήθης. Ἀφροδίτη δὲ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμα-

Τερείνης τ Στρυμόν... Θρᾴσσα... Ἱππόνοος ὁ Τερβάλλα... Πολυφόντη·] Fabulae hujus ne vestigium quidem apud alios superesse memini, nec nominum, quae vides. *Strymon* fluvius satis notus: *Strymon* femina non item, & sic in ceteris. Etiam, qui mox sequuntur Ἄγριος ϗ Ὄρειος. *Agrios* plures agnoscunt Graeci ac Latini. Inter *Gigantas* *Agrium* a Parcis percussum: alium ejusdem nominis *Centaurum* ab *Hercule* in fugam conversum, utrumque refert *Apollod.* L. I. c. VI. §. 2. L. II. c. IV. §. 4. *Agrium* *Therſitae* patrem novimus, cui genuinum, pro *Accio*, nomen acute restituit *Canterus* apud *Ovid.* L. III. ex *P. Ep.* IX. vſ. 9. *Agrium* *Oenei* fratrem memorat *Diomedes* ipſius nepos apud *Homer.* *Il.* Ξ. vſ 115. Vid. Comment. ad *Ovid. Ep.* IX. *Heroïd.* vſ. 153. & ipſum *Antoninum* Cap. XXXVIII. Sed hi longe diverſi ab hoc *Antoniniano.*

Συμπαίκτρια] Ut a συμπαίζω, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτω, συμπαίκτρια cur non aeque bene dicatur, cauſam nullam dices. MUNCK. Eamdem ſcribendi rationem ſervat Cap. XXIX. & XXXII. obnitente *Berkelio*, qui συμπαίσιαι ubique legendum contendit, quia eſt multo uſitatius, uti ex *Ariſtophane*, aliisque oſtendit. Vix tanti eſt, ut his immoremur; propterea quod, etſi minus eſ-

ſet

XXI. POLYPHONTE.

Haec Boei narratio ex Lib. II. Ornithogoniae deprompta est.

Thrassam Martis, & Terinae, quae Strymone nata fuit, filiam, Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata est filia, nomine Polyphonte. Haec re Venerea ignominiose spreta, in montem se contulit, & consuetudine ludi ac studiorum Dianae sociam se praebuit. Venus contemtu suarum rerum

set usitatum, sufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis sibi constat auctor. Sed utrumque aeque est Analogicum, utrumque optimis scriptoribus adhibitum. Παίκτης ex *Epigrammate* extat apud *Stephanum*, aliosque Lexicographos. *Xenophon Stephano* indicatus *Paed.* L. I. p. 11. Ed. *Thiem.* p. 26. Ἐγώ σοι συμπαίκτορας παρέξω. Hoc commune facit *Moeris*, illud *Atticum*. Contra *Phrynichus*: Παῖξαι Δωριεῖς λέγουσι, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, in hoc cum *Moeride* conspirans, sed παῖξαι e *Philone* & *Clemente Alexandrino* probat *Hoeschelius*, eumque *Atticismum* in *Platone*, ceterisque scriptoribus *Atticis* saepe a librariis neglectum, si ipsi veteres in hac forma frequentanda tam religiosi fuerint, observat *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* vs. 1056. ubi (& in *Ran.* vs. 391.) παῖσαι quidem, sed *Scholiast.* ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι, quod pari modo exprimit *Hesychius*. Ceteris etiam Grammaticis consentiunt *Timaeus* & *Thomas Magister* V. Προσέπαισε: Ad hunc tamen ex *Aristide*, *Dione*, *Luciano*, *Demosthene* & *Aeliano* illud παῖξαι & παίζω probant *Witter.* & *Oudendorp.* Ab *Antoniniana* voce non differt, quam ad *Theocrit. Idyll.* VI. vs. 18. exhibet *Scholiastes*: Τὸ ὅμοιον παίκτορα, pro quo mavult docta (credo *J. Scaligeri*) manus: ὁμοπαίκτορα.

Σωύθης.] Σωύθεις Graeci a-

ἠπίμασε τὰ ἔργα, ἔρωτα ἐνέβαλεν ἄρκτῳ, καὶ ἐξέμηνεν αὐτήν· ἡ δὲ κτηνώδη δαίμονα οἰστρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρκτῳ· καὶ αὐτῇ ἡ Ἄρτεμις ἰδοῦσα, ὁκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα εἰς αὐτὴν ἔτρεψε τὰ θηρία· Πολυφόντη δὲ δείσασα μὴ θῆρες αὐτὴν διεργάσωνται, φεύγουσα ἐξίκετο εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖδας, Ἄγελον καὶ Ὄρειον, μεγίστους καὶ διωάμιν ἔχοντας ἄπλετον. Οὔτι ἐπίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας· καὶ εἴ τῳ ξένων ὁτύχοιεν, ἀπάγοντες εἰς τὰ οἰκία

lias ὁμήλικας, ἰσήλικας & σωμήλικας appellare amant, ἀπὸ τῆς ἡλικ. Quamobrem miror, & a mala manu esse puto illud ὁμιλήξειν apud *Hom. Schol.* ad *Odyss.* Λ. vs. 581. & ὁμίλιξιν in *Pind. Schol.* ad *Od.* X. *Pyth.* p. 248. Et apud *Pollucem* ed. *Basil.* L. III. c. 5. ὁμιλικία. ἡ δὲ ὁμιλικία, inquit, ποιητικόν. Imo ὁμηλικία, qua voce non semel usus *Moeonius* vates. Quis credat ita archaissare voluisse *Pollucem*, ut Ι pro η poneret? Nam, ut notavit *Euripidis Scholiastes* ad *Phoeniss.* vs. 683. Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μήπω τὸ μακρῶν εὐρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Τῷ Ι ἀντὶ τοῦ ῐ, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. Haec ἐν παρέργῳ. Ἡλικία est *aetas*. *Glossae*: *Aetas*, *aevitas*, ἡλικία, χρόνος. *Coaequales*, ὁμήλικες. *Staturam* notare volunt Θεολόγων παῖδες *Matth.* VI. vs. 27. haud scio an necessario. Sensum satis commodum invenias, si de aetate sive spatio vitae accipias. Curis enim quamlibet assiduis efficere nemo potest, ut terminum vitae a Deo cuique fixum transiliat. Non satis attendisse, tamenetsi ipsi moneant, videntur ψυχὴν pro vita poni vs. 25. Spatium exiguum innuit Euangelista. Notum illud Ps. XXXIX. vs. 6. *Palmares dispositi dies meos*. Ad quem locum consule *Schol.* ad vers. τὸ. *Alcaeus* apud *Athen.* L. X. c. 7. δάκτυλος ἡμέρα. MUNCK.

Τῇ ἄρκτῳ.] Grammatici notarunt: ἄρκτος ὁ καὶ ursus, ursa. Quomodo rem habere cum ursa potuit foemina? Scribendum ergo esset, τῷ ἄρκτῳ. Sed fors fuerit, ut ἡ ἄρκτος a Graecis tam de masculo interdum, quam de foemella dicatur, quemadmodum ἡ ἔλαφος, ut con-

ferum incitata, insanum illi ursi amorem immisit: ita ut furore divino percita, cum illo corpus miscuerit. Diana illo conspecto facinore, Polyphonten immenso est prosecuta odio, omnesque in eam convertit feras. Itaque metuens ne ab his dilaniaretur, in patris domum se recepit, duosque filios peperit, Agrium & Oreium (Agrestem, & Montanum diceres) maximos, & ingenti praeditos robore. Hi & deorum & hominum contemtores erant: & si in peregrinum aliquem incidissent, eum do-

contendit *Swart. Anal.* Lib. I. c. 2. Sed contra *Swartium*, ut cervae cornua esse probent, omni ope nituntur *Aelian.* Lib. VII. c. 39. *Schol. Pind.* ad *Olymp. Od.* 3. Sententiam *Swartii* confirmare videtur, quod cervam illam ab *Hercule* captam, quam foeminino genere alii, a *Sophocle* masculino efferri observavi *Electr.* vs. 568.

——— Ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράεσσιν ἔλαφον.

Confer notata a nobis ad *Hyg.* c. 30. Sed ante omnes *Leonem Allatium* ad *Eustath. Hexaëm.* p. 72. qui ex cornibus cervi sexum probari non posse ostendere conatur. *Swartio* accedit *Salmasius* ad *Solini* c. 45. *Dores*, inquit, τὴν ἵππον & τὴν πῶλον *dicunt de masculo equorum genere.* Addas licet jam illis ἡ ἄρκτος *ursus.* Sed fecerint caeteris frequentius hoc *Dores*; non tamen soli sibi sumserunt. Ecce, ut heic τὴν ἄρκτον *ursum Antoninus*, ita τὰς Διομήδες ἵππους *Palaephatus equos Diomedis* c. 41. dixit. Quamobrem minus recte τὰς ἵππους *equas* interpretari superius cap. 7. videtur *Xylander.* Vir Amplissimus *Ez. Spanhemius Differt.* III. de *Praest.* & *Usu Num.* pag. 164. *Atticis* τὴν ἔλαφον *pro cervo usurpari observarunt jam eruditi; atque ita quaedam Aristotelis aliorumque loca, qui cervis eo genere prolatis cornua tribuunt, explicanda.* Vide apud ipsum seqq. MUNCK.

Διεργάσωνται,] Διεργάζεσθαι est φονεύειν, ut ἀπράττειν *Eurip. Hecub.* vs. 515. MUNCK.

Εἰ τῷ ξένῳ] Ita constituere hunc locum ausus sum. Pessime an-

οἰκία κατήθιον· Ζεὺς δὲ μισήσας αὐτὰς, ἀπέστειλεν Ἑρμῆν, ὅπως ἂν ἐθέλῃ δίκλω αὐτοῖς ὀπιβάλῃ· ᾧ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβούλθυσεν ἀποκόψαι τὰς πόδας αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας· Ἄρης δ', ἐπεὶ τὸ γένος εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πολυφόντη, τύτε μὲν ἐξείλετο ὧν μόρα τὰς πόδας· ἤλλαξε δὲ μὴ Ἑρμῆ τὴ φύσιν αὐτῶν εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυφόντη μὲν σὺξ φθεγγομένη νυκτὸς, ἅπερ σίτε καὶ ποτε, τὴ κεφαλὴν ἔχυσα κάτω, τὰς δὲ πόδας ἄκρας ἄνω, πολέμε καὶ φάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Ὄρειος δ' ἐγένετο λαγώς, ὄρνις ἐπ' ὠδενὶ φανόμενος ἀγαθός· Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γύπα, πάντων ὀρνίθων ἔχθιςον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. καὶ ἀεὶ παντὸς ἴμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλον ἀνθρωπείε· τὴ δὲ θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἴυγγα· ἡ δὲ μεταβάλλεσα τὴ φύσιν, ἤυξετο θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀνθρώποις γενέθαι. καὶ αὐτῆς ὑπήκεσαν Ἑρμῆς καὶ

antehac editi, εἰ τῷ ξένων. Vid. ſupr. c. 11. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Heſych.* σὺξ κρίνη ἐν ᾄδῃ, ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον. Eſt apud *Hyginum Styx* c. 28. quam male in *Strigem* convertit *Barthius*. Locum *Hygini* ita nuper cenſui legendum: *Eſt Styx ſuper columnam ſedens.* Vide not. noſtras p. 66. MUNCK.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] *Xylander*, cumque eo *Berkelius* & *Galeus* dederunt στῦξ, ſed ad oram manu, conjicio, *Iſ. Voſſii* ſcriptum erat στρῦξ. Simile quid in mentem venit *Barthio*, qui neſcio an hic *Munckero* jure notetur. Emendarem Στριὶξ vel στριγξ propter ſeqq. φθεγγομένη νυκτός. *Heſych.* Στρίγλ. τὰ ἐντὸς τῆ κίρκε. νυκτίφοιτον. καλεῖ δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ, νυκτικόρακα. Ubi, quamquam variae Doctorum in loco reſtituendo conjecturae conſpiciuntur, inter omnes tamen convenit, vel στριγὸς loco priore legendum, vel στρίγξα, quod ad νυκτίφοιτον referatur, inferendum.

Ἄγριον

domum ſuam abductum devorabant. Igitur iis infenſus Jupiter, Mercurium mittit, ut ſuo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipſum Polyphonte genus ſuum referebat, ei iſtos ſupplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum eſſent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata eſt, avem noctu canentem, cibi potuſque exſortem, caput deorſum, pedes imos ſurſum habentem, belli & ſeditionis hominibus nunciam: Oreius in leporem, ſemper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quae omnium avium eſt diis hominibusque inviſiſſima: eique perpetuum ſanguinis carnisque humanae indiderunt deſiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam: eaque naturam mutans, deos comprecata eſt, ne mala hominibus avis fieret. idque impetravit a Mercurio & Marte,

Ἄγριον μετέβαλεν εἰς γῦπα,] Sic tacite edidit *Berkelius*, quod nimium ſecure ſecuti fuerunt *Galeus* & *Munckerus*. Nihil enim eſt, quo Ἄγριον μετέβαλεν referas. Ad *Mercurium* dicis, qui *Jovis* juſſu in eum animadvertit. At tum legendum etiam mox καὶ ἅμα παντὸς ἴμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλεν, pro ἐνέβαλον, ἀνθρωπείου. Sed praecedit ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. Fateor. At in priore loco eadem obſervanda ratio: Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξυβρίζον εἰς πάντας. Lege itaque cum *Xylandro*: Ὃ-

ρνιες δὲ ἐγένετο λαγωὸς. . . Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα. Μεταβαλεῖν & μεταβληθῆναι eadem ſignificatione uti ſolet auctor. C. II. Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. Praeced. C. Μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ. C. XXXII. Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. C. XXXVII. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ἔρνεας. ubi vid. *Munck.* Eſt autem elliptica locutio, quam plenam dedit alibi, ut eodem hoc in loco infra: ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν cet.

Τερμε-

καὶ Ἄρης, ἐπεὶ κατ' ἀνάγκας ἔδρασεν, ἀ προσ-ήταισον οἱ δεσπόζ· καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ζῶος ὁ ὄρνις ὅτι θήραν ἰόντι καὶ δαῖτα.

ΤΕΡΑΜΒΟΣ. κβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν ἀ ἑτεροιωμένων.

Τέραμβος Εὐσείρα ζ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος, ᾤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων ὑπ' τ ὑπάρειαν τ Ὄθρυος· ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διόπ αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν· λέγεζ γ μουσικώτατος τ τότε γενέσθαι, καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι ζηλωθῆναι, καὶ σύριγγα ποιμνικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι· καὶ λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων δὲ χάριν λέγουσιν ὀρθῶ-

Τέραμβος] In nupero commentario corrigi video Κέραμβος, quod sequatur bestiolae nomen, in quam conversus est, κεράμβυξ. Si *Nicandri* opus de ἑτεροιωμένοις haberemus, non esset amplius dubitandum: nec de eo, quod ὑλοφάγος in συκοφάγος mutatum itur, quanquam sic satis placet. Certe hic Θεσσαλὸς non *Terambus*, sed *Cerambus* est *Ovid.* VII. *Metam.* vs. 354. MUNCK.

Μηλιέων] *Strabo* L. VIII. p. 333. Μαλιεῖς scribit, & Lib. IX. 433. quem locum *Galeus* adduxit, ex vicinitate *Othryos* liqueat,

te, cum coacta quod domini mandaſſent executa ſuiſſet. Eſt avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

XXII. TERAMBUS.

Haec Nicandri narratio eſt ex Lib. I. de Alteratis.

Euſeiro, Neptuni & Eidotheae nymphae Othreïdis F. Terambus fuit filius, in Melienſium terra domicilium habens, ad montis Othrys radices. Is pecus, quod ei obtigerat copioſiſſimum, ipſe paſcebat, adjuvantibus nymphis, quod eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim ſuae aetatis hominibus arte Muſica antecelluiſſe, qui & bucolicis carminibus famam reperiſſet, & paſtoralem ex arundinibus fiſtulam in montibus compoſuiſſet, lyraque primus hominum uſus eſſet, & plurimas elegantiſſimasque cantilenas compoſuiſſet. Eam ob rem

queat, eosdem eſſe: τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τὸ Ὄθρυος πρόποδες. Nec ſecus *Pauſanias* & *Xenophon* citati Cl. *Valckenario* ad *Herodot.* Lib. VII. 132. ubi tamen plerisque Μηλιεῖς eſſe animadvertit magnus ille Vir.

Σύριγξα ποιμενικήν] Fiſtulae hujus inventionem *Pani*, neſcio cui, tribuit *Hygin.* C 274. ubi vid. Comment. & *ad Albric.* p. 906.

Λύρα πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι,] Sed hac primum uſum fuiſſe *Orpheae* ex *Eratoſthene* apud *Hygin. Aſtron.* VII. aliisque conſtat.

Κατ'

ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε νύμφας, ἃς χρεῶσαι περὶ τὰ χρήματα ὑπὸ Τεράμβου· Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ προσαγορεῦσαι, καταλιπόντι τὴν Ὀθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξαίσιον γάρ τι καὶ ἄπιστον ἀρχὴν χειμῶνος ἐπεῖναι μέλειν. Ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας καὶ νεότητος οἷα θεοβλαβὴς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὀθρυος εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγίγνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λόγον ἄχαρίν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διὸς, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τοῦ Σπερχειοῦ. Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχει

Κατ' εὐμένειαν] Ampl. *Cuperus* in *Apoth. Hom.* p. 37. legendum hic conjicit κατ' εὐμέλειαν. Conjecturae rationem, si tanti putes, apud ipsum vide. Vulgata unice proba, eodemque sensu capienda, quo saepius adhibuit *Antoninus:* C. II. Γόργην καὶ Διάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν. C. XXXII. Δρυόπιδα ἥρπασαν Ἀμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν.

Ἐπεῖναι μέλειν.] Pro ἐπιέναι positum observat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 511. Παρεῖναι εἰς χάραν pro παριέναι dixit supra Cap. VIII. Μέλειν, quod neminem Editorum offendisse mirum, in μέλλειν mutandum esse, ibidem monet Vir Cl. Utrumque verbum a Librariis passim confundi ex ipso illo *Charitonis* loco liquet.

Γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διός,] Nisi κατὰ subaudiendum est, dixisset usitatius, γένος μέν εἰσιν ἐκ Διός. *Tyrtaeus:*

Ἡρακλέος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐσθλόν.

Servius ad *Georg.* III. *Eurystheus rex fuit Graeciae Persei genus.* Quid si scribas? γένος μὲν εἶχεν οὐκ ἀπὸ Διός. Vid. not. ad cap. 8. Sed quod in textu est illo *Pindari* satis se tuetur *Pyth. Od.* IX. ἐξ Ὠκεανὸς γένος ἥρως δεύτερος. *Ab Oceano heros genere secundus.* MUNCK. Lectio non sollicitanda. *Heliod.* fin. L. X. Ἀφ' Ἡλίου γένος. . . Ἡλιόδωρος. *Euripid. Alcest.* vs. 508. Ἀφ' αἵματος Περσέως, & vs. 638. ἀφ' αἵματος θελίου. *Sophocl. Antig.* vs. 199. Παῖς ἀπ' Οἰδίπου. Ge-

nus

rem ajunt apparuiſſe aliquando ei nymphas, & ad ictus pollicis Terambici ſaltaſſe. Pana vero benevolentia adductum, monuiſſe hominem, ut Othry relicto, greges in campo paſceret: inuſitatum enim & incredibile frigus inſtare. At Terambus, qui jam inde a puero jactantia ea fuiſſet, ut a Deo ſana privatus ratione judicari poſſet, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo ſermone eſt inſectatus, non eſſe eas Jovis genus, ſed Dina Sperchii natas dicens: & Neptunum deſiderio unius de ſororibus, Diopatrae nimirum, impulſum, reliquas radi-

nus autem pro *nepotibus* etiam apud Latinos in uſu eſſe, oſtendit *Burm.* V. Cl. ad *Ovid.* L. II. *Met.* vſ. 744.

Ἡ δεῖνα Σπερχίδ.] Aut ſcribendum Δεινὼ, ut jam ante nos coniectum eſt, aut vertendum, *filia quaedam Sperchii.* MUNCK. Ita, vel τῆ Σπερχίδι, conſtanter legit *Munckerus*, hic in not. & ad *Lactant.* p. 828. Male. C. XXXII. Δρύοψ Σπερχειδῆ. Nec ſecus *Homerus*, *Sophocles*, *Strabo*, *Diodorus Sic.* alii. Penultimam quoque Latini producunt, *Virgilius*, *Statius* cet. Omnes in contextu dederunt ἡ Δεῖνα, acſi eſſet nomen proprium, quemadmodum etiam *Xylander* vertit *Dinam*, unde *Berkelius* conjecit Δεινὼ legendum, uti plurima feminarum nomina in ω deſinunt. Contra morem *Berkelio* refragatus *Galeus* vertit *quaedam ex filiabus Spercheji.* Quod hic & ad *Lactant.* d. l. amplectitur *Munckerus.* Neque aliam ſane interpretationem admittit mens *Antonini*, quae cum tam dilucida ſit, videmus, quid ſimus homines, qui ipſo meridie ſolem detegere non poſſimus. *Illa quaedam*, ut per contemtum loquitur *Terambus*, *ex filiabus Sperchii* fuit *Diopatra.* Prius dixerat, *Nymphas* non eſſe *Jovis* filias, ſed *Neptuni* ex quadam cujusdam *Sperchii* filia natas, tum ut confirmet, illicitum hunc deſcribit coïtum *Diopatrae* ac *Neptuni*, unde natae eſſent *Nymphae*, quo referas, τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἱκετεύσας εἰς τὰς νύμφας.

Ἀγελάρχας,] Proprie *populi ni-*

grae

ἄχει αὐτὸς κορεσθεὶς τ᾽ εὐνῆς ἀνέλυσε, καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· τοιαῦτα μὴν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐγένετο χρυμὸς, καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν, καὶ τὰ ποίμνια ὁ Τέραμβος σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ᾽ ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐτὰς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλο-

φά-

grae, vid. *Munck.* ad *Hygin.* C. 152. Forte *alnum* & *populum nigram* pro una eademque arbore habuerunt; nam quas *Virgil. Ecl.* VI. 62. in alnos, easdem in populos conversas tradit L. X. *Aen.* vs. 190. vid. ad *Hygin.* d. l.

Ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τ᾽ εὐνῆς ἀνέλυσε,] Ἀναλύειν quandoque *redire*, vel *recedere* potissimum e *convivio*, denotare, ostenderunt inprimis *Pricaeus* ad *Ep.* II. *Tim.* IV. 6. *Bos Exerc.* ad *Philipp.* I. 23. & *Periz.* ad *Aelian. V. H.* L. IV. 28. Hac de re eumdem huic loco sensum affingit Cl. *Albertius* in *Peric. Crit.* p 103. (nec mutavit sententiam ad *Hesych.* V. Ἀναλῦσαι, ubi videndus est *Kusterus.*) *Usque dum ipse concubitus satur rediit*, seu *recesserit.* Quod a mente Auctoris plane alienum est. Quemadmodum enim, πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν, opposita sunt his: καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ita sibi contraria sunt ἀνέλυσε & ἐρρίζωσε. Resolvit, quas quasi per radices in terra defixerat. Atque ita capit Cl. *Valckenarius:* „ *Alber-* „ *tio* non intellectum ἀνέλυσε „ quid notet, vicina monstrant, „ usque dum eas, expleta libi- „ dine, tanquam defixas solve- „ ret." Loca, quae indicavit Vir Cl. fere παράλληλα sunt. *Lucian.* T. III. p. 616. 29. Ἄτινά με καὶ ὁὺς σήλω ἀνανδον ἐθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σε λαλιὰ λιβέμβου ἀνέλυσε. *Plutarch.* T II. p. 986. A. Ubi *Ulyxes Circae*, quae socios in bestias converterat, dicit: Τέτας δέ μοι δὸς ἀναλύσασα καὶ χαρίσαι τὰς ἄνδρας.

Αἱ χαράδραι,] *Xyland. valles.* Mallem, *fossae. Gloss. Vet.* Χαράδρα, *fossa*, *vallis.* Vel certe *torrentes.* Vid. *Hesych.* MUNCK.

Καὶ ἐγένετο ὑλεφόνος κεράμβης.] Interpres: *mutaverunt in Cerambicem, quae est avis lignivora.* Atqui *Cerambyx* non est avis, sed ζῶόν καυθαρῶ ὅμοιον. ut loquitur *Hesychius.* Haec verba

radicibus terrae affixiſſe, inque alnos mutaſſe, dum eas concubitus ſatur dimiſerit, priſtinaeque naturae reſtituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convicium. Parvo poſt tempore ſubito gelu incidit, quo valles ſunt adſtrictae, copioſaque nix decidit, & oves Terambi una cum viis ac arboribus perierunt. Nymphae autem eum, iratae ob maledictum, mutave-

ba ita verterem: *Factus eſt Cerambyx, quod eſt inſectum frondivorum, conſpiciturque in arboribus, curvis dentibus, maxillas ſemper movens*, &c. Ξύλα ſunt arbores. *Geneſ.* C. III. Ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν &c. *Pſ.* I. vſ. 3. Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων. *Eccleſ.* C. II. 10. Ἐφύτευσα ἐν αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρπῶν. Et ſic ſaepe alibi illi Interpretes. Etiam Graecorum more *Ambroſius Hexaëm* L. I. c. 4. *ligna fructifera* appellat arbores fructum edentes. *Lignum pomiferum* eſt apud *Vet. Interpr. Geneſ* Cap. I. vſ. 11. Ubi *Junilius Epiſcop. Afric. Patet ex his verbis Dei, quia verno tempore mundi perfectus eſt ornatus. In hoc enim ſolent herbae virentes apparere in terrâ, & ligna pomis onuſtari.* Ὑλοφάγον verto *frondivorum*. Ut apud *Diod. Sic.* L. III. p. 159. Οἱ δὲ ὑλοφάγοι μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐπὶ τὰς νομὰς ἐξιόντες, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰ δένδρα, καὶ τὰς ἁπαλὰς τῶν ἀκρεμόνων προσφέρουσι.

MUNCK. Ad oram Ed. *Xyl.* impreſſum erat: *forte* ξυλοφάγον. Quod inde factum exiſtimo, quia mox: ξυλοφαγοῦσι βοῦς καλεῖ, ut eſt in *Xylandri* Editione, quam ſecuti ſunt *Berkelius* & *Galeus*, nec *Munckerus* relinquere debuerat; nam perinde eſſe, utrum legas, recte monſtravit *Berkelius*, qui tamen *Munckeri* interpretationi acquieſcere potuiſſet. Emendare tamen maluit: συκοφάγον, & mox pro ξύλων, ἐπὶ τῶν συκῶν, loco *Heſychii* motus: Κεράμβηλον, κῆπος προβατικόν, καὶ ἡμιδίον τι, ὃ ἐπὶ τὰς συκᾶς δεσμεύομεν ἀποδιώκειτῇ φωνῇ τοὺς κίπας. ἔνιοι, τοὺς καυθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας; ὡς ὁ κέραμβος. Sic. Sed hic locus vulgatae lectionis immutandae anſam non praebet. Non enim de fructibus agit, ſed de arboribus, quarum etſi ficorum prae ceteris adamatarum, frondibus tamen veſci potuit. Et eâdem libertate quis *Antonini* loco motus in *Heſych.* legere poſſet ἐπὶ τὰ ξύλα, & ἐπὶ τῶν ξύλων. *Albertius*, mea quidem

Φάλος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ξύλων, ἢ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, ἢ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖν, μέλας, ῥοδαμήκης, πτέρυγας περὶς ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις καρθάροις· ἔστος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται· ῥόδα δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ· τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, ἢ τῷ κεφαλίῳ ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρᾳ τῇ ἐκ τῶν χελώνης.

sententia, rectius ea verba disposuit: Κεράμβηλον. κάπρε προβασκάνιον. ἢ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκὰς δεσμοῦσθαι, ἀποδ. τ. φ. τ. κ. ἴν. τ. κ. ὡς κέρατα ἔχοντας. τὸ κέραμβον. Tria tamen vocabula, quae huic animalculo darentur, non deprehendo. Κέραμβος enim & κεράμβυξ unum idemque est, nisi quod posterius, ex *Antonini* certe sententia, solis *Thessalis* ea terminatione in usu esset, unde & alterum, κεράμβηλον ὑποκορισικῶς dictum, opinor, & tunc, quod prius observat ὁ μακαρίτης, τὸ κέραμβον respondet τῷ κεράμβηλον, tanquam nova expositio. Praeterea malim, κεράμβυλον; nam sic a τὸ χρέμβος vel ὁ χρεμβὸς venit quidem Χρέμης & Χιεμύλος, non Χρέμηλος, atque ita in aliis, quae plura ad *Aristoph. Plut.* p. 6. exhibuit *Hemsterhusius.*

Γένεια κινεῖν,] Potius est, ut *Liberalem* scripsisse credamus, κινεῖ. Deinde non γένεια, sed γένυας esse *malas* docent Lexicographi. Reponendum ergo esset, γένυας. Adeo ut frustra apud *Apollod.* p. 19. Καθιμένους βαθείαν κομὴν ἐκ κεφαλῆς ἢ γενύων, pro γενείων rescribat Clariss. *T. Faber. Hesiod. Asp.* vs. 167. Μελάνθησαν δὲ γένεια, denigrataeque illis erant maxillae. *Diaconus:* Τὰ δὲ γενεια τῶν δρακόντων, ἤγουν ὁ ἀπὸ τὸ σῶμα ἢ τὰς σιαγόνας τόπος μέλας ἦν. *Apollodorus* tamen Lib. I. p. 17. Ed. *Com.* ἢ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. Sed & ibi *Faber* corrigit γενύων. Sine magna ratione, ut puto. Nam cum γένυς interdum pro *barba*, cur non vice versa pro *mento* vel *mala* γενειον ponatur? *Eurip. Hecub.* vs. 286.

Ἀλλ'

taverunt in cerambycem, quae eſt avis lignivora, conſpiciturque in lignis, curvis dentibus, malas ſemper movens, nigra, oblonga, ſolidis alis, adſimilis magnorum Cantharorum. Vocatur bos lignivorus, & apud Theſſalos cerambyx. Hunc pueri pro ludo habent, caputque amputantes circumferunt: quod ſimul cum alis ſimilitudinem gerit lyrae e teſtudine confectae.

Ἀλλ' ὦ φίλον γένειον αἰδέσθητί μοι.

Schol. quidem: Ὅτε μέρος τὸ πᾶν. γένειον αἱ κατὰ σιαγόνας τρίχες, γύνυς δὲ ἡ τιχγών. Sed non obſervant perpetuo illud diſcrimen auctores. *Plut. Camill.* ἥψατο γενείου, ᾧ κατῆγε τὸν ὑπηνῆ. Scio religioſe *Homeri* Interpretes ſervare, ut τὸ γένειον *barbam* vertant; praeſertim in illo, ἕλλαβε χειρὶ γενείου. Quaſi vero minus rectum foret, *prendit mentum* vel *malam*. *Schol. Euripid.* ad *Hecub.* vſ. 245. οἱ δὲ δύο ἥψαντο τῶν γονάτων, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τοῦ πωγωνίου. Certe plane alienum eſt *Od.* T. vſ. 176. *circum barbam.* Κυάνεαι δ' ἐγένοντο θεοειδέες ἀμφὶ γένειον. *Gloſſ. St. Mentum, γένειον. Gloſſ. Cyrill. γένειον, Barba, mentum.* MUNCK. Lego κινῶν, atque ita, quamquam ſic κινεῖ emendat, paullo ante ipſe *Munckerus: Curvis dentibus, maxillas ſemper movens.*

Κανθάροις] *Gloſſ.* vet. *Scarabaeus, καντθαρος. Papilio.* Ἐστιν. leg. ψύχη. Quas enim ψύχας appellat *Ariſtot.* Lib. V. c. 19. *Papiliones* transfert *Plin.* L. XI. c. 32. MUNCK.

Σὺν τοῖς κέρασι] *Xyl. Una cum alis.* An caput alas habet? an κέρατα ſunt πτέρυγες? Habere κέρατα hanc beſtiolam docet *Heſych.* in voce Κεραύνηλος. quo in loco non bene in *Leidenſi Antonin.* editione pro κόδιλος ſubſtituitur προδιλώς. Imo ipſe *Liberalis* cornua illi tribuit, cantharis illam ſimilem dicens. Cantharum autem praecipui cornuti, quorum quatuor recenſet ſpecies *Charletonus Onom. Zoïc.* p. 46. MUNCK.

ΒΑΤΤΟΣ. κγ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐπροιεμβῶν ά. καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος μεταμορφώσεων γ', καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλάνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ὑπογράμμασιν, ὡς φησι Πάμφιλος ἐν ά.

Ἄργος δ' Φείξου καὶ Περιμήλης τῆ Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· ὃς ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τῇ γῇ ταύτῃ ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι, ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς Φείβλεπος τὸν ὄψιν Ὑμέναιος· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδός, καὶ οὐκ ἐξε-

Ἄργος τὸ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆ Ἀδμήτου] Plures fuisse *Argos*, eosque saepissime inter se confundi ostendit Cl. *Burm.* in *Catal Argon.* ubi recte *Hymenaeum Magnetis* filium facit, quum ad *Ovid.* L. II. *Met* vs. 683. eum vocat *Argi* & *Perimeles*, quorum ex *Magnete* nepos erat, natum. De hoc vid. *Gal.* ad *Apollod.* L. I. c. VIII. §. 2. Ab hoc navim, qua *Argonautae* vecti, dictam voluit *Pherecydes* apud *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vs. 4.

Ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν] De utraque *Magnesia* ad *Eutropium* monuisse memini. Clare *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vs. 584. Τὴν Μαγνησίαν λεγει (*Apollodorus*, & hic *Antoninus*) τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μαγνησία πρὸς Ἔφεσον, οἰκισμένη ὑπὸ Λάδικίππου τοῦ Καρὸς, μετοικησαντος εἰς τὴν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

Περιβλεπτον τὸν ὄψιν] Hanc vo-

XXIII. BATTUS.

Narrat Nicander Libro I. *de Immutatis : & Heſiodus in magnis Eoeis ſive Orientalibus. Didymarchus libro Metamorphoſeon tertio : Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilus libro primo perhibet.*

Argus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Theſſaliae regionem incoluit: eam, cui ab eo Magneſiae nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenaeus, excellenti forma. Hunc cum Apollo canentem audiviſſet, amoreque ejus correptus a domo

vocem aliorum exemplis illuſtrat *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. II. c. 12. ubi *Antonini* locum exponit: *Qui in admiratione eſt*, ſeu *cujus ob os alii ora obvertunt ſua, propter faciei pulchritudinem.*

Ἀπόλλωνα ἰδόντα] Quod hactenus editum fuit, Ἀπόλλωνι ἀϊδόντα, typographo imputaſſem, niſi doctiſſimum quoque interpretem vitioſa deceptum ſcriptura animadverterem. Sed ita hunc locum conſtituendum eſſe viderunt etiam (quanquam quis non videat?) in editione *Leidenſi*. *Xylander* videtur legiſſe, ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἀδόντ' ἔρως ἔλασε παιδός. MUNCK.

Ἔρως ἔλασε τὸ παιδός,] Nam ἐγένετο περίζηλος τῷ ἔρωτι. Ideoque *Magnetis Hymenaei* patris τὰ οἰκία ὄρη ἐξελιπτανε. Unde liquet *Antoninum* vel poſteriores *Apollinis* amores reſpexiſſe, vel aliam plane rem refer-

ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς θηβελθὼν τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ σιέμυντο ἵνα ᾖσαν αἱ Ἀδμήτυ βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλῃ ταῖς κυσὶν, αἱ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχιν. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν, καὶ τὰ φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνῃ πέτρας δώδεκα, καὶ ἑκατὸν βῦς ἄζυγας, καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βυσὶν ἐπίβαινεν· ἐξῆπε δὲ ἐκ τῶ ὄρους πρὸς ἕκαστον ὕλλιν, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτὰς ἐλαύνων ἀφ' τε Πελάσγων, καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ ἀφ' Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας,

ferre. Ceterì enim, quos ad *Tibull.* II. *El.* III. vſ. 11. longo ordine recenſet *Broukhuſ.* laudatus Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* L. II. vſ. 686. *Apollinem* ipſius *Admeti* amore flagraſſe tradunt.

Κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς,] Inter alia, quibus canum ad pecora cuſtodienda uſus antiquis temporibus comprobet, etiam hujus loci meminit *S. Bochart.* L. II. *Hieroz.* p. 685.

Λήθαργον καὶ κυνάγχιν.] Alterutrum ſufficiebat ad ſcopum. Senſus forſan aliis veternum, anginam aliis inmiſit. Λήθαργον ab obliviſcendi celeritate dictum vult *G. Canter.* V. L. L. I. c. 15. Κυνάγχιν, vel κυνάγκιν veteres Medicorum filii vocarunt, omnem oris, faucium & adjacentium partium affectum cum ſpirandi difficultate conjunctum, peculiariter κυνάγχιν dictum, quod hoc morbo laborantes aperto ore hiare perpetuo cogantur, & canum more linguam exſerere. Vid. *Foëſ.* ad *Oecon. Hippocrat.* p. 221. Recte itaque κυνάγχιν etiam hominum eſſe, quemadmodum *Anginam* omnium pecorum, ſecus ac *Gloſſaria*, & *Serv.* ad *Virg. Georg.* III. vſ. 497. qui porcorum tantum morbum volunt, oſtendit *Munck.* ad *Fulgent* pag. 600. *Non. Marcell. Angina, genus morbi; eo quod angat, & Graece* συνάγχη *appellatur.* Feſtus: *Angor eſt animi, vel corporis cruciatus, proprie a Graeco* συνάγκη, *id eſt, ſtrangulatione dictus. Unde & faucium dolor angina vocatur.* Lege in utroque ſcriptore κυνάγχη.

Βῦς

mo Magnetis non discederet, Mercurius armento boum Apollinis, quod juxta boves Admeti pascebat, insidias tendit. Ac primum quidem canibus armenta ea custodientibus, veternum anginamque immittit: eae oblitae boum custodiaeque sunt. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurumque armenti virum. Caudis singulorum aliquid sylvestris materiae appendit, ad delenda boum vestigia. Agitque armentum per Pelasgos, Achaiam, Phthiotidem, Locridem, Boeotiam, Megarensem agrum, indeque in

Βοῦς ἀζυγας,] h. e. *Injuges. Fulgent. de Expos. Serm. Ant.* in V. *Manilius Chrestus libro, quem de Deorum hymnis scripsit, ait, Minervae injuges boves sacrificari, id est, jugum numquam ferentes.* Sive, ut *Macrob.* L. III. *Saturn.* c. 5. *quae numquam domitae aut jugo subditae sunt.* Vid. *Kühn.* ad *Poll.* L. I. c. I. s. 29. & *Hesych.* V. Ἄζυγες, ubi vides, etiam notare ἀγαμήτας, translata significatione. Plenius *Eurip. Iphig.* in *Aul.* vs. 806. Οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων cet.

Ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ·] Non minori *Cacus* astutia vertit viarum indicia, aversos in antrum suum boves trahens. *Virg. Aen.* VIII. vs. 209. *Ovid.* I. *Fast.* vs. 549. Auctor *Orig. Gentis Rom. Cacus Euandri servus, nequitiae versutus, & praeter caetera furacissimus Recarani hospitis boves subripuit, ac ne quod esset indicium, aversas in spelunсam traxit.* Quid sibi vult illud *praeter caetera?* scribo, *praeter caeteros. Ter. Andr. Act.* I. sc. 1.

—— *Quia erat forma praeter caeteras*
Honesta & liberali.

Virg. Aen. VII. vs. 55. *Ante alios pulcerrimus omnes.* Caeterum, quem *Recaranum* hic scriptor appellat, *Garanus* est *Verrio Flacco* apud *Servium* ad *Aen* VII. vs. 203. Uter rectius scribat, non definio. MUNCK.

Δι' Ἀχαΐας τ Φθιώτιδ,] Quaerit heic Vir Doctiss. (*Berkelius*) quem sensum conficere ista possint, ᾗ δι' Ἀχαΐας τ Φθιώτιδ

πίας, ἡ Μεγαλίδος· ἡ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον ἀφ' Κορίνθου ἡ Λακεδαίμων ἄχρι Τεγέας. ἡ ἐντεῦθεν ἀφ' τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο, ἡ παρὰ τὸ Μαινάλιον, ἡ τὰς λεγομένας Βάθεις σκοπιάς· ὡς δὲ ὁ Βάθης ὄρος ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπελῳ· καὶ ἐπεὶ

τιδος. *An Achaja fuerit urbs vel locus Phthiotidis? Malle se conjunctionem καὶ inferere*, ut sit καὶ δὲ Ἀχαΐας, καὶ Φθιωτιδος. At locus non emendatione indiget, sed explanatione. Ut duplices fuere *Achaei*, *Phthiotici* & *Peloponnenses*, ita duplex etiam *Achaja*, *Phthiotidis* alia, alia *Peloponnesi*. *Achaeos* fuisse in *Thessalia*, cujus *Phthiotis* pars, operose ostendit *Salmas.* in de *Lingua Hellenistica* p. 288. & seq. *Achaja Phthiotidis* est illa, de qua *Apollon. Scholiast.* ad *Argon.* L. I. vs. 178. Ἀχαΐας δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη. MUNCK.

Τὸ Μαινάλιον,] *Sch. Apoll. Rh.* L. I. vs. 168. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὃς πατὴρ Λυκάων. *Pausan.* tamen *Arcad.* p. 674. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς ὀνομάζουσιν, videturque distinguere τὸν Μαίναλον, urbem. *Ibid.* p. 603.

Ὠϊκέ... ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ·] Nullam hic difficultatem offendit *Munckerus*, loci sanitatis, qua est, satis convictus. Ἐπὶ cum genitivo, quo de nulla est controversia, nonnunquam construi, exemplis probat *Berkelius*, sed quod erat probandum, perinde esse, gignendi an dandi casui jungatur, praetermisit. Hoc negant alii, vel, si dativo juncta occurrat, hanc praepositionem alias habere significationes contendunt. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. c. XXX. ubi ἐπὶ ἵππῳ ἐντύχομεν ὄντες, mutat in ἐφ' ἵππων, quia id Graecae Linguae ratio postulat, et usus voculae ἐπί, quod variis ipsius *Aeliani* locis confirmat. Sed contra Mss. ut ad *Aristoph. Plut.* pag. 124. observat *Hemsterh.* qui ἐφ' ἵππῳ etiam apud *Lysistr.* vs. 561. ibi a *Scholiaste* citat. relinqui potuisse, addit. Vir etiam Eruditiss. in *Miscell. Observatt.* T. II. p. 153. *Perizonii* opinionem plurimis exemplis comprobare enititur, adeo ut nullum admittere videatur locum, ubi ἐπὶ dativo junctum, quo hic sensu, capi possit, unde una voce hic legendum censet: ἐπάκρῳ τῷ σκοπέλῳ, ut esset ellipsis τὸ ἐ; Οὗτος ἐν ἐπάκρῳ cet. Quamquam alias ejusmodi Ellipsin frequenter occurrere non ignoro, in primis praepositionum, unde saepe molestia oritur

in Peloponnesum per Corinthum & Lariſſam, Tegeam usque. Inde ſecundum Lycaeum & Maenalum montes profectus cum iis eſt, & ſpeculam Batti. Habitabat is Battus in ſummo ſcopuli. Cumque| juven-

ritur Interpretibus: quemadmodum locum *Strabonis* L. III. 160. corruptum & aliqua voce mutilum cenſet *Caſaubonus*: Τινὲς δὲ κὴ τὸ Πυ ήνης ἄκρων νέμον), quem ſanum fore exiſtimo, ſi legas Τινὲς δὲ κὴ ἐπὶ τὸ cet. Illud tamen hoc loco minime neceſſarium ſtatuere, opinor. E pluribus enim locis, quae adferre poſſem, pauca tantum proferam, omni exceptione majora. *Xenoph.* Lib. V. p. 119. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ. Novi etiam alibi dixiſſe: ἐπὶ τῶ ἵππων καθήμοι, ſed hinc colligo ſcriptorem unam eamdemque ſignificationem vocibus indidiſſe ſeu gignendi ſive dandi caſui junctae; ſi quis tamen ἐφ' ἵππῳ emendandum contendat; En *Hom. Il.* A. vſ. 88.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος κὴ ἐπὶ χθονὶ δεχομένοιο.

Il. B. vſ. 352.

Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔδαινον.

Quod ſi quis hic tmeſin praeferat, is tamen dativus, juxta Technicorum canonas a vi praepoſitionis pendet: ſic, quod in *Miſc.* illis *Obſervatt.* ipſe agnoſcit Vir Doctiſſ. dixit paullo ante *Liberalis* ὃς ταῖς βάσιν ἐπέβαινεν. Sed controverſiam non admittit *Ariſtophanis* locus in *Pluto* vſ. 338. Λόγῳ πολὺς ἐπὶ τοῖσι κεφαλαίοισι καθηώνων. Adde *Eurip. Iphig. in Aul.* vſ. 5. Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεσιν. *Phoen.* vſ. 74. Ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς. *Schol.* Ἐπὶ γὰρ τῶ ὑψίστω ζυγῶ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης πάντας φέρει τὰς οἰήκας. *Oreſt.* 1058. Ἐπὶ σκήπτροις ἔχων πόδ' ἑλατίδ'. *Schol.* ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. *Apollon. Rhod.* L. I. vſ. 934. ἐπὶ νυκτὶ, *nocte*. *Dionyſ. Perieg.* vſ. 42. Σχῆμα μὲν ἓν τριστῆσι ἐπὶ πλαδυηῆσι βέβηκε. Ubi inter alia *Euſtathius*: Καὶ κώμη τις ἐπὶ τῇ τῶ Δέλτα κορυφῇ. & *pagus quidam ſitus in vertice hujus Delta*. Iterum *Apoll. Rhod.* L. I. vſ. 365.... Ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νήσαντο Λείῳ ἐπὶ πλατάμωνι. vſ. 375. Τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτησι φάλαγξιν. *Homer.* laud. *Hoelzl. Il.* B. 89. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. *Act. Apoſt.* C. XXVII. c. 43. Ἐκέλευσε... ἐξιέναι... ὃς μὲν ἐπὶ σανίσιν, ὃς δὲ ἐπί τινων ἀπὸ τῶ πλοίω. Eadem notione variato caſu.

Ἔγνω

ἐπεὶ δ φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τ μόχων, προελθὼν ἐκ τ οἰκίων ἔγνω περὶ τ βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγοι, καὶ μισθὸν ἤτησεν, ἵνα προὶς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν· Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· καὶ ὁ Βάτος ὤμοσε περὶ τ βοῶν προὶς μηδένα καταρεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἑρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ Πελίνῃ παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄνικρυς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὖθις ἀφίκετο προὶς τ Βάτον ἀλλάξας ἑαυτόν· καὶ πειράζοντος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ἀρχίοις ἐθέλῃ· δίδως δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπιωθάνετο παρ'

Ἔγνω περὶ τ β.] *Ovid.* L. II. *Metam.* vſ. 686.

—— *Arte ſua ſylvis occultat abactas.*
Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo
Rure ſenex. Battum vicinia tota vocabant.

In ceteris paullum a Noſtro diſſentit; nam non rogaſſe, ſed a *Mercurio* ultro offerente accepiſſe aït mercedem, ut furtum ſilentii peplo involveret: *nitidam cape praemia vaccam. Et dedit.*

Κλοπιμαίας] *Xylander* hic κλοπιμαίας, mox dedit κλοπιμαίας. Hoc uſitatum, illud analogicum a κλεπτ dicit *Berkelius*, unde forſan diverſam utroque loco ſcribendi rationem cum *Xylandro* ſervavit. *Galeus* bis κλοπιμ. *Munckerus* toties κλοπιμ. ex frequentiore, opinor, uſu.

Δώσειν ἐπὶ τούτοις] h. e. *Hac conditione. Apollod.* ſive ejus epitomiſta Lib. II. p. 69. Συμπαιεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις. Idem L. I. p. 38. ὑπέσχετο, ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται. Sed pag. ſeq. ὑπὲρ μέρους βασιλείας ἐπαύσατο αὐτάς. An & hoc ἐπὶ reponendum ſit dubito. ὑπὲρ enim, quando idem valet, quod *propter*, pro ἐπὶ poſitum videtur. Vid. *Viger.* de *Idiotiſ. Linguae Graec.* C. X. Sect. 9. MUNCK.

Ἐν τῷ Πιμῆνι] Supra C. XI. Ἰὼ ἐξ οὗ ὁ Πρηὼν ὠνόμασε τὴν πόλιν. Ita enim πρηὼν, πρεὼν & πριὼν ſcribitur. Vid. *Salmaſ.* in *Plin. Exerc.* p. 568. ubi, quod ex ipſo illo *Antonini* loco patet, non nomen proprium, quod hic utroque loco interpres, exiſti-

vencorum, qui praeteragebantur, vocem exaudisset, domo egressus, sensit eos esse furtivos: pactusque est mercede silentium de iis reticendi. Eam Mercurius jurato se nemini de his quicquam relaturum Batto stipulatur. Mercurius cum eas in speluncam Prionis ad Coryphasium abdidisset compulsas, quae est e regione Siciliae & Italiae: ad Battum mutata forma revertitur, periculum facturus, an is juramentum esset servaturus. Data ergo mercedis loco chlae-

stimat, sed *collis jugum urbi imminens*, vertit. Unde hic cum Cl. *Valckenario* ἐν τῷ πρηῶνι vertendum *sub montis vertice*, ubi spelunca, in quam boves abdidit.

Διδὲς δὲ μισθὸν χλαῖναν, . . . χλαμύδα,] Μισθὸν χλαίναν, quam paullo post χλαμύδα appellat. Sed χλαῖναν pro eo substituit Vir Cl. (*Berkel*) Atqui propius accedebat χλανίδα, quod ego volui. Nunc valde dubito, an quicquam sit mutandum. Χλαῖναι enim χλαμύδας interpretatur *Hom. Schol.* ad *Odyss.* Ξ. vs. 513. cui accedit *Apollonianus*, χλαμύδα appellans id indumentum ad Lib. I. vs 763. quod ad vs. 721. dixerat χλανίδα. Nec refragatur *Hesychius*: Χλαῖνα, inquit, χλαμυς, ἢ ἱμάτιον χειμερινὸν cet. Χλαμὺς, χλαῖνα. Ita enim recte emendant docti homines. Restituenda eadem vox in *Fragmento* pereleganti *Hipponactis* apud *Tzetz.* in *Lycophronem*, 854. Ἐμοὶ γὰρ, inquit, ὅτι χωλαίναν δασεῖαν οὐ χειμῶνι φάρμακον ῥίγες, οὔτ' ἀσκέραισι τὰς πόδας δασείῃσιν ἕκρυψας, ὡς μίμοι χίμετλα γίνῃ. Multipliciter corruptum hoc λειψανον. Corrige & distingue, ut *Jambos* esse *Scazontes* appareat: Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας ἐδέπω χλαῖναν Δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγως, Οὔτ' ἀσκέραισι τὰς πόδας δασείῃσιν Ἔκρυψας, ὡς μὴ μοι χίμιλλα γίνῃ. MUNCK. Uti hic *Munckerus*, sic etiam *Berkelius* in altera editione priorem opinionem abjecit, unde Nostro suum restituimus. Conf. V. D. ad *Hesych.* supra laud. & *Observ. Miscell.* T. I. pag. 414. Χλαῖνα Latinorum *Laena* est, & differt quodammodo a *Chlamyde*, ita tamen, ut alterum per alterum ex-

παρ' αὐτῦ, μὴ κλοπιμαίας βῦς ἔγνω παρελθέσας. ὁ δὲ Βάτος ἔλαβε τὴν χλαμύδα, καὶ ἐμιμήσατο τὸν τοῦ βοός. Ἑρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι δίχρωθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει χρώς ὑδὲ κᾶυμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παροδεύοντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάτου.

exponant Grammatici, aliique promiſcue adhibeant. Vid. *Jer. Marklandi Epiſt.* ad *Fr. Hare*, p. 87. & ſeqq. *Ovid.* l. d. vſ. 700. aliter: *Junctaſuo pretium dabitur tibi femina tauro. Lactant.* tantum: *praemium promiſit.*

Ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ,] Ita reſcripſi pro ἐράπισεν, quod utraque praeferebat editio. *Matth.* XXVI. vſ. 67. οἱ δὲ ἐρράπισαν. Caduceum *Mercurii* ſceptrum intelligit, de quo *Ovid.* II. vſ. 736. *Servius* ad *Aen.* IV. vſ. 242. Hinc χρυσοῤῥάπις ὁ Ἑρμῆς. *Heſych.* Noſter ſuperius cap. 10. αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμβῳ τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ἔριθας. De *Diana* cap. 2. ἄχμις αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψάμενος ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. Ῥαπίζω eleganter exponitur in *Gloſſis Cyrilli*, *expalmo*, *alapo*. *Gloſſ.* Latino Graec. *Alapatur*, ἀλαπάζει. *Alapator*, καυχητής. Vide num hoc vocabulum reſtitui poſſit *Senecae* controv. Lib. II. 12. *Quaſi diſertus es, quaſi formoſus es, quaſi dives es: unum tantum non es quaſi*, *alapam.* Cogitabam, *alapator* h. e. ἀϋτὴς ὑβριστής. MUNCK.

Εἰς

chlaena, percontatur, anne furtivas boves praeteragi vidisset? Ibi Battus chlaena accepta indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum esse indigne ferens, adacto baculo in saxum commutat, quod & frigori & aestui omni est obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui transeunt, Batti appellatur specula.

Εἰς πέτρον.] Idem *Lact. In lapidem eum, qui ab eventu.... index vocatur. Ovid.* vs. 705.

—— *Perjuraque pectora vertit*
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur Index:
Inque nihil merito vetus est infamia saxo.

Λέγε]... παροδόντων] Subaudi ὑπό. *Sophocl. Aj. Flag.* vs. 820.

Ἔγνωκα δὴ φωτὸς ἠπατημένη.

Nisi melius putas divisim legi, παρ' ὁδόντων. Notat enim παρὰ idem interdum, quod ὑπό. Id quod etsi non observarunt Technici, nihilo tamen minus verum est. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. κατελείφθη ᾧδε τῶν Ἀργοναυτῶν. *Apollod.* L. III. ξενίζε] παρ' αὐτῶ. *Scholiastes* in *Hypothesi Iliad.* Λ. ᾧδε δ' Νέστορι προτρέπε]. *Palaeph.* cap. 13. ᾧδε πατρὸς ἐτάφη. Interpres: *juxta patrem sepultus est.* Verte tu: *a patre sepultus est.* Vide *Ovid.* 8. *Metam.* vs. 234. MUNCK.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ. κδ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδεκάτην δ'.

Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπὶ γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτῷ ὑπὸ πολλῆς καύματος ἰσοδεχεῖ Μίσμη, καὶ

Αὐτὴν ὑπὸ π. κ.] *Nicandri*, cujus ipsa verba saepe retinet *Antoninus*, vocem genuinam hic excitavit *Pierſonus Veriſim.* pag. 37. Καὶ αὖν ὑπὸ cet. *Lactantius* & *Ovidius*, quos teſtes citat, confirmant; ille *aeſtu torrida*: hic, *Feſſa labore ſitim collegerat.*

Μίσμη,] Hanc hiſtoriam tam diverſe tradunt ſcriptores, ut alter cum altero non ſolum non conciliari poſſint, ſed nec ſibi conveniant. Aliter *Antoninus*, aliter *Apollodorus* L. I. c. 5. Aliter *Nicander*, qui duas, quas *Ovidius* perſequitur, L. V. *Metam.* a vſ. 438. & 462. fabulas confundere videtur. Cl. *Burm.* ad *Ovid.* vſ. 448. ſed & ipſe *Ovidius* eamdem hanc fabulam longe diverſo modo refert in *Faſtis* L. IV. a vſ. 401. In his de *Metanira Celei* uxore agit, a cujus filiabus primum excepta *Ceres* ad *Metaniram* ducebatur, ejusque filium *Triptolemum* morbo laborantem ſanitati reſtituit, ſerendique artem docuit Dea, cui epulum appoſuit grata mater. In *Metamorphoſi Cererem* ab egena muliere in caſam fuiſſe receptam potuque recreatam tradit. *Celeum* ſenem facit in *Faſtis*, & pauperem, contra ac reliqui. Nam *Ovidio* qui patrocinantur *Virgilii* loco I *Georg.* vſ. 165. fruſtra ſunt. *Eleuſiniorum* regem *Celeum* faciunt ibi *Servius* & *Philargyrius*, quod confirmatur auctoritate *Apollodori* d. l. τὴ βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων. *Fragm. Homeri* ex *Hymn.* in *Cerer.* Ἡγήτορα λαῶν. laudat. *Neapoli* ad *Ovid. Faſt.* d. l. & *Athenagorae*, qui p. mihi 16. Ἀθηναῖοι μὲν Κελεὸν καὶ Μετάνειραν ἐθύσαν θεούς. Unde etiam videmus *Celei* uxorem *Metaniram*, (alibi & apud alios male *Meganiram*) fuiſſe, quod

Ovi-

XXIV. ASCALAPHUS.

Refert Nicander Libro IV. *de Formarum Alterationibus*

Quo tempore filiam quaerens Ceres universam obivit terram; conquievit in Attica: eamque magno aestu languentem Misma excipit, potumque offert;

Ovidius, *Apollodorus*, aliique constanter quoque docent, excepto tantum *Nicandro* in *Theriac.* vs. 486.

——— ὅτ' ἐν Κελεοῖο Θεράπναις
Ἀεχκίη Μετάνειρα θεὴν δειδέκτο πέριφρων.

Ubi nescio quid velit *Meursius* in *Eleusin.* c. 3. legens: *quando in Celei ancillis Therapnis* &c. Vid. Viri D. ad *Hesych.* V. & inprimis *D'Arnaud.* qui, quod & *Heinsius* jam fecerat, hemistichium illud ex *Nicandro* producit. Verosimilius itaque *Cererem* prius ab una ex *Metanirae* ancillis exceptam fuisse, ut alii tradunt; & quidem nomine *Jambes*, quod ipse *Nicander* memorat vs. 130. *Alexiph.*

——— ——— ποτόν· ἡ ποτε Δηὼ
Ἀδυκαύλῳ ἔθρεξεν ἐν ἄστυρον Ἱπποθοάντος
Θρηϊόσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥητῆρσιν Ἰάμβης.

Quem locum ad *Ovid. Metam.* l. *Micyllus* recte ita interpretatur, ut non *Jambe Hippothoontis* ancilla dicatur, sed urbs *Hippothoontis*, nempe *Eleusin*; in qua habitabat *Celeus*. Et tamen hic forte locus *Scholiasten Euripid. Orest.* ad vs. 962. in errorem adduxit, quamquam cetera ad historiam illustrandam non parum conducit. Ἡ Δηὼ, φησὶ παραλαβοῦσα, ζητοῦσα αὐτὴν, καὶ δὴ παρελθοῦσα καὶ ζητοῦσα αὐτὴν ὑπεδέχθη ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόαντος· ὧν αἱ γυναῖκες αὐτῆς Μετάνειρας· ἧτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον. ἡ δὲ Δηὼ σὺν ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον, ἐπὶ τῇ θλίψει τῶν θυγατρός. Ἀλφίτων δὲ κυκεῶνα ἐκέλευσεν αὐτῇ κατα-

καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· ᾧ ἡ Δημήτης ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθρῶν· ὁ δὲ παῖς ὁ τῆ Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα, καὶ αὖτις ἐκέ-

κατασκιάσαι. ὃν διξαμμένη ἔπιεν. Ἱάμβη δή τις ἀλλη τῆ Μετανείρας, ἀθυμοῦσαν τὴν θεὰν ὁρῶσα, γελοιάδεις λόγες καὶ σκώμματά τινα ἔλεγε, πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεόν. Honesta haec & *Apollodoro* confirmata Deae magis conveniunt, quam, quod alii volunt, turpi & obscoeno spectaculo, quod & *Ovidius*, observante *Burmanno*, praetermisit, delinitam fuisse.

Διδοῖ ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό·] *Polentatam potionem*, *Lactant.* & *Ovid.* ll. infra cit. *Arnobius* L. V. (p. m. 103.) *Perducit totum Cyceonis lacta liquorem.* Ἀλφίτων κυκεῶνα appellat *Euripidis Schol.* (infra l.) *Hom.* Interpres ad *Il.* A. 623. Ἔστι δὲ δίψος ἴαμα ὁ κυκεών, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενον. Eadem verba legas apud *Etymol. M.* auctorem in Κυκεών. Adde *Hesych.* in Κυκεῶν. MUNCK. Vid. inprimis *Heinf.* & *Burm.* ad *Ovid.* vs. 450.

Τὸ ποτὸν ἀθρῶν·] *Xyland. consertim. Lactant. Cum ovidius biberet.* Ἐξέπιε κατὰ δίψον τὸ ποτὸν ἀθρῶν, quod esset, *totum Cyceonis potum.* Mallem ἀθρίως, hoc est, ὁ διαιρῶσα εἰς μικρότατα τῶ ἐκπομάτων, ut aït *Theocriti Schol.* ad *Eid.* 2. vs. 69. *Schol. Hom.* ad *Il.* X. vs. 29. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι &c. Sed ἀθρῶν adverbialiter accipi potest. *Gregor. Naz.* Στιχ. Χιλῶν προσῆλθε, κἀ ὡ' ἔκλιψεν ἀθρόως. Sed in *Excerpt. Vet. Cod.* quae penes me sunt, ἀθρόον. Vid. *Fabr.* ad *Anacr.* p. 154. *Etymol. M.* Auct. in Ἀμυσί. Ἀμυσὶ πίνειν. οἱ δὲ ἀθρόως. De potu illo *Ovid.* L. V. vs. 450.

Dulce dedit tosta quod coxerat ante polenta.

Ad quem versiculum vide Commentatores. Ἀλφίτων κυκεῶνα vocat *Eurip. Schol.* ad *Orest.* pag. 209. Edit. *Steph.* ubi hanc fabulam habes. MUNCK. Hinc ἐξαμυσίσαι *Suidae*, ἀμυσὶ, τετέσιν ἀπνδυσὶ καὶ ἄνδ τὸ ἀναπαύεσθαι πίνειν. Atque ita ἀθρῶν cum ἐξέπιε jungendum est. Sic in *Apollodoro* Lib. I. c. ult. §. 24. ἐς ἔλεγεν, ἐπειδὴν ἀθρόως θεάσηται, uti in omnibus Edit. etiam Coll. *D'Orvill.* est, ἀθρέως legendum opinor.

Παῖς ὁ τῆ Μίσμης Ἀσκάλαβος·] Hic iterum intricata omnia. Quem *Antoninus Ascalabum*, *Sieg-*

offert, in quo pulegium & farina aquae erant permixta. Quem cum ob sitim Ceres confertim ebibisset, filius Mismae Ascalabus in risum se convertit: eique denuo lebetem profundum, aut dolium afferri

Stellen vocat *Lactantius*. Alii aliter. Vid. *Heinf.* ad *Ovid.* d. l. vs. 451. *Mismes* filium facit Noster. *Lactantius: puerum quemdam ejusdem casae.* Neque hoc alienum; nam *Ovidius*, ubi dixerat, *Prodit anus* e casa, subjungit: *duri puer oris & audax Constitit ante Deam.* Poena ab his non ita diverse describitur: Ab illo, *Eam procacius est prosequutus, praedicans aviditatem ejus in bibendo: cujus dea audacia pueri offensa, in malis partem potionis in eum effudit, fecitque ut in stellionem converteretur, qui potionem sparsam polenta tergo ostenderet;* Ab hoc,

——— *Neque adhuc epota parte loquentem*
Cum liquido mixta perfudit Diva polenta.
Combibit os maculas: &, qua modo brachia gessit,
Crura gerit: cauda est mutatis addita membris:
Inque brevem formam, ne sit vis magna nocendi,
Contrahitur: parvaque minor mensura lacerta est.

Certe *Antoninus* duas hic fabulas confundit, pueri, quicumque fuerit, qui *Cererem*, quod avidius biberet, irriserit, inque *Stellionem*, id est, lacertam variegatam, vid. *Isidor.* Lib. XII c. 4. conversus fuerit? & alterius, qui *Proserpinam* apud Inferos mali Punici granа gustasse indicaverat, ut narrant *Apollodorus* & *Ovidius* in sequenti fabula. Hujus nomen demum fuit *Ascalaphus*, uti scribendum ex aliis liquet, nati ex *Orphne* & *Acheronte*, ut *Lactant.* & *Ovid.* vel, ut *Apollodorus* ait, ex *Gorgyra* & *Acheronte*, ob indicium hoc in avem bubonem mutati, ut tradit *Lactantius* & *Ovidius*, a quibus tamen magno opere dissentit *Apollodorus*, qui *Ascalapho* ob falsum testimonium grave saxum apud Inferos impositum scribit, quod tamen, uti idem narrat Lib. II. cap. V. cum *Hercules* ad Inferos delatus revolvisset, tum demum *Ascalaphum* a *Cerere* in *Bubonem* fuisse conversum. Ὦτον dicit, ut cum *Munckero* non sit, quod in *Gloss. Steph.* reponamus ὠτίς. De Ἀσκάλαβος vid. *Suid.* V. Ἀσκαλαβώτης, vel ubi eadem reperies, *Etymol.* M. & in V. Γαλεώτης. *Phile* de *Anim.* pag. 120. & *Boshart. Hieroz.* p. 1087.

Ἀσκάλαβος] Vitiose in edi-

ἐκέλθυσεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθύν, ἢ πθάκνίω· Δημήτης δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καλαλειπόμθον ωεοσέχεεν· ὁ δὲ μεταλαβὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἔτι αὐτῷ δίκαια πεφ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτίνας κεχαεισμένος γίνεται Δήμητει.

tionibus vulgatis ἀσκαλαβός. Ἀσκάλαφος & ἀσκαλαβώτης est *Stellio Ovid.*

——— *Aptumque colori*
Nomen habet, variis ſtellatus corpora guttis.

Miror *Aſcalaphum* tranſtuliſſe *Xylandrum.* Ἀσκάλαφος enim vocabulum avis, de qua *Ariſtot.* L. II. c. ult. Eo nomine etiam dictus fuit *Orphnes* vel *Gorgyrae*, ut alii, & *Acherontis* filius, qui *Proſerpinae* ſuo indicio reditum ademit. Vid. *Ovid.* L. V. *Metam.* vſ. 539. & *Apollod.* L. I. p. 13. In Bubonem converſum illum canit *Ovidius* Lib.

ΜΗΤΙΟΧΗ ϛ ΜΕΝΙΠΠΗ. κέ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιωμένων δ'. ϛ Κόϊννα ἑτεροίων ά.

Ὠρίωνος τε Ὑριέως ὁ Βοιωτία θυγατέρες ἐγέ-

Ὠρίωνος τε Ὑριέως] De *Orionis* ortu conſ. Viri D. ad *Hygin.* c. 195. & *Aſtron.* Lib. II. c. 35. ubi, cum in aliis locis ejus patris nomen corrupte ſcribat, diſerte legit *Hyriea*, quomodo ubique reſtitutum ivit *Munckerus*, & ad *Ovid.* L. V. *Faſt.* vſ. 535. Eſt itaque etiam *Apollodoro* Lib. III. c. 10. reſtituendum, ubi Ὑρία, vel quod deterius, in Coll. *D'Orvill.* Ὑρρία, reperias. Cum noſtro facit *Eratoſthenes* C. XX. *Schol. Hom.*

afferri jussit. Ceres irata, quod reliquum potionis erat, ei infudit. Isque mutata natura in variegatam corpus bestiam ascalaphum abiit, diis hominibusque exosam. Degit juxta cloacas: & gratam Cereri rem praestat, qui eum interficit.

Lib. modo laudato. At *Apollodorus* L. II. p. 107. Ἀσκάλαφον ἐν Δημήτης ἐποίησεν ὦτον. Interpres: *Ceres Ascalaphum in bubonem mutavit.* Atqui non ὦτος, sed βύας est bubo. *Philost. Hist. A.* Lib. VIII. c. 12. ὁ δὲ ὠτὸς ὁμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ νυκτικόρακα καλοῦσιν. *Plin.* L. X. cap. 23. *Otus bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine asionem vocant. Gloss. Steph. Avis Tarda,* ὦτος. corrig. ὠτὶς. *Gloss. Cyrill.* ὠτὶς, τὸ ἔρεθον, *avis Tarda.* Vid. *Plin.* Lib. X. cap. 22. MUNCK.

XXV. METIOCHA & MENIPPA.

Narrat Nicander Lib. IV. *de Immutatis, & Corinna de Alteratis libro primo.*

Orion Hyriei F. in Boeotia, filias habuit Metio-

Hom. Il. Σ. vs. 486. & *Palaeph.* C. V. Viris D. jam citati.

Ἐν Βοιωτίᾳ] In oppido *Boeotiae Tanagra*, testibus *Hom. Schol.* ad *Il.* Σ. vs. 486. *Eustath.* ad *Il.* P. vs. 200. *Palaeph.* Cap. V. Male in *Thracia* eum locat *Hygin.* c. 195. *Aristonicus* tamen apud Eumd. *Astron.* II. 24. *Thebis* eum, *Pindarus* in insula *Chio* vixisse produnt. Nimirum ex *Boeotia Chium* venit, ut insulam a feris bestiis repurga-

ἐγένοντο Μηθόχη καὶ Μενίππη· αὖθ, ὅτε Ὠρείθυια ἁφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί· καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδαξεν αὐτὰς ἱστὸν ἐξυφαίνειν· Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε χάλλος· ἐπεὶ δὲ Αὐίαν ὅλιγον ἔλαβε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον, θεσπεσίως ἀπέστειλαν παρὰ τὸ Ἀπόλλωνα τὸ Γορτυνίων· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τὰς Ἐρινύας· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτὰς τὴν μανίαν, εἰ δύο δυσὶν ἐκθύσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· τοῖς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, ὑδρεία ἦ ἐν τῇ πόλει παρ-

ret, ut scribit *Theo* ad *Aratum*, pag. 81. Ed. *Lond.* *Tzetzes* in *Lycophr.* p. 61. Ποιμανδρία πόλις Βοιωτίας, ἡ καὶ Τανάγρα καλεμένη. *Bocotium* etiam *Nicander* facit *Theriac.* Sed perperam ejus patrem *Oricum Scholiastes*. MUNCK. Vid. quem ad *Hyg.* laudat *Staveren.* *P. Leopard.* L. XIII. *Emend.* c. 22.

Μετιόχη] Vid. *Ovid.* Lib. XIII. *Met.* vs. 692. MUNCK.

Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδαξεν... ἱστὸν ἐξυφαίνειν·] Nimirum textoriae artis inventrix *Minerva*. Unde ὑφαντικὴ καὶ ὑφαίνειν δῶρα Ἐργάνης δαίμονος appellat *Aelianus* περὶ ἰδ. L. I. c. 2. ad quem locum consule Clar. *Scheffer.* MUNCK.

Ἐξυφαίνειν·] *Pertexendi.* Vindicat hoc verbum *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XII. c. 57.

Δύο τὰς Ἐρινύας·] *Mercurius* κατ' ἐξοχὴν Ἐρινύης & Ἐριούνιος dicitur, hoc est, explicante *Eustathio*, ὁ λίαν ὠφελῶν, ἀπὸ τοῦ ἔρειν καὶ ὀνῶ, ἢ χθόνιος ὡσεὶ τὴν ἔραν. Ἐριούνιος ergo Ἐρμῆς est χθόνιος Ἐρμῆς *Luciani* & *Sophoclis Aj. Flagell.* vs. 843.

Καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν καὶ χθόνιον,

Quid impedit ergo, cum ἑτυμολογίᾳ nihil repugnet, quominus & ἐριούνιοι iidem dicantur, qui χθόνιοι? Exempla tantum aliorum desidero. MUNCK. Exempla, quae desiderat *Vir Erud.* non longe sunt quaerenda. Ea dabunt ipse *Antoninus* & *Etymologici M.* Auctor: Ille eosdem, quos hic ἐριούνιος, mox vocat δαίμονας χθονίους: Hic Ἐριούνιος, χθόνιος cet. ut recte hic *Berkelius*, qui praeter eos alium *Etymologici* locum & *Eustathium* laudat. Sed inde, quam-

tiocham & Menippam. Hae, quo tempore patrem Diana ex hominibus ſuſtulit, apud matrem educabantur. Minerva porro texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cum autem totam Aoniam invaſiſſet peſtis, multique exanimarentur, miſſi ſunt qui Apollinis Gortynii oraculum conſulerent. Iis praecepit Deus, ut duos Eriunios deos demulceant: ac iram deûm placatum iri, ſi duae virgines iis immolarentur. In civitate nulla virginum

quamquam videmus ſynonyma eſſe, & ſaepe jungi, ut patet ex eodem *Etymol.* V. Ἐρεχθόνιος, *Ariſtoph. Ran.* vſ. 1175. aliisque; conſtat proprium eſſe *Mercurii Epitheton*, quod ex *Homero*, *Heſychio*, aliis manifeſtum eſt. Vid. *Schol. Il.* Ω. vſ. 360. *Il.* Υ. vſ. 35. & 73. & *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* d. l. Ut hoc loco, quum in tota *Antonini* fabula ne mentio quidem *Mercurii* fiat, alii intelligantur, nempe *Pluto* & *Proſerpina*, ut bene obſervat *Galeus*, quamquam, quod addit, ita exponere *Euſtathium* & *Heſychium*, invenire non potui, niſi quod hic: Χθόνιος Ζεύς. ὁ Ἀΐδης.

Εἰ δύο δυσὶν ἐκθῦσαι] Ita ſententia poſtulat, ut repoſui. *Si duae virgines ſponte ſe efferentes illis duobus immolentur.* Vitioſe editum fuerat, ἔχθσαι: & bis inferius, ἔκθσαι. Hoc unum eſt de reſponſis in peſtilentia datis, de quibus *Petronii* Interpretes. MUNCK.

Ἐκθῦσαι] Ἐκθύω & ἔχω paſſim confunduntur. Vid. ad *Sophocl. Ajac.* vſ. 455. *G. Canter.* Lib. VI. L. N. c. 23. & *Schwebel.* ad *Onoſand.* p. 112. Saepius in peſtilentia ejusmodi Oraculorum reſponſa, *virgines immolarentur*, data. *Petron. Sat.* C. I. *Reſponſa in peſtilentia data, ut virgines tres aut plures immolentur*, ubi vid. *Burmann.* Sed inprimis requirebatur, ut ſe, quod aït Auctor, immolandas traderent ἐκθῦσαι. Hoc elici poteſt ex *Quinctiliani* ibidem *Wouwerio* citati verbis: *In peſtilentia reſponſum eſt virginem immolandam, ſorte ductam pater virginem* negavit, magiſtratus immolavit, non finiebatur *peſtilentia. iterum ſortiti ſunt, altera immolata eſt.* Vid. etiam *Berkelii* nota.

παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχει γυνὴ θῦσα τ̃ ἰδί-
σμὰν ἐξιλάσκεσθαι τὰς θυγατέρας τ̃ Ὠρίωνος·
αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο παρὰ τ̃ ἰσὸν, ἑκοῦσαι τ̃ ὑπὲρ
αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τ̃ ὀπιδήμιον ὀπι-
πεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τοὺς δὲ βοησά-
μενοι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα
γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τ̃
κλεῖδα, ᾗ ἀνήρρηξαν τ̃ σφαγιά· ᾗ αὗται μὲν ἀμ-
φότεραι κατέπεσον ἐς τ̃ γῆν· Φερσεφόνη δὲ ᾗ
Ἅιδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τ̃ παρθένων
ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνιέγκαν ἐκ τ̃
χῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανὸν, ᾗ
αὐτὰς ἀπόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ
πάντες Ἀονες οἱ Ὀρχομενῷ τ̃ Βοιωτίας ἱερὸν ὀπίσω-
μεν.

Γυνὴ θῦσα] A θύω, θύλω, μιαίνω τὰς. *Hesych.* Dictum, ut γυνὴ τόκνη. *Jud.* Cap. XI. vs. 1. Vid. not. ad cap. 35. MUNCK.

Τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο,] *Xyl. Sponte sua mortem pro omnibus delegerunt.* Videtur legisse πάντων. Et certe non deterius est, quam αὐτῶν. quanquam referri id possit ad Ποιητυίων. MUNCK. Frequens vitium hic quoque corrigi poterit, scribendo ὑπὲρ ἀστῶν, *pro civibus.* VALCKENAR. Hoc dubio caret. *Lactant. Orionis filiae, quae pro populo Thebano passae erant immolari. Ovid.* L. XIII. *Metam.* vs. 695. *Pro populo cecidisse suo.*

Βοησάμενοι] *Ruhnken.* V. Cl. emendat ἐπιβοησάμενοι. Sic enim C. VII. Πλείσα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τὰς θεάς. C. XI. Πλείσα τῶν Ἀρτεμιν ἐπεβοήσατο. C. XX. Οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τὰς θεὰς ἐπεβοῶντο.

Κερκίδι] Κερκίδες radii textorii sunt. *Virg. Aen.* IX. vs. 576.

Excussi manibus radii revolutaque pensa.

Schol.

num se ad satisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus expositi, ad telam sedentibus. Eae oraculo cognito, sponte sua pro omnibus mortem oppetere, priusquam popularis lues ipsas interficeret, delegerunt. Propterea cum manes ter invocassent, professae se ipsis ultro offerre victimae loco, radio claviculas percussérunt, ruptoque jugulo in terram corruerunt. At Proserpina & Pluto miserati, virginum corpora e medio abstulerunt, & eorum loco stellas de terra excitarunt, quae cum apparuissent, in coelum evaserunt, eosque Cometas appellant. Caeterum apud Orchomenum Boeotiae urbem omnes Aones illustre his virgini-

Schol. Eurip. ad *Hecub.* vs. 1153. κεχρὶς κυρίως ὁ ἄτρακτος, ᾧ τὰς ὑφαίνεσι. MUNCK. Adde in *Bacch.* vs. 1235. & *Iphig.* in *Taur.* vs. 222. vocatur κεχρὶς Παλλάδος, texendi quippe artis inventricis, a qua etiam *Orionis* filias artem eam edoctas tradit *Antoninus*.

Τὴν σφαγήν.] *Gloss. St. Jugulus*, & *Jugulum*, καταχλεις, σφαγή. MUNCK. Aliter earum mortem describit *Ovid.* d. l. vs. 693.

Illam, demisso per fortia vulnera telo
Pro populo cecidisse suo.

Φερσεφόνη.] *Hesych.* Φερσεφόνεια, ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφεν, τουτέστι τὸ πλῆθος, ἀφ' ὧν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ φέρειν ἔνησιν. *Gloss. Bened. Proserpina*, Φερσεφόνη. MUNCK. Alias dicitur Περσέφασσα. *Ovid.* cui alibi passim *Proserpina* scribitur, in *Fastis* semper *Persephonen* retinet.

Hanc non femineum jugulo dare pectus aperto,

Ἐν Ὀρχομενῷ.] Scribo Ὀρχομενῷ. Ita est C. X. & sic ex

μων τ' παρθένων τύπων. ἡ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε ἡ κόραι μειλίγματα φέρουσι· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους.

Pherecyde apud *Schol. Apoll. Rh.* ubique in *Apollodoro* repositum *Aegius*, nec secus alii.

Προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς.] Atqui in *Aonia* natas virgines istas, & ab *Aonibus* templo honoratas dixit in praecedentibus. An ergo Ἀόνες pro Αἰολεῖς reponendum? Ita Viro Cl. (*Berkelio*) visum, qui nuperrime in *Antoninum* notas suas recoxit. Non accedo. Quae consecratae primitus fuerint ab *Aonibus* sive *Boeotiis*, illas etiamnum ab *Aeolensibus Coronidas* appellari, nihil habet absurdi. *Aeolensium* enim nonnulli sedem ceperunt postmodo in *Boeotia*. *Hom. Schol.* ad *Il.* Π. vs. 233. Ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες ὑπὸ Βοιωτίας ὑπὸ Αἰολέων ἐξ Ἄργους τῆς Φθιώτιδος. Ne dicam jam plurimos *Aeolienſium* fuisse *Boeotios*. *Etymol.* in Αἰολεῖς. Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν σωθέντα πολλοὺς τῶν ὁμοφύλων Αἰολέων, ὡς μέν τινες, ὅτι πλείστοι ἦτοι Βοιωτοὶ ἦσαν, ὡς δὲ Μενεκλῆς, ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν σωθῆναι. Sane ex variis gentibus conflatos esse *Aeolenses*, & inde nomen fortitos affirmat etiam *Tzetzes* in *Lycophr.* pag. 200. Ceterum post τὸ πλεῖστοι interserit Δωριεῖς *Sylburgius*; quam ejus conjecturam cum alia adstruunt, tum & illud, quod ait *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 820.

Ἡ

ginibus templum dedicarunt, iisque quotannis pueri & puellae sacra placandi causa offerunt dona: atque etiamnum ab Aeolensibus eae Coronides virgines nominantur.

Ἡ Δωρὶς ἡ αὐτὴ τῇ Αἰολίδι ἐστί. Ubi autem *Doris*, & quae ejus urbes fuerint, inter alios breviter refert *Aristoph. Schol.* ad *Plut.* Act. II. Sc. 3. Cognationem *Aeolensium* & *Boeotiorum* hoc quoque vel inprimis arguit, quod a *Varrone* Lib. III. L. L. *Aeoles Boeotii* vocantur, & *Strabo* L. VIII. docet non aliam esse *Doricam* dialectum, quam *Aeolicam* antiquam, & non extra *Isthmum* solum, sed in *Isthmo* etiam positas gentes *Aeolicas* fuisse, quemadmodum pridem in de *Numm. Praest.* pag. 62. observavit *Illustr. Spanhem.* MUNCK.

Κορωνίδας παῤθένους.] *Lactant.* *Harum* (*Orionis* filiarum) *procè cum cineribus adusti essent, duo adolescentes inde increverunt: qui & virginum nomine Coronae sunt nominati.* Ubi in MS. etiam *Coronidae* invenit *Munckerus*, idque probasset, nisi secus *Ovid.* d. l. qui vs. 695. sic canit:

——— *Pulcrisque per urbem*
Funeribus ferri, celebrique in parte cremari:
Tum de virginea geminos exire favillâ,
Ne genus intereat, juvenes, quos fama Coronas
Nom'nat.

ΥΛΑΣ. κϛ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐπεσκιαμένων δ'.

Ἡρακλῆς ὅτε μὴ τὸ Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηλὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνεπήγετο μετ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐκτό-

Ἐπεσκιαμένων δ'.] Perperam omnino. Scribendum β'. auctore *Scholiaſte Apollonii* ad L. I. 1236. Καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἑταιροσκιώνων (leg. ἑτερ.) ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν ἀρπαγῆναι τῶν νυμφῶν. MUNCK.

Ἀργοναυτῶν] Libet de *Minyarum* vocabulo, quod interdum *Argonautis* tribuitur, heic aliquid commentari. Obiter tantum eam rem tetigi in notis ad *Hyg.* c. 14. Sed ut pleraque iſtius opellae, ita etiam illud fuit deproperatum. *Argonautae Minyae* dicti, quod *Minyae* iſiliae, ut *Hygin.* autumat, pluzimos eorum pepererint. Idem tradit *Apollon.* Lib. I. vſ 230. Feſtus in voce *Minyae*. Non, puto, deterius dixeris, quod *Argonautarum* praeſtantiſſimi ex *Minyarum* gente erant. Erant autem iſti *Minyae Theſſaliae* incolae, ex *Orchomeno Minyeo* oriundi. *Strabo* Lib. IX. Interprete *Xylandro*: *Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recenſio, quos ille a Boeotica gente ſegregat. Minyeum autem Orchomenum appellat a gente Minyarum. Atque inde quosdam coloniam in Iolcum deduxiſſe ferunt, unde Argonautis Minyarum ſit factum nomen.* Hinc intelligis illud, quod annotavit *Apollonii Scholiaſtes* ad L. I. vſ. 230. ὁ δὲ Σκηψιὸς φησι τοὺς τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι. Et hunc locum in animo habuit *Euſtathius* ad *Il.* B. *Oſtendit*, inquit, *Geographus*, ὅτι Μινύαι τινες Ὀρχομήνιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν. ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινύαι ὠνόμασται Λυκόφρονι. Quamvis licet a *Boeotica* gente ſegreget *Orchomenios Homerus*, nihilominus tamen in *Boeotia Minyeum Orchomenum*, unde *Theſſalici Minyae* orti, collocant. *Euſtath.* ad *Hom. Catal.* vſ. 18. ὁ Βοιω-

τιος

XXVI. HYLAS.

Narrat Nicander Lib. IV. Alteratorum.

Hercules cum Argonautis, a quibus erat dux creatus, navigans, una secum duxit Hylam Ceycis F.

τιῶν (Ὀρχομενὸν.) Μινύειῶν, ἐπεὶ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥεῖ. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι, ἀπὸ Μινύου τινὸς βασιλέως κληθέν, ὡς αὐτῷ ᾤηθησαν. Consentit brevium *Scholiorum* auctor, quem *Didymum* faciunt, & *Pindari Scholiastes* ad *Olymp. Od.* 14. Sed unde isti *Minyarum* populo nomen? *Scholiastes Apollonii* loco modo laudato, a *Minya Orchomeni* filio, & urbis cognominis rege. *Pindari Scholiastes* a *Minyo* quodam *Thessalo. Farnab.* ad L. VI. *Met. Ovid.* vs. 720. a *Minyeo Thessaliae* fluvio, qui postea *Orchomenus* dictus. Atqui contra habet. *Minyeus* a *Minyis Argonautarum* posteris nomen accepit, teste *Strabone* L. VIII. p. 402. Edit. *Xyl.* qui eum non *Thessaliae*, ut *Plinius* Lib. IV. c. 8. sed *Elidi* cum *Pausania* L. V. pag. 296. Edit. *Wechel.* adscribit, pariterque, si *Strabo*, quemadmodum censet *Ortelius*, peccavit, cum *Anigro* confundit. Denique ψευδώνυμον ille *Didymus*, a *Minya* flumine *Orchomenum* praeterfluente. Ψευδώνυμον voco, quoniam ipse *Didymum* auctorem laudat ad *Il.* Α. 403. Δ. 379. 475. *Paganismum* notat ad *Il.* Η. 80. *Hebraïsmum* Κ. 559. Ε. 329. Fuit ergo *Christianus.* MUNCK.

Στρατηγὸς... ἀποδειχθείς,] Facit cum *Dionysio*, quem etiam hoc tradere scribit *Apollod.* L. I. MUNCK.

Παῖδα μὲν Κηύκου,] *Theodamantis* filium faciunt *Hyg.* cap. 14. *Prop.* Lib. I. *El.* 20. *Apollon.* L. I. ἠδ' ἄλλοι ἄλλων. Confer *Schol. Apollon.* ad vs. 1207. L. I. *Schol. Theocr. Eidyll.* 13. Cujus supinitatem castigat *Rutgers.*

ἐκτόπως νίον δὲ ᾗ καλόν· ἐπεὶ δὲ ὡρμὸς τὸ γενὸν ἐξίκοντο ᾧ Πόντῳ, ᾗ τὰ σφυρὰ παρέπλυσαν ἡ Ἀργανθώνης, ᾗ ἐγένετο χειμὼν καὶ σάλος, ὑπτιοῦλα καταβαλόντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν τὸν ναῦν· ᾗ Ἡρακλῆς παρῆγε τοῖς Ἥρωσι τὸ δεῖπνον· ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσὸν, ἦλθε ὡρμὸς τ' Ἀσκάνιον πολ-

μὸν,

gerf. *Var. Lect.* Lib. III. c. 8. MUNCK. *Apollod.* Lib. I. IX. 19. Ὕλας ὁ Θειοδάμαντος παῖς. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 131. menda liberandus: Ὕλας Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Τρύοπος. (leg. τοῦ Δρύοπος.) ἵστω Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένητα ἀντὶ Θειοδάμαντος καλεῖ. Sed & illud nomen alio modo effertur eidem *Schol.* ubi totam hanc *Hylae* hiſtoriam apud alios diverſam memorat vſ. 1207. Τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δημικαῖς ἱστόρησεν ὡς τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλαν, ᾗ ἀνεύρετον γενέσθαι. ἐγένετο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας. . . Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εὐθύδημον φησὶ τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου ᾗ ὄχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὀνασὼν δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται, ὄχ ὑφ' ἁρπάγης αὐτὸν ὑπὸ Νυμφῶν, ἀλλὰ κατλωιχθαι εἰς κρήνην, ᾗ ἔτως ἀποθανεῖν. cet. Sed alia & his fere oppoſita vid. ad vſ. 1236. *Ceycis Trachiniae* regis, ad quem ſe recipit *Hercules*, meminit *Diod. Sic.* Lib. IV. 68.

Ἐκτόπως] Ita reſcripſi pro ἴτυπος' voce nihili. Niſi operae dormitarunt, mirari convenit doctiſſimum *Xylandrum*, cur ἀτόπως potius, quam ἐκτόπως, cum iſtud toties in hoc libello legiſſet, margini appingendum curaverit. Tametſi nimium jam diu eſt, cum ita legendum eſſe vidi, moneo tamen, ne quis fidem meam deſideret, hoc in *Leidenſi* quoque Editione eſſe annotatum. MUNCK. Ita & *Berkelius*, niſi quod, ſi illud minus placeat, ὑπερφυῶς ſcribendum cenſet. Quid vero eſt ὑπερφυῶς νίον δὲ ᾗ καλόν? Praeterea, uti verba non ſemper ſuo loco poſita aliquando deprehendes, ſic nullus dubitabis, quin cum Cl. *Ruhnkenio* legendum ſit: Νέον δὲ ᾗ ἐκτόπως καλόν.

Ἀργανθώνης,] *Arganthum* appellat *Propert.* L. I. *Eleg.* 20. Ἀργανθώνειον ὄρος *Apollon.* L. I. vſ. 1178. Ἀργανθώνιον *Strabo* L. XII. pag. 658. Edit. *Xyl.* MUNCK.

Ἀργανθώνης,] De muliere *Arganthone*, quae forte nomen dedit, agit *Parthenius* cap. 36. Vid.

F. adoleſcentem pulchrum. Ut ad fauces Ponti pervenerunt, & Arganthones procurſus praetervecti ſunt, tempeſtate & fluctibus coortis, anchoras jecere, navemque inhibuerunt. Praebuit tum heroïbus Hercules coenam: puerque Hylas cum urna ad Aſcanium amnem ivit aquam iis allatum. Quem

Vid. *Toupii* elegantem notam in *Suid.* Tom. I. inprimis pag. 169.

Χειμὼν κὴ σάλος,] Infr. c. 37. ὑπὸ χειμῶνος εἰς Ἰώνιον ἐκφερεται πόντον. *Lucas Act.* c. 27. vſ. 20. Χειμῶνος οὐκ ὀλίγου ἐπικειμενου. *Schol. Pind.* ad *Od. Pyth.* V. καταπονηθέντες τῷ χειμῶνι κὴ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ. Imitatur *Virg. Aen.* V. vſ. 11.

Noctem hyememque ferens.

Gloſſ. Cyrill. Χειμὼν γνεφάδης κὴ μῶγος, *Tempeſtas.* MUNCK.

Κρωσσόν,] Cum κρωσὸς ſit hydria, non χρωσὸς, non dubitavi pro χρωσὸν reponere κρωσόν. *Theocrit. Eid.* XIII.

Ἠτοιὸ κἄρ᾽ ἐπίχε πότᾳ πολυχωνόϊα κρωσσόϊ.

Naſiterna antiquis dicebatur, ut notavit *Fulgentius.* MUNCK.

Πρὸς τ᾽ Ἀσκάνιον πόταμον,] De hoc late agit *Munck.* ad *Hygin.* pag. 52. ubi *Aſcanii* nomen in *Servio Ecl. Virg.* vſ. 43. reſtituit: *Apud fontem Calciamnis* (ita invenit) *cum aquatum iiſſet* cet. *Ciaci amnis* dedit Cl. *Burmannus*, qui forte *Caici* vel cum *Munckero Aſcanii* legendum exiſtimat. Malim *Ciani amnis.* Κίος & fluvius & *Myſiae* urbs. Κιανοὶ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες. *Schol. Theocrit.* paulo poſt ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XIII. 30. Et ſic *Apollon. Rhod.* I. I. vſ. 1354.

Τὴν ἔνεκεν εἰσέτι νῦν περὶ Ὕλαι ἐρέσσουσι Κιανοί.

Hygin. d. l. *Hylas enim in Moeſia* (*Myſia* ut emendant V. D.) *a Nymphis juxta Cion flumenque Aſcanium raptus eſt. Dionyſ. Perieg.* vſ. 805.

Βείβρυκες δ᾽ ἐπὶ τοῖσι κὴ ἄρεα Μυσίηθεν πῖπτ,
Ἠχὶ περ ἱμερόεντα Κίος προλιπὼν ῥέεθρα·
Τὴν ποτ᾽ ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἁρπάξατο νύμφη,
Ὁπλοτέρην θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.

Schol. Μύθος ποταμὸς ὁ Κίος προϊὼν ἱμερόεντα ῥεέθρα, κὴ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κίος. ἔσχε δὲ τ᾽ Κίον πότον.

μὸν, ὕδωρ ἀπίσων τοῖς ἀεισθοῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, ἅ ποταμῷ τότε θυγατέρες, ἠράθησαν· ἀρυόμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὸ Κρήνιον· καὶ ὁ μὲν Ὕλας ἀφανὴς ἐγένετο· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ εὑίσκετο, καταλιπὼν τὰς Ἥρωας, ἐξερευνᾷ παντᾳχοῖ τὸ δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸ Ὕλαν· νύμφαι δὲ δείσασαι τὸ Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν θῆρες κρυπτόμενον παρ' αὐταῖς, μετέβαλον τὸ Ὕλαν, καὶ ἐποίησαν ἠχὼ, καὶ ὡς τὸ βοὴν πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδυνάτο, πλεῖστα ποιησάμενος, ἐξευρεῖν τὸ Ὕλαν, παρεγένετο ὡς τὰς ναῦς· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀργοναυτῶν· Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ, εἴ πως δυνατὸν ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸ Ὕλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφημος ἔφθη

ποτάμιον ἡ θρυλλουμένη ἁρπαγὴ τοῦ Ὕλα σημαίνειν.

Ἐβόησε πολλάκις τὸ Ὕλαν·] *Propert.* L. I. *El.* XX. 48.

Tum sonitum rapto corpore fecit Hylas.
Cui procul Alcides iterat responsa: Sed illi
Nomen ab extremis fontibus aura refert.

Πλεῖστα ποιησάμενος,] *Plurimum laboris, omnia expertus*, eleganter dictum de iis, qui magno conatu nihil effecerunt. Vide multis hoc illustrantem *Ruhnken.* ad *Rutil.* L. pag. 54.

Αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων·] Id etiam *Demaretes* tradidit. Sed negant hoc alii. *Apollod.* L. I. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸ Ὕλαν ἡ ναῦς ἀνήχθη. Ἡρόδοτος δὲ (scribe Ἡρόδωρος cum *Fabro*) ἐδὲ τὴν ἀρχὴν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Non intellexit illud τὴν ἀρχὴν Interpres. Vertit enim: *Herodotus neque jam tum statim navigasse, sed apud Omphalen servitutem servisse affirmat.* Tu vide *Vigerum* de *Idiotismis Ling. Graecae.* p. 18. Verte, inquam, *omnino non navigasse aït.* Nam *Vigerum* accuratius dum considero, ut satisfacturus sit tibi, vereor. Producit ex *Xenoph.* I. VII. *Exped.* Ὅσῳ περ χαλεπώτερον, ἐκ πλείονος πόνου

Quem ut viderunt nymphae, ejus fluvii filiae, amore correptae, haurientem in fontem dejecerunt. Cum ad hunc modum e medio ſublatus Hylas fruſtra expectaretur, Hercules relictis heroïbus undiquaque ſylvam perluſtrat, ſaepius invocato Hyla. Nymphae autem metuentes, ne apud ſe abſconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echonem commutarunt: itaque ſaepe clamanti Herculi vocem reddidit. Hercules cum diu multumque quaeſitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroïbus abiit, Polyphemo ibi loci relicto, ſi qua is ei poſſet Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte eſt praeventus.

Inco-

πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. ᾧ ὕστερον λυπηρότερον ἐκ βασιλέως ἰδιώτῃ φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι: *Quo gravius ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuiſſe: quantoque moleſtius ex rege privatum fieri, quam regem fuiſſe numquam.* Vellem ut poſterius, ita & prius vertiſſet membrum. Nimirum illud τὴν ἀρχὴν reſpondet ſaepe τῷ *omnino, prorſus, plane. Thucyd.* Οὐδὲ πειρῶνται τὴν ἀρχὴν, *nihil omnino conantur.* Familiarem *Dioni* iſtam eſſe locutionem obſervat Cl. *Jacob. Gronovius* Supplem. nunc nuper edit. p. 54. Non tamen, ut hinc vides, ſingularis eſt. *Theocrit. Eidyll.* XIII.

Πεζὸς δ' ἐς Κίλιχας τε καὶ ἄξενον ἵκετο πόντον.

Zenob. autem cent. VI. 21. ᾧ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργῳ ὑτέτρεψεν. *Schol. Pind.* ad *Pyth. Od.* IV. p. 206. Edit. *Francof.* ὁ δὲ Πίνδαρος συγκαλύπτει τὸ Ἡρακλέα φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυτίλῃ ἐξῆλθεν ἐφ' ὕδωρμα, κατιλείφθη καθ' ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. In eadem Ode *Eurytum* appellari invenio alterum *Mercurii* filium, qui una cum *Minyis* in *Colchida* expeditionem ſuſcepit. Nihil ergo neceſſe eſt ex *Apollon.* L. I. vſ. 52. pro *Eurytum* reponi *Erytum*, *Hygin.* c. 14. ut a me nuper in notis ad illum Scriptorem factum. MUNCK.

ἐφθη πελθτήσας· Ὑλᾳ δὲ θύσοι ἄλσος νῦν παρὰ τ κρήνιω οἱ ὀπιχώριοι, ϗ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τελς ὁ ἱερθὺς φωνεῖ, ϗ εἰς τελς ἀμείβεται ωσὸς αὐτὸν ἠχώ.

Ὑλᾳ δὲ θύσοι ἄχρι νῦν] Memoria impoſuit *Rutgerſio Straboni* haec tribuenti L. III. *Var. Lect.* c. 8. Quod *Strabo* commemorat, id L. XII. invenias, & iſtiusmodi eſt: *Et nunc quoque apud Pruſienſes feſtivitas quaedam celebratur, & montes cum Thiaſorum choro conſcenduntur, Hylasque vocatur, ut ſi ad eum requirendum in ſylvas iviſſent.* Eadem ferme apud *Solinum* habes cap. 54. Ex iſta *Hylae* inclamatione ortum pro-

ver-

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. κζ'.

Ἱστρεῖ Νίκανδρος ἑπτοιεμένων δ'.

Θησέως ϗ Ἑλένης τ Διὸς ἐγένετο θυγάτης Ἰφιγένεια, ϗ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τ Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυ-

Θησέως ϗ Ἑλένης τ Διὸς] De *Helenae* parentibus admodum differunt ſcriptores, quos & quorum opiniones congeſſit *Staveren.* ad *Hygin.* cap. 77.

Ἰφιγένεια,] Eadem eſt, quae Ἰφιάνασσα. Vid. *Triclin.* ad vſ. 157. *Electrae Sophoclis*, & *Schol. Euripidis* ad *Oreſt.* vſ. 659. Veterum nonnulli eam *Iphigeniam* non *Agamemnonis* filiam, quod alii volunt, ſed ex *Theſeo* & *Helena* natam voluerunt, ut praeter Noſtrum, *Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 40. *Iphis* eſt *Etymologicographo* in Ἴφις. Etiam ſororem ejus *Electram* dictam prius *Laodicen* auctor *Xanthus* eſt apud *Aelian. V. H.* IV. cap. 26. Sed *Hom. Schol. Electram* aliam a *Laodice* facit, cum quatuor *Agamemnonis* filias tribuat ad *Il.* A. 7. *Laodicen*, *Chry-*

Incolae autem in hunc usque diem Hylae sacrificant juxta fontem: eumque nominatim sacerdos ter vocat, cui Echo ter respondet.

verbium, de quo *Zenob.* Cent. V. 21. Ὕλαν κραυγάζειν. Et *Suidas* apud *Schottum* Cent. XIX. 7. MUNCK. Vid. quem ad *Hygin.* laudat *Staveren.* *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* vs. 805. ubi agit de *Proverbio* Ὕλαν καλεῖν. Huc respicit *Virgil. Ecl.* VI. vs. 43.

——— *Hylan nautae quo fonte relictum*
Clamassent: ut littus Hyla, Hyla, omne sonaret.

XXVII. IPHIGENIA.

Refert Nicander Libro IV. *Alteratorum.*

Thesei & Helenae, Jove natae, filia fuit Iphigenia, eamque soror Helenae Clytaemnestra educavit,

Chrysothemin, *Iphigeniam* & *Electram.* MUNCK. Vid. *Meziriac.* ad *Ovid.* Ep. III. *Her.* pag 267. & V. *Heroid.* p. 44. ad *Hyg.* c. 98. *Staverenio* laudatus. *Agamemnon* apud *Euripid. Iph.* in *Aul.* vs. 90. ait: Ἰφιγένειαν, ἣν ἔστειρ' ἐγώ. *Iphigenia* ipsa apud *Eund.* in *Taur.* vs. 4. & 5. Ἀγαμέμνων. τῷ δ' ἔφαν ἐγὼ θ' Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένειαν παῖς. Sed Nostro consentiunt alii. *Pausan.* ad *Eurip. Barnesio* cit. *Corinth.* Cap. XXI. Ἦγετο ἐς Λακεδαίμονα Ἑλένη. ἔχειν μὲν δὴ αὐτὴν λέγεσιν οἱ γαμβροί, τεκεῖσαν δὲ οὐ Ἄρῃ, ἀλλ' ἐν Εἰλειθυίας ἱδρυσαμένῳ τὸ ἱερόν, τῶν μέν παῖδα, ἣν ἔτικε, Κλυταιμνήστρα δῶκε· (σωσικλῆς μὲν ἐν Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι) αὐτὸν δὲ ὕστερον τῶν Μενελάῳ γήμαντος. καὶ ἐπὶ τοῦτο Εὐφορίων Χαλκιδεύς, καὶ Πλεύρων Ἀλέξανδρος ἔπη ποιῆ-

Κλυταιμνήστρα· ὡρὸς δὲ τ̃ Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γ̃ πυθομένη τ̃ ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τ̃ Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, πρυσισήμαινον οἱ μάντεις, ὅπ ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τ̃ Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτήσαντων τ̃ Ἀχαιῶν· ὡρὸς δὲ τ̃ βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀειπεῖς ὑ πρυσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλη τὰς ὄψεις· Ἄρτεμις δὲ ὑπὸ τ̃ Ἰφιγενείας παρὰ τ̃ βωμὸν ἔφυγε μόχον, αὐτὴν δὲ πρυσωτάτω τ̃ Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τ̃ Εὔξεινον λεγό-

ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος, κατὰ ταὐτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.

Πωθανομένη τ̃ ἀδελφῶν,] *Xyl. Fratribus auscultans.* Scilicet illam fratres suos quemadmodum post raptum se gereret, consuluisse, &, ut virginem se discessisse diceret, edoctam. Nam πωθάνεσθαί τινος est consulere aliquem, & ab eo edoceri. Vid. *Pausan.* hac de re pag. 25. Edit. *Wechel.* MUNCK. Sed *Ruhnkenius* V. Cl. legendum censet πωθανομένην.

Ἐν Αὐλίδι κατείχετο,] *Agamemnon* haec pluribus enarrans a vs. 88. & *Menelaus* vs. 358. Ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεραῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην Ἀρτέμιδι, ἢ πλοῦν ἔσεσθαι. cet. & *Iphigen.* in *Taur.* A. I. S. 1. casus suos memorans, uti neque *Antoninus* caussae meminere, cur *Diana* esset placanda. *Agamemnon* nempe *in venando cervam ejus violavit. Hygin.* cap. 98. *Hephaestion* C. V. κατατοξεύσι αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος. *Serv.* ad *Aen.* II. vs. 116. *Agamemnon Dianae cervam occidit ignarus.* atque ita alii.

Πρυσισήμαινον] Legendum cum Cl. *Valckenario*: πρυσημαίνον.

Ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι] Sic omnes, quantum scio, qui fabulae hujus meminerunt. *Hephaestion* tamen d. l. Εἰ θύσειε τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν Ἀγαμέμνων Ποσειδῶνι. Forte invenit *Neptunum* h. e. mare placidum fore, simul *Diana* esset placata. *Ovid.* XII. *Metam.* vs. 35.

Ergo, ubi, qua decuit, lenita est caede Dianae,

cavit, Agamemnoni dicens, se eam peperisse. Nam Helena fratribus auscultans, virginem se a Theseo discessisse ajebat. Cum exercitus Graecorum Aulide, navigationis opportunitate destituente, detinerentur, significarunt vates, navigationem expeditum iri, si Iphigenia Dianae immoletur. Dedit eam Agamemnon pro victima, rogatu Achivorum. Ad altare adductam principes non sunt intuiti, sed alio quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniae juvencum ad aram statuit, ipsa longissime a Graecia in Euxinum translata pontum,

Et pariter Phoebes, pariter maris ira recessit.

Διδοῦ σφάγιον αὐτὸν αἰτέντων τῶν Ἀ.) Hinc *Menelao* roganti, quis eum cogeret filiam occidere, respondet *Agamemnon*: Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος. *Eurip.* in *Aul.* 514.

Ἔτρεψαν ἄλλην τὰς ὄψεις·] *Eurip. Iph. Aulid.* vs. 1577.

Εἰς γῆν δ' Ἀτρεΐδαι, πᾶς στρατός τ' ἴση βλέπων. MUNCK.

Ἔφηνε μόχον,] Cervam supposita tradunt *Ovid* Lib. XII. *Met.* & *Euripides Fab.* modo laudata. MUNCK. Ἔλαφον dicit *Eurip.* 1587. & in *Taur.* 28. Alii aliter. Multis hoc enucleavit *Staverenius* ad *Hygin.* cap. 98. ubi etiam videndum, quid alii senserint, *Iphigenia* vere immolata fuerit, necne. Eam ad Deos avolasse ait *Euripid.* vs. 1608. unde *Agamemnon* uxori, vs. 1621. Γύναι, συγγνῶθι· ἐσθλὸς ἐσθλὸν ἔφυς· ἀλλ' ἐκ θεῶν ἔχεις τάδ'. In *Taur.* vero vs. 30. *Iphigenia* refert, quae *Antonino* conveniunt,

Ἄρτεμις —— λαβὼν δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
Πέμψασα μ', εἰς τὸν δ' ὠκισεν Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας.

Hephaestion nihil horum agnovit, sed *Agamemnonem* filiam suam sacrificare recusasse, unde indignati Graeci ei imperium ademissent, & *Palamedem* regem creassent.

λεγόμενον πάντα, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· ᾧ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐχάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸ βωμὸν ἔφυγε ταῦρον· αὐτὴν * δοσαυροπόλιν· τὴν δὲ ξένον ἱκνούμενον ἀπῴκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λθυκὴν λεγομένην ὡς τὸν Ἀχιλλία, ᾧ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγῆρων ᾧ ἀθάνατον δαίμονα· ᾧ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σιώοικος.

Αὐτὴν * δοσαυροπόλιν.] Fallor? an me ludit amabilis insania? Tentavi: αὐτὴν δὲ ἀπέδειξεν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Ταυροπόλου. *Hyg.* cap. 98. *Iphigeniam per nubes in terram Tauricam detulit, ibique templi sui sacerdotem fecit.* Noster cap 39. Ἀπέδειξαν ἱερὰν αὐτῆς Δήμονος. Ταυροπόλος & ταυροπόλα dicta *Diana*, & sacrum ejus ταυροπόλιον. Vid. *Inscript. Grut.* pag. 28, 29, 30, 31. *Saubert.* de *Sacrif. vet.* p. 557. *Hesych.* Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις ᾧ Ἑκάτη. Adde *Sophocl. Schol.* ad *Aj. Flagell.* vs. 173. Ab *Hyg.* cap. 261. *Diana Dictynna* & *Fascelis* appellatur. *Fascelis* est etiam *Servio* ad II. *Aeneid.* vs. 116. Sed in procemio *Comment.* ad *Bucol. Fascelitis. Donato* in *Virgilii* vita *Fascelina.* Ego omnium optime *Facelitis* scribi putem ex Graeco φάκελος. *Hesych.* φακέλας, φόρτας. *Dion.* φακελας τῆ ῥάβδων, *fasces virgarum. Lucil. Sat.* 3.

—— *Rhegina videbis*
Moenia, tum Liparam & Facelitis templa Dianae.

Haec *Lucilii* verba cum adducat ὁ πάνυ, miror retinere illum *Fascelis. Dousae* tamen Editio *Fragmentorum Lucilii* exhibet: *Fasceliti' templa Dianae.* Atqui *Orestes* non a Latina voce *Fascis*, sed Graeca φάκελος *Facelitin Dianam* sive *Facelitidem* dixit. Sed & haec, & omnia mea doctiorum judicio lubens submitto. MUNCK. *Galeus* legit αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, *se ipsam vocavit* ταυροπόλον: vel αὐτὴν δὲ ταυροτόλα ἱέρειαν κατέστησε. Simile quid e *Diod. Siculo* effingere se posse in altera ed. ostendit *Berkelius*, sed prudentis & sani hominis non esse veterum lacerata scripta alienis pannis reficere existimans meliores codices exspectare maluit. Ita est. Sed conjecturam edere nihil nocet: quamquam & huc non est,

tum, ad Thoantem Boryſthenis F. nomenque ei genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniae ad aram apparuiſſet taurus, ipſam autem * tempore venisſet, tranſtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutataque natura, eam ſenectae mortisque expertem divam fecit, nomine in Oreilochiam converſo: fuitque uxor Achillis.

quod aliena intrudantur. Simpliciſſima eſt, &, ut opinor, vera emendatio *Galei* prior: αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, vel ταυροπόλιν. *Scholiaſt.* quem ineditum citat *Galeus*, ad *Ariſtoph. Lyſiſtr.* Νὴ τὴν ταυροπόλον· οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. *Euſtath. Barneſio* ad *Eurip.* indicatus, in *Hom. Il.* B. f. 259. Ἔθνος Θρήϊον οἱ Ταῦροι· καὶ Ταυροπόλος ἡ Ἄρτεμις.

Χρόνον ἐκέλευον] Legendum eſſe ἐκνέωλον ſuperius monui ad c. 3. MUNCK.

Τὴν Λεύκην λεγομβρίλω] Niſi fallor, ſcripſit auctor, τὴν Λεύκην λεγομβρίλω νῆσον. Nam Λεύκη inſula eſt in *Ponto Euxino*. Vide *Etym. magnum*, cujus patrem quosdam *Muſurum* facere comperi. *Schol. Pind.* ad *Nem.* Od. IV. Ἔστι δὲ ἐπὶ τῷ εὐξείνῳ πόντῳ καλεμβρία Λεύκη νῆσος. *Libeſalis* cap. 12. Εἰς τὴν Κονώπιον λεγομβρίλω λίμνην. *Scholiaſt.* modo laudatus ad *Olymp.* Od. III. Εἰς τὴν Ἐρυθρειαν λεγομένην νῆσον. Quando autem *Apoſtolius* ſcribit cent. VII. 34. Ἐπὶ Ταινάρων καλεμένῳ ὠδύσαν, locum quendam generice deſignat, ut Noſter cap. 31. ὥσπερ τὰς λεγομένας ἱερὰς πύλας. De inſula iſta *Pomponius Mela* Lib. II. cap. 7. *Leuce Boryſthenis oſtio objecta, parva admodum, & quia ibi Achilles ſitus eſt, Achillea nomine. Plin.* Lib. IV. cap. 12. *Inſula Achillis tumulo ejus clara* Dicitur quoque ab aliis ἡρώων & μακάρων νῆσος. MUNCK.

Ἀγήρων] Nihil heic mutandum. Conſule *Sylburg.* ad *Clenardum.* MUNCK.

Σύνοικος.] *Xyl. Uxor.* Recte. *Gloſſ. Cyrill.* σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, *conjux.* Idem eſt σύννομος & σύμβιος. MUNCK.

ΤΥΦΩΝ. κή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτοιωμένων δ'.

Τυφὼν ἐγένετο γῆς υἱὸς ἐξώσιος δαίμων ὁρὶς ἰσχυὸ· κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παγκλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται, καὶ χεῖρες, καὶ πέρυγες· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δρακόντων σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει, καὶ αὐτὸν ἐδόκει ὑπέμιμνειν εἰς ἀλκήν· ὅτος ἐπεθύμησε δ' Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, καὶ αὐτὸν ἐφερχόμενον ἐδόκει ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ἀλλὰ δείσαντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς

Τυφὼν] Ita & Τυφὼς & Τυφωνεὺς, *Typhon* & *Typhoeus* idem est, mutata tantum nominis forma, de qua vide quae diximus supra ad Cap. II.

Ἐξαίσιος] *Gloss. Steph. Immanis*, ἐξαίσιος, παμμεγέθης. *Gloss. Cyrill.* ἐξαίσιος, *vastus, immanis.* MUNCK. Hunc ita depingit *Hygin.* cap. 152. *Immani magnitudine, specie portentosa, cui centum capita draconum ex humeris enata erant.*

Δαίμων] *Gloss.* eaedem: Τύφων, δαίμων, *Typho.* MUNCK.

Τὴν ὄψιν παγκλαγμένος·] Habebat enim mixtam naturam ἀνδρὸς καὶ θηρίου. Vid. *Apollod.* L. I. Noster cap. 41. κἀμά τι ἐξηλλαγμένον, *animal* prodigiosum. Vid. *Hygin.* c. 152. MUNCK.

Ἐπεφύκεσαν] Cap. 31. ἐπάκεσαν. *Apollod.* Lib. I. καθεπάκεσαν. Haec ἀπλικίζοντα sunt. MUNCK.

Ἐπερχόμενον ἐδόκει ὑπέμεινε τῶν θεῶν,] *Xyl Impetum facientem nemo deorum sustinuit.* Latinissime profecto. Ita *feras sustinere, hostes sustinere* apud *Livium* & alios. Ad eundem modum

XXVIII. TYPHON.

Refert Nicander Libro IV. *de Alteratis.*

Terrae filius fuit Typhon, genius immenſo robore, monſtroſa forma. Nam & capita plurima ei nata ſunt, & manus, & alae, & ex femoribus maxima ſerpentum volumina. Omnis generis voces edebat: neque ejus vires quisquam ſubſiſtebat. Is Typhon imperium Jovis affectavit: impetumque facientem nemo deorum ſubſtitit, ſed omnes in Aegyptum fugam fecerunt, ſolis Minerva & Jove

dum ὑποστῆναι uſurpare ſolent Graeci. 1 *Maccab.* cap. VII. vſ. 25. Καὶ ἔγω ὅτι δ δύνα) ὑποστῆναι αὐτὸς. *Tibull. Paneg. Meſſal.* cum dandi caſu conſtruxit:

Prote vel ſolus denſis ſubſiſtere turmis.

Niſi *denſas turmas* legendum eſt. MUNCK.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.] *Apollod.* Lib. I. 6. 3. Θεοὶ... εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. *Hygin.* cap. 196. Deos in *Aegyptum* delatos a *Pane* juſſos fuiſſe, mutare ſe in feras beſtias, tradit.

Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς &c.] *Lactantius* tamen & *Ovidius* Lib. V. *Metam.* vſ. 293 *Jovem* ipſum prae metu in arietem verſum narrant, unde *Typhonis* jactantia: vſ. 327.

Duxque gregis, dixit, fit Jupiter, unde recurvis
Nunc quoque formatus Libys eſt cum cornibus Ammon.

Noſtrum quoque inter & *Ovidium*, quamquam ſua e *Nicandro* mutuari ſolitos, in reliquis minus convenit. vſ. 329.

Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι· Τυφὼν δ' ὀκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ δὲ πρεμνηδὸν διέφυγον, ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὄψεις. ὁ μὲν Ἀπόλλων μὺς ἐγένετο ἴεραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλυρος· τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἔλῳ δ' Ἡρακλῆς, βοῒ δ' Ἥφαιστος, μυγάλῃ δὲ Λητώ· ὁ δὲ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὸν ὄφιν· ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ· κρημνὸς δὲ ὁ Τυφὼν ἔκρυψεν ἑαυτὸν, ὁ ἠφά-

Delius in corvo, proles Semeleïa capro,
Fele soror Phoebi, niveâ Saturnia vaccâ,
Piſce Venus latuit, Cyllenius Ibidis ales.

Αἴλυρος.] Ita legendum eſſe, non σίλυρος, recte monuit *Bochartus*. Id quod & ego ante viſum *Bochartum* videram ex *Ovid.* Lib. V. vſ. 330.

Fele ſoror Phoebi, niveâ Saturnia vaccâ,
Piſce Venus latuit.

Et ex *Hyg. Aſtron.* Lib. XI. *Fab. Capricorni: Dianam cato ſimulatam.* Αἴλυρος enim *catus* ſive *cattus. Schol.* ad *Callim. Hym. Cereris* vſ. 111.

Τὸν αἴλυρον) τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον.

Imitatur id *Poëtaſter* ille in *Ceſal. Pith.* Lib. IV.

Catus in obſcuro cepit pro ſerice picam.

Dicebant & κάττα. *Gloſſ.* κάττα, *catta. Catta*, αἴλυρος. *Cittus*, αἴλυρος. ſcrib. *cattus.* Longius abit γάτος, de quo *Meurſius* in *Gloſſ. Graecobarb. Catam* quater felem appellat *Sextus Platonicus* neſcio quis *de medicina ex Animal.* Parte I. cap. 18. MUNCK. Legi hic meretur *Bochart. Hieroz.* p. 344. *Toup.* in *Suid.* Tom. II. p. 169. Felibus his *Aegyptiis Ochum* projecit *Bagoas. Aelian. V. H.* Lib. VI. cap. 8. De voce vid. *Schol. Callim. H.* in *Cer.* vſ. 111. Sed imprimis luculenta & meditata *Perizonii* nota ad *Aelian. V. H.* Lib. XIV. cap. 4.

Τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος.] Τράγος Graecorum a Latinis *caper* modo, modo *hircus* vertitur. Notum eſt, foetorem alarum τράγους dici a Graecis. At illum ut *hircum Horatius Epod.*

12.

Jove relictis. Typhon e vestigio deos est secutus: verum illi calliditate usi, effugerunt, habitu in bestias mutato: Apollo in accipitrem, Mercurius in ibin, Mars in squammatum piscem, Diana in aelurum, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovem, Latona in murem araneum: alii, ut visum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare se ipsum abdidit, flammamque extinxit. Ju-

12. aliique appellant, ita *caprum Catullus Carm.* 70. & *Ovid.* III. *Art.* immo *capram* etiam *Horatius* Lib. I. Ep. vs. 29. *Sed nimis arcta premunt olidae convivia caprae.* Τράγος erat, qui vitem rodendo putationem hominibus monstravit, ac *hircus* dicitur a *Martiali* L. III. 24. & ab *Hygino Astron.* II. 4. Verum *Mythol.* Cap. 274. *Caper*, ut & apud *Ovid.* Lib. XV. *Metam.* fab. 2. *Lactant.* ad *Stat. Theb.* V. vs. 159. Certe *caper* est *hircus Virgilio Ecl.* VII. cum virum cum gregis facit, & *Ovidio*, cum ait Lib. X. *Met.* vs. 327. *Quasque creavit, init, pecudes caper.* Haec expendant, qui causam nullam vident, cur τράγον transtulerit *caprum Xylander.* Certe hinc discent non solum ἔριφον dici *caprum.* Quid autem proprie ἔριφος sit, expressit his verbis in *libro de Cibor. Facult.* pag. 17. *Simeon Sethi:* Οἱ γὰρ τὰς ἐξ ὠῆνας ὑπερβαίνοντες ἀδὲ κυρίως ἔριφοι ἂν κληθεῖεν, ἀλλ' αἶγες. Putavit forte Vir Cl. (*Berkel.*) ignorasse *Xylandrum* versiculum illum *Martialis* Lib. III. Ep. 24.

Dum jugulas hircum, factus es ipse caper. MUNCK.

Μυγάλη] Μυγαλῆ scrib. ut est apud *Aristot. Hist. Anim.* Lib. VIII. cap. 24. & alios. Item paulo ante ἑλλῷ. *Hom. Odyss.* T. vs. 228.

Ἐν προτέροισι πόδεσι κύων ἔχε ποικίλον ἔλλόν.

Schol. νεβρὸν, νεογνὸν ἔλαφον. *Gloss. Steph. Mus araneus*, μυγαλή. MUNCK.

Καὶ ἄλμος δὲ] Illud δὲ videtur hoic positum pro δὴ, ut *Luc. Euang.* Cap. VII. vs. 6. *Epist.* ad *Rom.* Cap. VIII. vs. 8. vel certe abundat. MUNCK.

Ἔς-

ἠφάνισεν τῷ φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δὲ οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέγιστον ὄρος ὑπέβαλλε Τυφῶνι τῷ Αἴτνῃ. καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐρείσας τὰς ἄκμονας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ, διάπυρον ἐργάζεται μύδρον.

Ἐργάζεται] h. e. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνῃ. *Gloss. Cyrill.* ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω, *cudo.* MUNCK.

Μύδρον,] *Callim. Hymn. Dian.* vs. 48.

—— Ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο Ἐσαίης

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ. κϑ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδέκατον δ'.

Πρότερον θυγάτηρ δὲ Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς· αὕτη παρθένος τὴν συμπαίκτειρα καὶ ἑταιρὶς Ἀλκμήνης ἦν Ἠλεκτρύωνος· ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν ἔχειν Ἡρακλέα, μοῖραι δὲ Εἰλείθυια ἔσχον ἐν Ἥρας κατεῖχον δὲ ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην. αἱ δὲ ταῦται μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γαλινθιὰς

Γαλινθιάς·] *Galanthis* vocatur *Lactantio* & *Ovidio*, qui totam fabulam refert Lib. IX. *Metam.* vs. 304. 316. ubi vid. *Heins.* Idem nomen, origini suae convenientius, *Antonino* reddere restitutum ivit Cl. *Schrader. Observ.* pag. 21. Error hic penes auctorem videtur, qui eamdem nominis formam infra saepius retinet.

Ἑταιρὶς Ἀλκμήνης] Ita rescripsi pro ἑταίρισα. Τὸ α ex seq.

Jupiter autem non dimisit eum: sed montium maximum Aetnam ei injecit, inque extremitatibus custodem ei Vulcanum apposuit: isque impositis in cervices Typhonis incudibus, ferreas cudit massas.

Ἑξάστες περὶ μύδρον.

Schol. Μύδρον) Σίδηρον πεπυρακτωμένον, ὡς ἀπὸ τοῦ μύρειν καὶ ἀμβρεῖν. Μύδροις βαλὼν occidit in *Titanomachia Clytium* apud *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XXIX. GALINTHIAS.

Haec Nicandri narratio est e libro IV. *Alexiporum.*

Thebis Proetus filiam habuit Galinthiadem, ludi & vitae sodalitate junctam virginem Alcmenae, filiae Electryonis. Cum parturiret Alcmena Herculem, Parcae & Lucina in gratiam Junonis eam in doloribus detinuerunt, manibus suis constrictis sedentes. Ibi Galinthias verita ne ex doloribus mo-

seq. voc. adhaeserat. Cap. 30. καὶ ἐποιησαντο σωθῆναι καὶ ἑταιρίδα. Similis error fuit Cap. 23. Ἀπόλλωνι ἀϊδόντα pro Ἀπόλλωνα ἀϊδόντα. MUNCK.

Κρατῆσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας.] De *Junone Ovid.* Lib. IX. *Met.* vs. 300.

—— *Digitis inter se pectine junctis*
Sustinuit partus.

h. e. ἐπέσχε τὴν Ἀλκμήνης τόκον, ut loquitur in hac fabula *Apollodor.*

Θιὰς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμήνῃ ἐκφήσωσι βαρυνομένῃ οἱ πόνοι, δεσμεῦσα τοῦδέ τε τὰς μοίρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγειλεν, ὅπ Διὸς βουλῇ γένοτε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κύρος· αἱ δὲ ἐκείνων πιμαὶ καταλέλωτας· τοιοῦδὲ τοῦτ' ἔκπληξις ἔλαβε τὰς μοίρας, καὶ ἀνῆκαν θύθυς τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνῃ δὲ κατέλιπον θύθυς αἱ ὠδῖνες· ᾗ ἐγένετο Ἡρακλῆς, αἱ δὲ μοῖραι πένθος ἐποιήσαντο· ᾗ δ' Γαλανθιάδος ἀφείλοντο τὴν κωφείαν, ὅπ θνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξη-

lodor. Lib. I. pag. 79. MUNCK.

Ἐκφήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι,] *Ne ex doloribus moreretur.* Non probo. Βαρύνεσθαι τὸν πόνων proprium est in partus doloribus: *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 202. ita dicit ὑπ' ὠδῖνεσι βαρυνομένῃσι, & *Theocritus* ad illum locum citatus. Ad illorum gravitatem & inprimis retardationem respicit ipsa *Alcmene* apud *Ovidium* L. IX. *Metam.* vs. 289. *Nec jam tolerare labores Ulterius poteram.... Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus.* cet. Unde forsan locus explicandus: *Galanthis verita, ne dolores Alcmenen a mente velut alienarent* cet. Nam & hac significatione gaudet ἐκφέρεσθαι etiam simpliciter positum. *Euripid. Auge* apud *Stobaeum* p. 164. 34.

Νῦν δ' οὐκ ἐξέφησέ μ'. ὁμολογῶ δέ σε
Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγέρτ' ἐχ ἑκόσιον.

Τὰς θεὰς] Male utraque Editio τὰς θεάς. MUNCK. In altera Edit. etiam *Berkelius* reposuit τάς. *Parcas* nempe & *Lucinam* deceperat *Galanthis. Galeus* tamen, num de more prioris Ed. *Berkelianae* contextum secure secutus, an de industria, *Xylandrianam* lectionem retinuit, eamque, nisi mere vitiosam, retinendam existimo, donec aliunde liqueat, mutatione opus esse. Propterea quod mihi nondum persuasum habeo, vulgatam in mendo cubare. Si enim idoneis exemplis demonstraverim, *Deum* de sequiore sexu dici apud *Romanos*, cur τ θεὸν de eodem genere feminino sumi etiam apud *Graecos* non posset? Fateor, locum illum *Calvi*, *Poilentemque Deum Venerem* in controversia esse, ut *If Vossius* ad *Catull.* p. 259. aliique volunt, quos ad *Virgil.* & *Anthol. Lat.* locis paullo post indicandis adducunt elegantiae Latinae Statores, *Burmanni*, Patruus & Nepos, ac si *Deum* pro *Deorum* esset re-

moreretur Alcmena, ad Parcas & Lucinam accurrit, nuncians Jovis voluntate puerum ab Alcmena partu editum, actumque esse de ipsarum honoribus. Ad hoc obstupuerunt Parcae, statimque manus dimiserunt. Illico etiam Alcmena soluta doloribus, Herculem est enixa. Ad hoc Parcae luctum instituerunt: & Galinthiadi, quod mortalis deas decepisset, virginitatem ademerunt, inque frau-

repositum, quod tamen secus intellexit *Servius*, (ad *Virgil.* II. *Aen.* vs. 632.) qui *Deus* dici innuit, ut apud *Graecos* ὁ θεὸς & ἡ θεὸς, vel, uti ego malim, τὸ θεῖον. *Homer.* Il. Θ. vs. 7.

turn. c. 8. *Ducente Deo* de *Venere.* & *Ovid.* Lib. XIV. *Met.* vs. 750.

Venit Anaxaretes: quam jam Deus ultor agebat.

Μήτε τις ἐν θάλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην.

Sed detur syncope in loco *Calvi*, alia sunt, de quibus dubium non est. *Senec. Herc. Fur.* vs. 385. *Sequitur superbos ultor a tergo Deus.* h. e. ut Interpretibus visum est, *Nemesis. Virgil.* Lib. VII. *Aen.* vs. 498. *Nec dextrae erranti Deus abfuit*; ubi *Servius: aut Juno fuit aut Alecto. Antiol. Lat.* Tom. I. pag. 670. quod Epigramma paullo aliter exhibet *Cicero* de *N. D.* 1. 79. Cap. 28. *Auroram* vocat *Deum*, & sic *Junonem* saepe dici *Deum*, observat ibi *Burmannus.* Clare *Virgil.* Lib. II. *Aen.* vs. 632. quem locum vindicat *Macrob.* Lib. III. *Sa-*

Deus hic ultor extra controversiae aleam, *Venus* est. Ipse *Vossius* ad *Catull.* d. l. observat, uti ἄνα pro ἄνασσα, sic easdem, quas *Catullus Deas* dicit, *Callimacho* vocari *Deos*, & ὁ θεὸς aeque ac ἡ θεὸς dici, quod tamen aliis exemplis demonstrasset, vellem. *Wesseling.* V. Cl. ad *Herod.* Lib. VIII. cap. 3. laudat *Jac. Elsner. Sched. Crit.* pag. 39. ubi muliebres Deas, utroque sermone, masculino genere recte dici, commonstrasset, sed, ut opinor, non omnino satisfecit. Ipse *Herodoti* locus, quamquam Cl. *Abreschio*, *Miscell. Obs.* V. p. 236. unicus dicitur, ubi ὁ θεὸς pro *Dea* ponitur, certior est: Δύο θεὼ μεγάλας Πιθὼ καὶ Ἀναγ-

ἐξηπάτησεν. ᾗ αὐτίκα ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν, ᾗ δίκαιαν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῷ, καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν θυγάτηρ· θοίνηται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὠτῶν· πίπτει δ' ἀναφέρουσα τὸ κύημον ἐκ δὲ τραχήλου· ταύτῃ Ἑκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τὸ ὄψιμον ὤκτειρεν· ᾗ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς ζῷον· Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ηὐξήθη,

τ

ταγκείαν. Duo praeterea loca ſuccurrunt, quae neſcio, cur ſecus exponantur. *Phrynich.* p. 32. Νὴ τὼ θεώ, quod jusjurandum ſaepius apud *Comicos*, ὄρκος γυναικεῖος cet. Idem enim, ac κατὰ τὰν θεάν, per *Deas*, *Cererem & Proſerpinam*. Vid. *Sanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Cerer* vſ. 1. Auctor *Etymologici M.* V. Μοῖραι, οἱ μὲν πᾶσαι ἐλαίαν ἔτω καλοῦσιν· οἱ δὲ τὰς ἱερὰς ΤΩ ΘΕΩ .... μοιρίαι, τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι. ubi neſcio, an jure τῇ θεῷ, certe nulla auctoritate, repoſuerit *Ampl. Cuperus*, probante etiam *Burmanno* ad *Jov. Fulg.* c. 14.

Δολερὰν γαλῆν,] *Xyl Fraudulentam felem.* Malim, *doloſam muſtelam.* De muſtela enim vulgo, non fele, ſequentia finguntur. Verum quidem γαλῆ pro *muſtela* modo, modo pro *fele* accipi, id quod praeter alios & *Erasmus* obſervavit: Sed veteres in hac fabula deſignaſſe per γαλῆν muſtelam videtur innuere *Ovid.* Lib. IX *Met.* vſ. 321. Dum flavam manſiſſe *Galanthida* canit, cum jam in γαλῆν eſſet converſa. At flavus color eſt muſtelis domeſticis, non felibus. *Donatus* ad *Ter. Eun.* IV. 4, γαλῆ *muſtela.* γαλεώτης *ſtellio. Heſych.* Ἀσκάλαβος, γαλεώτης. *Fungerus* corrigit, γαλεώτι. Scribe tu, γαλεώτης. Notat *Taubmannus* ad *Plaut. Stich.* III. 2. in *Comm.* ad *Theophraſtum* diſputare *Caſaubonum*, utrum γαλῆ muſtela domeſtica ſit, an felis. Ubi inſpexi ejus *Comm.* ad C. 17. nihilo certior deceſſi. Ambigere doctos ait, ſitne γαλῆ muſtela domeſtica, an felis, praterea nihil. Et ſane fruſtra ambigerent, ſi verum eſſet quod *Tzetzes* ſcribit, αἴλουρον eſſe γαλῆν κατοικίδιον, vel quod ad *Phaedrum* notat *Rigaltius: Muſtela, felis*, αἴλουρος. Sed γαλῆν ab aeluro mecum diſtinguit *Apoſtolius Cent.* V. 92, & *Gloſſ. St. Cattus*, αἴλουρος. *Muſtela* γαλῆ. Res omnino crepera eſt, nec ſatis certa & perpetua illa diſtinctio, quam ego mihimet olim fingebam: Γαλῆ κατοικίδιος, *muſtela domeſtica*, een Weſelt-

jen,

fraudulentam mutaverunt felem, vitamque in penetralibus attribuerunt, foedumque coitum: nam per aures concipit, & e collo eructatum foetum edit. Hanc vultus mutationem miserata Hecate, sacram sibi eam ministram constituit. Hercules quoque adultus, memor beneficii, juxta aedem ei sacel-

fem. Γαλῆ ἀγρία, *viverra fera est. Gloss. Cyrilli:* Γαλῆ, *mustela.* Γαλῆ ἀγρία, *viverra.* Quemadmodum ob hoc *Galanthidis* factum culta fuerit a *Thebanis* mustela, *Aelian.* Lib. XV. c. 4. refert. MUNCK. Proprie quidem αἴλουρος, sive *felis*, est κάττος, vel κάττα. nam γαλῆν *mustelam* dici, *ftellionem* γαλεώτην ostendit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV, 4. HEMSTERH. ad *Aristoph. Plut.* vs. 693.

Θορίσκεται] Existimo scripsisse Liberalem, κυίσκεται. *Antigonus Hist. mir.* Cap. 25. ἡ δὲ λέαινα ὅτε ἐ κυίσκεται. Quae verba nuper ad *Hyg.* C. 185. adduxi. Quam autem illa a veritate aliena sint, docet ex *Aristotele Plinius* Lib. VIII. c. 16. & ex multis aliis *Leo Allatius* in *Commentario* ad *Basil. Hexaëm* pag. 156. Fallit etiam alios, ut ipse falsus est. *Julius Firmicus* pudicitiae virtutem *Leoni* tribuens. *Plinium* vide. MUNCK. Θορνύεται conjicit *Berkelius.* Θορεῖται *Galeus.* Nihil absurdum, sed deest Mss. auctoritas.

Ἐκ τῦ τραχήλε] Aliter *Ovid.* Lib. IX. *Met.* vs. 322.

Quae, quia mendaci parientem juverat ore,
Ore parit.

Lactant. eodem modo. *Eam in mustelae figuram convertit, ita ut ore, quo mentita est, pareret.* Aut τραχήλος non per *collum*, sed *os* vertendum; nam pro *capite* usus est *Lucianus D. M.* pag. 437. & pro *osculo* sive *parvo ore* vesicae, *Hippocrates*, teste *Stephano.*

Ἑκάτη] *Gloss. Steph. Lucifer*, Φωσφόρος. *Lucifera*, Ἑκάτη. Docte profecto, & ex ultima antiquitate. Vid. *Apollod.* Lib. I. *Eurip.* in *Helena:*

Ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμόρφ.

Eaedem *Glossae: Noctiluca*, Ἑκάτη νυκτεφαίνουσα. Scr. *Noctiluca. Horat.* Lib. IV. *Od.* 6. *Gloss. Graeco-Latin.* Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη. *Trivia.* MUNCK.

ἢ χάριν ἐμνημόνευσε, ᾗ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα πρὸ τοῦ οἴκου, ᾗ ἱερὰ προσήνεγκε· ταῦτα νῦν ἔτι παὶ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, ᾗ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

Τὴν χάριν ἐμνημόνευσε,] Imitari id videtur *Apulej. Milef.* III. *Honorum talium parem gratiam memini.* IX. *Gratas gratias afino meo memini.* Dicebant & χάριν εἰδέναι, *Ariftaen.* Lib. I. cap. 1. ἀλλὰ καὶ χάριν εἴσομαι τῇ τύχῃ. Sic χάριν ἔχω, χάριν ὁμολογῶ. Εὐχαριστῶ ἀδεὶς τῷ δοκίμων εἰπεῖν, ut docet *Thom. Magiſt.* MUNCK.

Καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.] *Galinthias* optime dicitur merita fuiſſe de *Hercule*, & idcirco *Thebanos in feſto Herculis ſacrificare Galinthiadi prius ſeu primae, ante Herculem*, πρώτῃ πρὸ Ἡρακλέους. ita enim conſtruenda verba, quae peſſime vulgo vertuntur: *Thebani ante ferias Herculis, primae Galinthiadi ſacrificant.* Nec enim conjungenda πρὸ ἑορτῇ

ΒΙΒΛΙΣ. λ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτακαιδεκάτην β'.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος· τοῦτον ἡ Ἀκα-

Ἀκακαλλίδος] *Deiones* & *Phoebi* filium facit *Ovid.* Lib. IX. *Met.* vſ. 443. Vid. quos *Meurſius* laudat *Cretae* Cap. VIII. *Ariam* matrem (*Miletti*) vocat *Etymol. Auctor* in Μίλητος. Μίλητος, inquit, πόλις. ἔθνος καὶ Μιλήσιοι ἀπὸ Μιλήτου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρίας. Aut hoc falſum, aut errat *Schol. Theo-*

cellum collocavit, remque ſacram fecit. quae etiamnum obſervant Thebani: & ante ferias Herculis, primae Galinthiadi ſacrificant.

τῇ Ἡρακλέες, ut facit Interpres, ſiquidem πρὸ requirit gignendi, non dandi caſum, ſed πρὸ Ἡρακλέες, & tunc ἑορτῇ accipiendum pro ἐν ἑορτῇ, quae Ellipſis frequens. &c. PERIZON. *Diſſert* V. pag. 373. Magni facio inexhauſtam hujus Viri Eruditionem, ſed ad Grammaticae normam ſaepius exigit, quae ad Criticae artis ſtateram potius ſunt expendenda. Ingenioſior certe, quamquam nec ſcio num vera, eſt Cl. *Heringae* conjectura in *Obſ.* pag. 17. καὶ πρὸ Ἡρακλέες ἑορτῆς θύουσι Γαλινθιάσια, ut Διάσια, Διονύσια, &c. de feſtis & ſacrificiis iis Diis ſacris; nempe ex Γαλινθιάδι α', quae male prius diſtincta eſſent, πρώτῃ reſcripſiſſent Librarii, α' numeri notam rati. Acute.

XXX. BIBLIS.

Narrat Nicander libro II. *Alteratorum.*

In Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis (quae Minois erat filia) congreſſu eſt natus. eum mater

Theocrit. Idyll. VIII. vſ. 115. Μίλητε γάρ φησι τὸ Ἀρείας ἐγένετο παῖδες Δαῦνῳ (lege Καῦνῳ) τὸ Βυβλὶς &c. Confer *Parthen. Erotic.* C. XI. MUNCK. In matris nomine variant plerique. Vid. *Reg.* & *Burm.* ad *Ovid.* d. l. & *Munck.* ad *Hygin.* C. 14. *Schol. Apoll. Rh.* L. I. vſ. 186. Ὁ δὲ Μίλητος

Ἀκακαλλὶς δείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ὑποφοιτῶντες λύκοι, βουλῇ Ἀπόλλωνος, ἐφύλαττον, καὶ ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα· ἔπειτα δὲ βουκόλοι τυχόντες ἀνείλοντο, καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ἠύξετο, καὶ ἐγένετο καλὸς, καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐπεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον, βουλῇ Σαρπήδονος εἰς Καρίαν ἀπεδίδρασκε, καὶ πάλιν ἐκτίσθη κτίσας Μίλητον ἐγήμω Εἰδοθέᾳ τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν· καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ Καῦνος καὶ

ἀφ' ἧς καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίς καὶ Μίκωνος ἦν. Οἱ δὲ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχης. cet.

Δείσασα Μίνω] Quartae inflexionis quidem interdum Μίνως, sed inter illa, quae in accusativo casu abjiciunt ν, non invenio Μίνω. Scribendum ergo esset Μίνων, vel Μίωα, ut Cap. 40. Ἐκφυγέσα δὲ Μίωα. Retrahit tamen nos *Pausan. Achaic.* pag. 403. *Edit. Wecbel.* Κρὰς Μίνω ἐφυγεν εἰς Κρητην. MUNCK. Τὸν Μίνω etiam *Lucian.* T. III. pag. 655. Pro Πυθῶα, quod est apud *pollod. Coll. D'Orvill.* habet Πυθω. *Herodian.* Τον Ἥρω, τὸν Μίω, τον Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ ἄνευ τοῦ ν οἱ Ἀττικοί. Vid. ibi *Pierſonus.*

Ἐπιφοιτῶντες λύκοι . . . ὤρεγον γάλα.] Lupi ergo feminae, ut λυκοι ἐπιφοιτῶσαι dicere potuiſſet. *Feſtus: Agnus ex Graeco ἀμνὸς deducitur. quod nomen apud majores communis erat generis, ſicut & lupus, quo* (Leg. e Mſſ. *quod*) *venit ex Graeco* λυκος. Contra *Agolum paſtorale baculum, quod* (Leg. corumdem auctoritate *quo*) *pecudes aguntur.* Nota Numae Pompilii Lex: *Pellex . . . . crinibus demiſſis Junoni* agnum feminam *caedito.*

Παρὰ μέρος] *Per vices*, recte, i. e. nunc hae, nunc illae ubera praebuerunt. Vid. hunc locum explicantem *Perizon.* ad *Aelian.* L. VIII. cap. 3. *V. H.*

Καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐπεχείρει βιάζεσθαι,] *Deſiderio impulſus violare intendit* Quodnam hoc deſiderium, quo quis alteri vim inferre nititur? Turpis,

mater Minois metu in ſylvam expoſuit: ubi eum lupi accedentes juſſu Apollinis cuſtodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde bubulci ſupervenientes ſuſtulerunt, ac domi ſuae enutriverunt. Puer ut adolevit, pulcer ſtrenuuſque evaſit: Minoſque deſiderio impulſus eum violare intendit. ibi tum Miletus noctu conſcenſo lembo, conſulente Sarpedone, in Cariam profugit: urbeque ibi Mileto condita, Eidotheam Euryti Carum regis filiam in matrimonium ducit: natique ſunt ei gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis

pis, aïs, amor, quo *Mileto* frui vellet *Minos;* nam ἐγένετο καλός. Nempe nepote avus? Alia omnino *Antonini* mens. Non tantum καλὸς, quo ſe multitudini commendaret, ſed & ἁρμόττων, quo, ubi res poſtularet, ſtrenue ſe gereret. Hinc ab eo timens *Minos* illum, quocumque tandem modo amovere ſtuduit, ne regnum ſibi eriperet. *Ovid.* d. l. vſ. 440.

Qui (Minos) *dum fuit integer aevi,*
Terruerat magnas, ipſo quoque nomine, gentes.
Tunc erat invalidus; Deionidenque juventae
Robore Miletum, Phoeboque parente ſuperbum,
Pertimuit: credensque ſuis inſurgere regnis,
Haud tamen eſt patriis arcere penatibus auſus.

Sponte fugis, Milete, &c.

Ultro vides, me, ſummo jure hic reponere φθόνῳ. Infra C. XXXVII. Ἐπεσβάλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν γῆς. Emendationem egregie confirmat *Schol. Apoll. Rh.* Lib. I. vſ. 186. Μίλητον. τοῦτον δὲ ἀνῃρημένον ὑπὸ ΦΘΟΝΟΥΜΕΝΟΥ ὑπὸ τοῦ Μίνω ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον, ἀφ' ἧς ὑπὸ τύπου ἐστὶ Μίλητον, ὑπὸ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβᾶς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας. Quae multum faciunt ad Liberalem illuſtrandum.

Ἔγημεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου] *Mileti* uxoris nomen non expreſſit *Lactantius*, ſed *Maeandri* facit filiam. Conſentit *Ovid.* qui & nomen addit d. l. vſ. 450.

Filia Maeandri, toties rede-

καὶ Βιβλὶς, ἀφ' ἧς πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλὶς· ταύτης ἐγένοντο πλείστοι μνηστῆρες ἐπιχώριοι, καὶ καλὸς κλέος ἐκ τῆς πόλεως· ἡ δὲ τῶν μὲν λόγων ἐπιεῖτο βραχύ, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου· καὶ τὸ πάθος, ἄχει μὲν ἰδιώτου κρύπτειν, ἐλελήθει τὰς γνείας· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν· καὶ

untis eodem,
Cognita Cyanêe.

Nicaenetus apud *Parthenium*, non *Parthenius*, ut est in not. ad *Ovid. Tragasiam* vocat.

Βιβλὶς,] Nihil mutandum puto, tametsi extra dubium in nupero Commentario ponatur, scribendum esse Βυβλὶς. Pudenter Nob. *Heinsius* ad *Ovid.* IX. *Metam.* vs. 452. *Biblis* ne an *Byblis* scribendum sit, non liquere sibi ait. Certe cum *Antonino* nostro *Biblis* scribit etiam *Pausanias Achaicis* p. 406. Ἐν δὲ τῇ Μιλησίᾳ πάγη ἐστὶ Βιβλὶς, καὶ ὅσα εἰς τὴν Βιβλίδα ἔρωτα ἀνῆκεν. Imo *Ortelius* in suo *Thesauro* τὸ *Biblis* praefert. MUNCK. *Byblis* est *Lactantio*, & *Ovid.* vs. 452.

Byblida cum Cauno prolem est enixa gemellam cet.

Parthenius tamen & *Nicaenetus* praeferunt Βιβλίδι. Contra *Conon* Cap. 11. Βυβλὶς. *Suid.* Βυβλὶς, ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου.

Καῦνος καὶ Βιβλὶς, ἀφ' ἧς πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς.] Urbis *Biblidis* in *Caria* qui mentionem faciat, non facile invenias praeter unum *Antoninum*, qui id facere videtur. Vertit *Xylander: Natique ei sunt gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum sunt Caunus & Biblis Cariae urbes* Verum hoc si voluisset *Liberalis*, ita potius scripsisset: ἀφ' ὧν πόλεις εἰσὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ. &c. Crede mihi male transposita esse verba *Antonini*. Ordinem illis suum restitues, si ita scripseris: καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτοῖ, Καῦνος, ἀφ' ἧς πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, καὶ Βιβλίς. Sic nullam tibi amplius molestiam exhibebit urbs *Biblis*, quae nulla est. *Byblos* notissima & celeberrima *Phoeniciae* urbs. *Stephan.* Βύβλος πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, ἀπὸ Βύβλης τῆς Μελάτης θυγατρός. Nota *Byblen* dici, quae *Byblis* est aliis. *Etymol. Auct.* Βύβλος πόλις Φοινίκων ἀρχαιοτάτη, &c. Ἡσίοδος. Βύβλον τ' ἀγχίαλον καὶ Σιδῶν' ἀμπελόεσσαν. Atque ille

Biblis Cariae urbes. Biblidem multi incolarum ambiverunt, & qui in circumjacentibus urbibus magni essent nominis. Quibus illa facile spretis, infando amore Caunum deperire coepit; qui morbus, quandiu eum ipsa occultare potuit, fefellit parentes. Cum vero in dies magis urgeret malus genius, noctu statuit se ipsam de saxo praecipitem dare:

ille versus 912. est in *Dionysio*, nisi quod ibi exhibetur Σιδόνα, quomodo & p. 21. in *Commentario* suo adducit *Eustathius*. Puto ergo pro Ἡσιόδ῾ in *Etymol.* reponendum esse Διονύσι῾. MUNCK. Transpositio ea verborum, qua omnem scrupulum tollit *Munckerus*, etiam Cl. *Heringae* in mentem venit, *Observ.* p. 226.

Μνησῆρες.] *Gloss. vet. Procus*, μνησῆς. *Decubis*, μνησῆς, ἀπόκοιτο῾. Vocem *Mnesteres* jam abhinc quinquennio *Hygino* Cap. 81. restituendam esse observavi. Videri usum ea quoque *Servium* ostendo in notis ad *Hygin.* Cap. 247. MUNCK.

Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων.] *Act. Apostol.* C. 5. c. 16. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθο῾ τῶν πέριξ πόλεων.

Αὐτὴν δὲ ἄφυκτος ἔρως ἐξέμηνε τῆ Καύνῳ.] *Lactant. Byblis cum fratrem corporali amore potius, quam pio patrioque*, malleum, quod *Colon.* praefert, *fraterno-que more diligeret. Ovid.* vs. 453.

Byblis in exemplo est, ut ament concessa puellae:
Byblis Apollinei correpta cupidine fratris,
Non soror ut fratrem, nec qua debebat, amavit.

Haec eo adduxi, quia in contrarium abeunt alii. *Caunum* amore *Byblidis* correptum, cum ea potiri nullo modo posset, terram illam deseruisse, tradit *Conon.* Idem ex *Nicaeneto Parthenius*, quamquam hic addit, plures tradidisse, *Biblida Cauni* amore flagrasse.

Εἶχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι,] Hanc aliasque ejusdem fere generis locutiones egregie, ut solet, illustrat *Hemsterhus.* Praefat. ad *Lucian.* p. 32.

Κατασβαλεῖν ἐκ τῆς πίτρας ἑαυτήν.] Assiduo moerore & fletu fatigatam concidisse ait *Lactantius*, nec secus *Ovidius* d. l. Nexo de zona laqueo e nu-

καὶ ἡ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα βίπλειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε. νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασαι, καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον, καὶ αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα, καὶ ὠνόμασαν Ἀμαδρυάδα νύμφιν Βιβλίδα, ἣ ἐπαύσαντο σωδίωτον ἐταιρίδα· καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις, δάκρυον Βιβλίδος.

ce se ipsam suspendisse, *Conon.* Alligato ad quercum balteo collum innexuisse, ex aliis *Parthenius.*

Νύμφαι αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα,] Hac de re nihil a ii, nisi quod *Ovid.* vs. 651. ei humi jacenti opem ferre enisas fuisse *Nymphas* refert. Lectio non est sollicitanda, *Parthen.* c. ult. Ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη. Infra Cap. 33. Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ὠνθρώπων ἀφανισμόν.

Πολὺν ὕπνον] Male πολὴν ediderant. MUNCK.

Ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων] An ἀπ' ἀνθρώπε? Cap. 39. ἐποίησεν ἐξ ὠνθρώπε λίθον. Nisi hoc dictum, ut ἀφανισθῆναι ἐξ ἀνθρώπων. C. 33. MUNCK Ἀπ' ἀνθρώπε praeferendum. *Theocrit.*

ΜΕΣ-

dare: ac ad proximum digreſſa montem, adorta eſt ſeſe praecipitare. Nymphae autem miſertae eam detinuerunt: multoque incuſſo ſomno, de mortali immortalem redegerunt, Biblidem nympham Hamadryadem nominantes: inque ſuum ſodalitium & contubernium adſciverunt. Liquor qui e ſaxo illo deſtillat, in hunc uſque diem ab incolis appellatur lacruma Biblidis.

crit. Eidyll. XV. 106. ex emendatione Cl. *Valckenarii*: τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω, ὡς μοῦθον, ἐποίησας Βερενίκαν.

Sic lacrymis conſumta ſuis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominae, nigraque ſub ilice manat.

Καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας... δάκρυον Βιβλίδος.] *Lactant. Nympharum Lelegeïdum miſericordia exſpirantis lacrymae in fontem converſae ſunt, qui dominae nomine eſt inſignis. Ovid.* d.l.

Conon: κλαιούσης αὐτῆς ἐῤῥύη τὰ δάκρυα, ᾗ κρήνην ἀνῆκε, Βυβλίδα τοῖς ἐπιχωρίοις ὄνομα. *Parthen.* φασὶ δέ τινες, ᾗ ἀπὸ τῶν δακρύων, κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ, τὴν καλεμένην Βυβλίδα.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ. λά.

Ἱστρῆ Νίκανδρος ἑτεροιωμένων β'.

Λυκάονος δ' αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος· οἵτοι λαὸν ἀθροίσαντες, ἀφίκοντο ἐς Ἰταλίαν παρὰ τὴν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τοὺς αὐτοῦθι οἰκοῦντας Αὔσονας, αὐτοὶ κατοι-

Λυκάονος τε Αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ, καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος.] Αὐτόχθονες, quos Romani *Aborigines* vocant, γένος, ut ait *Dionyſ. Halicarn.* L. I. *Ant. R.* c. X. καθ' ἑαυτὸ γενόμενον. Hoc *Antonino* additum, ut vetuſtiora reſpicerentur tempora, & ad eum *Lycaonem*, qui *Pelasgi* filius, ſaevitia in hominibus, quos hospitibus apponebat, mactandis deteſtandus, a *Jove* in lupum converſus vulgo creditur, iisque adnumeratus, quorum ob facinora diluvium illud *Ogygium* fuerit immiſſum. Hoc ut colligam, facit *Peucetius*, qui uti ab *Antonino*, ita & ab *Apollodoro* L. III. c. VIII. ejus filiis accenſetur, quos ſex & viginti nomine recenſet *Pauſanias* in *Arcad.* c. 3. Quinquaginta *Apollodorus* d. l. Sed hoc in numero, ſi utrumque ſcriptorem conferas, octo tantum nomina conveniunt. At nusquam apparent *Daunius* & *Japyx*, ut mirer Cl. *Burmanni*, qui ex hoc *Antonini* loco ad *Ovid.* L. XIV. vſ. 515. pro vitioſa nominis varietate, *Peucetiasque ſinus* acute repoſuerit, induſtriam effugiſſe, nec *Daunium* neque *Japygem* quidquam ad *Lycaona*, cujus tamen filios *Antonini* fide ſtatuit. *Lycaon* fuit *Arcas*, *Arcades* ejus filii. Id quod de *Daunio* dici non poteſt. *Feſtus: Daunia appellatur a Dauno Illyricae gentis claro viro. Plin.* Lib. III. c. II. *Hinc Apulia Daunorum cognomine a Duce Diomedis ſocero.* (Vid. *Caſaub.* ad *Strab.* 242.) Qui, ut alii, *Pilumni* & *Danaes* filius perhibetur. Quamquam & *Feſtus* & *Plinius* veritati propius abſunt. Veroſimilius enim *Dauniam* a *Daunio* vel potius *Dauno* rege dictam fuiſſe, qui, quod ſibi

XXXI. MESSAPII.

Refert Nicander Lib. II. *Alteratorum.*

LYcaon, is qui non aliunde migraſſe, ſed eo ipſo quem incoleret loco editus ferebatur (quos Graeci Autochthonas nominant) filios habuit, Iapygem, Daunium, & Peucetium. Hi collecta hominum multitudine, ad Italiae Adriam venerunt: pulſisque Auſonibus, qui tum ibi habitabant,

ſibi adverſus *Meſſapios* opem tuliſſet, *Diomedi* poſt *Aegialeam* ob adulterium reiectam, filiam in matrimonio collocavit. atque adeo ejus ſocer *Plinio* recte dicitur. Late haec narrat *Antoninus* mox c. XXXVII. *Iapyx*, unde *Iapyges* & *Iapygia*, *Daedali* ex *Creſſa* muliere filius dicitur eidem *Straboni*, 279. confirmat *Solinus* c. VIII. *Quis ignorat, Iapygas ab Iapyge Daedali filio, conditos?* atque adeo non *Arcas*, ſed *Cretenſis* hic fuit, quemadmodum eum *Cretenſium* quoque ductorem diſerte facit *Strabo*, d. l. *Iapyx* & *Daunus* unus idemque dicitur *Ciofan.* ad *Ovid.* d. l. vſ. 458. & ſane hic illud videtur indigitare: *ſub Iapyge maxima Dauno moenia condiderat* verſ. 510. *Iapygis arida Dauni arva. Lactant.* ibi: *Qui ſub Dauno Iapygiae rege domicilium poſuiſſet.* Et, ſi *Dionyſio* auſcultamus, locus ille, ubi *Peucetius* in *Italiam* delatus conſedit, antea jam ab *Iapyge*, qui ergo *Peucetio* antiquior fuit, nomen acceperat. Ut forſan ad alterum *Lycaona* deſcendendum ſit, ſive is *Priami*, ut *Strabo* L. XIII. 585. narrat, ſive alterius filius fuerit. Certe de hoc latius agit *Halicarnaſſenſis*, eique tribuit id, quod ſuo *Antoninus*. Praeterea quod omnes *Lycaonis* prioris filii, ſimul pater in lupum converteretur, a *Jove* perierunt, atque adeo in his, etiam *Peucetius*, ejusdem facinoris affines, excepto *Nyctimo*, qui Patri ſucceſſit, narrante hoc *Apollodoro* d. l. Ut tempora inter ſe longe diverſa enarret *Antoninus*. Quamquam & alteri *Lycaoni* filius fuiſſe potuit, etiam *Peucetii* nomine.

καθιδρύθησαν· ἰδίᾳ δὲ τὸ πλέον αὐτοῖς τὸ στρατιᾶς ἔθνικον, Ἰλλυριοί, Μεσσάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸ στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γλῶτταν ἐμέμισαν τριχῇ, καὶ ὠνόμασαν ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε, Δαυνίους, καὶ Πευκετίους, καὶ Μεσσαπίους· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄλλῃ πως τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο Μεσσαπίων, οὐ μὴν πόλις ὤκησε Βρεντέσιον. τὸ δὲ παρὰ τὴν αὐτὴν δὴ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων· εἰδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσ-

Ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε,] Subaudi τὸ ἔθνος. Eodem redit, si scribas, ἑκάστου ἡγεμόνος. *Sophocl. Aj. Flag.* vs. 1068. ἀλλ' ἐξ ὡς ἔχει. Interpres: *Sed finas ita, ut est.* MUNCK.

Ἀπὸ Τάραντος] *Tarentum* a *Strabone*, *Pausania*, & in nummis antiquis *Taras* dicitur. MUNCK.

Ἐν ᾗ πόλις ᾤκησε] Ὤκισε legendum conjicit *Munckerus*. Et ubique fere illud οἰκεῖν, quando accusativo junctum apud scriptores occurrit, in οἰκίζειν mutant Viri D. Vid. ad *Aelian.* de *Anim.* Lib. XI. c. 16. ad *H. V.* L. VIII. c. 5. ad *Herod.* L. VII. p. 585. Alii alibi. Accusativum admittunt nonnulli, quando *administrandi* vim obtinet, negant, si simpliciter *degere* vel *habitare* in loco significat. Differentia inter οἰκέω & οἰκίζω tyronibus nota, nec dubito, quin posteritas reponendum sit, quotiescumque *condendi*, *instaurandique* notione occurrat. Ubique tamen non mutem, quandoquidem ipsi scriptores eam differentiam sollicite non observarunt, quod de κομιδῇ & κομίζω hic animadvertit *Munckerus*. *Aelian. V. H.* d. l. Οἱ δὲ ᾤκησαν τὴν Νάξον, quod minime in ᾤκισαν mutandum; nam aliis in locis, ubi ea mutatio admitti potest, juvant Codd. Utinec L. IX. c. 7. Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες, & paullo post ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμπολλα. Prior certe locus controversia major est; nam ipso confitente *Perizonio*, nec condiderant *Naxum*, neque instauraverant, sed inhabitabant. *Lucian.* in *Vit. Auct.* T. I. p. 549. Τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἣ Τάφον οἰκήσεις cet. Sic χωρία δύσποτμα οἰκεῖν dixit *Arrian.* de *Exp. Al.* Lib. I. c. 7. Πολλὴν μεγάλην οἰκέσι. ibid. c. 28. *Antonin.* infra C. XXXII. Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι. . . . ᾤκησαν τὴν Τιτάνην τὴν Ἀττικήν. Et ut hic, passive *Homer. Il.* Δ. vs. 18.

Ἦτοι μὲν οἰκείοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.

Sed

bant, ipſi ſedes poſuerunt. Major pars exercitus eorum conſtiterat ex advenis, Illyricis atque Meſſapiis. Itaque cum & exercitum & agrum in tres diviſiſſent partes, eisque de nominibus ducum nomina feciſſent Dauniorum, Peucetiorum, & Meſſapiorum: quod a Tarento erat regionis usque ad extrema Italiae, Meſſapiis obtigit, in qua conditum eſt Brunduſium: quod autem juxta * intra Tarentum, Peucetiis. Interius his mare navigabant Daunii. To-

Sed praeterea hoc loco nec ὦκη῀ mutarem in ὦκισ῀, nec verterem, *conditum eſt*. Verum, qua ſignificatione gaudet paſſivum, *jacet*, *ſitum eſt*. *Arrian.* L. IV. c. 25. Ταύτην μὲν ὀπόλιν, ὅτι οὐ ἐπικαίρᾳ χωρίῳ ἐδόκει ὠκεῖσθαι. & c. 28. Πόλιν, ἣ ξύνεγγυς τῇ πέτρας τῇ Λόφου ὠκεῖτο.

Ὦκη῀] An ὦκισ῀? *Apollod.* tamen L. I. ὐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν ὤκησεν Ἦλιν. Sed & ibi ὤκισεν mallet *Fab.* quod probo. L. II. p. 78. γενεᾷ Τάφιον, ὃς ὤκισε Τάφον. *Eurip. Hecub.* vſ. 2. ἵν' ἄλλης χωρὶς ὤκισ῀ θεῶν. Vide *Thom. Magiſtrum* in voce οἰκῶ. Idem, quod heic, vitium occurrit in *Schol.* ad *Eurip. Oreſt.* vſ. 934. μὴ τὸ κατακλυσμὸν ἐν ὄρεσιν οἰκεῖ τῶν τῇ Ἀργείων, πρῶτον αὐτὸς σωφήνησεν Ἰναχον. leg. συνῴκισεν. Aliud οἴκεω, aliud οἰκίζω. Sed κοιμάω interdum idem, quod κοιμίζω. III. Reg. c. XVII. vſ. 19. ἐκοίμησεν αὐτον ἐπι κλίνης. *Apollod.* L. I. p. 51. Τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα. Vereor ne fruſtra corrigat *Faber*, κατακοιμίσασα. MUNCK.

Τὸ δὲ δὴ τὴν αὐτὸς τῆ Τάραντ῀] Locum ſanum eſſe pronunciant in Edit. *Leidenſi*, ſi αὐτὸς pro αὐτὸς reponatur. Nihil quod dicam habeo, niſi illud vetus N. L. Suſpicor tamen poſt τὸ Τάραντ῀ excidiſſe θάλασσαν. Inſpice *Geographorum* mappas. MUNCK.

Ἐνδοτέρω] *Gloſſae Steph. citerius*, *cisdotérw. cisci*, ἐντός. leg. *cis. Gloſſ. Cyrill.* ἐντὸς, *cis*, *intra*, *intro*. MUNCK.

Τῆς θαλάσσης] Videtur ſcribendum: Τῇ θαλάσσῃ. Πλεῖν θαλάσσης dici forte poſſit, ut οἰκεῖν γῆς c. 4. Subaudito ἐπὶ. Sed ἐπιπλεῖν θαλάσσης non ſatis concoquo. MUNCK.

Τῆς θαλάσσης ἐπίπλεσιν] Hanc locutionem non ſatis concoquit *Munckerus*, ſed, ſi dici forte poſſit, ut aït, πλεῖν θαλάσσης, ut οἰκεῖν γῆς, pro πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, cur dici etiam non poteſt θαλάσ-

σης

λάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων· ᾗ ἐγένετο ταῦτα πολὺ ὡς ἡ Ἡρακλέους γραῖεία· ἰὼ δὲ τῆς τότε βίος ὑπὸ θρεμμάτων ᾗ νομῆς· μυθολογοῦσιν ἓν ὂν τῇ Μεσσαπίων γῇ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας Φαληΐδας νύμφας Ἐπιμηλίδας χρηθούσας. τὰς δὲ παῦ-

σης ἐπιπλεῖν? Solet *Antoninus* praepositionem nomini detractam verbo addere: C. XXXIII. Ἐξελάσας αὐτὰς τῆ πατρίδι. XXXVII. Ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι. XXXIX. Ἀπὸ Τεύκρε τὸ ξωελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. c. XLI. Αὐτῷ συστρατεῦσαι, & mox: Εἰ μὴ αὐτοῖς σωσεξίλοι. *Berkelius* omnem ellipticam locutionem in *Antonino* respuens, ut *Munckero* obloquatur, quamquam mox, quod mireris, in ὁ δὲ τόπος ὀνομάζει νυμφῶν τε ᾗ παίδων ellipsin quaerit, rescribendum contendit: τὴν θάλασσαν ἐπέπλεον, quia sic loquitur *Homerus:* sed, ut ego opinor, alia notione. Quid, quaeso, *mare Daunii navigabant*? Regionem in tres partes diviserant, ut describit auctor, sed ita, uti interpretor, ut *Dauniis* ea pars obtigerit, in qua *imperium maris tenerent*, vel ut *Nepotis* utar verbis, *mari potentes essent*. *Arrian.* L. II. c. 17. Πλεόντων ἡμῶν τὴν θάλασσαν, *nobis imperium maris tenentibus*. Cum altero verbo Eidem: ἐφ' ἧς (πεντηκοντόρε) Πρωτέας Ἀνδρονίκε ἐπέπλει, *cui praefectus erat Proteas* cet. Plena igitur & sana locutio hac significatione: Ἐπὶ τὴ θαλάσσης ἐπέπλεον. *Cluverius Berkelio* cit vertit: *ultra hos Daunii sedes fixerunt*, sed tum *superato mari*, vel simile quid, addendum erat. Sed totum locum refingit in *Ital. Ant.* p. 1209.) Τὸ μὲν ἀπὸ Ἀράντος ἔχει πρὸς τὴν ἑσπερίαν τῆς Ἰταλίας, ἐγένετο Μεσσαπίων. ἐν ᾗ πόλις Βρεντέσιον. (deleto ὤκηται.) τὸ δὲ παρὰ τὴν ὑπὸ τὸ Τάραντος, ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τούτε τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον Δαύνιοι. *Quod a Tarento erat usque ad extima Italiae, Messapiis obtigit: ubi est Brundisium. quod ultra Tarentum erat, Peucetiis. Ultra hos Daunii sedes fixerunt.* In aliis *Xylandro* melius, in aliis etiam deterius. Certe ὤκηται & θαλάσσης ἐπέπλεον, quomodo verteret, vix se expedire potuit, neque, opinor, ὑπὸς & ἐνδοτέρω utrumque significat *ultra*. Ut *Berkelio* parum praesidii hinc accedat; nam, quod τὸ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων pro Ἰαπύγων legat idem *Cluverius*, nihili est. Integritatem hujus loci mox vindicabit *Munckerus* ad verba: Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζει Νυμφῶν τε ᾗ παίδων. Illa τὸ δὲ παρὰ τὴν ὑπὸ-

τὸς

Totam autem gentem vocarunt Iapyges. Gesta haec sunt multo ante Herculis expeditionem tempore. Vivebatur ea aetate pecoribus & pascuis. Fabulantur ergo, in Messapiorum terra, ad locum cui Sacra saxa nomen, apparuisse nymphas Epimelidas, cho-

τὸς cet. se offendisse, inque eorum explicatione non admodum sibi satisfacere indicat *Munckerus Heinsio*, Tom. V. *Syll. Epist.* pag. 355. & vellem viro Nob. *Antoninus* tum ad manum fuisset, quod respondens negat, ut lucem aliquam loco affudisset. Me non minus offendunt ἐνδοτέρω δὲ τέτε.

Ἔπεπλεον] Satis hoc sanum mihi videtur. Mare illud navibus invadebant, & usum ejus sibi sumebant. *Florus*, quamquam de hostili invasione, Lib. III. c. 6. *Cilices invaserant maria.* Quomodo Poëticum heic verbum ἔπεπλεον locum habere possit, non video: ἔπλεον tolerabile est. MUNCK.

Ἐπιμηλίδας] Ut a ἀῆς *Nymphae* dictae sunt *Dryades* & *Hamadryades*, ita a μῆλις *pomus*, *Epimelides* & *Hamamelides* dictas voluere nonnulli. Verum *Scholiastes Homeri* a μῆλον *ovis* cum *Servio* dictas eas censet, cum ait ad *Iliad* Υ. vs. 8. Αἱ τὰ ἄλση κατοικεῦσαι Νύμφαι ἀλσηΐτιδες καλεῦνται. αἱ δὲ ἐπὶ τῶ δένδρων ἁμαδρυάδες. αἱ δὲ τὰ νάματα τῶ ὑδάτων, ναΐδες, καὶ ὑδριάδες. καὶ τῶν αἱ μὲν κρηνίδες, αἱ δὲ ἐπιποταμίδες. αἱ δὲ τῶ βοσκημάτων Ἐπιμηλίδες. αἱ δὲ ἐπὶ τῶ ὀρῶν, ὀρεστιάδες, καὶ ὅσαι ταύταις ὅμοιαι. ὁμοίως δὲ ἐπὶ τῶ ἑλῶν ἑλιονόμοι. Leg. ἑλειονόμοι. Advertit me, quod fluentorum *Nymphas Hydriadas* vocat; atque adeo suspicor in loco *Isidori* (L. VIII. *Orig.* c. II.) pro *fontium*, *Hamadryades*, reponendum esse, *fontium*, *Hydriades*. Certe aptius, imo verius foret. MUNCK. Vel, ut *Syllabarum* numerus staret, apud *Isidorum* legi posset *Ephydriades*, nam eaedem, atque *Hydriades*. Vid. *Behotii Apophor.* Lib. II. c. I. *Epimelidum* vero non ita frequens mentio fit. Earum meminit *Pausan.* in *Arcad.* c. 4. *Galeo* etiam citatus, sed scribit Ἐπιμηλιάδας; ut Κρηνίδες & Κρηνιάδες, Ἑλικωνίδες & Ἑλικωνιάδες. Vid. *Toupii Cur. Post.* in *Theocritum*, p. 2. Has autem Ἐπιμηλίδας & Δρυάδας ab *Arcadibus* ita dictas ait, quas alii vocabant *Naïadas*. Sed si *Naïadum* & *Hydriadum* originem ἀπὸ τῶ ναμάτων τῶ ὑδάτων cum *Homeri Scholiaste* deducimus, quid hae ad *Dryadas*, aut *Epimeli-*

παῖδας τ Μεσαπίων, καταλιπόντας τὰ πόιμνια ὑ θεωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύσειν· ὅτως ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας, ὑ τὸ νεῖκος ὀπὶ πλέον ἐγένετο τοῦ τ χρείας· οἱ δὲ παῖδες, ὅτι μὲν ἰὼ αὐτοῖς ἄμυλα τοῖς δαίμοσιν, ἠγνόουν· ἐχόρευον δ' οἷα τοὺς ὁμηλικας θνητάς, ὑ ὁ τρόπος αὐτοῖς τ ὀρχήσεως, ἅτε ποιμένων, ἄμουσος ἰώ· ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος· ὑ ἐπεκράτησαν χορεύσασι τ παίδων, ὑ ἔλεγον τοῖς αὐτὰς τάδε· ὦ κῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε τοῖς Ἐπιμηλίδας νύμφας, ὀκνῶν ὦ ἄφρονες νικώμενοι δώσετε δίκην· ὑ οἱ παῖδες ἵνα τοῦ ἐφίκεσαν παρὰ τὸ ἱερὸν τ νυμφῶν, ἐγένοντο δένδρα· ὑ ἔτι νῦ ἀκούει φωνὴ νυκλὸς ὑπ τ ὕλης, οἷα θρηνούντων· ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε ὑ παίδων.

melidas, sive ab arboribus seu pecoribus nomen sortitas? Forsan *Pausanias* voluit: Δρυάδας δὲ δὴ ὑ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλεσαν Ναπαίας pro Ναΐδας. *Napaeae* saltuum & convallium *Nymphae*, uti *Dryades* Sylvarum, atque adeo non ita diversae, & *Epimelides* ab *Hesiodo* Oreadibus & *Hamadryasin* junguntur, nisi statuamus, *Pausaniam* voluisse *Arcadas* in genere *Nymphas* vocasse vel *Dryadas* vel *Epimelidas*; nam ita *Hamadryades* nonnumquam de quibusvis *Nymphis*. Ceterum *Suidas* cum Nostro facit. Ἐπιμηλίδες, Νύμφαι. Et has easdem esse, quae aliis *Meliades* & *Meliae* dicuntur, ex stimat *Gyraldus* p. 176. Vid. & p. 174. & *Natal. Com.* Lib. V. c. 12. Sed de his plura dabit, & Eruditorum voto satisfaciet Magnus *Valckenarius* ad *Theocritum*, cujus novam Editionem jamjam editurus est.

Πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον] Quid illud ἢ heic denotat? Scribo ἤ. Imperfectum hoc ab εἶμι. Πᾶν ὅσον ἢ pro σύμπαντα eleganter dicitur. Alias omitti solet verbum substantivum, ut μύριοι ὅσοι, μύρια ὅτα. vid. *Vigerum* de *Idiotis. Ling. Graec.* cap. 3. Sect. 10. Perperam haec vocula etiam exarata in *Hesychii Lexico*:

choros ducentes, pueros autem Meſſapiorum, relictis gregibus cum ſpectaſſent choreas, dixiſſe, ipſos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is ſermo nymphis moleſtus, certatumque de praeſtantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cum quidem pueri ſibi cum divis eſſe certamen ignorarent, & ſe cum aequalibus mortalibus foeminis contendere opinarentur. Erat puerorum ſaltandi modus ruſticus, utpote paſtorum: at nymphis omnia ad elegantiam ſubinde accreverunt. Victisque pueris, ita eos compellaverunt: Provocaſtis, pueri, nymphas Epimelides: Ergo vaecordes, victi dabitis poenas. Puerique eo quo conſtiterant loco, ad nympharum fanum, in arbores ſunt mutati: hodieque exauditur vox noctu ex ſylva velutī ejulantium. Loco nomen eſt nympharum & puerorum.

ἢ θέμις, ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον. leg. ἢ θέμις. Pariter peccatum in ὅ. Σημαίνει δὲ, inquit, κ᾽ ὅπα, κ᾽ ἔνθα τὸ ὅ. Scrib. ὅ, & refer ad ὃ δασωνόμενον, quod proxime ſequitur. Ridiculum dicam, an miſerabile, quod mox non *Heſychius* ſane. ſed Librarius ſubjunxit: ἰαί, φυλαί. Emenda φεῦ, αἰ. MUNCK.

Νεῖκον ἤρασθε] *Apollod.* L. II. p. 75. Νηνίσιν ἤρισε σὺν κάλλει. vid. not. ad c. 9. *Tatius*: πρὸς τὰ τὲ λειμῶνον ἤρισαν ἄνθη. MUNCK.

Οὐκέν] Male diviſim ſcripſerant, σὺκ ἔν. MUNCK.

Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζε] Νυμφῶν τε κ᾽ παίδων.] Ita ſuperius: ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. Ad utrumque genitivum ſubſtantiva ἔθνος & τόπος ſubaudienda arbitror. Defecta eſſe haec verba, & excidiſſe particulam ὑπὸ vel ἐπὶ cenſet vir Cl. (*Berkel.*) legitque, ὀνομάζε] ὑπὸ νυμφῶν τε &c. At nihil opus eſſe iſta praepoſitione pertendo. Senſus eſt, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζε] νυμφῶν τε κ᾽ παίδων τόπος. *Geminus* in *Phaenom.* p. 45. Οἱ δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦ Περσέως κείμενοι ἀστέρες Γοργόνων καλεῖ. ſcil. ἀστέρες. *Schol. Theocrit. Idyll.* A. vſ.

123. Λυκαίᾳ ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ καλουμένῳ Καλλισῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος θυγατέρα. Καλλισὼ, ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἥρας τραφῆναι. &c. Loquuntur ita & Latini interdum. *Nepos Ageſil.* c. 8. *Cum veniſſet in portum, qui Menelai vocatur.* Auctor *Vitae Apollinaris* pag. 134. Ed. *Lugd. Ad urbem, quae vocatur Ravennatum. Curt.* l. III. *Equus eximiae magnitudinis, quem ſolis appellabant. Ivant.* ad *Stat.* pag. 121. Ed. *Tilioobr. Fon.*

ΔΡΥΟΠΗ. λβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐπεσκευασμένην ἀ.

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειῦ παῖς ἢ ποταμῦ, ὑὸς Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναΐδων θυγατέρων. ἔτος ἐβασί-

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειῦ] *Dryopis* hujus genus parum conſtare dicit *Staveren.* ad *Hygin.* c. 90. Sed non vidit, plures *Dryopas* confundi, & *Schol. Apoll. Rhod.* in mendo cubare. Sic *Pherecydis* locum exhibet Lib. I. vſ. 1213. Πολυδώρᾳ τῇ Δαναΐδι μίσγεσθαι Πίωνιὸς ὁ ποταμός. Τὰν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' ἧς Δρύοπες καλέονται. Ubi *Berkel.* recte emendat Σπερχειὸς ὁ ποταμός. Sequitur: οἰκέουσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ. Alter itaque *Priami* & *Hecubae* filius, qui eſt apud *Apollod.* Lib. III. c. XI. 5. Idemque, qui *Drypon Hygino* d. l. dicitur, & *Dryops Dict. Cretenſi* L. IV. 7. Alter denique, qui *Apollinis* filius. *Pauſan. Meſſen.* c. 34. Παῖδα τὸν Δρύοπα Ἀπόλλωνος εἶναι λέγοντες, cet. *Schol. Lycophr.* ad vſ. 480. ὁ δὲ Δρύοψ υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος. Sed *Lycaoni Pelasgi* filio unica tantum filia fuit, nomine *Calliſto. Pauſan.* in *Arcad.* c. IV. Ἐπὶ δὲ τῷ γένει παντὶ τῷ ἄρσενι θυγάτηρ Λυκάονι ἐγένετο Καλλισώ. Confirmat *Schol. Theocr. Idyll.* I. vſ. 123. Alterius itaque *Lycaonis* filia, ſed tum pro Δίας, quod e compendio natum ſuſpicor, apud *Schol. Lycophr.* & alios legendum exiſtimo Δημανείρας. *Dionyſ. Halic.* Lib. I. c. XI. Τέτταρα δὲ Λυκάονος Δηϊάνειρα θυγάτηρ. *Munckerus* ſuſ-

Fontem efficit, qui Hippocrenes dicitur, sed ibi *Hippocrene* reposuerim. *Lactant. Argum. Ovid. Met.* fab. 50 *Insulam Tiberis ingressus est, ibique se occuluit: qui locus draconis vocatur. Vet. Interpr. Cant. Salom. Oculi tui columbarum.* sc. *oculi. Victor Illustr. V.* c. 7. *unde illae fossae Quiritium sunt dictae.* MUNCK. Ac si haec parum, multo plura exempla iis subiunxit *Staverenius* ad *Albr. Philos.* p. 911.

XXXII. DRYOPE.

Narrat Nicander Alteratorum primo.

Dryops Sperchii fluvii F. ex Polydora, una Danai filiarum, regnum obtinuit in Oeta: unicamque

sua auctoritate dedit Δρύωψ. Ceteri Δρυοψ, quomodo ex *Pherecyde* apud *Schol. Apoll. Rhod.* d. l. *Schol. Lycophr.* d. l. & *Etymol M.* Auctore scribendum contendit *Berkelius*, unde & apud *Apollod.* L. III. c. XI. ubi etiam Δρύωψ, male legi censet.

Πολυδώρης] (*Ionice* pro Πολυδώρας dictum voluerat *Berkelius*) Sed quis dixit ei Πολυδώρη esse *Ionicum*? *Ioniffat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol. M.* Auctor col. 32. ed. *Sylb.* Αἴθρα τὸ κοινόν. ᾧ Ἀττικοὶ, Αἴθρη. Remanserint ista & id genus alia ex *Ionismo* in *Attica Lingua*. Una enim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit & *Eustathius* ad *Dionys.* p. 109. confirmant etiam ista verba *Schol. Aristoph.* in *Plut. Act.* III. Sc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ ἀλφὶ τὴν ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος ἀλφὶ τὸ α ἀθάρας. MUNCK. Viro Doctiss. refragatur *Koenius* ad *Corinth.* p. 251. ubi *Munckero* hic cum *Salmasio*, pro *Berkelio*, rem esse, existimat. Certum est apud *Apollodorum* etiam duobus locis Πολυδώρη legi, sed toties iisdem locis Πολυδώρα diserte exhibet *Coll. D'Orvilliana*. Sed solet

ἐβασίλευσε ἐν τῇ Οἴτῃ, ᾗ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, ᾗ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρός· ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν Ὑδροφυὼς Ἀμαδρυάδες νύμφαι, ᾗ ἐποίησαντο συμπαίκτειραν ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεούς, ᾗ χορεύειν· ταύτῃ ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. ᾗ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμμύς· ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μὲν τῶν νυμφῶν ᾗ παίγνιον ἐποιήσατο τὸ κλεμμύ, ᾗ αὐτὴ ἐνέθετο εἰς τὸν κόλπον, μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ κλεμμύος ἐγένετο δράκων, ᾗ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι φοβηθεῖσαι· Ἀπόλλων δὲ Δρυόπῃ μίγνυ)· ἡ δὲ ᾤχετο φεύγουσα πρὸς ἱφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, ᾗ ὠδὶν ἔφασε πρὸς

Antoninus, quod in omnibus, qui aliorum opera in compendium redigunt, semper animadverti, & stylum & ipsa fere suorum scriptorum verba retinere. Alioquin sibi minus esset constans. Supra C. XXII. Εἰδοθέας νύμφης. & C. XXX. Ἔγκλῃ Εἰδοθέᾳ. Nisi quid Librariorum oscitantiae inputandum, quandoquidem utroque capite solum *Nicandrum* secutus fuit. Supra tamen C. VIII. habet etiam Μιγανείρης. *Polydoram* autem, quam *Danai* filiam *Antoninus*, & *Schol. Apollon. Rhod.* L. I. vs. 1213. faciunt, *Apollodorus* Lib III. c. XII. vocat *Pelei* & *Antigones*, & tamen, eamdem esse ex iis liquet, quae addit, eam *Boro Perieris* filio, h. e. *Sperchio*, nuptam fuisse, ut se explicat §. 4. Omnia vero haec hausta ex *Homero Il.* II. vs. 173.

Τῆς μὲν ἓξ ἑκὰς ἦεν ἄγε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο.
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ ἐυνηθεῖσα.
Ἀτὰρ ἐπίκλησιν Βόρῳ Περιήρεος υἷι.

Ubi alia ex aliis *Eustathius*, & ad *Apollod.* p. 125 *Aegius.*

Δρυόπη] Haec *Antonino* dicitur μονογενὴς patris, atque adeo hic *Dryops* quoque diversus est a *Dryope* supra C. IV. memo-

que habuit filiam Dryopen, quae patris greges pascebat. Sed cum eam summo opere amarent Hamadryades nymphae, suorumque locorum sociam adsciviſſent, docuiſſentque carminibus deos celebrare, & choros ducere: Apollo ea viſa, concubitus cum ea ardor ipſum inceſſit. Itaque primum ſe in teſtudinem convertit: quam cum, ut rem ludicram, Dryope Nymphaeque tractarent, Dryope eam etiam in ſinum conderet, de teſtudine Apollo in anguem tranſiit: itaque eam Nymphae territae deſeruerunt, Apollo cum Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domum patris confugit, nihilque parentibus

morato, cui filius erat *Cragaleus* in *Dryopide* habitans: aut μοιογενὴς ad filiam referendum, ut unicam hanc haberet filiam. Sed magna hic difficultas oboritur; nam de hac *Dryope* agere *Lactantium* & *Ovidium* L. IX. *Metam.* a vſ. 324. eo liquet, quod illam prius ab *Apolline* amatam poſtea *Andraemoni* nupſiſſe, id quod hic etiam *Antoninus* perſequitur, tradant: Et tamen uterque ei adjungunt ſororem *Iolen*, ſed ex altera matre natam dicit *Ovidius*, patrem vero non *Dryopen*, ſed *Eurytum* facit iterum uterque. *Valerio Flacco* Lib. II. vſ. 174. recenſetur quoque *Dryope*, ſed haec ab illa diverſa videtur Cl. *Burmanno* ad *Ovid.* d. l. vſ. 331.

Συμπαίκτριαν ἑαυτῶν,] Interpres: *ſuorum locorum ſociam.* Scrib. *ludorum ſuorum.* Fraudem ſine dubio viro Doctiſſimo typothetae fecerunt. MUNCK.

Παίγνιον ἐτοιοῦντο πλὴν κλειωνῶν,] Hab. C. I. vſ. 10. τύραννοι παίγνια αὐτῆ. Noſter c. 22. Τῆτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι. MUNCK.

Ἔφατε] Leg. ἔφατε. *Achilles Tatius*: ὁ δὲ τοιῆτος, ἔφατε, τὴν ἀλεκτρυόνα φοβεῖσθαι. *Doſitheus Magiſter* Lib. III. δι' ὧν ἔφατε πλείονας εἶναι δανειστάς. *Schol.* ad *Eurip. Phoen.* vſ. 511. ἄλλως τε εἰ ἔφατε &c. Neque enim ſolet Δωρίζειν noſter. Doricum eſt ἔφατα pro ἔφατα, ut in verſiculis his a *Pindari Scholiaſte* ad-

παρὰ τὰς ῥιζὰς· ἐπὶ δ' ἔγημε αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γυναῖκα παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμ-

ductis ad *Pyth. Od.* III. quos *Heſiodo* attribuit:

Τὴν μὲν ἄρ' Ἄλλε, κέρας φάσε δ' ἄμμα ἑοῦ γε
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κόρωνις
Ἐλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Cum *Apollod.* hic poëta *Iſchyn Elati* filium facit, non *Iſchum* vel *Iſchyum*. Reſtitui hoc vocabulum *Hygino* c. 202. Et facit mecum *Pauſanias* L. II. *Hyg. Aſtr.* L. II. c. 40. Ἔφασε *Doricum* facit Vir Cl. (*Berkel.*) Omnino autem legendum ἔφασκε. *Parthen. Erot.* c. 4. Ἡ δὲ σωιέναι μὲν ἔφασκεν εἰς τὸ παρόν. *Aelian. Var. Hiſt.* Lib. VI. c. 4. Οὐ δὲ ἔφασκεν ἄξειν. *Laërtius* in *Ariſtotel.* pag. 311. Ed. *Caſaub.* Τὰς Ἀθήνας ἔφασκεν εὐρηκέναι πυκνὰ καὶ νόμους. *Schol. Hom. Odyſſ.* M. vſ. 70. Ὁ δὲ ἔφασκεν κτεῖναι αὐτόν. MUNCK. Quid ſi cum Cl. *Ruhnk.* ἔφασε legamus? Supra C. XI. Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς cet.

Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου,] In toto hoc libello nihil intricatius, quam hic locus, unde forſan tacite praetermiſſus a *Munckero*, id ſatius ducente, quam cum aliis errare. Et ſane Diſſertationi potius, quam notae accommodata eſt materies. *Andraemon Pylius*, qui *Colophonem* condidit, occurrit apud *Strabonem* L. XIV. p. 633. Hic nonnullis diverſus habetur ab *Andraemone Codri* filio *Ionum* duce, de quo *Pauſan.* in *Achaic.* C. III. Sed qui hos ſcriptores conferat, vix dubito, quin eumdem cenſeat. Alios ejusdem nominis plures fuiſſe ſtatuo, ut e ſeqq. patebit, & quidem in una gente, a priore illo forſan longe diverſa, quamquam & hinc magna oboritur difficultas, quisnam fuerit, ab *Antonino* deſcriptus. Nimirum *Oxyli* facit filium, niſi ὁ Ὀξύλου, ut alibi articulus ille nonnumquam deſignat, interpreteris: *Andraemon Oxyli pater:* ita enim diſerte *Apollodorus* Lib. II. c. VIII. §. 3. Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος. Unde lux affulget *Pauſaniae* Lib. V. c. 3. Ὁ δὲ ἀνὴρ ἦν Ὀξύλῳ Αἰωλου τῷ Θοαντος. qui locus alios in errorem adduxit, adeo ut *Galeus* ibi adnotet: *Andraemon ejus erat avus. Haemon, Thoas, Andraemon, qui ex Gorge Oenei fil. Thoantem genuit.* & Cl *Burmann.* ad *Ovid.* L. IX. *Metam.* vſ. 331. dubitet, num e *Pauſania* in *Scholiaſtae Pindari* loco *Olymp. Od.* III. vſ 22. pro Ἀνδραιμονος reponendum ſit Αἰωλου. Sed, quamquam timide a tantis viris diſſentire ſoleo, quod tamen modeſte licet, contra

bus ea de re indicavit. Post cum eum Andraemon Oxyli F. duxisset, puerum ex Apolline conceptum parit,

tra *Pausaniae* Ἀνδραίμονα restituendum opinor. Quemadmodum enim *Galeus* duos observat *Thoantes*, sic duos minimum *Andraemonas* ego invenio, avum alterum, alterum nepotem; nam uti hoc nostra aetate receptum, sic priscis etiam temporibus obtinuisse, plura exempla loquuntur, quam ut in dubium quisquam vocet. Ipse *Pausanias*, qui locus neque *Burmannum* fugit, huic emendationi favet in ieqq. Καὶ ἀδελφαι Θόαντι τῷ Ἀνδραίμονος, τῷ Ἄλλῳ τὸ leg. τῷ Ἡρακλεῖ ὅταν ὡ τέρει. Et eumdem esse *Oxylum*, quem describunt *Pausanias* & *Apollodorus*, atque adeo Ἀνδραίμονα esse legendum, eo liquet, quod uterque eamdem de illo narrent historiam. Uxorem vero *Andraemoni* tribuit *Antoninus*, *Dryopen Dryopis Sperchii* filii, & *Polydorae* unius *Danai* filiarum filiam, quod frustra apud alios quaeres. De *Dryope* ad C. IV. & paullo ante egimus. A *Dryope Apollinis* & *Lycaonis* filia nato *Dryopidem* & *Dryopas* nomen accepisse, testantur *Tzetz.* ad *Lycophr.* & *Etymol. M.* auctor, e quibus recte eme dat *Berkelius Apollonii Rhodii Scholiasten*, pro τῷ Ἀπόλλωνος & τ Λυκάονος, depravate τῷ Λυκάονος & τ Λυκαονίας, legentem. Ab his dissentit *Stephanus Byzant. Dryopidem* dictam volens a *Dryope Eurypyli* filia. Parum refert a mare an a femina fortita fuerit nomen, nisi *Eurypyli* obstaret, quod in Εὐρύτῳ mutandum existimo. Hoc enim *Dryopes* patri tribuit non tantum *Lactantius: Dryope Euryti filia . . . . Andraemonis conjux* cet. Sed & *Ovid.* d. l. vs. 356.

At puer Amphissus (namque hoc avus Eurytus illi
Addiderat nomen.) &c.

Unde *Berkelii* error patet, qui poëtam *Eurytum* (avum maternum) pro *Oxylo Andraemonis* patre sumsisse hallucinetur. *Oxylus* enim *Amphissi*, non *Andraemonis*, sed *Apollinis* filii, avus dici non poterat. Ab *Antonino* proxime abest idem *Ovidius:*

notissima formâ
Oechalidum Dryope: quam virginitate carentem,
Vimque Dei passam, Delphos Delonque tenentis,
Excipit Andraemon, & habetur conjuge felix.

Incertum tamen *Andraemon* num *Oxyli* filius an pater; nam, quod *Oxylum Aetoli* filium, qui *Andraemonis* erat, ab illo *Pindari Scholiaste* vocatum existimet Vir Cl. ad *Ovidium* d. l.

Ἄμφιονον· Οὗτος ἐπὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀπὸ γένεθλα πάντων κρατῶν· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἰτύλου πόλιν ὁμώνυμον τοῦ ὄρους, καὶ τὴν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσεν· ἐδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ὑπὸ τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τοῦτο παρῆσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπιον ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι καθ' ὑμέναιον· καὶ αὐτοῦ μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην· ἀντὶ δ' ἐκείνης ἄγαλμα ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ὡσαύτως τὴν ἄγαλμα ὕδωρ ἀνέρρηξαν· Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη· Ἄμφιονος δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπε-

in eo erravit. Verum eſt *Pauſaniam Oxylo* e *Pieria* uxore natos tribuiſſe *Aetolum* & *Lajan*, ſed addidit *Aetolum* mature obiiſſe: Προαποθανόντος δὲ Αἰτωλοῦ, θάπτουσιν αὐτὸν γονεῖς, unde natu minor *Lajas* patri in regnum ſucceſſit. Verba *Scholiaſtae* ſunt: Ἀπὸ Ὀξύλου· ὃς ἦν Αἰτωλὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, quod verterem *filius Andraemonis Aetoli* ſive *Aetolienſis*, quod ad patriam referendum; nam ſic *Pauſanias* d. l. Σωσιπατρικὴ δὲ τῷ Ὀξύλῳ φυγάδι ἐξ Αἰτωλίας εἶναι. *Aetolus* enim, a quo *Aetolia* fuit dicta, Ἐνδυμίωνος erat filius, Vid. *Pauſan.* in *Eliac.* C. I. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* vſ. 431. & ad *Homer. Il.* N. vſ. 210. Ipſe *Scholiaſt. Pind.* Ὀξύλος γάρ τις ἦν ἐξ Αἰτωλῶν . . . Ἠλείαν ἠγεμονίαν λαμβάνει. Et hinc *Thoas Aetolus*, *Homer. Il.* Δ. vſ. 527.

Τὸν δὲ Θόαν Αἰτωλὸς ἐπεστύρεσε βάλε δορί.

Il. O. vſ. 281.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός, Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος cet.

Exiſtimarem tamen *Antoninum* innuiſſe *Andraemonem* primum, &, cui alii *Gorgen Oenei* filiam uxorem adjudicant, alterum fuiſſe, cui etiam regnum *Oenei* viribus confecti conceſſit *Diomedes*, narrante *Apollodoro* L. I. cap. VIII. §. 1. & §. 6. *Euſtath.* ad *Iliad.* B. vſ. 638. Αἰτωλὸν τεσσαράκοντα νῆες ἦσαν. ὧν Θόας ἠγεῖτο, υἱὸς Ἀνδραίμονος καὶ Γοργῆς τῆς Οἰνέως θυγατρός. *Aetolia* enim prius in duas diviſa partes, quae circa *Calydonem* erat, tenebatur ab *Oeneo*, qui idcirco *Ca-*

ly-

parit, Amphiſſum. Hic cum virilem aetatem attigiſſet, omnibus praevaluit: urbemque ad Oetam condidit, monti iſti cognominem, ibique regnavit. Poſuit & Apollini in Dryopide regione templum: in quod cum ſe contuliſſet Dryope, Hamadryades benevolentia impulſae eam rapuerunt, & in ſylva occultarunt, loco ejus alno excitata, ac pone alnum fonte. At Dryope, naturae mutatione de mortali facta eſt nympha. Amphiſſus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipſis condidit, pri-

lydoniae rex dicitur, *Pleuronia* vero *Agrii* erat, a quo, per *Theſtium Oenei* ſocerum occupata ad *Oeneum* quoque accesſit, unde de *Thoante Andraemonis* filio & *Oenei* ex *Gorge* nepote *Homerus Il.* N. vſ. 216.

Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

Ubi *Andraemon*, de quo *Antoninus*, in terra *Dryopide* habitavit, & jam eumdem hic *Dryopem* innui cenſeo, de quo C. IV. egit *Liberalis.*

Παρέσται] Si quis παρεῖσται, *in quod ingreſſam*, malit, per me licet. Quamquam vulgata proba eſt, idemque ſignificat. Πλευρῶνα εἰς Ῥώμην ſic dixit *Plutarchus.* Noſter C. VIII. εἰ, ἥντινα παρέσοιτο χώραν. Hinc παρουσία *adventus.* Et ne de Participii uſu dubites, *Aeſch. Budaeo* inter alios cit. de *Falſ. Legat.* p. m. 260. Σκυθῶν θοὰν εἰς ταυτὸν καὶ Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα κατειλήφαμεν. *Lucian.* T. I. p. 471. Ἐμοί δοκεῖν ἔκ τινος κωλύμης παρόντες.

Ἀντὶ δὲ ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηνα . . . ἐγένετο νυμφη·] *Lactant.* & *Ovid.* uti per totam fabulam nonnihil ab *Antonino* differunt, ita hîc *Dryopen* in *Lotum*, quia ejus arboris, in quam *Nympha Lotis* mutata fuerat, ramum, vel flores, ut filium delectaret, decerpſerat, converſam, referunt. V. d. d. l. l.

ἐπελέσατε δρόμῳ, ᾗ ἐπ νεῶ οἱ ὑπηρέται τ ἀγῶνα ἀφαφυλάσσοι τῶτον· γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον πῶλον τυχεῖν, ὅπ Δρυόπῳ ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ὑπηρέταις ἐδήλωσαν, ὡς ἃς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι, ᾗ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν.

ΑΛΚΜΗΝΗ. λγ'.

Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τ Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτὸς τ παλείδος, αὐτὸς ἐκασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τ Θησέως, ᾤκησαν τ πελάπολιν τ Ἀθη-

Μετὰ τ Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρ. ἀφαν.,] *Apollod.* in eadem historia, L. II. c. VIII. Μετασάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεὸς.

Εὐρυσθεὺς] Hic *Mycenarum* rex fuit, &c, ut *Apollod.* d. l. dicit, *Stheneli* & *Nicippes* filius; quod ad *Hom. Il.* T. 118. vindicat *Barnesius*, rectene dubitat *Wesseling. Probabil.* C VII. pag. 66. quum p. praec. verum matris nomen, quod habet *Tzetzes Chiliad.* II. 36. credat esse Ἀρχίππαν, quae antiquo *Homeri* enarratori Λύκιππα dicitur. *Astydamiam* vero *Schol. Thucyd.* L. I. c. 9. vocari, animadvertit *Staveren.* ad *Hyg.* C. XXX. ubi illa quoque e *Wesselingio* profert.

Ἐξελάσας αὐτὸς] Vereor ne scripserit auctor τὸς ἀπογόνους vel παῖδας αὐτῦ. *Apollod.* L. II. sub finem: μετασάντος δ' Ἡρακλέους εἰς θεὸς, οἱ παῖδες αὐτῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὶς Κύκνα παρεγένοντο. Sed minori mutatione aeque bene legas, τὸς αὐτῦ. *Apollod.* c. jus-

primusque curſus certamen confecit: quod incolae hoc quoque noſtro tempore curant. Mulierem eo accedere nefas eſt, quod Dryopen a Nymphis ſublatam duae virgines incolis indicarunt: quas indidignatione motae Nymphae in abietes mutarunt.

XXXIII. ALCMENA.

Ex Pherecyde haec narratio deſumpta eſt.

Herculis poſteros, ipſo e mortalibus ſublato, patria expulit, ac ſibi regnum ſumſit Euryſtheus. Illi ad Demophontem Theſei F. profugi, habitaverunt

jusdem Libri pag. 123. κατῆγε τοὺς Ἡρακλείδας εἰς Πελοπόννησον. MUNCK. An & hic legendum ἀὐτοὺς? Nihil praecedit, quo αὐτοὺς referas. Num vero αὐτοὶ hic *cives*, *viri*, ut apud *Thucyd.* L. V. c. 82. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι πανδημεὶ, καὶ αὐτοὶ, καὶ γυναῖκες, καὶ οἰκέται ἐτείχιζον?

Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι &c.] *Apollod.* d. l. narrat *Herculis* filios *Euryſthea* fugientes primum ad *Ceycem* (*Trachiniae* regem) ſe recepiſſe, ac tum, quum, hic ut eos ſibi traderet, bellum minitans *Euryſtheus* peteret, metu perculſos per *Hellada* fugiſſe, & tandem, *Euryſtheo* illos perſequente, *Athenas* conceſſiſſe, *Athenienſes* vero eos non ſolum non dediditſe, ſed & bellum intentatum ſuſtinuiſſe, & quatuor *Euryſthei* filios cecidiſſe.

Ὠικησαν τὴν τετράπολιν τὴν Ἀττικὴν.] De οἰκεῖν hoc ſenſu poſito dixi ſupra. *Tetrapolis* autem dicta regio, quod quatuor conſtaret urbibus, quas *Strabo* p. 383.

Ἀτθικῆς· Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προσέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσουσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγουσι· Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ προταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τὴν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζουσι πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη τὴν γῆρας ἀποθήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι· ᾠκουν δὲ πρὸς τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμψας, κελεύων

p 383. Ξέθεν τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γῆμας, ᾤκισε πὸν Τετράπολιν, vocat Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προσάλινθον, καὶ Τρικόρυθον.

Αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει] Ab *Iolao* autem interiit, ut teſtatur *Pauſanias* in *Atticis* ſub finem, & *Pindarus Pyth. Od.* IX. *Scholiaſtes* ejus: ὁ μὲν Ἰόλαος τελευτήσας ἔτει ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπαπειλοῦντα πόλεμον εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι. καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα, καὶ πάλιν τέθνηκε. adde ſequentia. *Apollod.* L. II. in alia omnia abit, & ab *Hyllo* interfectum eum ſcribit cum *Zenobio Cent.* II. 61. MUNCK.

Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς] Corruptiſſimus locus, quem emendari putem, ſi ita ſcribas: καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι σὺν αὐτῷ, deleto τῷ καὶ, quod natum ſuſpicor ex ultima praecedentis vocis ſyllaba. MUNCK.

Ἐν δὲ τούτῳ] h. e. Ἐν τούτῳ χρόνῳ, vel ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου. Sic ἐν τούτῳ, *ex illo tempore* c. 16. Et apud *Aelian.* ποικ. ἱσ. L. II. c. 18. ἐξ οὗ *ex quo tempore* apud *Soph. Aj. Flag.* vſ. 674. pro quo & ἐξότε dicebant: quae vox turbat tamen verſum in *Epigram. Agathiae* L. III. c. IX. *Anthol.*

Τριοστὴ δ' ἀμφιλύκη δρόμον ἤγαγεν ἐξότε μίμνε.

Lege ἐξότε, quod extat Lib. V. *Epi-*

runt in tetrapoli Atticae. Euryſtheus miſſo Athenas legato, bellum denunciat Athenienſibus, ni Heraclidas expellant: neque ii bellum detrectant. Ergo Euryſtheus in Atticam copias adducit, commiſſoque praelio inter pugnandum occidit: fuſaque eſt Argivorum multitudo. Hyllus, & alii Heraclidae cum ipſo, poſt mortem Euryſthei, Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cum efferrent Heraclidae, (ii ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, mandato ut Alcme-

Epigr. 109. Et Lib. VII. *Epigr.* 55. Caeterum, ut οὐ τάτῳ *Antoninus*, ita *in hoc* videtur dixiſſe *Hyginus Mythol.* c 40. *In hoc Daedalus exul cum veniſſet.* Nec cauſam, cur hanc explicationem meam valde damnem, video. Cap. 32. *Hercules eo intervenit*, id eſt, *eo tempore*, ut ipſe explicat Cl. *Schefferus.* Plene loquitur *Cic.* pro *Quinctio. In hoc tempore plurimum poſſunt.* Et *Gell.* Lib. XII. 2. *Quem in eo tempore Romae plurimum ſectabar. Schefferus* ad *Hygin.* c. 40. copulat: *petiit in hoc auxilium ab eo.* i. e. in eam rem, quod neſcio, quomodo nunc magis, quam antehac, arridet. *Tertull Exhort.* ad *Caſt.* c. 2. *In hoc probatur noſtra in Deum mens. Horat. Epod.* ult. *Ingrata miſero vita ducenda eſt in hoc*, h. e. *propter haec*, aït *Schol. Juſtin.* II. c. 15. *Legatos eorum in hoc pignus Athenis retentos.* & L. XXIV. 2. *In hoc mitteret arbitrum jurisjurandi. Ovid. X. Met.* 408. *In hoc mea (pone timorem) Sedulitas erit apta tibi. Lactant. Argum.* VI. *Met Fab.* I. *In hoc ad eam venit. Phaedr.* V. 1. *In hoc, ut aliis eſſet materiae ſatis. Juſt.* XXXVIII. 3. *In quod tum miſſi Aquilius & Manlius Maltinus legati.* MUNCK.

Παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας,] *Xyl. ad Electras portas.* Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. verte tu, *Electrae portam.* Dicta autem illa ita ab *Electra Cadmi* ſorore. vid. *Pauſ. Boeot.* p. 555. MUNCK.

λθύων Ἀλκμήνῃ ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δῶναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πειθεὶς Ἀλκμήνῃ ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλείδαι ἐπὶ τῶν λάρνακα φέροντες ἐθαρρύοντο, καθαπτόμενοι· καὶ ἀποκαλύψαντες θῦρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔθαπτον ἐν τῷ ἄλσει, ὅθι περ ἐστὶν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Εἰς μακάρων νήσους.] Has fortunatas insulas in *Oceano* collocant poëtae. Describit illas *Horat. Epod.* XVI. *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* II. *Muret. Var. Lect.* L. V. c. 1. *Mela* Lib. III. cap. 10. & ad illud *Vossius*. In iisdem campos *Elysios* esse, sunt, qui velint. Sed praeter illas, quae in *Oceano*, quam multae felicium nomen consecutae sint, docet nos modo laudatus *Vossius* ad *Mel.* Lib II. cap. 7. Adde *Zenob. Cent.* III. 86.

ΣΜΥΡΝΑ. λδ'.

Θείαντος τοῦ Βήλου καὶ Ὠραθυΐας μιᾶς τῶν νυμφῶν ἐγένε-

Θείαντος τοῦ Βήλου] *Thoantem* illum appellat apud *Apollod.* L. III. *Panyasis*; ex quo male Πανύασιν in *Cl. Alex. Admonitione* ad *Gentes* fecerunt Librarii. *Cinyras* est *Ovidio* & aliis. *Cypriorum* fuisse regem *Cinyram* *Ovidius*, *Pindari Scholiastes*, *Hesychius*, & *Clemens Alexandrinus* docent. *Assyrium Hyg.* c. 58. & 242. *Apollod.* L. III. faciunt. Sed hic ita rem narrat, ut in *Assyria* prius, deinde in *Cypro* regnasse innuat. In *Cinyrae* genealogia mirum quantum variant veteres. *Paphi* filius

cmenam ſuffuretur: eamque in beatas inſulas allatam Rhadamantho det uxorem. Paret juſſis Mercurius: & loco Alcmenae, quam furtim abſtulerat, lapidem feretro injicit. Heraclidae cum ſandapilam geſtantes mole gravarentur, depoſitam aperiunt, & pro Alcmena lapidem inveniunt, quem inde exemtum in luco conſtituerunt, ubi ſacellum Alcmenae eſt Thebis.

86. MUNCK.

Εἰς τὴν σορόν·] *Heſych.* Σορὸς, μνῆμα, θήκη. *Gloſſ. vet.* *Arca*, & *arcela*, κιβωτὸς, κάμπτρα, λάρναξ. Corrupta heic quaedam. Pro κάμπτρα lege κάμψα. Pro *arcela*, *arcula* vel *arcella*. Sequitur enim inferius, *Arcula*, κιβωτὸς, λάρναξ. In eodem mendo cubant *Gloſſae Cyrill.* κάμπτρα, *Campſa.* καμπτροποιὸς, *Campſarius.* MUNCK.

XXXIV. SMYRNA.

Smyrna filia fuit Theiantis, Beli F. & Orithyiae nym-

lius eſt *Ovidio* L. X. *Met.* vſ. 298. *Sandoci* & *Thanaces Apollodoro* L. III. p. 193. *Heſychio* in voce Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνακῆς. Cenſeo illam *Pharnacen Apollodoro* pro *Thanace* reſtituas. Audiamus nunc *Pindari Scholiaſten* ad *Pyth. Od.* II. ἔστω δὲ (Κινύρας) ἢν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφος. κατ' ἄλλους δὲ Εὐρυμέδοντος, καὶ Παφίας νύμφης. MUNCK.

Θειάντος . . . καὶ Ὠρειθυίας. . . Σμύρνα·] De *Smyrnae* patre, ſive is fuerit *Theias*, ſeu *Cinyras*,

ἐγένετο Θυγάτης ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα· ταύτην δὲ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήσθησαν· ἡ δὲ πολλὰ ἐμηχανᾶτο περὶς ἀπάτην τῶν μνηστήρων, καὶ ἀναίθεσιν δ' ἀγόνου· δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τὴν μὲν δέχας δι' αἰδῶ καλύκρυπτε τὸν νόσον· ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν περισῆκεν, ἐξέτε τὸν λόγον περὶς Ἱπποκλύτου τὸν τροφόν· ἡ δὲ παραδώσειν αὐτῇ ἄκος δ' παλόγῳ παθεῖν ὑποχομένη, λόγον περὶς τὸν Θείαζα περσέφερεν, ὅπ αὐτῷ κόρη μακαρ ων ἀν-

sas, sive alius quis tot veterum non facile conciliandae sunt opiniones, ut eas si excusseris, incertior sis, quam ante. De iis multa Viri D. Vid. *Meurs. Cypr.* Lib. II. c. 9 *Comment.* ad *Hygin.* c. 58. &, qui totam fabulam refert, *Ovid.* L X. *Met.* vs. 298. & hic inprimis luculentam *Burmanni* notam. *Meursius* multa praecipit eorum, quae hic habet *Munckerus*, etiam emendationem in loco *Apollodori*, sed ut plagii se absolvat, ad *Hygin.* d. l ostendit, *Meursii* librum eodem anno a *Graevio* editum, quo suus *Antoninus* in lucem prodiit. Sed *Apollodori* emendationem, notante *Staver.* jam occupaverat *P. Leopard. Emend.* Lib. XX c. 22. Plurimorum *Smyrnae* patrem *Cinyram* vocantium auctoritatem sequitur *Aeg. Menagius* suo Ἀδωνιασμῷ:

Καὶ Ἄδωνις
Σχετλιος, οἷμοι.
Οἴχετ' Ἄδωνις.
Οἴχετ' ἐς ἅιδαο.
Καλὸς Ἄδωνις.
Καλὸς Ἄδωνις
Ὤλετο. Μυῤῥας
Καὶ Κινύρεω
Φαίδιμος υἱός cet.

Burch. Pylades in *Theog. Deorum* vs. 130.

Deque Patho est Cinyras, matre latente satus.
At Cinyras Myrrham, & de Myrrha sumsit Adonin:
Sed genitrix Myrrhae nomine nulla datur.

In eadem opinione est *Meursius*, in *Epistolis suis Heroïdum*. Vides quanta differentia de una & eadem fabula.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα.] Hunc

nymphae, nata in Libano. Hanc ob pulcritudinem formae plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus usa est ad deludendam parentum voluntatem, & extrahendum tempus. Etenim diro amore patrem deperibat: quem cum prae verecundia aliquandiu dissimulasset, victa tandem Hippolytae nutrici rem aperit. Haec pollicita remedium se malo inusitato inventuram, Theianti significat, puellam esse parentum fortunatorum filiam,

Hunc locum ad *Ovid.* d. l. vindicat *Burmann.* & *Myrrham* & *Smyrnam* promiscue de eadem dici, etiam cum aliis tum ad *Hygin.* tum ad *Ovid.* comprobat.

Τὴν νόσον.] *Amorem. Eurip. Hippol.* vs. 41.

Ξύνοιδε δ' ὅστις οἰκετῶν νόσον.
Ἀλλ' ἔτι ταυτὴ τόνδ' ἔρωτα
χρὴ πεσεῖν.

vs. 1306.

Ἦ σῷ δ' ὄγκων παιδὶ σημαίνῃ νόσον.

Schol. ὅτις τροφὸς τοῦ σῷ υἱῷ τὸ ἔρωτα ἐσήμανε. *Terent. Eun.* A. II. Sc. I. vs. 19.

Di boni, quid hoc morbi est? aleon' homines immutarier
Ex amore, ut non cognoscas eumdem esse?

Πάθος αὐτῷ προσῆγεν,] Προσῆγεν pro προῆγεν positum, quia eadem ratio esset τὸ προάγειν & προσάγειν, nullus dubitat *Abresch.* in *Addend.* ad *Aeschyl.* p. 642. Contra προσῆγεν damnat *D'Orvillius* ad *Chariton.* p. 187. & aliorum exemplis *Antonino* προῆγεν restituendum censet. Corruptum vero putat *Ruhnkenius*, reponitque τὸ πάθος αὐτῷ ἤπειγεν. C. XXIX. Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμηνίδῃ ὁ τόκος ἤπειγεν.

Μακαρίων ἀνδρῶπων] h. e. *Opulentorum*, quos & *beatos* & *fortunatos* appellant Latini. Adi *Graevii*, viri non meis laudibus indigentis *Lect. Hesiod.* cap. 14. *Hom. Iliad.* Λ. vs. 68. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν. *Schol.* πλουσίου. MUNCK.

ἀνθρώπων ποδεῖ ὡδιγενεῖ κρυφαῖος εἰς τ κοίτων·
ο

Κρυφαῖος] Foeminino ergo genere posuit κρυφαῖος, ut θεογ. vs. 657. *Hesiod.* γενναῖ Eurip. *Hecub.* 592. στερῆος vers. 296. *Schol.* ibid. οἱ Ἀτθικοὶ εἰς ᾶ καὶ εἰς η λληγέσας εὐθείας ληγ τῆς λέγουσιν, οἷον ὁ θεὸς, ἡ στερῆς. Κρυφαίως, quod in ejus locum posset substitui, nusquam mihi lectum: & κρυφαῖον adverbialiter duriusculum videri possit; quanquam c. 1. dixit, νύχιον ἀπέτλαυσε, ut elegantius πλευτικῶς *Eurip. Orest.* vers. 152. χρύσια pro χρυσίους. Sed κρυφαίως non puto prorsus ex *Hellade* exturbandum. Nam cum a λαθ αἱ λαθραίως dixerint, a κρύφι κρυφίως, cur non & a κρυφαῖ κρυφαίως? Λαθραίας legitur in *Pind. Schol.* ad *Pyth Od.* X. Et hoc amplius ὑφηλ dici πέτρας χειράδας. Id quod convenit cum eo, quod *Hesychius* tradit pag. 975. *Edit. Hack.* χειράδες, αἱ ἐγκείμεναι πέτραι. Ad quae verba perperam quidam notavit: ἐκκείμεναι, id est, *exstantes aqua, ita ut cerni possint.* Imo contra habet, bone vir. Audi *Scholiastem: χειράδες δὲ λέγουσι πέτραι αἱ ὑφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας ἀδηλοσκοπάζειν* (leg. ἀδηλοσκοπάζει) ἄσε λανθάνειν πρὸς πλεόσας τὰς ναῦς. Sed illud mihi non placet, quod ad *Odae* illius inscriptionem lego: δοκεῖ δὲ μοι ὑγιὰς ἐπιγεγράφθαι ὠδὴ Ἰπποκλεῖ. Τὸ δ ὄνομα ἦν Ἰπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς Πίνδαρός φησιν. Atqui Ἰπποκλέας & Ἰπποκλῆς sive Ἰπποκλῆς idem est. Doceat *Schol. Scholiastem.* Ad finem odae sequentis, ubi *Pindarus* dixerat Ἰόλαον Ἰφικλείδᾶν, annotat, Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον. Verum ad *Nem. Od.* IV. Ἰόλαον δ εἰπεν, ὅτ δ, Ἰφικλέας. Idem ergo Ἰφικλέας quoque & Ἰφικλῆς. Humani etiam aliquid passus videtur *Hyginiani Indicis* artifex, dum *Iphiclum Iolaï* facit patrem: forte, quod cap. 173. habeatur: *Iolaus Iphiclī.* Quod tamen quomodo tolerari possit pro *Iphiclis*, obiter dictum nobis ad *Hyg.* c. 70. ubi similis pugna fuit huic homini cum illis, qui Οἰκλέης, κλῆς vertunt *Oïclus. Oicleus* est tolerabile ex *Aeolico* Οἰκλεύς. Dices: Ἰφικλ est *Iolai* pater *Apollod.* p. 114. Edit. *Comm.* Tu corrige *Apollod.* ex *Pausaniae Arcadicis* & *Hesiodi Scuto*, ac scribe Ἰφικλῆς. Atque ita quoque *Pindari Scholiastes* ad *Nem. Od.* I. illum appellat, & *Theocrit. Eid.* 24. vs. 25. Imo ipsi *Apollodoro* est *Iphicles* p. 26. & 83. Et male p. 28. Ἰφίκλα pro Ἰφικλῆ scriptum censerem: posset enim esse genitivus ab Ἰφικλῆς: verum p. 86. rursus Ἰφίκλα habes, & dandi casu Ἰφίκλᾳ, ab Ἰφικλ. Confundit igitur sive *Apollodorus*, sive Epitomista *Iphiclem* & *Iphiclum*, ut *Schol. Eurip.* ad *Hecub.* vs. 886. Et *Zetes* cum *Zetho Servius* ad *Aen.* III. *Palaeph.* c. XXI. Festinavit quoque *Jacob. Schegk. Praemess.*

c. 3.

filiam, quae in ipsius cubile clanculum venire cupiat.

c. 3. *Herculi filius fuit Iphiclus, non Iphitus, teste Palaephato Hydrâ aliisque.* Quod ad *Palaephatum* primo non *Iphiclum*, sed *Iphiclem* appellat: Deinde non filium *Herculis*, sed fratrem facit. Verba audi: εἶτα βασιλεύει Ἰόλεως ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ. Interim non ignoro, non unum fuisse *Iphiclum*. Sed inter illos non erat *Iolai* pater, nec a κλέος illi, sed a κῶλον nomen habuerunt, dicti fic quasi Ἰφίκωλοι, ut tradit *Etymologus*. Dices rursus: tamen *Iphicli* genitivus est ab *Iphiclus*, ut *Herculi* ab *Herculus*, *Achilli* ab *Achillus*. Scio ita velle *Guyetum* ad *Terent. Heaut. Act.* V. sc. 5. Sed non accedit non minor *Guyeto Vossius Gramm.* L. II. c. 9. Stant praeterea contra *Guyetum Jovi*, *Tonanti*, *Nepoti*, aliaque veteribus gignendi casu usurpata. Quamobrem non probo illud in *Glossis*, *Erculus* Ἡρακλῆς. Sed lego *Herculeus* vel *Herculis* ex Inscriptione antiqua. Contra haec omnia objicies mihi *Plinii* verba L. VII. c. 11. quae & apud *Solinum* habes c. IV. *ut in Hercule & Iphiclo fratre apparuit.* Et illa *Hygin. Astron.* L. II. c. 34. *Quemadmodum Iphiclo datum dicitur.* Quasi vero in una literula labi non potuerit Librarius, aut affinitas nominum istos homines, vel scriptores etiam ipsos errare nunquam faciat. Accedit huc, quod ex *Aristot.* L. VII. *Hist. Anim.* c. 4. haec hauserit *Plinius*, ubi non Ἰφικλῶν, sed Ἰφικλῆς dicitur. Cur heic Ἰφικλῆς transferret *Iphiclus*, Πειρικλῆς autem L. XXII. c. 17. *Pericles*? Quod ad *Hyginianum Iphiclum*: non *Amphitryonis* ille, sed *Thestii* erat filius. *Hyginus Myth.* c. 14. *Iphiclus alter Thestii filius, matre Leucippe, Altheae frater, ex eadem matre, Lacedaemonius. Hic fuit Arcas cursor, jaculator.* Legendum videri mihi dixi, *acer cursor.* Repono illam vocem etiam initio capitis, ubi *Martis Citharista* dicitur *Orpheus*, & lego, *acris Citharista.* Litera *m* ex praecedenti voce adhaesit. Sed illo versiculo *Propertii* L. IV. *Eleg.* ult. quid faciemus?

Quique tuas proavus fregit, Achille, domos.

Placet commentum *Vossii*, donec meliora quis me doceat, *Achille* per apocopen pro *Achillen* dictum. Ut saepe alias, ita etiam heic frigent Grammatici veteres in reddenda ratione linguae suae. *Valerius Probus Catholicis: Antiquae declinationis est Dativo uti pro Genitivo: Infelicis Ulyssi* pro *Ulyssis*, *Achilli* pro *Achillis.* Finem fecissem tam longae παρεκβάσεως, nisi me in illa modo laudata *Ode* I. *Nem.* retraxisset mentio primi certaminis *Herculis*, quo

ὁ δὲ Θείας (ᾔ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο) κατήνεσε τὸ λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ σκοταίως ὑπὸ τῷ θρωμνῆς ἐξεδέχετο τὸ κόριον· ἡ δὲ τροφὸς καταχρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὸν Σμύρνην παρήγαγεν. καὶ πλέονα χρόνον ἐλελήθει θρασύμυθον ἄχαρι καὶ ἄθεσμον ἔργον· καὶ ὡς ἐπύησε μὲν ἡ Σμύρ-

duos illos angues a *Junone* immissos elisit:

Διοταῖσι δοιὰς ἀνέχων
Μάρψας ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ἔφιας.

Advertit me, quod difertim addit χερσὶν, ut apud *Theocr. Eid.* 24.

Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπριξ ἀπαλοῖσιν ἔχοντα.

Et *Apollod.* L. II. ἄγχων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αὐτὲς διέφθειρε. *Hyg. Myth.* c. 30. *Infans cum esset, duos dracones duabus manibus necavit.* Ad quae verba accidit ut nuper ex *Anthol.* L. IV. c. 8. Epigr. 4. examinarem hos versiculos:

Θλῖβε δρακοντείας περιμήκεας, ἔρμι, χεῖρας,
Ἡρακλες, δακέτων ἀγχιβαθεῖς φάρυγας.

Eos *Lubinus* vertit:

Elide draconum praelongas, violente, manus,

Hercules, draconum profunda guttura.

Versionem hanc nemini posse probari certus eram. Restituebam ergo σπείρας pro χεῖρας, idque mihi optime cum τῷ θριμήκεας convenire videbatur; certe non deterius, quam θῆρας, quod alii conjectarant. Nunc abest parum, quin censeam, non tam correctionem, quam commodam postulare explicationem hoc distichon. Sic enim ordinari possunt verba: Ἡρακλες ἔρμι, θλῖβε φάρυγας δρακοντείας ἀγχιβαθεῖς δακέτων χεῖρας θριμήκεας. *Fortissime Hercules, elide fauces serpentinas profundas noxiorum animalium permagnis manibus.* Notum est Graecos uni saepe substantivo duo adjungere epitheta. Deinde observa θριμήκεας χεῖρας dictum per subauditam praepositionem, pro θριμήκεσι χερσὶ. *Theocrit. Eid.* 29. ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν. *Psal.* 147. vs. 14. σέμρ πυρὸς ἐμπιπλᾷν σε. *Eur. Orest.* vs. 463.

—— —— Πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε

Schol.

piat. Theias (quippe insidiarum ignarus sibi structarum) approbata re, domi suae in lectum se in tenebris composuit: nutrix Smyrnam veste occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam foedum & impium facinum. Interimque Smyrna

Schol. ἀντὶ τοῦ φιλημάτων ἐπλήρωσε, ὡς τὸ, Ἀμφ' τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. *Zach.* c. 14. vs. 18. καὶ ἐπὶ τούτοις ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν πατάξῃ κύριος τὰ ἔθνη. 1 *Esdr.* c. 5. vs. 55. Ἀμφέρειν χεδίας εἰς Ἰόππης λιμένα. Non cepit hoc vulgatus Interpres. Vertit enim: *& facerent rates in Ioppe portu.* Nisi ille in libro suo invenit pro Ἀμφέρειν, καὶ ποιεῖν. Adduntur interdum praepositiones. *Apollod.* L. II. p. 80. ὁ μὲν χείρας εἶχε ῥόπαλον. Idem pag. 101. τρὶς ἐξενεύσαντος κατὰ πάλιν ἀπέκτεινε. Dices: quomodo infans permagnas habuit manus? Reponere possim, quomodo fuit ἔνοπλος? Sed ratio in promtu est, quod ipse jam tum praeter alios infantes per esset magnus. Vide *Plaut. Amphitr.* A. v. sc. 1. Et quid mirum infantem fuisse magnum? Habuit enim adultus σῶμα τετραπηχυαῖον. Notandum praeterea in *Epig.* modo adducto φαρυγας dictum pro φάρυγγας, a φάρυξ pro φάρυγξ. Id quod si animadvertissent Librarii, non corrupissent L. III. Epigr. 23. hunc versiculum:

Χείλεα καὶ δίψῃ καρφαλέον φάρυγα,

l. eg. *φάρυγα. Hom. Od.* T. φάρυγος λύσε δεξιτερηφι. *Theocr.* Eid. 23. ἀμφαφάμᾳς φάρυγος. MUNCK.

Κρυφαίος] Vid. Cl. *Schrad.* ad *Mus.* vs. 35. & 327. *Miscell. Obs. N.* T. III. p. 20. *Erasm. Schmid.* de *Dialect.* p. 173. aliique. *Plutarch. Parall.* pag. 311. ubi hanc fabulam e *Theodoro* refert, non multum a Nostro discrepat: Ἔφη γὰρ (ἡ τροφὸς) γείτονα παρθένον ἐρᾶν αὐτὸ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερῷ πρυσιέναι.

Παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πραττόμενον ἄχαρι &c.] Post παρήγαγε ponenda τελείως ὑποσιγωπή, ut fieri curavi. Deinde in seqq. lego πραττόμενον pro πραττόμενον, ut haec sit sententia: *Longo tempore ignorabat tam foedum se & impium facinus admittere. Apollod.* Lib. III. καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνεκάθευδε. *Soph. Electr.* vs. 745. λανθάνῃ σκέλει ἄκραν παῖσας, *imprudens in columnam ultimam impingit.* MUNCK.

Σμύρνα, Θείαυζα δὲ πάθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα· ᾗ ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τ οἶκον· Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο ὡρὸς αὐτὸν, ἐωαίῳος ἐγένετο, ωρσσενεχθέντος ἐξαπίνης ζ πυρός· ᾗ τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τ γαστρός· αὖτη δ' ἀναχῦ-

Ἐπαίῳ] Ex *Ionica* dialecto. Vid. *Koen.* ad *Corinth.* p. 251.

Προσενεχθέντος ἐξαπίνης τὸ πυρός·] Nota τὸ πῦρ pro lumine accipi a Graecis. *Theocr. Eid.* 24. vſ. 48.

Οἰστέ τε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐρατεῶν ἐλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, σίδαρόν τε θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄρτατε, δμῶες ταλασίφρονες, αὐτὸς ἄυτεῖ.

Et ibi Interpres, *afferte ignem*, ut heic *Xylander*. *igne allato*. Atqui *lumen* hoc ſenſu uſurpant Latini. *Phaedr.* L. III. c. 11.

Dum quaerunt lumen, dum concurſat familia.

Etiam poſtrema verba, αὐτὸς ἄυτεῖ, vertere malim, *dominus vocat*. Rationem tibi reddet *Caſaub.* ad *Theoph. Charact.* c. 3. *Ovidius* in hac fabula L. X. 477.

Cum tandem Cinyras avidus cognoſcere amantem
Poſt tot concubitus; illato lumine vidit
Et ſcelus & natam.

Servius ad *Ecl.* X. vſ. 18. *Cupiens deinde videre vultus puellae lumen juſſit inferri, viſamque filiam cum gladio perſequi coepit.* MUNCK. Προσενεχθέντος dedit *Xylander*. *Munckerus* ob oculos non habuit *Plutarchum*, qui, ubi ſupra, huic loco lucem adfert: Θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ᾔτησεν.

Τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τ γαστρός·] Interpres *abortum fecit*. Verti poteſt ad verbum, *partum ejecit*. Minus proprie heic loquutus videtur *Antoninus*. Nam abortus eſt imperfectus: *Adonis* autem jam erat deformatus, ita ut procedente aetate non abortivus aliquis *Siſyphus*, ſed omnium aequalium longe evaderet formoſiſſimus. *Nonius Marcellus* c. V. *Aborſus ille dicendus eſt, qui in primis menſibus, cum conceptu exordium factum eſt; Abortus prope tempus pariendi: tunc enim moritur, quod naſcitur.* At non mortuus, ſive, ut antiqui loquebantur, abortus eſt *Adonis*.

Ul-

na uterum ferre coepit. At Theiantem cupido inceſſit cognoſcendi quaenam ea eſſet, quae ex ipſo concepiſſet: itaque in domo ignem abdit. Cumque ad eum veniſſet Smyrna, ſubito igne allato agnita, abortum fecit: ſublatisque manibus optavit,

Ulpianus: Si mulier pugno, vel equi ictu a te percuſſa ejecerit. h. e. abortum fecerit. *Gloſſar. Steph. Abortum*, ἔκτρωμα, ἐκβάλιον. Deinde *abigere partum* vix puto recte dici, niſi de medicamentis, vel monſtris iſtis mulierum, quae per malas potiones ſibimet ipſae abortum procurant. Vide *Plin.* L. XIV. cap. 18. *Cic.* pro *Cluent.* c. 32. Talis erat propudioſa illa *Julia*, de qua *Juvenalis* Sat. II. 32.

Cum tot abortivis foecundam Julia vulvam
Solveret, & patruo ſimiles effunderet offas.

Ita verterim, *ſubito lumine illato, agnita eſt, & partum alvo ejecit. Feſtus: Exterraneus quoque dicitur, qui ante tempus natus, vel potius ejectus eſt. Dictus autem exterraneus, quod eum mater exterrita alvo ejecit.* Idem in *Egeria: Egeriae Nymphae ſacrificabant praegnantes, quod eam putabant facile conceptam alvum egerere.* MS. Leid. *alvo.* Leg. *conceptum alvo*, niſi *conceptam* vocavit, quae concepit, ut *ova concepta*, quae pullum conceperunt, ſive in pullum coierunt, apud *Petronium*; quemadmodum contra *abortivum ovum* dixit *Martialis* L. VI. 93. quod gallinae ſuppoſitum non concepit. Certe active τὸ *concepta* accipit *Scaliger* in illis apud *Virgil.* in *Culice: Foemineum concepta decus.* Ceterum ut ἐκβάλλειν apud *Antoninum* & in *Schol. Callim.* in *Hymn. Dian.* vſ. 232. ita & ἀποβάλλειν de partu dicitur apud *Schol. Hom.* ad *Il.* T. vſ. 109. Ἐκβάλλειν *ejicere* Latinorum eſt, ut *abjicere* ἀποβάλλειν, *Valer. Max.* Lib. IV. c. 6. ex. 4. *Partu, quem utero conceptum habebat, ejicere coacta eſt. Schegkius Praemeſſ.* c. 4. *abigere* legit, quod in Mſ. invenerit *abjicere.* Sed *abjicere* idem eſſe, quod *abigere* interdum dixerim. *Marcell.* Lib. XVI. pag. 131. Ed. *Boxh. Ut quotiescumque concepiſſet, immaturum abjiceret partum.* At tu *abigeret* reponendum ibi forte cenſebis. Scio uſitatius eſſe. *Servius* ad *Georg.* III. 139. *Tunc enim diligentius tractandae ſunt, ne abigant.* Verum *abjicere* pro *abigere* invenias apud *Marcellin.* etiam L. XV. p. 86. *Hunc per ſubſcriptionem abjicere ſede epiſcopali.* & apud *Hygin.*

ἐχθσα τὰς χεῖρας ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μητ' ἐν νεκροῖς φαίνειν. καὶ αὐτῷ ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλει ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τῦτο λέγε) κατ' ἔτος ἕκαστον δακρύειν τ ἀπὸ τ ξύλε καρπίν· καὶ Θείας μὲν ὁ πατὴς ἡ Σμύρνης δι' ἔρωτα ἀθέμιτον ἑαυτὸν ἀπείλε· τὸ δὲ βρέφος Διὸς βελῇ τρεφόμενον ὠνόμασαν Ἄδωνιν, καὶ

Mythic. c. 120. *Abjectis ministeriis, ipsa coepit* &c. nec non *Justin.* L. XX. c. 12. *Ex collisione abjecti partus.* Etiam *projicere* de pariente dixit Lib. III. *Interpres Abdiae Babyl. Crede nunc Jesum Christum filium Dei, & projice puerperium: veruntamen mortuus* (leg. *mortuum*) *egredietur, quod indigne concepisti. Haec ut mulier credidit, mox egredientibus cunctis de cubiculo, projecit partum mortuum.* &c. Nota & *puerperium* dici *foetum*, ut in Vet. *epigr. Catal. Pith.* L. II. *Cauta quidem genitrix, noceant ne vulnera nato, Confirmat Stygio fonte puerperium.* Laërtius in *Aristippo* p. 155. Ed. *Steph.* Ἡ γὰρ τ Ἀθήναιαν πόλις ἐ δυναμένη ὡς φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τ Διόνυσον, ἐξέβαλε. Interpr. *Non secus ac Semele Dionysium, expulit.* Rectius fort, *ejecit.* Dein male *Dionysium* vocat *Bacchum* pro *Dionyso:* in quo errore & *Fulgentius* deprehenditur Lib. II. *Myth.* c. 15. ubi videndae annotationes nostrae. MUNK.

Αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον,] Quod *Antoninus* tribuit *Jovi*, id *Veneri Plutarchus*, d. l. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς ὁμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη. *Hygin.* c 58. *Venus . . . in speciem arboris eam commutavit, unde myrrha fluit, ex qua natus est Adonis, qui matris poenas a Venere est insequutus.* Quem locum quamquam ipse dedit *Berkelius*, notat tamen *Junoni* adscripsisse *Hyginum.* Diis in genere tribuit hanc mutationem *Ovidius* L. X. *Metam.* a vs. 483. & *Apollodorus* L. III. c. XIII. §. 5. Θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὸν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. Locus *Tzetzae ad Lycophr.* vs. 829. in quo emendando *Munckerus* ad *Hygin.* d. l. *Berkel.* ad *Antoninum* & *Perizon.* ad *Sanctii Minerv.* L. IV. c. 4. p. 589. operam suam collocarunt, in Editione *P. Stephani*, Typothetarum incuria depravatus videtur, quem sanitati dein restituit *Potterus:* Μυῤῥα δὲ Θείαντ Συγάτης ἐγένετο. αὕτη ἐμάνθησε τὸ πατρὸς, κ λά-

θρᾳ

vit, ut neque vivis neque mortuis interesse sibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arboris fructum, quotannis ferunt lacrymas emittere. Theias ob incestum sibi ipsi manus attulit. Puer Jovis nutu educatus est, eique

θεα μιγεῖσα αὐτῷ, καὶ ἔγγυον (ἔγκυον emendat *Munckerus*, & *Potterus* dedit.) γενομένη, αἰσθομένη τὸ πατρὸς, κύξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἥτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων. Ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλε, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύῤῥαν, ἥτοι σμύρναν Αἰολικόν. *Berkelius* illa ὅθεν . . . αὐτὴν μετέβαλε corruptissima censebat, sic restituenda, οἱ θεοὶ αὐτὴν μετέβαλον. *Munckerus*: ὅθεν . . . μετέβαλον, quocum facit *Perizonius*, d. l. quia praecedit: τοῖς θεοῖς. Atque ita edidit *Potterus*, num quadam auctoritate, nescio. Conjeceram: ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴ μετέβαλε, facili & levi emendatione. *Apollod.* Lib. III. c. V. §. 4. Λυθεὶς δὲ μετὰ Ἀφροδίτης εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, &c. *Antonin.* C. XXI. Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γύπα. C. XXXII. Διυέτη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. & Cap. XXXVII. (ubi vid. *Munckerus*.) Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ἄρτεμιδας.

Ἐκάλει] Ita utraque praefert editio. Mireris ferre hoc potuisse aures Graecis literis assuetas. Scribendum esse ἔκαλεν mihi prorsus persuasum: est enim ἀόριστος δεύτερος. Nec absurdum tamen ἐκάλει. Conjunctio enim non raro diversa conjungit tempora. Vide *Stolberg. Praelect.* ad *Aj. Flagell.* p. 115. MUNCK. Ἐκάλει praefero, quia frequens est *Antonino* variatio temporum.

Ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν.] Τὸ ξύλον pro ipsa arbore nonnumquam sumi, monstravit *Munckerus* ad C. XXII.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] *Hyg.* c. 58. *Ex qua natus est Adonis, qui matris poenas a Venere est insecutus.* Explicat Cl. *Schefferus*: *Secutus est, post est natus, quam puniretur mater.* At in *Indice* voce Exsequi producit ex hoc capite, *Exequi poenas matris.* Prorsus ut ego haec interpretanda arbitratus sum in meis ad *Hyginum* notulis. Nec sententiam usque adhuc muto. Nam *insequi poenas* videtur di-

καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος.

xisse, ut *persequi injurias* c. 116. Nisi si *exequi* rescribere malis. Sed nihil opus est. Sic 11. *Astron.* c. 4. *Nisi Icarii mortem persecuti, & eum forent ulti.* C. 140. *Matris poenas est executus.* Ad quem locum notavi: *Poenae matris sunt, quas Python matri debebat.* Paria Cl. *Schefferus* in *Indice* voce Poena. Sed cum *exequi* pro *ulcisci* ponatur, rectius poenas matris dixeris illa mala, quibus mater a *Pythone* erat exagitata. *Poena* enim pro quovis malo nonnunquam ponitur. *Luc.* Lib VIII. vs. 195.

——— *Mors ultima poena est.*

Notanda haec locutio, *matris poenae a Venere.* Sic c. 88. *Cupiens a fratre suo Thyeste injurias exequi.* Utramque phrasin *Indici Hyginiano* vellem inseri. Sed quomodo, dices, ultus est poenas matris *Adonis*? Quod vivus sui amore, mortuus dolore Deam torsit. *Ovidius* de *Adonide* L. X. *Met.*

Jam placet & Veneri matrisque ulcisci tur ignes.

Facit huc proverbium illud apud *Apostolium Cent.* I. 43. Ἀδώνιδος κῆποι. Ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ ἀώρων, καὶ μὴ ἐρᾷ.ζωμένων. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις ἐρώμενος ἦν, ὡς ὁ μῦθος, Ἀφροδίτης, πρὶ ἥβης τελευτᾷ &c. *Pantinus: Propterea quod Adonis, ut est in fabulis, Veneris amore captus, ante pubertatem periit.* Male vertit. Ἐρώμενος enim Ἀφροδίτης est *delicium Veneris, puer Veneri dilectus.* Sic *Abderus* est ἐρώμενος *Herculis*, *Hyacinthus Apollinis Apollodoro* L. II. *Servius* in hac fabula: *Adonis cogno-*

BOY-

que Adonis nomen factum, ob formae elegantiam a Venere plurimum adamato.

gnominatus est, quem quia Venus adamavit, Mars in aprum transfiguratus occidit, quem multi miseratione Veneris in rosam conversum dicunt. Amasium vulgo appellant, sed perperam, me judice. *Amasius* est amator *Plauto Truc.* III. 1. Etiam *Cas.* III. 3. quamvis pro *Catamito* ibi accipiat *Lambinus. Diomedes* Lib. I. *Ab amo veteres inchoativo modo dixerunt amasco. Unde amatores amasios dicebant. Amasio Apulejo* L. VII. *Milef.* est asinus foeminas affectans. Παιδεναπίτας *Prudentio* in *Romano.* Quamobrem miror qua auctoritate nixus *amasium* & τὰ παιδικὰ pro eodem accipiat ad *Apollod.* p. 184. Cl. *Tanaquillus Faber.* Ad eundem modum, quas *amiculas* Latini, ἑωμένας appellant Graeci, & a legitima uxore separant. Vide *Herald.* ad *Arnob.* L. IV. p. 170. Edit. *Leid. Plin.* L. III. ep. 9. *Gloss. Philox. Scortum*, ἑταῖρα, πόρνη, ἑρωμένη, φιλουμένη. *Isidorus Orig.* L. XII. *Amasius eo quod pronus sit ad amorem. Petron. Fragm. Tragur.* pag. 17. Edit. *Cornerianae. Videbis populi risum inter Zelotypos & Amasiunculos. Amasiunculum* dicit officiosum illum *Glyconis* dispensatorem, qui clanculum dominam suam perdepsuerat. Vocetur ergo hactenus licet *Adonis* quoque, cum & ipse procul dubio *Veneri* saepe trusaverit, *Amasiunculus.* Sed *Ganymedem* τὰ παιδικὰ, vel cum *Festo concubinum*, non *Amasium Jovis* dixerim. MUNCK.

Ὠνόμασαν Ἄδωνιν,] Hunc locum, quo ellipticam locutionem, ut *dicunt*, *ferunt*, *perhibent*, probet, citavit *Perizonius* ad *Sanct. Minerv.* d. l.

ΒΟΥΚΟΛΟΙ. λέ.

Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς· ϗ Νίκανδρος.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα ϗ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ὑπὸ φερομένη τὰς παῖδας ὑπὸ τὰ λεκτὰ ὑπὸ Ξάνθου· ϗ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἐτύγχανε ῥᾳδίως Με-

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα ϗ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν,] *Apollinis* & *Dianae* apud se natorum honorem sibi vindicarunt multae gentes, quas maximam partem memorat *La Cerda* ad *Virgil. Aen.* III. vs. 72. inprimis *Lycii*, vid. V. Cl. in *Observ. Miscell.* T. VII. p. 34. &c. Communis tamen opinio, quam prodit *Antoninus*, *Latonam* demum, post gemellos in insula *Delo* editos, in *Lyciam* venisse. *Ovid.* L. VI. *Metam.* vs. 333.

Quam vix erratica Deles
Errantem accepit, tum cum
levis insula nabat.
Illic, incumbens cum Palladis arbore palmae,
Edidit invita geminos Latona noverca.

Schol. Homeri ad *Iliad.* A. vs. 9. ibi cit. Ἐτείγετο μὲν θαλάσσης πρὸς Ἀστερίαν τὴν νῆσον μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων. Ἐκεῖσε δὲ ἐλθοῦσα . . . . διδύμως ἀπεκύησε παῖδας, Ἄρτεμιν ϗ Ἀπόλλωνα, ϗ τὴν νῆσον ἐκάλεσε Δῆλον. Consperat omnino *Cic.* in *Verr.* II. 1. ad *Ovid.* d. l. cit. De insula hac multi multa scripsere, intricata simul & sibi contraria, vid. Scriptores hos ad *Hyginum*, inprimis, C. 53. & ad *Ovid.* d. l.. Viris D. citatos. Hoc constat tribus nominibus, a qua tandem vel quo casu, inditis, designari, atque ita quidem, ut prius *Asterie*, dein *Ortygia* & denique *Delos* appellata fuerit. Sed hinc non sequitur, tria illa ubique conjungenda esse, ubicumque denominationis ratio redditur, quod ex ipso *Homeri Scho-*

XXXV. BUBULCI.

Narratio eſt Menecratis Xanthii in Lyciacis, & Nicandri.

Latona, cum in Aſteria inſula Apollinem & Dianam peperiſſet, in Lyciam venit, infantes ad lavacra Xanthi apportans. Cumque primum eam regionem attigiſſet, in Meliten fontem inci-

Scholiaſte ſupra liquet, qui nominis *Ortygiae* non meminit, uti nec alii ſemper, unde *Galeo* non adſentior *Apollodori* locum L. I. c. IV. init. ſine ulla auctoritate ſupplenti. Sic ſe habet locus: Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὀρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἐβάψε φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν, ἣ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος, reponit: ἣ νῆσος ἀπ' ἐκείνης, Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Δῆλος. Sed diſtinctione oſtendere videtur, eam inſulam *Aſteriam* fuiſſe vocatam, & jam extitiſſe ante, quam illud nomen acceperit a virgine *Aſteria Jovi* amata, quum fabulae tenor contra docet, ipſam hanc virginem in inſulam fuiſſe mutatam, & quidem poſt, quam in Ὀρτυγα converſa & in mare abjecta fuerit, ut perinde videatur, num inſulam *Aſteriam*, an *Ortygiam* dicas, quippe uno eodemque tempore ita appellatam, quum *Deli* nomen indiderit *Latona*, ubi inſula haec erratica & quaſi undis ſubmerſa ſeſe emerſiſſet, ut *Latonae*, cujus ſoror erat, ſuccurreret. *Apollod.* L. I. c. II. §. 2. Κοίῳ δὲ Φοίβης Ἀστερία ᾗ Λητώ. Ita πόλις in νῆσος mutare non neceſſarium exiſtimo. Ἄστυ enim & πόλις de *inſula* dici ex *Harpocratione* aliisque oſtendit *Cuperus* in *Obſerv.* L. II. c. II. confirmat *Etymol. M.* Auctor. Κῶος . . . . Κεῖος, ὁ τῆ Κέῳ πόλεως.

Ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ,] h. e. In *Delo* ſive *Ortygia*. *Hyg.* c. 53. MUNCK.

Mi-

Μελίτη κρήνη· ἣ προεθυμεῖτο πρὶν ὀπὶ τὸν Ξάνθον ἐλθεῖν, σιταυθοῖ τοὺς παῖδας ἀπολέσαι· ἐπεὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βυκόλοι, ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν, ἀπαλλάξεται καταλιποῦσα τὴν Μελίτην ἡ Λητώ· λύκοι δὲ σωματόμυοι ἣ σίναντες, ὑφηγήσαντο τῇ ὁδῷ, ἣ ἀπήγαγεν ἄχει πρὸς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον· ἡ δὲ πιοῦσα ἧς ὕδατος ἣ ἀπολέσασα τοὺς παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος, τὴν δὲ γῆν Τρι-

Μελίτη.] Fontis hujus nomen in *melioris* apud *Ovid.* L. VI. *Met.* vſ. 343. latere recte conjecit *Burmannus.*

Forte lacum melioris aquae proſpexit in imis Vallibus.

Sic enim ex uno Cod. *Strozzae* repoſuerat *Heinſius* pro vulgat. *mediocris*, quod utrumque librarii inſcitiam prodit. Uti enim *mediocris* nihili eſt, ſic *melioris* omni ſenſu caret, quandoquidem nulla praecedit aquae mentio, quae cum hac comparetur, praeterquam quod quae

Longo Dea feſſa labore,
Sidereo ſiccata ſitim collegit ab aeſtu,

Et fauces arent; vixque eſt via vocis in illis.
Hauſtus aquae mihi nectar erit. cet.

quem primum inveniſſet, liquorem non ſpreviſſet, ſi forte alibi *meliorem* offenderet. Unde vix dubito, quin legendum:

Forte lacum Melitenſis aquae cet.

Quae tamen ut detis ſupplex peto. non ego noſtros
Abluere hic artus, laſſataque membra parabam:
Sed relevare ſitim. caret os humore loquentis;

Ἄνδρες βυκόλοι,] Elegans helleniſm. c. 25. γυνὴ ἥβησα. c. 40. κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας. c. 41. εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην. *Hom. Iliad.* Γ. Βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. *Pind. Olymp. Od.* 8. μάντιες ἄνδρες. *Act.* cap. 3. 14. ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα. Βασ. Γ. cap. 18. 4. ἔλαθεν ἑκατὸν ἄνδρας προφήτας. *Eurip. Hec.* vſ. 646. ἀνὴρ ἕξεται. *Palaephatus* c. 32. ἀνὴρ φυγάς. *Hom. Il.* Λ. 86. ἀνὴρ ὀρυτόμος. *Plaut. Men.* II. 1. *mulier meretrix*, ut Grae-

incidit: ſtatuitque ibi abluere infantes, antequam ad Xanthum pertigiſſet. Sed pulſa inde a paſtoribus, qui eo potum boves egiſſent, diſceſſit. Lupi autem obviam facti, & adulantes deae, usque ad amnem Xanthum ductores ſe viae praebuerunt. Ejus aquam cum bibiſſet Latona, infantesque abluiſſet, Xanthum Apollini conſecrat: terrae au-

ci γυνὴ πόρνη *Baſ.* Γ. c. 12. *Sall. Jug.* c. 12. *mulier ancilla Juſt.* XXXVII. 2. *Stella cometes.* Alia exempl. ex aliis tibi dabit *Phoch.* De Ling. *Graec. N. T.* puritate *Diatrib.* c. 46. MUNCK.

Συναντόωνει] In *Munckerum* & *Berkelium*, qui etiam in ſecunda editione vitium illud retinuerit, ſatis pro imperio animadvertit *Jenſius Lect. Lucian.* L. I. c. VII. quod συναντόμενοι pro συναντώμενοι ediderint. Num typothetae contra eorum mentem aberrarint, neſcio; nam *Munckerus*, quod ignorare non debuerat *Jenſius*, ad *Lactant.* L. VI. F. IV. hunc locum adferens συναντώμενοι dedit. Sed, ſi uterque ſic in *Antonino* ediditſſent, illud ex *Xylandro* revocaſſem, tum quod non facile ab eo recedendum opinor, ubi plurium Codd. fides deſideratur, tum quod bene Graecum eſt. Αντομαι aeque ac ἀντάομαι in uſu eſt, vid. *Pind. Pyth. Od.* II. vſ. 132. Ἀντόμεναι *Homer. Il.* B. vſ. 595. *Schol.* Ἀντόμεναι, ἀπαντήσασαι. Συνάντομαι eidem *Pindaro Iſthm. Od.* II. vſ. 4. Συναντόμενος *Homero Odyſſ.* O. vſ. 537. & alibi.

Σήναντες.] Haec vox non de lupis tantum & canibus, ſed omnibus adeo animalibus, quae cauda adulantur, uſurpatur. Hinc σαυνίον *penis*, *cauda*. Μεταφορικῶς & σαίνειν τινὰ homines dicuntur. *Pyth. Pind. Od.* I. legi nunc nuper:

Σὼν ὅ' ἀνάγκᾳ μὶν φίλον
Καί τις ἐὼν μιγαλάνωρ ἔσανς.

In Scholiis ad eandem oden invenio Περίλαον aenei illius tauri, in quo hoſpites cremabat *Phalaris*, vocatum fuiſſe artificem, quem *Perillum Plin.* & *Ovid.* appellant. Id quod haud ſcio, an quisquam notaverit.

Ite-

Τεμμιλίδα λεγομένην Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων· ὅτι δὲ τὴν κριθὴν αὐτῆς ἐξύσετο, δίκην ὑποβαλοῦσα τοῖς ἀπελάσασιν αὐτὴν βουκόλοις· ἢ οἱ μὲν ἀπελθόντος ἐπ' ὤμῳ τὴν κριθὴν τοὺς

Iterum monendum mihi τὸ σαίνειν latius patere, quam quidam rentur. Leonibus illud tribuit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 131. *Ed. Steph.* Εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς Κίρκης λύκους καὶ λέοντας ἡμέρους, σαίνοντας αὐτὰς τὰς ἑσπέρας. *Hieronym. in Vit. Pauli Eremit.* *Et illi* (leones) *directo cursu ad cadaver beati senis substiterunt*, adulantibusque caudis *circa ejus pedes accubuere.* Nimirum σαίειν proprie est *cauda adulari:* quaecumque ergo animalia facere hoc consuevere, σαίειν dicuntur. *Apollon.* I. *Argon.* vs. 1144.

Θῆρες δ' εἰλυοί τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
Οὐρῇσιν σαίοντες ἐπήλυδον.

MUNCK. Ad *Lactantium*, unde hoc augmentum observationis huc transtuli, agnoscit quidem *Staverenius*, quae dixit *Munckerus*, sed contendit verbum hoc proprium esse canum, a quibus metaphorice ad alia animalia translatum esset: si vero Analogiae rationem habuisset, vidisset vix aliam, quam *movendi*, significationem huic verbo inesse, quod cum fiat caudâ, res ipsa loquitur, proprie de omnibus animantibus dici, quae caudam movent, sive hoc motu tamquam remigio utantur, ut *pisces*, de quibus etiam σαίειν adhibuit *Sophocles* apud *Athenaeum* L. VII. c. 2.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει
Σαίουσιν ἐρέτοισιν

cet. & *aves*, de quibus adhibuit *Antigonus* in *Histor.* 48. monente hic *Berkelio.* Sive eo laetitiam testentur, quod omnes faciunt bestiae cicures, uti in canibus non tantum, sed & equis, si palpes, in porcis & ovibus cet. constat. De *lupis* & *leonibus* jam vidimus, & confirmatur *Ovidii* loco *Tzetzae* expositioni congruo, L. XIV. *Metam.* vs. 255. ubi & *ursi* adduntur:

Mille lupi, mixtaeque lupis ursaeque leaeque
Occursu fecere metum: sed nulla timenda,
Quin etiam blandas movêre per aëra caudas,
Nostraque adulantes comitant vestigia.

Vides, quod innuo, *blandas movere caudas*, & *adulari*, jungi quidem, sed tamen diversa esse, quod minus distinguunt, qui illud canis prae ceteris, proprium censent; alterum enim

σαί-

autem, quae tum Trimilis appellabatur, Lyciae nomen fecit a lupis, qui viam praeiverant. Rursum deinde ad fontem pervenit, supplicium de pastoribus sumtura, qui adhuc bobus lavandis ibi vaca-

σαίνειν, alterum est προσκυνεῖν, quod *Livius* innuit L. IX. c. 18 *Desideratae humi jacentium adulationes*; & L. XXX. c. 16. *More adulantium procubuerunt.* unde discimus, quomodo ad homines translatum sit, & pro *suppliciter aliquid petere* sumatur, unde cum *adorare* vel confunditur, vel idem significat; sic enim *Vetus Inscript.* apud *Murator. Deos pro me adularent* Nisi distinctionem facias inter σαίνειν ἄραν, & ἀρᾶ. Certe σαίνω & *adulor* saepe tantum indicare voluptatem, quam motitando caudam ostentant, vel etiam adsultando ac vocis sono, testantur *Lucretius* L. V. vs. 1069, ubi *gannitu vocis adulare* dixit, & *Aelian.* Lib. XIII. c. 42. Αὐτὸν Μελιταῖον κυνίδιον ἴσαινε, adsultando laetitiam testabatur, quam ex Epaminondae reviso capiebat. Neque aliter vetulus canis, qui solus fere *Ulyxem* post tam longos errores, agnoscebat, *Homer. Odyss.* P. vs. 301.

Δὴ τότε γ' ἂς ἐνόησεν Ὀδυσσέα, δῖον ὄδυσσεύς,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὃγ' ἔσηνε, καὶ ἆτα κάββαλεν ἄμφω.

Certe ad quaevis animalia retulit *Eustathius* ad *Odyss.* K. vs. 20. quem *Homeri* locum ob oculos habuit *Scholiastes Lycophronis*: Καὶ ἱστέον δὲ λέξις τὸ σαίνειν ἐπὶ ζώων ἀλόγων, ὃ ἐστι, σείειν τὴν οὐράν. & ad *Odyss.* Π. vs. 10. Κυνολεκτάμενον μὲν ἐπὶ κυνῶν, ᾤδη δὲ ἐπὶ ἑτέρων ἡμέρων ζώντων. μεταφορικῶν δὲ τροπικῶς καὶ εἰς τὰς ὑπάλλας καὶ κολακικάς. *Schol. Pind. Pyth.* II. vs. 151. & ad *Olymp.* IV. 7. Ἔσαναν ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων.

Τριμιλίδα] Quod Lyciam Τριμιλίδα dictam affirmat *Liberalis*, id contactum vitio est. Legendum omnino Τρεμιλίδα. Incolas Τρεμιλεῖς & Τοεμίλας vocatos dicit *Stephanus*. Perperam ergo Τριμίλλας vocat *Eustath.* ad *Dionys.* p. 113. Ed *Steph.* Corrige ex *Stephano*. MUNCK.

Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων.] Lyciam tum appellatam vult eam regionem a lupis, qui Deae se viae duces praebuissent. MUNCK. Sed ad *Lactant.* L. VI. F. IV. ex *Herodoto*, *Pausania*, & *Stephano Byz.* ostendit *Staveren.* non ab hoc casu, sed a *Lyco Pandionis* filio *Lyciam* nomen fuisse sortitam.

τὰς βάς· Ἀπτὼ δὲ μεταβαλοῦσα πάντας, ἐποίησε βατράχους· ᾗ λίθῳ τραχεῖ τύπτουσα τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους, κατέβαλε πάντας εἰς τὴν κρηνίδα, καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς καλ' ὕδατος· οἱ δ' ἄχει νῦν ἀμφὶ ποταμοὺς βοῶσι καὶ λίμνας.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ. λϛ'.

Ἡνίκα Ῥέα Φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ κλιθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν αἶξ νύμφη μαστὸν ὀρέγουσα· τὴν αἶγα δὲ Ῥέα βαλοῦ κύων ἀρύστου ἐφύλαττεν· ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτῆνας ἐξελάσας, τὴν Κρόνον ἀφέλετο τὴν ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν αἶγα μεταβαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς

ἔλε

Ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης] De antro hoc Dictæo vid. *Apollod.* Lib. I. c. 1. §. 3. aliique, & infra *Anton.* c. XIX. inprimis *Meurs.* in *Creta* p. 71. seqq. & *Staveren.* ad *Hygin.* c. 139.

Αἶξ νύμφη] Id est *Amalthea*, quam alii *Oceani*, *Melissei* regis alii filiam faciunt, & unam e *Jovis* nutricibus, quae caprino lacte eum educassent. Vid. *Comment* ad *Hygin.* c. 182. Sed uti hic *Antoninus*, sic alibi alii ipsam *Amaltheam*, unde decantatum illud Ἀμαλθείας κέρας, capram esse voluerunt, *Schol. Hom. Il.* O. vs. 318. Ἀμαλθεία, ἡ ὡς αἶξ. *Callimach. Hymn.* in *Jov.* vs. 48.

Σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης.

Schol. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἶξ τὸν Δία θρέψασα, ubi miror, cur *Munckerus* ad *Hygin.* c. 139.) illud αἶξ delendum censeat, ubi ex *Gloss. Stephani*, quod emendat, melius doceri potuerat, V. *Cornicopiae*, quod *Cornu Copiae* recte corrigit: κέρας Ἀμαλθείας, & pro hoc Ἀμαλθείας,

vacabant. Eos dea univerſos in ranas convertit: tergisque & humeris aſpero lapide percuſſis, in fontem conjecit, victumque in aquis attribuit, iique etiamnum apud amnes & paludes vociferantur.

XXXVI. PANDAREUS.

Jovem, quo tempore eum metu Saturni Rheâ in ſpecum Cretenſem abdidit, praebita mamma Aex (capram vox ſonat) nympha alūit: eamque Rheae juſſu canis aureus cuſtodivit. Jupiter poſtquam Titanibus pulſis, Saturno regnum ademit, Aegem immortalitate donavit, & ejus imago extat in

θείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός. *Servius* ad *Virgil. Aen.* VIII. vſ. 354. quem & ipſe citat: *Pellem Amaltheae* CAPRAE, *a qua nutritus eſt. Heſychius:* Νύμφη.... ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἴξ, ἡ Ἀμάλθεια. *Diod. Sicul.* L. V. 233. ubi totam fabulam refert: Αὗται (Νύμφαι.) δὲ μέλι τῷ γάλακτι μίσγουσαι .... τῇ τῆς αἰγὸς τῆς ὀνομαζομένης Ἀμαλθείας τὸν μαστὸν εἰς διατροφὴν παρείχοντο.

Κύων χρύσεος] Χρύσεος pro *pulchro Schol Homer.* ad *Iliad.* Δ. vſ. 2. Quod imitantur Latini, ut *aurea libertas*, *pax*, *mediocritas* cet.

Τιτᾶνας] Sic praeter *Xylandrum* ceteri, niſi quod in erratis poſuerit *Berkel.* Ed. altera. Nos primam lectionem quoque revocavimus, tum, quod ſine neceſſitate ea non eſt relinquenda, tum quod plura Ionismi veſtigia alibi exſtant Vid. interim *Koen.* ad *Corinth.* de *Dialect.* p. 251.

Τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς.] De ἀφαιρεῖσθαι cum gignendi

ἓλι νιῶ εἴδωλόν ὄφι ἐν τοῖς ἄστροις· τὴ δὲ κυύα τὴ ἀχρύσεον ἀπέδειξε φυλάσσειν τὸ ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· τῶτον Πανδάρεως ὁ Μέροπος κλέψας, ὤχετο φέρων εἰς Σίπυλον, καὶ αὐτὸν παρεδέξατο φυλάσσειν ὡδί· ὃ Πανδαρέω Τάνταλος ὁ Διὸς καὶ Πλειόνης ἐπεὶ δὲ μὴ χρόνον Πανδάρεως ἐλθὼν εἰς Σίπυλον ἀπήτησε τὴ κυύα, Τάνταλος ὤμοσε μὴ λαβεῖν. Ζεὺς δὲ Πανδάρεον μὲν ἀντὶ τῆ κλοπῆς ἐποίησεν, ὅθιπερ εἰστήκει, πέτρον. Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸ ὄρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε, καὶ ὄρος αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὴ Σίπυλον.

casu rei adpositò vid. *Abreschium* L. III. *Anim.* p. 116. & *Koen.* ad *Corinth.* p. 40.

Τάνταλος Διὸς καὶ Πλειόνης.] Ita & *Hyg.* cap. 155. *Apost. Cent.* XVIII. 7. Τάνταλος ὁ Διὸς Τμώλε, καὶ Πλειόνης. Ibidem & de poena ejus quaedam non contemnenda habes, unde lux non parva affulget *Petronii* versiculis, qui ita in *Fulgentii Mythol.* leguntur:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem sua vota premunt.
Divitis haec magni facies erit, omnia late
Qui tenet, & sicco concoquit ore famem.

Prolixus est in *Tantali* poena describenda *Pind. Schol.* ad *Olymp. Od.* I. Si curiosus es, licet inde petas. Cum *Apostolio* facit *Eurip. Schol.* ad *Orest.* vs. 5. MUNCK. Vid. *Munck.* latius ad *Hygin.* cap. 82. & *Comment.* ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vs. 172.

Κατέβαλε,] Quae hoc de loco notavi ad *Hyg.* cap. 82. non omnino placent, nec displicent. Non

Δ Ω-

in aſtris: aureum autem canem templi Cretenſis cuſtodiae praefecit. Hunc ſuffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, cuſtodiendumque dedit Tantalo Jovis & Plutus F. cum autem aliquanto poſt tempore Pandareus in Sipylum venisſet, canemque repoſceret: Tantalus depoſitum ejuravit. Pandareum ergo Jupiter, propter furtum, in ſaxum, eo ipſo quo ſtabat loco mutavit: Tantalum, ob perjurium, de Sipylo in caput praecipitem dedit.

Non ſatisfacere ſententiae *Xylandri* verſionem etiam nunc cenſeo. Si nihil hinc excidit, verti ita *Graeca* debent: *Tantalum dedit praecipitem, & Sipylum capiti ejus impendere fecit. Schol. Hom.* ad *Od.* T. ὥρωσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέςρεψεν αὐτοῦ Σίπυλον τὸ ὄρος. *Schol. Euripid.* pag. 211. Τινὲς δὲ κυρίως ἀκέσασι βῶλον χρυσῆν ἐπηωρεῖσθαι (leg. ἐπηωρῆσθαι) τῇ κεφαλῇ Ταντάλε. MUNCK.

Καὶ περὶ αὐτὴν ὑπὲρ κεφαλῆς] *Koen.* d. l. recte emendat: ᾧ ἐπηώρει αὐτῷ ὑπ. cet. Confirmat *Schol. Pind. Olymp.* I. 97. & *Hygini* loco, c. 82. & ipſe *Munckerus*, nota praecedenti, verbis *Scholiaſtae Euripidis*, unde mirum, ei hanc emendationem non incidiſſe.

Τὴν Σίπυλον.] *Saxum Hygin.* c, 82. Ἡ Σίπυλος eſt *Pindaro.* Τὸ Σίπυλον ejus *Scholiaſtae.* Ὁ Σίπυλος *Noſtro*, *Luciano* & *Pauſaniae.* Sed Urbs jam ea voce denotatur, jam mons. Ταντάλε λίθον eleganter impendentis belli metum appellat *Pindar. Iſthm.* H. vſ. 21. Adde *Suid. Prov.* a *Schotto* Collect. *Cent.* XIII. 9. MUNCK. Adde *Staveren.* ad *Hygin.* d. l.

ΔΩΡΙΕΙΣ. λζ'.

Διομήδης μὲν τὴν ἄλλωσιν Ἰλίου παραγενόμενος εἰς Ἄργος, Αἰγιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ χάριν ἔργων Ἀφροδίτης· αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τῆς Αἰτωλίας ἀφίκετο, ᾗ ἀνελὼν Ἄγριον ᾗ τοὺς

Διομήδης .... Αἰγιάλειαν .... χάριν ἔργ. Ἀφρ.] *Aegialiam*, non *Aegialeam*, uti *Priscianus*, neque *Aegialam*, uti *Servius*, notante *Munckero* ad *Hygin.* C. 175. male scribunt, *Adrasti Argivorum* regis filiam faciunt plerique, quos recenſere longum foret. Ipſe *Homerus Iliad.* E. vſ. 412. praeit: Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη, ἀγαθὴ Διομήδεω ἱπποδάμοιο. *Apollodoro* L. I. c. VIII. & *Euſtathio* ad loc. *Homericum* non multum discrepante, teſtibus, *Tydea* e *Peribaea Hipponoi filia* ſuſceperat *Oeneus Calydoniae* rex. *Tydeus* ad *Adraſtum Argivorum* regem profugus uxorem duxerat hujus filiam *Deipylen*, e qua ei natus fuit *Diomedes*, uti quoque tradit *Hyginus* d. l. Vid. etiam *Euſtath.* ad *Iliad.* E. vſ. 567. *Adraſto* nempe ex *Amphitea Pronactis* filia tres erant filiae, *Apollod.* L. I. c. IX. §. 13. Ἀργία leg. Ἀργεία vel certe Ἀργεια, ut habet L. III. c. VI. §. 1. Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια. Easdem agnoſcit *Euſtathius*, Τριῶν θυγατέρων Ἀδράστου, Αἰγιάλεια μὲν πρεσβυτάτη, γυνὴ Διομήδους ἦν. Ἀργεία δὲ Πολυνείκους, Δηϊπύλη δὲ Τυδέως. Sed Ἀργείαν & Δηϊπύλην unam eamdemque facit *Schol. Theocr.* ad *Hygin.* cit. *Idyll.* XVII. vſ. 53. Ἀργείαν εἶπε τὴν τὸ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς ᾗ Ἀργεια καλουμένη. *Deipylen* tamen *Tydei* & *Polynicis Argiam* uxores facit etiam *Apollodorus* l. poſteriore, ubi priore §. 6. *Aegialiam Diomedi* quoque adjudicat. Ut, quodcumque tandem ſit, hoc conſtet, *Adraſto* filias fuiſſe *Deipylen* & *Aegialiam*, quarum altera *Tydeo* nupſerat, altera ſi *Diomedi* nupſerit, hunc certum eſt, ſuae matris ſororem in matrimonio habuiſſe, quod conſentit *Homeri Scholiaſtes*, qui, ubi tres *Adraſti* filias eo, quo *Euſtathius*, modo recenſuit, addit: Τῆς ἐν μητρὸς αὐτὸ (Διομήδους)

XXXVII. DORIENSES.

Diomedes, a capta Troja cum veniſſet Argos, Aegialea uxore ob adulterium reprehenſa, Calydonem Aetoliae urbem abit. ibi interfecto cum liberis

δες) ἀδελφὴ ἦν, ut non mirum, alios, apud *Apollodorum*, *Aegialiam* facere filiam *Aegialei*, quem *Deipyles* fratrem fuiſſe exiſtimo; nam *Adraſto*, praeter dictas filias, filios fuiſſe, *Aegialeum* & *Cyanippum* tradit *Apollodorus* L. I. c. IX. §. 13. *ut matruelem* ſuam duxiſſet. *Euſtathius* tamen ad *Il.* E. d. l. prius confirmat: Οὐ γὰρ μόνον θυγατριδῆς ἦν Διομήδης τῷ Ἀδράστῳ ἀπὸ Δηϊπύλης, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ τῇ θυγατρί. Adulterium autem ab hac *Aegialia* commiſſum *Veneris* a *Diomede* necopino vulneratae inſtinctui vulgo adſcribitur. *Euſtath.* ad *Homer. Il.* E. vſ. 412. & ad *Dionyſ. Perieg.* vſ 483. *Schol. Hom.* d. l. & *Servius* ad *Aen.* L. XI. vſ. 269. *Stheneli filius Cometes Aegialeam Diomedis uxorem cognovit adulterio.* & confirmat L. VIII. vſ. 9. *Euſtathius* vero & ad *Hom.* & ad *Dionyſ.* inverſo ordine habet *Sthenelum Cometae filium*, obſervante jam *Munckero* ad *Hygin.* d. l. ubi etiam hi ſcriptores citantur. Ab *Euſtathio* ſe decipi paſſus eſt *Berkelius. Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 603. Αἰγάλειαν συμφθειρομένην Κομήτῃ, τῷ υἱῷ Σθενέλε.

Εἰς Καλυδῶνα cet.] Poſt captam *Trojam Argos* rediiſſe, ſed hinc, adulterio uxoris cognito, *Calydoniam* petiiſſe cum dicit Auctor, alios ſibi conſentientes non habet. Nec veroſimile eſt, eum ob uxoris adulterium patriam reliquiſſe, & ad exteros, ut videbimus, confugiſſe. Fugae hujus rationem aliam reddunt alii, etſi diverſam. *Schol. Homeri* E. vſ. 412. Παραγενόμενον δὲ τὸ Διομήδην ἐξ Ἰλίου, διώκειν μετὰ δορυφόρων, ἀποκτεῖναι βουλόμενον nempe γυναῖκα περὶ πάσαν τὴν τῶν νέων ἡλικίαν συγχεφεύειν ἀσελγαίνουσαν cet. τὸ δὲ λοιπὸν, τοῖς ἀσθενέσι βοηθήμασι χρώμενον, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸν Ἥρας βωμόν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπ-

τοὺς παῖδας, Οἰνεῖ τῷ πατρὶ τ βασιλείαν ἀποδίδωσιν· αὐτὸς δὲ πλέων εἰς Ἄργος ὑπὸ χειμῶνος εἰς τ Ἰόνιον ἐνεφέρετο πόντον· ἐπεὶ δὲ παρανόμων αὐτὸν ἔγνω Δαύνιος ὁ βασιλεὺς ὁ τ Δαυνίων, ἐδεήθη τ πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσαπίους ὑπὲρ μέρους γῆς ἣ γάμῳ ζυγατρὸς τ ἑαυτοῦ. ἣ Διομήδης ὑποδέχεται τ λόγον· ἐπεὶ δὲ ταχέως ἐπέψατο τοὺς Μεσσαπίους, ἣ ἔλαβε τιὼ γιῶ, ταύτῃ μὴ δωρεῖσθαι ἐνεμβη τοῖς σωὶ

ῆρεν εἰς Ἑσπερίαν. ἣ παραλαβεῖν λέγεται πρὸς Δαύνιά τόπους τινας εἰς κατοικισμόν, cet. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* 483. Ὑφ' ὧν (Αἰγιαλείας & Κομήτης) ἐξωσθεὶς μετὰ τ νόσον ὁ Διομήδης, εἰς τριλίσσας ἢ τηλίσσας Ἴππας ἦλθε πλανητής. *Scholiaſt. Thucyd.* L. I. c. XII. 53. Διομήδης ὑπὸ Κομήτης ἐκβληθεὶς εἰς τὰς Λιβυρνίδας νήσους ἀφίκετο. *Suid.* V. Διομήδειον ἀνάγκη. Διομήδης εἰς τ ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη. ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vſ. 603. Μέλλων ἀπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι.... ὕστερον δὲ εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο, εἰς τὸ Δαύνιον, ἔθνος βάρβαρον, ὃ ἐβασίλευσε Δαύνος. Aliter rurſus ad *Virgil. Aen.* L. XI. vſ. 269. *Servius.* *Quo* (uxoris adulterio) *comperto Diomedes reverti noluit, ſed in Apuliae partibus ſibi condidit ſedes.* Ut ad alia reſpiciendum ſit tempora; nam *Argos* ſaepius rediiſſe *Diomedem* ex *Antonino* liquet & *Pauſania*, ſive hiſtoria confuſa ſit, ſive diverſi diverſos auctores ſecuti fuerint. *Calydoniae*, quo tandem tempore, quid peregerit, nunc videndum. *Pauſan.* L. II. c. 25. ex aliis tradit. *Oeneum* ab *Agrii* filiis, ad *Diomedem Argos* veniſſe: illum vero ducto in *Calydoniam* exercitu, *Oenei* quidem injurias ultum, negaſſe tamen ſe poſſe illic permanere: hortatum itaque eſſe, ut ſe *Argos* ſequeretur, quod quum feciſſet, tum alios ei honores habuiſſe, tum vero vicum eum, in quo e vita exceſſit, *Oenoen* vocaſſe. Ὡς πατρὸς Θερατεύειν πατέρα εἰκὸς ἦν, ex quo loco & *Diomedis* genealogia, quam in priore nota exhibui, liquet cum Cl. *Valckenario* apud Noſtrum pro προπάτορι legendum πατροπάτορι. Nam ipſe *Diomedes* apud *Homer. Iliad.* Ξ. vſ. 113.

Πα-

ris Agrio, avo ſuo Oeneo regnum reddit. Rurſum inde Argos navigans, tempeſtate in Jonium mare ejicitur. Eo allatum agnoſcens Dauniorum rex Daunius, orat ut ſibi bellum in Meſſapios gerenti ſocium ſe praebeat: promiſſa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes. cumque praelio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat,

Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ κ) ἐγὼ γέν-
Φ εὔχομαι εἶναι
ΤυδέΦ.
vſ. 117.
Οἱ δὲ
Πατρὸς ἐμοῖο πατῆρ.

Liquet etiam *Antoninum* & *Schol. Ariſtoph Acharn.* vſ. 417. ad *Hygin.* cit. alios deſcripſiſſe, qui, ut ipſe *Hyginus* C. 175. ait, *Oeneo* regnum fuiſſe reſtitutum, tradiderunt, quod uti e *Pauſaniae* verbis elici non poteſt, ſic contra, *Oeneo* aetate ac viribus confecto, *Diomedem Andraemoni Oenei* genero regnum conceſſiſſe narrat *Apollodorus*, poſtquam *Agrii* filios, qui *Oeneum* regno exuerant, ſuſtulerat. Sed & hic diſcrepant ſcriptores; nam *Agrium*, ejusque filios omnes a *Diomede* interfectos ſcribit *Liberalis*, ubi *Hyginus*, *Agrium* regno expulſum, ſe ipſum interfeciſſe, & *Diomedem* cum uno tantum *Agrii* filio, *Lycopeo* armis contendiſſe. *Agrio* ſex erant filii, teſte *Apollodoro* L. I. c. VIII. §. 6. quem locum adduco, ut mendo liberem: ΘέρσιπποΦ, Ογχηστὸς, ΠρόθοΦ, Κελεύτωρ, Λυκοπεὺς, Μελάνιππος. Pro Θερσίπποος lege meo periculo Θερσίτης. *Schol. Homeri Iliad.* B. vſ. 212. Οἰνεὺς δὲ πατὴρ, Μελεάγρου ὁ δὲ Ἄγριος Θερσίτης. Hanc emendationem probat in ſeqq. *Collatio D'Orvilliana*, ubi *Apollodorus* quatuor *Agrii* filios a *Diomede* interfectos, & duos ſuperſtites *Oeneo* inſidias ſtruxiſſe, quum is a *Diomede* in *Peloponneſum* abduceretur, dicat, legens: Ἀπέκτεινε πλὴν τῶν Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ κ) Θερσίτου, pro vulg. Ὀγχ. κ) Θερσιππου.

Τοῦ πρεσβύτου] Non huic, ſed genero eius *Andraemoni* regnum tradidiſſe ſcribit *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐπὶ τῷ θυγατρὸς ἔσχε τῷ Δαυνίᾳ Διομήδη τῷ Ἀμφίνομον· τελευτήσαντα δ' αὐτὸν τῆς γῆρας οἱ Δαυνίοις ἐκτείναν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν· αὐτοὶ δ' ἐγκώριοι ἐν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, κατ' ἐμπειρίαν γεωργικῶν ἔργων· Δαυνίᾳ δ' ἀποθανόντος ἐπεβάλθυσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι τῆς φθονον αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας ὀπφανέντες ὅτι Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς· Διὸς δὲ βαλῇ τὰ σώματα μὴν ἠφανίσθη τῆ Ἑλλιώνι· αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐπὶ νεῶ Ἑλληνικῆ μὴν ἐπὰν καθοσμίσῃ ναῦς, φοιτῶσι περὶς αὐ-

Ἔντομα θύοντας] C. 4. ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. Idem est ἐντομὰς ποιῆσαι apud *Plutarch.* de *Herodoto.* MUNCK. Haec illustravi ad C. IV. p. 29.

Ἐπιφανέντες ὅτι Ἰλλυριοί] Scrib. οἱ. *Apollod.* L. III. p. 153. Τὸν μὲν ἓν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι. Interpres: *Draconem vero Adrasti apparitores interemerunt.* Verterem: *Superuenientes socii Adrasti draconem interemerunt.* MUNCK. „ Etsi „ vulgatum illud ὅτι in prima Editione non nisi typothetarum „ errore pro οἱ positum fuisse videtur, vel sic tamen offendo ad „ verba οἱ Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς, „ quoniam contextum turbant. „ Puto autem non corrigenda esse sed delenda; quod mecum „ fortasse censebis ubi antecedentia hoc ordine legeris: καὶ „ ἐπιφανέντες ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας· hinc enim „ verosimile fit, ad illud ἐπιφανέντες olim pro interpretamento „ adscriptum fuisse οἱ Ἰλλυριοὶ, ad „ πάντας vero, τοὺς Δωριεῖς, eaque „ scholia, inter ipsa orationis „ verba postea temere collocata, „ ineptae lectioni originem dedisse. Ceterum pro ἔντομα „ θύοντας malim ἔντομα τῷ Διο, μηδὲ θύοντας· hujusmodi certe dativus, ni fallor, requiritur." Hanc conjecturam *Fonteinio* V. D. debes.

Μετέβαλον] Absolute, pro μετεβάλησαν, ut Cap. 2. 20. 32. 33. Esse in id genus locutionibus ellipsin discas ex Cap. 21.

bat, dividit. ipse ex filia Daunii filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute consumptum, vitaque functum Diomedem apud Daunios, in insula tumulant Dorienses: & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros a rege ipsis datos colunt, & (qui essent rusticorum operum periti) plurimum ex iis fructuum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrii barbari Dorienſibus, quibus terram istam inviderent, insidias struunt: inque insula sacris operantes universos subito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu nuspiam visa sunt, animae in aves abierunt. Atque etiam hodie cum Grae-

21. ἡ δὲ μεταβάλλεσα τὸν φύσιν. Ita apud *Latinos mutavit* pro *mutatus est*, & *mutat* pro *mutatur*. *Cat. Carm.* 22. *Tantum abhorret & mutat.* Multa istiusmodi enallagarum cum apud *Latinos*, tum *Graecos* multitudo. Vid. *Freinshem.* ad *Curt.* Lib. IV. cap. 6. Pertinet huc illud III *Reg.* cap. 18 vſ. 45. καὶ ὁ ἠρανὶς συνεσκότασε νεφέλαις καὶ πνεύματι. MUNCK.

Εἰς ἔρνιθας] Ἐρωδιὸς puta; de quibus *Aelian.* Lib. I. cap. 1. MUNCK.

Καθοπλίσηται] De hoc verbo vid. Cl. *D'Orvill.* ad *Chariton.* p. 118. Ubi hic legendum censet καθοπλίζηται.

Φοιτῶσι πρὸς αὐτὸς] Κατάγε τὸν ἐμὴν κριτικὸν nihil mutandum. Σύνεσιν vel αἰολλότητα appellant Technici. οἱ ὁ *Deut.* IV. vſ. 7. ὅτι τοῖον ἔθνος. ᾧ ἐστιν Θεὸς ἐγγίζων αὐτοῖς. III. *Reg.* c. 20. vſ. 20. καὶ ἔφυγε Συρία. καὶ κατεδίωξεν αὐτὸς. IV. *Reg.* C. 21. vſ. 3. προσεκύνησε πάσῃ τῇ δυνάμει τοῦ ἐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. *Aelian.* π.ο.κ. ἱ.ς. Lib. II. cap. 28. Ἐπίσησε στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτός. Male ediderunt ἐπίσησε. Interpres: *Sed totum exercitum animadvertens dixit ad illos.* Atqui ἐφιστάναι heic non est *animadvertere*, sed *sistere*, ut vel ex constructione cuivis liquet. Talis figura est in illo *Juven. Sat.* XIV. 240.

Die

αὐτὸς οἱ ἔρνιθες· Ἰλλυεικῷ δὲ φθύγσι ναῦν, ᾗ ἀφανίζονται πάντες ἐκ τῆ νήσυ.

Dilexit Thebas, si Graecia vera, Menoeceus,
In quorum sulcis &c.

Nam *quarum*, quod quaedam editiones habent, natum ex linguae ignorantia. Hujus *Menoecei* quam varie apud *Hyginum* scribatur nomen, notavi ad ejus Scriptoris cap. 66. Sed *Menoeceus Gr.* Μενοικεὺς, recte a me restitutum esse vel ex hoc *Juve-*

ΛΥΚΟΣ. λή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑπτοιημένων ά.

Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆ Ἀσωπῦ παῖδες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεύς, καὶ τέτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆ Νηρέως· τῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακὸς,

Αἰακῷ ἐγένοντο παῖδες Τελαμὼν καὶ Πηλεύς,] Ex matre *Endeide Chironis* filia, ut notavi ad *Hyg.* Cap. 14. Ita sane vult *Apollod.* Lib. 3. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* 5. Quod autem vir Cl. *Endaïdos* in *Hygino* restituit, in eo fraudem ipsi operae feciisse videntur. Nam quod apud *Pind. Ode* modo laudata legitur, Ἐνδαΐδαι ἰφίγνωτοι υἱοί. Id *Doricum* est pro Ἐνδηΐδαι. MUNCK. Hac de re satis convenit inter Scriptores, nisi quod *Pherecydes* apud *Apollod.* L. III. cap. XI. §. 6. *Telamonem* non *Pelei* fratrem, sed amicum facit, & Κυχρέως, sic legendum, filium. Sed si *Diodoro Sic.* L. IX. 190. fides habetur, is *Cychreus* fuit *Telamonis* socer. *Aeaci* uxorem, e qua *Telamon* & *Peleus*, uti aliis recte Ἐνδηΐδαι, sic a *Schol. Lycophr.* perperam Δηΐδαι vocari, observat hic *Berkelius*, & *Munckerus* ad *Hygin.* C. 52.

Αἰγί-

Graeca navis appellit, aves eae accedunt: Illyricam autem fugiunt, universaeque ex insula abeunt.

venalis versiculo discas. *Menoetius* & *Menoecus* aliena sunt. Haec scripseram, cum incidi in *Goldasti* observat. ad *Valerianum* de *Bono Discipl.* p. 95. ubi alia, & multa quidem, hujus figurae tibi qua *Graecorum* qua *Latinorum* exhibet exempla. MUNCK. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* Lib. XIV, c. 15.

XXXVIII. LUPUS.

Narrat Nicander Libro I. Alteratorum.

Aeaco, Jovis & Aeginae F. quae filia Asopi fuit, filii fuerunt Telamon & Peleus: & praeter hos Phocus, ex Psamathe Nerei filia. Hunc ob vir-

Αἰγίνης τῆς Ἀσωπίδ] Ab hac regio, cujus incolae Αἰγινῆται mox Cap. 40. occurrunt, nomen accepit, cum ante *Oenone* vocaretur. *Apollod.* d. l. Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν. Erat autem insula e regione agri *Epidaurii*, in qua ab initio nulli fuisse dicuntur incolae. *Pausan. Corinth.* L. II. c. 29. Διὸς δὲ ἐς ἔρημον κομίσαντος Αἴγιναν τὴν Ἀσωπίδ, τῇ ῥᾳ τὸ ὄνομα ἐτίθη τότε ἀντὶ Οἰνώνης, ubi *Aeacus* solus in illa insula regnasse fertur, ratione, quam mox reddit *Antoninus*, addita, unde in ea quoque celebrabantur τὰ Αἰάκεια, quorum meminit *Schol. Pind. Olymp. Od.* VII. vs. 156.

Φῶκον ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως.] Hinc *Juvenis Nereïus* dicitur *Ovidio* Lib. VII. *Metam.* vs. 685. ubi *Psamathen Pausaniae* L. II. c. 29 *Thetidis* sororem vocari observat *Burmannus*. Recte.

κὸς, ὅπ καλὸς κἀγαθὸς ἰῶ ἀνήρ· Πηλεὺς δὲ ϗ Τελαμὼν φθονήσαντες αὐτῷ κτείνυσι δανάτῳ κρυφαίῳ, ϗ ἀμφὶ τοῦ ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τ' Αἴγιναν ἐξέλειπον· ὤκησε δὲ Τελαμὼν μὲν Σαλαμῖνα τ' νῆσον. Πηλεὺς δ' ἐξίκελο ποὸς Εὐρυτίωνα τ'

etc. Vid. *Apollod.* d. l. §. 5. Altera *Pſamathe*, cujus, eodem monente, meminit *Pauſan.* L. I. cap. 43. *Crotopi* Argivorum regis erat filia. *Apollodori* locus partim caſtigandus, partim vindicandus: Μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως, εἰς * πηγὴν ἀλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βάλεσθαι ἀνελθεῖν, quod in συνελθεῖν mutandum vidit jam *Faber*, & poſtea *Galeus*. Aſteriscum cur appoſuerint omnes, nullam video cauſſam, propterea quod locum intactum reliquere, niſi quod *Galeus* notet: εἰς πηγὴν *quid ſit, non conſtat.* Forte quod in nonnullis Codd. obvia varians lectio eos in ſuſpicionem vocis depravatae adduxerit; nam εἰς φυκὸν ἀλλαγμένη, uti eſt in *Coll. D'Orvill.* in notis exhibuit *Commelinus*, εἰς φύκιον apud *Galeum*, Cod. *Oxon.* Illud nihili eſt; hoc ſenſu non deſtitueretur, ſi εἰς φυκὸν legeretur. Eſt enim piſcis quoddam genus apud *Ariſtotelem*, & ſic *Derceten Nini* regis filiam, & *Naïda* in piſces mutatas refert *Ovid.* Lib. IV. *Metam.* vſ. 45. Sed ſanus eſt locus εἰς πηγὴν *in fontem* fuit mutata, ut ſic cum ea congrederetur *Aeacus*, quocum ante concumbere noluerat. Fluviorum ac fontium vel in eos mutatorum concubitus ſexcenties loquuntur Poëtae & Mythographi; De *Sperchii* & *Aſopi* liberis agit hic illic *Antoninus*, de aliis aliorum ubique *Apollodorus*. De *Salmaci fonte* vid. *Ovid.* L. IV. *Metam.* vſ. 285. & XV. 319. Et L. V. vſ. 425.

At Cyane, raptamque Deam, contemptaque fontis
Jura ſui moerens. ——

—— —— ——

Nam brevis in gelidas membris exilibus undas
Tranſitus eſt.

L. IX. *Met.* vſ. 662.

Sic lacrymis conſumta ſuis Phoebeïa Byblis
Vertitur in fontem.

Θανάτῳ κρυφαίῳ,] Illam clancularium necem legere potes in *Schol. Pind.* p. 288. Ed. *Francof.* MUNCK. h. e. *nece clanculum meditata*; nam *Schol.* ille *Pindari Nem.* V. vſ. 22. & *Olymp. Od.* VIII. vſ. 39. tradit *Pelea* & *Telamonem* ἐν γυμνασίοις ἀπολόντα Φῶκον, τ' μὲν δίσκῳ τύ-

ψαν-

virtutem pater majorem in modum dilexit: fratres autem invidia moti, clam eum necant: ideoque pulsi a patre, Aeginam relinquunt. Habitavit exinde Telamon Salaminam insulam. Peleus ad Eurytio-

φανται, τὸν Πηλέα· καὶ τὸν Τελαμῶνα, σιδήρῳ τὸ μετάφρενον. Eadem habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει. Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλεν αὐτόν. *Diod.* autem *Sic.* rem mitigat d. l. Πηλεὺς δίσκῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν ἀκουσίως Φῶκον; at nihil de *Telamone*, quem tamen etiam profugisse addit, unde ceteris assentiens *Apollod.* d. l. rectius utrumque *Phoco* insidias struxisse, sed *Telamonem* λαχόντα κλήρῳ αὐτὸν συγχωναζόμενον βαλόντα δίσκῳ κτεῖναι. Alia ex aliis habet *Pausanias Corinth.* cap. 29. *Pelea* & *Telamonem* matri suae obsecutos *Phocum* alterius feminae filium (unde *Schol.* altero *Pindari* loco τὸν ὡς νόθον ἀδελφὸν ἀπέκτειναν) ad Quinquertium invitasse, & pro disco usos fuisse saxo rudi & aspero.

Ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ] Nam poena homicidii apud antiquos erat exilium. vide *Eur. Orest* vs. 512. MUNCK.

Πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου] *Apollod.* L. III. est Ἀκτορίδου. Facere cum *Antonino Lycophronis Scholiasten*, quod annotat Vir Cl. (*Berkelius*) frustra quaesivi. Pag. 37. Ed. *Steph.* legas: ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρει) ὑπ' Εὐρύτου, τῆ Ἀκτορίδου, ἧ συγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. Ridiculum est, quod ex eodem descripsit idem, *Psamathen* fuisse μίαν Ἐρινυόων. Legendum enim utique μιᾶς τῶν Νηρηΐδων. Locus extat pagina modo adducta. *Apollonius* L. I. vs. 71. *Antonino* consentit, ubi consulendus *Scholiastes*, ut & ad vs. 224. *Schol. Pind.* ad *Nem. Od.* V. MUNCK. Locum, quem se frustra quaesivisse ait *Munckerus*, ab ipso tamen inveniri potuisse, si ulterius legisset, recte observat Cl. *Burm.* in *Catal. Argon.* V. EURYTION; nam extat eâdem pagina, uti mox videbimus. Alios, quod de *Diodoro Sic.* animadvertit Cl. *Wesseling.* aut errasse, aut diversos scriptores sibi duces habuisse, certum est. *Diodorus* enim tradit *Peleum* petiisse *Phthiam* quidem, sed ab ipso *Actore* expiatum eidem liberis destituto in regnum successisse, quod omni historiae fidei adversatur, cum *Actoris* liberi aliunde & ubique satis noti sint.

τ' Ἴρε· ἡ ἱκετεύσας καθαίρει παρ' αὐτῷ τ φόνον· ἡ αὖτις Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίοις ἄκων ὑπὸ συὸς βολῇ κλινῇ· ἡ φυγὼν ἔρχει πρὸς Ἄκαστον, ᾧ ὑπὸ τ γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον ἔργον καλεί-

πε-

sint. Quemadmodum *Eustathius* ad *Hom. Il.* B. vs. 684. omnia conturbans *Actorem* tamen etiam agnoscit, ad quem confugerat *Peleus*, ubi *Lactantius* & *Ovidius* L. IX. *Metam.* F. VIII. eum vocant *Trachiniae* regem, *Ceycem Luciferi* filium. Cum constet *Telamona* petiisse *Salaminа: Peleum Phthiam.* Regem faciunt alii *Eurytionem Actoris* filium. *Eurytionas* plures invenio, plures etiam *Eurytos*, eosque, quamquam diversos, saepe inter se confundi, mihi persuasissimum est, sed de hoc *Eurytione* cum Cl. *Burmanno* dicere non auderem, alium esse, cui proprie *Eurysti* nomen esset. Nam idem nomen est a diversis diverse, quin & ab iisdem varie scriptum; uti enim *Icarus*, *Icarius* & *Icarion*, *Jasus*, *Jasius* & *Jasion*, *Actaeus* & *Actaeon*, *Glaucus* & *Glaucon*, vid. *Hemsterh.* ad *Aristoph. Pl.* p. 207. sic *Eurytus* & *Eurytion*. *Apollodorus* L. I. c. VIII. § 2. vocat eum Εὐρυτίωνα Ἀκτορ@ ἐκ Φθίας. Sed L. III. c. XII. §. 1. ubi eadem habet, legit *Coll. D'Orvill.* pro Εὐρυτίωνα Ἀκτορ@, Εὔρυτον τ Ἀκτορ@, uti & *Mss.* apud *Galeum*, qui idcirco *Eurytum* & *Eurytiona* quoque unum eumdemque judicat; nam iterum §. 2. Εὐρυτίωνα dedit. *Pherecydes* apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 175. Καθαίρει ὑπ' Εὐρύτ τ Ἀκτορ@. Eadem legis apud *Schol. Aristoph.* in *Nub* vs. 1059. Sed *Apollonio Rhod.* Lib. I. vs. 71. ejusque *Schol.* diserte Εὐρυτίων audit. Qui ergo omnibus illis locis vocatur *Eurytion* vel *Eurytus Actoris* filius, *Antonino* dicitur *Iri filius.* Tota forte confusio orta eo, quod, quamquam *Phthium Actorem* omnes intelligunt, hunc tamen, si *Heinsii Animadversio* ad *Ovid.* L. VIII. *Metam.* vs. 308. quidquam ponderis habeat, confundant cum *Actore Eliensi*, cui filii fuissent *Eurytus* & *Cteatus*, etsi ceterum scriptores, quos modo adduximus, secutus *Actori Phthio Menoetium* & *Eurytiona* liberos adjudicat idem *Heinsius*, ubi *Actoris* hujus filii fuisse videntur *Menoetius* & *Irus*, hujus quidem filius *Eurytion*, ut recte *Antoninus*, illius vero *Patroclus. Hygin.* c. 14. *Menoetius Actoris filius* . . . *Eurytion Iri & Demonassae.* Unde *Apollon. Rh.* d. l.

Εἵπετο δ' Εὐρυτί τε καὶ ἀλκήεις Ἐριτίωτης
Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντ@, ὁ δ' Ἴρε Ἀκτορίδαο.

Schol.

rytionem Iri F. se confert, eique supplex fit, & caedis causa expiatur. Hunc Peleus postmodo in venatione, aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: profugusque ad Acastum pervenit. Is eum

Schol. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ, Μενοίτιος καὶ Ἴρος. Τούτων δὲ υἱοὶ, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ Εὐρυτίων. Paulo ante dixerat: Μενοιτίου δὲ τοῦ Σθενέλης Πάτροκλος, emenda ex *Apollodoro* d. l. §. 8. Μενοιτίου καὶ Σθενέλης. Ut, etsi supra ad C. XVII in *Apollodoro* tentasse nondum pigeat, pro Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, Εὐρυτίωνα Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, quum plures alii idem exhibeant, fateri satius jam ducam, eos e confusione binorum *Actorum* errasse, nisi avi nomen, patre quippe nobilius, de industria memorarint; nam avum vel e majoribus quemdam, ad quem genus quis ducit, nominari saepe vides. Ipse *Acastus*, de quo mox, *Eustathio* ad *Dionys. Perieg.* monente *Staverenio* ad *Hygin.* d. l. vocatur ὁ τοῦ Αἰόλου παῖς, cum fuerit *Peliae. Pind. Nem.* IV. vs. 97. Πελίαο παῖς, *Apollon. Rh.* L. I. vs. 225. & *Schol.* & apud alios.

Καθαίρει] παρ' αὐτῷ] Cap. 12. διεφθορὼς πολλοὺς. Cap. 13. ὀνομάζει] ἐγχωρίους. Non male tamen hoc legas, παρ' αὐτοῦ, hoc est, ὑπ' αὐτοῦ. *Apollod.* L. II. καθαίρεται ὑπὸ Θεστίου. Vid. not. ad c. 23. *Eurip. Schol.* ad *Hec.* vs. 201. παρεδλήθη παρ' ἐμοῦ. MUNCK.

Παρὰ Ἄκαστον,] Hic erat *Magnesiae Rex.* Uxor ejus Κρηθηὶς ἢ Ἱππολύτη, ut refert *Pind. Scholiast. Apollod.* L. III. *Astydameam* appellat. MUNCK. Proprie *Iolci*, quae erat *Magnesiae*, sed a *Peleo* dein *Thessaliae* adserta. vid. *Pind. Nem.* Od. IV vs. 88. cet. *Schol Aristoph. Nub.* vs. 1059. qui *Apollodorum* L. III. XII. 2 descripsit, unde cum eo *Acasti* uxorem *Astydamian* vocat, quod fecit & *Hesych.* Ἀστυδάμεια Ἀκάστου γυνή. Quod vero de *Pindari Scholiaste* ait *Munckerus*, verum est: Ἱππολύτη θυγάτηρ γέγονε Κρηθηὶς Ἀκάστῳ γαμετή, sed ab ipso *Pindaro* vocatur non *Hippolyti* filia, sed *Hippolyte*, vs. 92. Δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου. Nempe aliis *Cretheïs*, aliis *Hippolyte* dicta fuit: *Schol. Apollon Rh.* vs. 224. Ἄκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημε Κρηθηΐδα, ἢ, ὡς τινες, Ἱππολύτην. *Horat.* L. III. Od. VII. vs. 17.

Narrat paene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

Οὐ διὰ τὰς γυναικὰς] Deesse heic aliquid docebit te *Apollod.* L. III. p. 188 Edit. *Comm.* Monuit quoque *Xylander* Sanatus est locus, si una vocula interser-

πεῦ μόνος ἐν τοῦ Πηλίῳ· καὶ πλαζόμενος ἐντυγχάνῃ Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. ἐκβιβάσαντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς, ἄγει πρὸς τὸ Ἴρου κτῆνος· τοῦτο δὲ φόνευε· ταύτῃ δὲ οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἶρος· ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν κατὰ χρησμὸν θεοῦ· καὶ τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδῃ· καὶ ὁ λύκος οὗτος καλὰ δάμενα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος· καὶ ἄλλοι πλείστοι διέμεινε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκέων γῆς.

ta legas: ὃ παρὰ γυναικὸς ἀμβληθὲς πρὸς Ἀφροδίσιον ἔσχεν. *Cujus ab uxore de appetito concubitu insimulatus.* Dicunt enim Graeci, ἀμβάλλω σε ἐπὶ τοῦτο, εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. *De ista re te insimulo.* Gemina germana his sunt, quae de *Bellerophonte* narrat *Hygin. Myth.* c. 57. *Qui cum concumbere cum ea noluisset, illa viro suo mentita est, se ab eo compellatam.* In fine istius fabulae non recte habere mihi videntur illa: *At rex virtutes ejus laudans, alteram filiam dedit ei in matrimonium.* Quam, oro, alteram filiam? Quis dixit non nisi duas habuisse filias *Iobatem?* Vix dubito, quin scripserit *Hyginus*, *Anticliam filiam. Schol. Pind.* ad *Olymp.* Od. XIII. Καὶ τὸ προσδοκώμενον αὐτῷ ἴσεσθαι φονέα τοῦ βασιλέως τοῦ Λυκίων τοῦ πενθερὸν προῆκε, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔσχε, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀντίκλειαν. *Apollodorus* Φιλονόην eam appellat L. II. p. 71. MUNCK. Iliud ἀμβλαθεὶς, quod hic insertum vult *Munckerus*, ipso, quem saepius adduximus, *Schol. Pind. Nem.* IV. vs. 89. loco vindicare potuerat: Καὶ μὴ πείσατα σωφρονεῖν αὐτὸν, φθάσατα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον, ἢ βίαιον διέβαλεν In seqq. idem *Scholiastes* versum

Ἡ δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βακὴ,

ex *Hesiodo* citat, qui est *Homeri*, *Iliad.* B. vs. 5. Ἥδε δέ οἱ cet.

Ἐντυγχάνῃ Χείρωνι] Hic enim in monte *Pelio* degebat. *Pind. Olymp.* od. 2. MUNCK.

Κατὰ

eum (quod uxor Peleum, a quo frustra concubitum expetierat, ad maritum de sollicitata sua pudicitia accusasset) in Pelio monte solum destituit. Peleus oberrans ad Chironem venit Centaurum: ab eoque supplex impetrat, ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eaque caedis nomine pro mulcta offert. Cum recusaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, custodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat. isque lupus divino jussu in saxum mutatur, quod diutissime permansit inter Locridem & Phocidem.

Κατὰ ποινὴν τῆ φόνε·] *Ut pro caede satisfaceret.* Illud κατὰ poterat abesse. *Apollod.* L. II. p. 99. ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν Γανυμήδες ἁρπαγῆς ἔδωκεν. p. 109. Δόντι ποινὴν φόνε τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ. *Poenam* & Latini lytrum vocant, *Priap.* c. 67.

—— *Hac poena culpa luenda tua est.*

Ad quem versiculum λύτρα ab *Ennio lustra* verti docet *Scaliger. Sch. Hom.* Il. A. vs. 13. Ἄποινα) δῶρα, λύτρα, ἀφοινα τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν φόνε διδόμενα. Dicebantur & ὑποφόνια. *Thomas Magister* in voce ΛΥΤΡΑ. Ὑποφόνια, ἅπερ διδόασιν οἱ φονεῖς εἰς λύσιν τῆ ἐγκλήματος. Λυτήρια φόνε appellat *Soph. Elect.* vs. 448. Ἀντίποινα vs. 594. *Hesychium* in voce ἄποινον non semel corruptum non perdiderim operam, si in transitu emaculavero. ΑΠΟΙΝΟΝ, ἀτιμώτατον, ἢ λύτρον. Scribe, ἀτιμώρητον. ΑΠΟΙΝΑ, λύτρα καὶ δῶρα. Ἔστι δὲ καὶ ἀντί τινος κτίσματα. Non fore quenquam arbitror, quin juxta mecum ἐκτίσματα scribendum censeat. Hinc ἀποινᾶν χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere.* Τὰ γὰρ ἄποινα χρήματα ὠνομαζον οἱ παλαιοί. Vide *Demosth. Orat.* adversus *Aristocr.* MUNCK.

Λύκος ἔτος κατὰ δαίμονα] *Thetidi* hoc adscribit *Ovid.* L. XI. *Metam.* vs. 400. cet. *Schol. Lycophr.* d. l. Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐποίητεν διαφθείρειν τὰς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐτὴ ἀπελίθωσε, Θέτιδος δηλαδὴ παρακλήσει. οἱ δέ φασιν, ὅτι ἡ Θέτις τὸν τοκετὸν τρόγοντα τὰς βόας cet.

ΑΡΚΕΟΦΩΝ. λϑ'.

Ἱστορεῖ Ἑρμησάνακτι Λεοντίῳ β'.

Ἀρκεοφῶν ὁ Μινυηΐδης πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, γενέων δὲ οὐκ ὀφανῶν. ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης· χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερήνεγκεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τὴν Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, ἠράσθη· γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός· καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποίσειν ἔδνα· Νικο-

Ἀρκεοφῶν ὁ Μινυηΐδης πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ,] Additum hoc, ut distingueretur ab altera *Salamine* in *Attica*, quae fuit prior; nam *Teucer* ob injuriam fratris non vindicatam a patre *Salamine* ejectus in *Cyprum* confugit, ibique urbem condidit patriae suae cognominem, vid. hoc monstrantem *Meurs.* in *Cypr.* p. 57. Haec fabula, quod idem *Meursius* etiam observat, p. 122. ab *Ovidio* narratur Lib. XIV. *Metam.* a vs. 698. ubi, qui *Antonino* dicitur *Arceophon*, & regis filia *Arsinoë*, vocantur *Iphis* & *Anaxarete*, cum tamen inter *Cypri* urbes etiam recensetur *Arsinoë*, verisimiliter nomen ab hac regis filia sortita.

Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, —— γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου cet.] *Berkelius Antoninum* castigare volens e *Diodoro Siculo* L. XIX. 715. reponit, non duntaxat *Salaminiorum*, verum totius *Cypri* Ducem a *Ptolemaeo* fuisse constitutum. Sed hinc *Antonini* fides non imminuitur; nam genus ducebat a *Teucro*, qui *Salamina* condidit, illudque regnum obti-

XXXIX. ARCEOPHON.

Refert Hermesianax Leontio secundo.

Arceophontem Minnyridae F. Salamine Cypri urbe natum fuisse, parentibus obscuris, quippe Phoenicibus: sed pecunia & aliis rebus quibus beati putantur homines, plurimum alios excellentem. Eum visa Nicocreontis Salaminiorum regis filia amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiisse, quia Nicocreon a Teucro genus duceret, eo qui Agamemnoni in Ilio expugnando affuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos superavisse.

obtinuit, donec *Ptolemaeus* in *Cyprum* adversus reges imperium detrectantes ex *Aegypto* cum exercitu trajecerit, eosque ejecerit: ταῦτα, pergit *Diodorus*, Ἀμφακξάμενος, τὸ μὲν Κύπρῳ κατέσησε κρατησὸν Νικοκρέοντα, δωρεὰς τάς τε πόλεις καὶ τὰς προσόδους τὰ ἐκπεπτωκότων βασιλέων. Ceterum saevissimum fuisse, unde *Cypri* tyrannus vocabatur, ex *Diogene Laërtio*, *Cicerone*, *Plutarcho* aliisque ostendit *Meursius* d. l. quem *Berkelius* hic describit.

Ἀποίσειν ἔδνα.] Ad *Pind. Pyth.* III. vs. 163. ubi vox ἔδνα occurrit pro donis, quae Dii *Peleo Thetin* & *Cadmo Harmoniam* ducentibus in nuptiis dederant, notat *Er. Schmidius*, τὰ ἔδνα proprie esse munera, quae sponsus accipit a sponsae parentibus vel amicis, sicut φερναὶ, quae sponsae a sponso donantur. Ἔδνα nonnumquam dotes esse, quae una cum sponsa sponso accedunt, vel ante nuptias dantur, non facile negaverim: *Euripid. Androm.* vs. 873.

Ἀλλ' ἀνδρὸς ἐθέλῃ παῖδα σὸν πολλοῖς λαβὼν Ἔδνοισι.

Νικοκρέων δ' ὐχ ὑποδέχεῖ τ γάμον καὶ' αὐχύνιν γένος ᾧ 'Αρκεσφῶντος, ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. 'Αρκεσφῶνι δ' ἀποτυγχανομένῳ τοῦ τ γάμον πολὺ χαλεπώτερος ἰὼ ὁ ἔρως· ἡ νυκτὸς ὑπὶ τὰ οἰκία τ 'Αρσινόης ἐφοίτα, ἡ διευκτέρθυσε μ τ 'Ηλικιωτᾶν· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ὡρὸς τὸ ἔργον ὐδὲν ἐτυγχάνετο, πέθῃ τροφὸν ἑαυῖᾳ, ἡ πλέξα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδὸς, εἴπως αὐτῷ δυώατο κρύφα μιχθῆναι τ γενέων· ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τ λόγον ἡ τροφὸς αὐτῇ ὡροσήνεγκε, κατεμήνυσε πρὸς

& *Helen.* vſ. 939. Ἐδνάσομαί τε συγατίς'. Unde *Homer. Iliad.* N. vſ. 366. Ἥιτε . . Καυσάνδην ἀνάεδνον. ubi *Schol.* ἄνευ τ πρὸ γάμου διδομένων δώρων. Non autem proprie. Idem *Schol.* ad *Iliad.* I. 146. Ἔδνα δέ εισι τὰ πρὸ τ γάμων ὑπὸ τῶ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. *Aelian. V. H.* L. XIII. c. 1. Μνησῖρες . . τὰ ἔδνα τ γάμων προεκτελοῦντες. *Apollon. Soph. Lex. Hom.* Ἔδνα. τὰ ὑπὸ τ μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα δῶρα. *Pollux* L. III. S. 36. Καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τ γυναικὸς δύσιν. Αἰσχίνης δ ὁ Ῥήτωρ, τὴν προῖκα φερνὴν καλεῖ. Τὰ δὲ παρὰ τῶ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα, ἔδνα cet. Vid. *Potter.* ad *Lycophr.* vſ. 549. ubi oſtendit, poſterioribus demum temporibus a ſponſa ſponſo talia donari incepiſſe.

dium audiebant *Phoenices.* Hinc contemptim κάπηλοι dicti. *Pind. Pyth.* od. 2. Καὶα Φοίνισσαν ἐμπολάν. *Schol.* τριῶν ἐπὶ κέρδῃ καὶ πράσῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. &c. Quia autem hoc genus hominum mendaciis plerunque & fraudibus ſuas tranſigebat mercaturas, hinc *Poenus* dici coepit *callidus* & *aſtutus. Plaut. Poen.* V. 2. vſ. 31. *Poeno nullus eſt punior.* Et in *Prolog.* vſ. 113. *Poenus plane eſt*, hoc eſt, ex dolis conſutus paeniſſime. Refer eodem illa tritiſſima: *Punica fides*, *perfidia plus quam Punica*, & ſimilia. Videndus *Diogenianus* & alii Graeci *Paroemiographi* in Φοινίκων μάθημα, & Σῦρος πρὸς Φοίνικας. MUNCK. Vereor ut mentem ceperit *Antonini* Vir cl. De fraudibus ac dolis nihil attinet cogitare, ſed ad generis ignobilitatem reſpexit auctor, unde initio dixit, γενέων δ' οὐκ ἐπὶ-

Ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες.] Male enim ob lucri ſtu-

peraſſe. Caeterum Nicocreontem abnuiſſe, ut qui Punicum Arceophontis genus ſibi dedecori fore cenſeret. Huic matrimonio negáto, amore magis etiam fuiſſe moleſtum: noctuque ad Arſinoës eum domum itaſſe, & ibi cum aequalibus pernoctaſſe. Cum autem res non ſuccederet, nutrici ſuae perſuaſiſſe, perque eam puellam multis donis miſſis ad parentibus ignoratum concubitum ſolicitaſſe, puellam ea

ἐπιφανῶν; nam, etiamſi divitiis affluerent, ἦσαν ἐκ Φοινίκης, h. e. qui mercaturam tantum exercebant, vel exercuerant. Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* l. IV. c. 20. & hinc ille contemtus a rege, ut videbimus, faſtu tumidiſſimo, quod quis obſcuris parentibus natus, qui *Ovidio* deſcribitur *humili de ſtirpe creatus*, tanti regis filiam ambire ſuſtineret. Neque umquam *Plauti* loca eo, quo *Munckerus* ſenſu intellexi: *Poenus plane eſt & nullus me eſt hodie Poenus Punior* ita capio, ac ſi dixiſſet: *Poenum ita aſſimulat, ſic Punice loquetur, prorſus ac ſi e Phoenicia oriundus eſſet*, & *Nemo me hodie Punicae linguae peritior eſt.* Liquet e praecedd. *Vin' appellem hunc Punice?* rogat *Agoraſtocles*, *an ſcis?* & *Saluta hunc rurſus Punice verbis meis.* Ubi hic adoleſcens hominem peregrinum per futilem ſervum illudi minime ſiviſſet, ſi alio ſenſu cepiſſet.

Πείθει τοφὸν ἑαυῖ ἕ,] Α'τῆς cum Cl. *Valckenario* legendum. Confirmat *Ovidius* d. l. vſ. 703.

Et modo nutrici *miſerum confeſſus amorem,*
Ne ſibi dura foret, per ſpes oravit alumnae.

Ἐπειράθη] An ἐπειράσθη? Dubito. *Paulus Epiſt.* ad *Hebr.* c IV. Edit. *Steph.* πεπειραωένον κατὰ πάντα. MUNCK. Conſ. cl. *Albert.* ad *Epiſt* illam *Pauli* c. IV. c 37. *Achill. Tat.* L. II. p. 125. Ἀποπειρᾶσθαί τ κόρης, quem locum debeo *Pierſono* noſtro, qui de hoc verbo conſulendus, ad *Moer. Att.* p. 310. ubi pro εἶτως αὐτῷ, quod hic ſequitur, etiam recte αὐτῇ videtur emendare.

πρὸς τὰς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν, καὶ ῥῖνα, καὶ δακτύλους ἀποτεμόντες τῆς τροφῆς, καὶ λαβησάμενοι ἀνοικτῶς, ἐξήλασαν ἐκ τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐτελέσθησαν οἱ θεῖς· Ἀρκεσφῶν μὲν ἐν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ὑποψίαν τοῦ πρὸς τὸν γάμον ἐκὼν ἀποθήσκει καλὰ τροφῆς ἔνδειαν· οἱ δὲ πολῖται θάνατον οἰκτείραντες ἐπείθησαν· ἡμέρᾳ δὲ τείτῃ τὸ σῶμα προσήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν, Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἴκων ἐκκύψασα τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἀρκεσφῶντος καταχαίμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν ἐθεᾶτο· μισήσασα δὲ τὸ ἦθος Ἀφροδίτη, μελέβαλεν αὐτίκα, καὶ ἐπέπησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον, καὶ τὰς πάλας ἐρρίζωσεν ὅπου τὴν γῆν.

Ὑποψίαν] Suspicor scriptum fuisse, ὑπεροψίαν. C. 12. ὁ δὲ κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν ἑδέλνα. *Pind. Schol.* ad *Pyth.* od. III. Διὰ τί προείμησεν Ἴκκιον τὸν Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς καὶ δι' ὑπεροψίας ἀνήκεστα βαλήδεσθαι συνεῖναι. Contrarium vitium est in *Eurip. Schol.* ad *Oreſt.* vſ. 784. φεύγω τὸ δειλὸν) ἀντὶ τοῦ τὴν ὑπερψίαν τοῦ δειλίας. Scrib. ὑποψίαν. MUNCK.

Ἀποθνήσκει καλὰ τροφῆς ἔνδειαν] *Lactant.* aït, *noctu clam ante fores puellae ſuſpendio ſe libe-ravit. Ovid.* vſ. 776.

Ad poſtes, ornatos ſaepe coronis,
Humentes oculos & pallida brachia tendens,
Cum foribus laquei religaret vincula ſummi;

Atque onus infelix eliſa fauce pependit.

& cetera uterque non multum a *Noſtro* diſcrepantia perſequitur.

Κηδεύ-

ea de re parentes reddidiſſe certiores. Eos, ſummam linguam, naſum, & digitos nutrici praecidiſſe: foedeque & immiſericorditer tractatam domo ejeciſſe. Deo id facinus diſplicuiſſe. Arceophontem vero prae nimio dolore deſperatis rebus inedia vitam abrupiſſe: cives mortem ejus luxiſſe miſeratione motos. Tertia die a propinquis funus in publicum productum, & juſta apparaſſe. Arſinoën vero ſuperba libidine incitatam, de domo ſpectaſſe ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus ſolo defixiſſe, ipſamque in ſaxum convertiſſe.

Κηδεύσειν,] Funebre hoc vocabulum. *Gloſſ.* vet. *Funus*, ἐκκομιδὴ, κηδεία. *Funerat*, κηδεύει. Eadem invenias in *Cyrilli Gloſſariis*. MUNCK.

Μισήσασα δὲ τὸ ἦθος] Durum ſane illud erat & inhumanum. Mitior *Medea* apud *Ovidium* L. VII. vſ. 34.

Cur non & ſpecto pereuntem? oculosque videndo
Conſcelero?

Hinc *Junoni* crudelitatem exprobans *Hercul. Oet.* Lib. IX. vſ. 176.

Cladibus, exclamat, *Saturnia, paſcere noſtris:*
Paſcere: & hanc peſtem ſpecta crudelis ab alto.

Ἀφροδίτη,] Idem tradunt iidem; nam etſi *Ovidio* vſ. 750. *Deus ultor* dicitur, (uti ſupra obſervavimus, *Deos* etiam dici *Deas*,) e ſeqq. liquet, & ex *Antonino*, & *Lactantio*: *a Venere ſaxo durata eſt.*

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. μ'.

Καασιεπείας τ' Ἀραβίης καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτην μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι· καὶ παρεγένετο πρὸ-

Καασιεπείας τ' Ἀραβίης καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη·] Haec ex incerto auctore, quamquam & alii, qui hujus historiae meminerunt, diversa tradunt. *Ogygii Phoenicis filia Carme Poët. Cirri* vs. 220. *Paus. Corinth.* c. 30. Φασὶ δὲ οἱ Κρῆτες Καρμανορος . . . παῖδα Εὔδολον εἶναι. Διὸς δὲ καὶ Κάρμης τῆς Εὐδόλου Βριτόμαρτιν γενέσθαι. Hos citavit Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* L. V. 236. Βριτόμαρτιν . . . μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Καινοῖ τῆς Κρήτης ἐκ Διὸς καὶ Κάρμης τῆς Εὐδόλου cet. ubi *Vir Cl.* notat: de Καινοῖ, *Cretae urbe, ejusque situ nihil explorati habeo.* Sed *Viro Cl.* non subduit locum in mendo cubare, quem facile restituas: Βριτόμαρτιν . . μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν ἐν Κόδωνι τῆς Κρήτης cet. Furtivos foetus in abditis locis editos vel absconditos passim loquuntur Mythographi, neque obstat vox Poëtis magis, quam Historicis usitata, quandoquidem *Diodorum* hic veterem quemdam e Poëtis descripsisse verosimile est, quemadmodum *Antoninus* supra Cap XXXVI. Ἡνίκα Ῥέα φοβηθεῖσα Κρόνον καὶ ἔκρυψεν ἐν τῷ Κόδωνι τῆς Κρήτης τὸν Δία. Supra etiam C. XIV. utitur hac voce.

Βριτόμαρτιν·] *Hesych.* Βριτόμαρτις, ἡ ἐν Κρήτῃ Ἄρτεμις. *Schol. Callim.* ad *Hymn. Dian* vs. 190. ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς ὁ Διογενιανός. Corrupte Βριτομάρτις dicitur *Apostolio Cent.* VII. 7. φασὶ δὲ καὶ ὅτι νύμφη τις Βριτομάρτις καλουμένη, θηρεύσασά ποτε δικτύοις τισὶ καλὰ τύχην ἐπέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀβρόμου ῥυσθεῖσα, Δικτύννης Ἀρτέμιδι ἱερὸν ἰδρύσατο. MUNCK. De hac videndi, quos d. l. laudat *Wesselingius*, *Spanhem.* ad *Callim. Hymn.* in *Dian.* vs. 190. *Salmas.* ad *Solin.* p. 121. & *Casaub.* ad *Strabon.* L. X. p. 733. quibus addi meretur *Meursius*, qui in *Creta* p. 201. totum de ea caput conscripsit, & *Hesychii*, qui etiam vid.

XL. BRITOMARTIS.

Carme, filia fuit Phoenicis, Agenoris F. & Cassiepiae, Arabii filiae. Cum hac Carma Jupiter congressus, Britomartim genuit: quae hominum fugiens consuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa,

vid. V. βριτόμαρτις & Βριτὺ, locum bene restituit. In *Etymo* nominis nugarum non immunis videtur *Etymologici M.* auctor.

Ἀεὶ παρθένος εἶναι.] Hoc est, *virgo perpetua*, ut *Minerva. Eumenius Rhetor* pro *Scholis Instaur.* C. 10. *Ubi ex propinquo audit mens divina sapientiam, & carminum deus vocem, & verecundiam virgo perpetua, & providentiam praescius futurorum. Innuba Pallas* est *Auson. Epigram.* 104. *Gloss. Steph. Innupta*, ἄγαμος. Ut sunt argutuli Graeci, istam ἄγαμον perquam festive ἀταύρωτον alias dicere amabant. nempe ταῦρος, sicut & μόχθος, dicitur αἰδοῖον. Quo nequiter alluserit nequissima illa *Petroniana Quartilla: Posse taurum tollere, quae vitulum sustulerit.* Sequitur in iisdem *Glossis: Innuptus*, ἄγαμος. Et alibi: *nubit*, γαμεῖ, γαμεῖται. *Nubere* ergo & de viro recte dici censet ille *Glossographus.* Nam γαμεῖν virorum est. Sic in veteri *Epigr.* Lib. IV. *Catal. Nuptus* pro conjugio.

Hae sunt ambigenae, quae nuptu dispare constant.

Perperam omnino, tametsi uterum etiam viris det liberalis *Isidorus.* Non ignoro tamen, quod apud *Gell.* Lib. III. c. 3. *Plautinus* dicit Parasitus:

Nam me puero uterus hic erat solarium.

Nec illud *Virgilianum Aen.* II. vs. 20.

—— *Uterumque armato milite complent.*

Sed uterus ille in *Plauto* est a *Lipsio*; & *Virgilio* illa fuit ratio, quam notavit *Servius*, quia mox dicturus erat, *foeta armis.* Non nubit apud locupletes Linguae Lat. auctores, nisi qui *morbosus* est, hoc est παθικὸς, ut

πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐν Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνα θυγατέρας Βύζιν καὶ Μελίτην, καὶ Μάραν, καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐν Ἄργει εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφείαν· καὶ ἱρὸν ἄγαλμα ὡς θεᾶς· ἔπειτα ἔρχεται εἰς

ut hoc vocabulum in *Gloſſis* exponitur, aut *Lucumo* aliquis, ſive uxorius, imperio *Tanaquilis* ſuae ſubjectus, ut ille, de quo *Pomponius Pannuceatis:*

—— —— *Sed meus*
Frater major poſtquam vidit me vi dejectum domo
Nupſit poſterius dotatae, vetulae, varicoſae, Afrae.

Atque ita omnia illa accipienda ſunt loca, quaecunque cum a *Nonio* Cap. 2. tum a *Farnabio* ad Lib. I. *Met. Ovid.* vſ. 700. adducuntur. Nubat ergo per me licet bonis avibus ille non humillimi ſpiritus poëta, qui ſemet ipſe nubilem appellitat vatem. Adde Celeberrimi *Graevii* notas ad *Luciani Soloeciſt.* p. 120. Haec ἐν παρόδῳ. Nunc ad rem redeamus. Ἀθηνᾶ quaſi ἀεθάνατος παρθένος Fulgentio L. 11. *Myth.* dicta cenſetur. Illam ſemper virginitatem videtur mihi etiam *Minervae* tribuere voluiſſe *Catullus* Carm. 1.

—— *Quod ô patrona virgo*
Plus uno maneat perenne ſaeclo.

Scaliger emendat, *patrima. Pontanus, paterna. Meleager, peranna.* & Deam temporis praeſidem invocari autumat. Rectius cum aliis *Palladis* ambire gratiam poëtam dixeris. Si quid mutandum ſit, legerim: *perenna virgo*, h. e. perpetua. Notum enim *perennus* pro *perennis* dictitaſſe veteres. *Ov.* III. *Faſt.* vſ. 654.

Anne perenne latens Anna
Perenna vocor.

Ita *ſublimus, improlus*, & alia complura ἀπαξλεγόμενα paſſim invenias. Sed quae iſta corrigendi libido? Quod in textu eſt ſatis commodum habere ſenſum videtur. *Patronam* puta a *Catullo* appellari Minervam, quod opifices omnes & docti ſub ejus olim erant patrocinio. *Ovid.* Lib. III. *Faſt.* vſ. 815.

Pallada nunc pueri teneraeque ornate puellae,
Qui bene placarit Palladа, doctus erit.

vſ. 833.

Mille dea eſt operum: certe dea carminis illa eſt.
Si mereor, ſtudiis adſit amica meis.

Quod

plexa, primum ex Phoenicia Argos devenit ad Erasini filias, Byzem, Melitam, Maeram, & Anchiroam. Deinde Argis in Cephalleniam profecta, estque ab incolis nominata Laphria, sacrisque numinis instar honorata. Venit inde in Cretam:

Quod ait, *mille dea est operum*, eo exprimere, ut opinor, voluit illud *Graecorum* ἐργοπόνον, quod *Minervae* attribuunt poëtae. MUNCK.

Κεφαλλῆνες Λαφρίαν·] Haeccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen & ipsum simulacrum aliunde ad Patrenses, apud quos *Laphriae Dianae* fanum erat, deportatum tradit *Pausanias* in *Achaïc.* C. 18? *Dianam Laphriae* cognomine *Calydoniis* cultam, & ab his *Messenios*, a quibus dein *Patrenses*, hunc cultum mutuatos fuisse, refert in *Messen.* C. 31.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] Ἱρὸν *Poëticum* & *Ionicum*. *Hom. Il.* K. 571.

Ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασαίατ' Ἀθήνῃ.

Scribe heic apud nostrum ἱερόν. Invenies mox ἱερὰ προσήνεγκαν. Et sub finem: ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. *Xyl. tanquam Deo sacrificarunt.* Mallem, *tanquam Deae*, vel, *numinis instar.* Verum quidem *Graecissantes* poëtas *Deum* pro *Dea* non semel posuisse. Sed κακόζηλον puto in prosa id velle imitari. Itaque & illud Cap. 39. ἡ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ Θεὸς, verterim, *Dea id facinus displicuisse*, non *Deo*, ut *Xyland.* Quid si heic referibas? ἱερὸν ἤγειραν, *templum aedificarunt. Flor.* Lib. I. c. 1. *urbem excitat.* Sic δώματα ἀνεγείρειν apud *Graec.* Quamvis licet nulla nos cogat corrigendi necessitas, si quis tamen ita malit, non ero qui admodum repugnem. MUNCK.

Ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ·] *Xylander* dedit Ἱρον, unde suspicari quis posset, latere quiddam in affecta lectione, quod sagacius ingenium desiderat. Ἱρὸν an cum *Munckero* in Ἱερὸν mutandum sit, ad calcem operis, ubi de Dialectis in *Antonino* obviis agemus, discutietur. Ἱρὸν f. Ἱερὸν ἤγαγον ὡς θεῷ offendit Cl. *Ruhnkenium*, qui malit: Ἱεροῖς ἤγαλλον ὡς θεόν. Ἀγάλλειν traducta notione significat, *Deos honoribus ac venerando laetificare*, uti inter alia docuit ὁ πάνυ *Hemsterhusius* ad *Thom. Magistr.* Vid. & ipsum *Ruhnken.* ad *Tim. Lex.* pag. 3. & *Villoisonum* ad *Apollon. Sophist.* p. 31. quae significatio huic

εἰς Κρήτλω, ᾗ αὐτλω ἰδὼν Μίνως, ᾗ ἐραθεὶς ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παῤ ἄνδρας ἁλιέας· οἱ δὲ αὐτλω κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐκ τότε Κρῆτες Δίκτυναν, καὶ ἱερὰ προσηύξαντο. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ σιὼ ἀνδρὶ ἁλιεῖ Ἀνδρομήδῃ· καὶ ὁ μὴ αὐτῇ ἐπεχείρησεν ὀργόμενος μιχθῆναι· ἡ δὲ Βριτόμαρτις ἐπιβᾶσα ἐν ᾧ πλοίῳ, κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπέρ ἐστι νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανὴς, ᾗ ὠνόμασαν αὐτλω Ἄφαιαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, ᾗ ὠνόμα-

huic conjecturae admodum favet. Ipse nescio quid, quod obstaret, deprehendisse visus conjeceram: Αὐτὸν ἤγαγον ὡς θεόν. *Arrian. de Exp. Alex. M.* L. II. c. XVI. §. 4. Τῶν δώδεκα θεῶν Ἡρακλέα ἄγουσιν. Sed re expensa, nihil mutandum censeo, tum quod idem videatur, observante jam *Munckero*, ac seqq. ᾗ ἱερὰ, ut ubique repetitionibus gaudet, προσηύξαντο, & ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεᾷ, quemadmodum, quod non raro fit, ut duae voces in unam coäluerint, in *Codice Mſ.* pro ἱερὰ ἀνήγαγον, quod praeferrem, facile legi potuit ἱερανήγαγον, tum quod locutio non adeo sit insolens, aut absurda, quin alibi, certe non multum diffimilis occurrat. Sic ἄγειν σφάγιον *Eurip. Iphig. in Aul.* vſ. 135. *Pausan.* d. l. & *Messen.* C. 18. Ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν cet. Ἄγουσι δὲ ᾗ Λαφρίᾳ ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς. *Epigr.* quod extat apud *Diogen. Laërt. Vit. Pythag.* L. VIII. cap. 12.

Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα,
Κεῖν' ἐφ' ὅτῳ κλεινὸν ἤγαγε βουθυσίῃ.

Ὠνόμασαν ἐκ τότε Δίκτυναν,] Aliam *Etymologiam* affert *Phornutus* Cap. 38. *Dicta fuit propter venandi studium Dictynna. Plutarch. Symp.* L. 3. c. ult. *A retibus venatoriis, quae Graece* δίκτυα *appellantur. Lutatius Placid* ad *Stat. Thebaid.* Lib. IX. vſ. 632. Caeterum ut *Britomartin Cretenses Dianam*, ita

&

tam: visamque Minos, cum amore ejus captus esset, insecutus est. Ea ad piscatores confugit, ab iisque subter retia occultata est. unde Cretenses eam Dictynnam (nam dicty rete significat) nuncuparunt, & sacris sunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piscatore navigio Aeginam venit. Cumque piscator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum est, ibique e medio est sublata: & nomen ei Aphaea posuerunt. In fano Dianae locum, ubi oculis hominum subtracta est, Aeginetae consecrarunt, A-

& *Dictynnam* vocitarunt. *Palaephat.* Cap. 32. MUNCK. Vid. quos *Meursius* d. l. citat, quamquam quae hic habet *Antoninus*, verosimiliora sunt.

Ἐνεχείρισεν] Sic omnes, quamquam quis non videt legendum esse ἐνεχείρησεν? supra C. XI. Ἐνεχείρησαν ἁπτεῖναι. C. XXX. Ἐνεχείρει διάξεσθαι.

Ἄφαιαν·] *Hesychius* mutato accentu, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα καὶ Ἀρτεμις. Et *Pausanias*: ἐπίκλησις δὲ αἱ δύο τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. pag. 141. Edit. *Wechel.* Eam *Scalig. Comm.* ad *Cirin Virg.* ita dictam vult ὅτι τὸ ἀφεθῆναι. Mihi magis arridet *Antonini* nostri veriloquium. MUNCK. Locum *Hesychii* sic constituit *Meursius* d. l. Ἀφαία καὶ Δίκτυννα, ἡ Ἄρτεμις. Vid. Viri D. ad *Hesych.*

Τὸν δὲ τόπον,] Videtur scribendum, τόν δὲ, vel illud δὲ expellendum; quanquam & alibi redundare observavi ad C. XI. MUNCK.

Καὶ ὠνόμασαν αὐτὼ Ἄφαιαν .... καὶ ὠνόμασαν Ἀφάω·] Posterior periodus e praeced. repetita videri posset, nisi frequens *Antonino* esset ejusmodi repetitio, ut mox liquebit, unde etiam illud Ἀφάω in Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν mutare liceret. Supra C. VIII. Ἐκ δὲ τῆς πέτρας, ad quod Σύβαρις allisa fuerat, ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν... καλέσαι Σύβαριν. C. XIII. Μελιτεῖς .... ὑπὸ τῶν ξένων Τάραντος ἐκπε-

μασαν Ἀφάϊω· ϗ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ.

ἐκαλεῖτο .... τὸ σῶμα τῆ τυράννε κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ἵν (ποταμὸν) ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνε τῆ χρόνε Τάϛαρον καλῆσι. Cap. eodem: Σῶμα τῆς Ἀσπαλίδ cet. ἀντι δὲ τῆ σώματ ἔφανη ξόανον. ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τῆτο τὸ ξόανον Ἀσπαλίς. vel, quod malim, Ἀφαίας. Prius de ipsa *Britomarte* egit, quam Ἄφαιαν vel Ἀφαίαν fuisse nominatam nulla est controversia; at nunc de loci in Dianae fano, ubi ἄφε ης ἐγένετο, consecratione sermo est. ϗ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδ τὸν (deleto δὲ) τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, ϗ ὠνόμασαν, supple τόπον vel ἱερὸν, Ἀφαίας. Sic C. XX. II. ubi antea dixerat: Ἐπορευετο παρὰ

ΑΛΩΠΗΞ. μά.

Κέφαλος ὁ Δηΐονος ἔγημεν ἐν Θορικῷ τ Ἀττικῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τὴν Ἐρεχθέως. ἣν δὲ ὁ Κέφαλος νέος ϗ καλὸς ϗ ἀνδρεῖος· ἐραθεῖσα δὲ

Κέφαλ ὁ Δηΐον] *Meurs.* de *Regn. Athen.* p. 136. hunc *Antonini* locum adducens legit Κέφ. ὁ Δηϊονέως, forte quod recens erat ab lecto *Apollodoro*, qui sic habet L. II. C. XIII. §. 2. nullo variante Cod. ubi L. I. c. IX. 4. Δηΐων & in Mss. L. III. c. XIV. & apud alios *Meursio* supra, & Viris D. ad *Ovid.* L. VI. *Metam.* vs. 681. & aliis in locis, cit. Utroque modo occurrit apud *Pausaniam* & *Hyginum*. Perinde quoque est, utrum legas. *Eustath.* ad *Hom. Odyss.* λ. vs. 292. Δηϊονεως, ὃν ϗ Δηΐονα καλέσι τινές. unde *Muncker.* apud *Lactant.* L. VII. 27. pro *Cephalus de donis* recte restituit *Deionis*. Hic erat *Phocidis* rex, cui, praeter alios, e *Diomede Xuthi* filia natus fuit *Cephalus*, diversus itaque *a Cephalo* Ἔρσης ϗ Ἑρμῆ filio, quamquam ipse *Apollodorus* confundere videtur, qui hunc *Herfae* & *Mercurii* filium ab *Aurora* amatum & raptum tradat, Lib. III.

Aphaamque dixerunt, & tanquam deo sacrificarunt.

ρὰ .... τὰς λεγομένας Βάτλε σκοπιὰς, tandem: ϗ ὁ τόπ῟ λέγεται ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάτλε. Cap. XXX. Ὠνόμασαν Ἀμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα .... καλεῖται δὲ τὸ ῥέον ὑπὸ τῆς πέτρας δάκρυον Βιβλίδ῟, & C. XXXI. ὁ δὲ τόπ῟ ὀνομάζεται Νυμφῶν τε ϗ παίδων, supple τόπ῟. *Pausan.* itidem duo illa descripsit, & posteriorem emendationem confirmabit, *Corinth.* C. XIX. Ἐπίκλησις δὲ ᾗ ἐστὶ τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, ϗ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ, & de *loco*, paulo ante: Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρ῟ τὸ Πανελληνίε Διὸς ἱδρυταί ἐστιν, ἔστιν Ἀφαίας ἱερόν.

Ἀφάην·] Ita contra insulam, quae subito illis apparuerat, Ἀυάφην appellarunt *Argonautae*. *Apollod.* Lib. I. MUNCK.

XLI. VULPES.

Cephalus, Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticae duxit. Erat is Cephalus juvenis forma atque fortitudine praeclarus. itaque pulcri-

III. c. XIII. §. 3. quemadmodum *Hyginus*, qui, ubi ter eum vocaverit *Deionis* filium, C. 160. *Cephalus Mercurii ex Creusa Erechthei filia*, & C. 241. *Cephalus Deionis, sive Mercurii filius*, scribat, licet hoc a Librario pro glossemate appositum in textum irrepsisse videatur. Ex eodem fonte ortum conjicio, quod *Cyllenia proles* dicatur *Ovidio* L. III. *Amor.* vs. 725. a *Mercurio*, non ab *Oto Cyllenio* Epeorum duce, ut nonnullis Interpretibus visum, unde ea lectio non sollicitanda, certe cum *Scaligero* & *Leopardo* in *Hellenia*, quia *Hellenis* pronepos esset *Cephalus*, non mutanda.

Τὴν Ἐρεχθέως·] *Servio* ad *Aen.* VI. vs. 445. est *Iphidi*. *Hygino* Cap. 189. *Pandionis*. Capite autem 253. *Erechthei*.

Quo teneas vultus mutantem Protea nodo?

δὲ ἀφ' τὸ κάλλος ἥρπασεν αὐτὴν Ἠὼς, ᾗ ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ' ἐν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος εἰ συμβήσειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσαι· ᾗ αὐτὸς μὴν κατ' ἰδίαν τεκμήρασιν ἐσκέψατο εἰς Θήρας ἴσιμι. Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστελλεν ἄνδρα οἰκέτην ἀγνῶτα φέροντα χρυσὸν πολύν· ᾗ αὐτὸν ἐδίδασκε λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ ξένος ἐραστὴς δίδοι τοῦτο τὸ χρυσίον, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο· ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπολέγει τὸ χρυ-

Optimum est *Erechthei*, quod & a pluribus confirmatur. MUNCK. Verum est, id a pluribus confirmari, sed tamen in controversia versatur. Eo enim, quod *Minoï* coactaneam faciat non solum *Antoninus*, verum etiam *Homerus*, illius aetatem demum incidisse in *Pandionis* secundi, *Erechthei* nepotis tempora, non sine veritatis specie contendit *Meursius* d. l. p. 138. propterea quod *Palaephatus*, apud quem Πρόκριδος pro vitiosa voce Κρίδος dudum reposuere Viri dd. eam vocat *Pandionis* filiam, nec secus *Hygin.* C. 189. & 242. nam tres a se inventas, quae *Procridis* nomen habuerunt, ostendit *Meurs.* p. 139. ut mirum, quod ubique fere, uti animadvertit, & suis locis tantum non omnes Docti, pro *Procris* legatur *Procne*, unde liquet, sacpissime alios, non solum ejusdem nominis confundi, sed etiam qui similitudinem quamdam traxerunt.

Ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ' ἐν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος] Cur ab *Aurora* raptus uxorem tentare voluit? *Apollod.* d. l. & ex eo *Tzetzes*, narrat, *Procrin* cum *Pteleonte* quodam, accepta ab eo aurea corona, concubuisse, & a *Cephalo* in adulterio deprehensam ad *Minoa* fugisse, sed hoc si verum, non erat, quod ejus fidem amplius tentaret, quippe rei veritate abunde convictus. Abrupta hîc est *Antonini* narratio, & aliunde supplenda, quo referendum illud τότε. Nempe, uti ex *Hygin.* d. l. & *Ovidio* Lib. VII. *Metam.* a vs. 710. liquet, & unde manifestum est, nihil a *Cephalo* detectum, quod in uxore reprehendisset, ei ab *Aurora* rapto semper in ore fuisse suam *Procrin*, quod aegre ferens Dea eum in suspicionem, acsi uxor minus pudica esset, adduxit:

. . . . *Quod si mea provida mens*

critudine illecta cum rapuit Aurora, sibique maritum adscivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonii fidem servatura esset. Ficta occasione, venatum se ire simulat, ad Procrin autem mittit servum ignotum: qui multum auri ferens, hoc ei a peregrino viro quodam, ipsius amore capto, dari ait, si ei corporis sui velit potestatem facere. Principio Procris recusat: sed cum du-

mens est;
Non habuisse voles.
unde, cum
Esse metus coepit, ne jura jugalia conjux
Non bene servasset,

tunc tentare decrevit, εἰ συμμένειν ἀδιαφθόρῳ αὐτῷ ἐθέλησαι. Quae quidem vox ἀδιάφθορος quo sit sensu capienda, ex ἄφθορος, de quo Cl. *Ruhnken.* ad *Tim. Lexic.* p. 96. egit, videndum.

Εἰ συμμένειν] Male ediderant, εἰς συμμένειν. Cap. 23. εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλοι. MUNCK.

Ἐθελήσαι.] Sic & hic restitui pro ἐθέλησαι, quod non monuissem, nisi paulo post recurrisset, ubi tamen *Munck.* mutandum monet.

Ἐσκέψατο] Vitiose editum hactenus, ἐσκήψατο. MUNCK.

Εἰσαπέστειλεν] Sic e *Xylandro* repositi, uti *Berkelius* & *Galeus* quoque dederant. Unde in *Munckerianam* Edit. εἰσαπέστειλεν irrepserit, ignoro. Idem enim aliquando observavit, varia hic illic copulari tempora.

Φέροντα] Ita postulat sententia. Nihili vox est, quam utraque praefert editio, φέρονα. MUNCK.

Εἰ αὐτῷ συγγένοιτο.] *Apollod.* Lib. II. p. 64. ἐπεθύμει συγγενέσθαι, hoc est, μιχθῆναι. *Tibull.* Lib. IV. *Eleg.* 7.

—— *Cum digno digna fuisse ferar.*

Ovidius:
Crede mihi, mecum non semel illa fuit.
Priap. C. 13.
Etsi nocte fuit puella tecum.

Gloss. Steph. concumbit, σωγκοιμᾶται, συγγίνεται. MUNCK.

λευσὺν· ἐπεὶ δὲ διπλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμολογεῖ καὶ παρασκευὴ τὸν λόγον. ὁ δὲ Κέφαλος ὅτε αὐτὸν ἔγνω παρελθοῦσαν εἰς τὴν οἴκην, καὶ κατακλινεῖσαν ὡς τὸν ξένον, δᾷδα καιομένην παρῆγεν καὶ κατεφώρασεν αὐτήν· Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης, ᾤχετο φεύγουσα πρὸς Μίνωα τὸν βασιλέα τῆς Κρητῶν· καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὅπως καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας,

Δᾷδα καιομένην] Tollendus hinc inutilis asterisscus. Simile illud de *Smyrna* cap. 34. προσενεχθέντος πυρὸς ἐπαίθετο ἐγένετο. Ita φῶς usurpant. *Lucas Act.* XVI. 29. αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. *Lucianus Conviv. Lapith.* Tom. IV. p. 350. *Edit. Basil.* καὶ φῶτα εἰσκεκόμισο. Et στέλας *Anthолog.* Lib. I. c. 55. *Epigr.* 11.

Ἦψε στέλαν, τυφλὴ δ' ἔβαμε πᾶσα τρόπις.

Στέλαν accusativus pluralis est a στέλας, αος. *Hesiod. Theog.* vs. 867. στελαὶ πυρὸς αἰθομένοιο. MUNCK.

Κατεφώρασεν] Et heic quoque perperam erat scriptum, κατεφώρισεν. Mireris haec talia concoquere potuisse hujus libelli editores. Sed occupationibus illud, non inscitiae illorum tribuendum. MUNCK.

Ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας,] h. e. κατεχόμενον. *Plato:* ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς. *Herod.* ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος. MUNCK. *Aelian. H. V.* L. XIII. cap. 35. Φαλαρίῳ νόσημασιν ἐχόμενον, ubi hunc *Antonini* locum adfert *Perizonius*, diverso tamen quodammodo sensu, uti apud *Sophocl. Ajac.* vs. 272.

Αὐτὸς μὲν ἥδε', οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς.

Sic ἔχεσθαι ἐπὶ νόσῳ dixit in *Antig.* vs. 1156. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Herod.* L. III. c. 129.

Ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν] Lego: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν. *Apollod.* Lib. II. pag. 69 ὑπισχνεῖτο θεραπεύειν. MUNCK.

Καταλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὅπως καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες. ὁ γὰρ Μίνως ἤρεσκεν· καὶ ἀπέθνη-

σκεν

duplum mitteret, consentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jamque ad se, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, facinusque ejus arguit. Procris prae pudore Cephalum deserit, & ad Minoëm Cretae regem confugit. Quem cum offendisset nullam habere prolem, pollicita est, & ostendit ei modum, serpentes, & scorpios, & scolopendras, si nascerentur li-

σκον cet.] Luxata haec in integrum restituit *Salmasius*, uti ostendit *Tollius* ad *Palaeph.* p. 153. probante *D'Orvill* ad *Charit.* p. 322. ᾗ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον, ᾧ γένοιντο παῖδες αὐτῷ. Ὁ γὰρ Μίνως ὄφεις ᾗ σκορπίους ᾗ σκολοπένδρας ἔρεσκεν, ἃ ἐπέθησκον cet. Quae vertit *Tollius*: *& ostendit modum, quo liberi illi nascerentur. Minos enim serpentes & scorpios & scolupendras emisit; ac moriebantur* cet. Sed prior *Salmasius* haec viderit, an *Meursius*, non dixerim. Certe hic eodem modo restituit locum, de *Regn. Athen.* p. 137. vertitque: *Et ostendit ei modum, quo liberi ipsi gignerentur. nam Minos mingebat serp.* cet. Sed etiamnum esse, quo obscuretur locus, non viderunt, optime a *Munckero* illustratus, si pro ὑπιχνεῖτο ᾗ ἐδίδασκεν legas: ὑπισχνεῖτο δ' ἐδάσκειν, *promisit se docturam*, atque adeo Graecae linguae genio magis conveniet, si paullum inmutemus: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν, ὃν τρόπον αὐτῷ γένοιντο παῖδες. cet.

Ὄφεις ᾗ σκορπίους] Hunc locum quemadmodum restituerit *Salmasius*, in notis ad *Palaephatum Tollius* te docebit. Adde *Apollod.* Lib. III. Sed illud ἔρεσκεν me offendit. Est enim *Ionicum*, cujus dialecti in hoc scriptore nulla inveni vestigia, nisi forte unum illud ἐπώϊσθ' cap. 34. si verum est, quod *Corinthus* notavit, ab *Ionibus* id poni pro φανερός. Reponere possis ἔρηεν. Aoristum actionem solitam notare nemo est qui nesciat. MUNCK. *Xylander* vertit illud ἔρεσκεν, *Minos enim* (liberos) *non habebat*, acsi legeretur: σὺκ ἔχεν. *Munckerus Ionismo* offensus tum hic, tum in *Epist. ad Heinf. Syll. Epist.* T. V. p. 355. vulgatam lubens ejiceret, sed perperam, propterea quod nondum liqueat, an *Ionismus* hic

θεας, εἰ γένοιντο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως εὕρισκεν· καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσας ἐμίγνυτο· Πασιφάη δ' ὡς Ἡλίου θυγάτης ἀθάνατος· ἦν· ἐν Πρόκρις ὑπὸ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος, μηχανᾶται τοιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τοὺς ὄφεις σφέτερον ἐξέκενεν εἰς τὴν κύστιν· ἔπειτα δὲ

statuendus, ut alio loco videbimus.

Πασιφάη δὲ ἦν Ἡλίου θυγάτης ἀθάνατος.] Haec *Antonini* mens est, omnes mulieres, quibuscum rem habebat *Minos*, moriebantur, sed uxor ejus idcirco non moriebatur, quia *Solis* filia, atque adeo immortalis, sed *Apollod.* L. III. c. 14. aliam rationem reddit: Πασιφάη, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐρίει θηρία· καὶ ὅτως ἀπώλλυντο.

Ἐπὶ τῇ γονῇ ξὺν τοῦ Μίνωος,] Τὸ ξὺν alieno positum loco censeo, & corruptum ex χώμα, ut forsan fuerit: ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος χῶμα μηχανᾶται τοιόνδε. MUNCK. Illud ξὺν in priorem *Berkelii* Ed., nescio quomodo, irrepserat, quod hic in altera monuit, quamquam in contextu remansit, ut *Munckerus* hic *Xylandrum* consulere neglexerit.

Κύστιν.] Hinc turpis illius pelliculae nomen, quod a penetralibus suis arcet *Vesta*, accepisse linguam nostram vernaculam censet in epistolis *Lipsius*. Refer huc illud *Juvenalis:*

—— *Optima summi*
Nunc via processus vetulae vesica beatae.

Scilicet κύστις pro κύσθος etiam apud Graecos usurpari, ut *Suidas* notavit. Idem colligas ex *Glossis Stephani*, in quibus invenio: *Supercunnum*, ἐφήδιον, ἐπικυσίς. Mirifice dictum. Ita in *Glossario Benedicti: Infranares*, μύσαξ. *Submentum*, ἀνθερεών. *Interdita*, μισοδάκτυλα. leg. *Interdigita* In *Glossis Cyrilli*, μάλη, *fubraco*, *fub ala.* leg. *fub brachio.* Μεσωκρίον, *Interfemus.* leg. *Inter femur.* Μεσόφρυον, *Intercilium.* Μετάφρενον, *Interscapilium.* Πρόναον, *Ante templum.* Ne *digita* mireris, vide mihi quam multa contra vulgarem usum ἑδδτέρως in vett. *Gloss.* efferantur. *Articulum*, ἄρθρον. *Articula*, ἄρθρα. *Nervia*, νεῦρα. *Petron. Fragm. Tragur.* p. 17. *Edit. Comer. Mortuus pro mortuo, qui habet nervia* prae-

liberi. Minos enim non habebat: & moriebantur mulieres, quibus cum rem habebat. Pasiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam machinatur. vesicam caprae in membrum mulieris inserit, & Minos serpentes prius excreverat in vesicam: deinde

praecisa. Non. cap. III. 149. ut probet *nervia* esse neutri generis, producit ex *Varronis Satyra* ἐιος λύρας: *Et id dicunt suam Briseidem producere, quae ejus nervias tractare solebat.* Nisi *nervia* heic legas, quomodo id, quod intendit, evincet hoc exemplo *Nonius*? *Gladium*, ξίφος. *Gladia*, ξίφη. *Stumbilum*, κέντρον. leg. *Stimulum. Gloss. Cyrill.* ὦμος, *Humerum.* Ἀσκὸς ταυρειος, *culleum.* & sexcenta alia. Caeterum, ut *digitus* & *digitum* Latini, ita δάκτυλος Graeci & δάκτυλον dicunt. *Anthol.* Lib. I. cap. 86. *Epigr.* 8. Ἐοὺκ δάκτυλα χειρός. Lib. IV. cap. 25. *Epigr.* 1.

Δάκτυλα τὴ μυσσῶν κρείσσονα τὴ χαρίτων.

Musaeus vs. 114.

Ἠρέμα μὲν᾽ Ἡλίοων ῥοδοειδέα δάκτυλα χειρός.

Adde quae *Nansius* ad *Nonn. Paraphras.* cap. XIX. vs. 130. notavit. Metaplasmus ille *Ionicus* videtur. *Hom. Il.* E. vs. 722. Καμπύλα κύκλα. Annotat *Scholiastes*: Ἰωνικῶς, κύκλας, τὰς τροχάς. Sic φιμὸς pro φιμὸς in *Epigr. Anytes* Lib. I. cap. 33 Numer. 28. Existimabam aliquando τὸ δάκτυλα restituendum esse *Anthol.* Lib. I. cap. 84 *Epigr.* 3.

Τέρτε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. Τοῖς δὲ δανείσας Κάλλιπε τὴν ψιφου δάκτυλι καμψοδύνῳ.

Legebam, inquam, δάκτυλα καμψοδύνοις. vel, quod elegantius videbatur, δακτυλοκαμψοδύνοις. Postilla meliora edoctus rescripsi δακτύλῳ pro δακτυλι. Mutarunt, quos licentia poëtica offendebat, de qua inter alios in primis videndus *Nansius* ad *Nonni Paraph.* c. IX. vs. 189. Eadem de causa corruptum censeo Lib. III. c. 22. *Epigr.* 22.

Ἐν πόντῳ Σύδαμις ὁ Κρὴς θάνεν, ὦ φίλε Νηρεῦ; Δίκτυα τὴ τὸ σὸν ἦν κεῖνο σύ. ἦλθες ὕδωρ.

Lego, κεῖνῳ. Plura σὺν Θεῷ alias ad illud Florilegium. MUNCK.

Παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν ἐμί-

δὲ παρὰ τ Πασιφάῃ εἰσιὼν, ἐμίγνυτο· ϗ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγένοντο παῖδες, ὁ Μίνως διδοῖ τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τ κύνα. τούτους δὲ ὑδὲν ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάντα ἐχειρώσατο· ϗ ἡ Πρόκρις δεξαμενή, ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τ Ἀττικῆς, ὅπου ᾤκει ὁ Κέφαλος· ϗ σιὼ αὐτῷ ϛυνηγέτῃ, ἐξαλλάξασα τὼ

γυτο·] *Oi* ὁ 11 *Reg.* cap. XI. vſ. 4. ϗ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὼν, ϗ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς. Εἰσελθεῖν, εἰσπορεύεσθαι πρός τινα, λόγοι σεμνοί. De quibus conſule *Gatakerum* in *Differt.* de *Stylo Novi Inſtrum.* cap. XI Pari verecundia, ut εἰσελθεῖν de viro, ita σωελθεῖν de conjugibus dicebant. Vid. *Alexandr Morum* ad *Matth.* cap. I. vſ. 18. Cave tamen putes de ſolis conjugibus, nec etiam de quovis furtivo concubitu dici. *Apollod.* Lib. III. p. 144. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως. Ταύτῃ Ζεὺς σωῆλθε. MUNCK.

ὁ Μίνως διδοῖ τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα ϗ τὸν κύνα.] Canem *Procridi* a *Diana*, quod et *Ovid.* L. VII. *Metam.* vſ. 754. datum tradit *Hygin.* c. 189. cui ab eâdem muneri adjungit *jaculum.* Sed *Poët. Aſtron.* Lib. II. c. 35. Canem hunc a *Jove Europae* cuſtodem appoſitum, & ad *Minöa* perveniſſe, a quo *Procris* eum muneri accepiſſet. De utroque varii varia. Vid. quos *Heinſ.* ad *Ovid.* d. l. laudat. Poſterior *Hygini* locus, &, quem *Meurſius* citat, *Pollucis* L. V. c. 5. *Antonino* adſentitur ut hinc lux affulgeat *Apollodoro*, qui L. III. c. 14. medica manu eget: Ἔχοντος δὲ Κέφαλον αὐτὸ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἀδιάλειπτον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, τὼν κιξκαίαν πίστιν ἔλιζεν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, ϗ συνεπάζεται. Ita dedit *Aegius* nullam offendens difficultatem, nec variantes Miſtorum lectiones indicans. *Commelin.* Κέφαλον & τε uncis incluſit, quod dein reliqui ſunt ſecuti, monuitque prius, quod in Cod. *Palat.* non extabat, delendum, & αὐτῷ ad *Minoa* referendum eſſe, ejusque veſtigia preſſit *Faber*, indicato *Commelini* nomine, ſecus ac *Galeus*, qui, quod facit ſaepe, ejus nomen celans illius tamen notatis utitur, niſi quod addat, Κέφαλον etiam ab *Oxon.* abeſſe. Verum, uti res ipſa loquitur, *jaculum* illud & *canem* penes *Minoa* fuiſſe, atque adeo illud Κέφαλον ſublatum ſaniorem ſenſum praebere loco, nondum tamen omnis difficultas ſublata eſt, quod non viderunt Editores. Nam eumdem Gloſſatorem, qui illud Κέφαλον, ad locum

inde ad Pasiphaën ingressus, cum ea coïit. Postquam prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quae nulla fera evitare poterat, sed omnes iis capiebantur. His sumtis, Procris Thoricum Atticae venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit mutato habitu in viri-

cum illustrandum, scilicet, intrusit, eodem animo in seqq. τὸν ἄνδρα, quo iterum ad *Cephalum* respexit, qui tamen numquam minus opportune hic adsuisset, infarsit. Praeterea illud πιεῖ ab *Apollodoro* profectum esse non est verisimile, unde *Faber: Miror istud πίει; conjecturas meas aperire nihil necesse est.* Vellem tamen aperuisset; nam *Galei* nota: *minus frequens, quam πίνει*, parum lucis adfert, nisi quod illud pro hoc repositum indigitet, quemadmodum *Toussainctius* juvenis olim doctiss. vel ϖίνει vel πιεζει legendum conjecerat. Jam vero haec, si quid video, *Apollodori* mens fuit: *Procrida* cum *Minoa* congressam fuisse, ut pro mercede, *ea conditione*, ut, si ei morem gereret, ab eo acciperet jaculum illud & canem, quod, quum illa ἐπὶ τέτοις clare indicent, nemo Graecae linguae gnarus negaverit, unde *Galeo* ad τὸν ἄνδρα non solum non offenso, verum etiam ad *Cephalum* referenti, haec excidissent nollem: ἐπὶ τέτοις, *totum in his cum sciret virum suum.* Facili modo mihi locus videtur restitui posse, auctoritate *D'Orvillianae* Coll. in multis minime contemnendae: Ἔχοντος ἓν αὐτῷ (nempe *Minois*, qui praecedit) κῦνα ταχὺν, ἀκόντιον ἰθυδόλον· ἐπὶ τέτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. In accentibus saepe negligentior est, ut vel hoc loco patet, κῦνα, quamquam illud in omnibus *Apoll.* Editt. obtinet, ἰδὼν & πίειν, ut hoc observanti non difficulter lectio suae integritati restituatur: Ἔχοντος ἓν αὐτῷ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν τε ἰθυδόλον· ἐπὶ τέτοις Πρόκρις ἰδοῦσα (Μίνωα) τὸν Κιρκαίαν ϖιεῖν ῥίζαν, ϖρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. *Cum Minoe pacta, ut jaculum et canem acciperet, cum eo concubuit, viso, illum Circaeam radicem bibisse*, quasi ἀντίδοτον, *ut nec ei*, quemadmodum aliis mulieribus, *detrimenti quid inferretur.*

Σὺν αὐτῷ] Ediderant, σὺν αὐτῇ. Atqui σὺν non cum gignendi, sed dandi casu jungitur. MUNCK.

τὸν ἐλθόντα, καὶ τὴν κυρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς ἄνδρα, καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ἰδὼν ἐγνώρισε. Κέφαλος δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτῷ μὲν ἐδέη ἐπετύγχανε τῆς πρὸς τὴν Ἠῶ, ἅπαντα δὲ συνέφερε πρὸς τὸν Πρόκριν, ἐπεθύμησεν αὐτὸς τὸν ἄκοντα τεῦτον λαβεῖν· καὶ προσυπέρχετο δώσειν, εἰ αὐτῇ τὰ ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι· ὁ δὲ Κέφαλος παρέχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτε κατεκλίνησαν, ἐξέφηνεν ἑαυτὸν ἡ Πρόκρις,

Συνέφερε] h. e. συνεφέρετο, συνεδαρμε. *Schol. Soph. Aj. Flagell.* vs. 431. ξυνοίσειν] συνδραμεῖν, συνεκβῆναι, καὶ εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν. MUNCK.

Ἐι αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι·] Plena haec est locutio, de qua vid. Cl. *Ruhnk.* ad *Tim. Lexic.* p. 195. Quae de *juventute* pro *juventate* hic habet *Muncker.* improbantur a *Dukero* ad *Flor.* Lib. I. c. VII. §. 9.

Τῆς ὥρας] Ὥρα heic est *flos aetatis.* Unde οἱ ἐν ὥρᾳ *juvenes Luciano.* *Praeflorata* devirginata, sive decalanticata, ut loquitur *Lucilius*, *Apulejo* in *Apologia.* Facit huc cum primis, quod in lepidissimo epigrammate ibidem legitur:

Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver,
Ut nostra exuperes munera muneribus.

Caeterum quod heic dicit *Antoninus*, id sic expressit *Hyg.* c. 183. *Da mihi, quod pueri solent dare.* Et *Astron.* II. c. 5. *Hunc autem cum vidisset Hypolipnus puerum aetate miranda corporis pulcritudine praestantem, mercedem petiisse ab eo, quae sine detrimento ejus daretur.* Ignominiosus hic *Liberi* amator *Prosumnus* dicitur *Arnob.* Lib. V. *Polyhympnus Nazianzeno.* Atque ita istic esse reponendum recte observavit ad *Jul. Firm.* de *E. P. G. Wouwerius.* Infandam innuunt καταπυγοσύνῃ. Non videtur praetercundum *Horam* Latinis pro *Hebe* nonnunquam poni. *Enn. Annal.* I.

Teque, Quirine pater, veneror Horamque Quirini.

Nonius Marcellus: Hora, juventutis dea. Merula rescribit, *Hora, Juventas dea. Agraetius* in Glossis: *Juventus, ipsa hominis aetas. Juventas, dea* Ἥβη, *ut Graecis dicitur.* Pro aeta-

virilem, & tonſo capillo, ita ut a nemine agnoſceretur. Cephalus animadvertens ſe venando nihil conſequi, omnia Procrin, jaculum iſtud accipiendi cupiditate eſt captus. Procris id ei promiſit conditione concubitus. Cumque Cephalus conditionem accepiſſet, Procris ſe prodidit: eique expro-

aetate tamen hanc vocem *Lucret.* Lib. V. & *Virg. Aen.* VIII. uſurpant; ut contra nummi veteres apud *Antonium Auguſtinum* varie *Juventus* & *Juventas* & *Juventa* inſcriptum habent cum expreſſo divae ſimulacro. Adeo ut nihil neceſſe ſit in *Hygini Geneal.* pro *Juventus* reſtitui *Juventas*, ut a me factum. Miriſicus eſt luſus in varietate nominum propriorum, ut quo te vertas ſaepe neſcias. In eadem *Genealogia* vir celeberrimus τὸ *Gyges* mutat in *Gyes*, quia ita *Apollodorus*. Quis non approbet? tamen *Heſiod.* Θ. 149. *Palaephato* cap. 20. Γύγης dicitur. Quod *Nereidum* haec nomina *Cymodoce*, *Melite*, *Iaera*, *Amphithoë*, *Ianira*, & *Ianaſſa* ab eodem refinguntur, tametſi ejus rei ipſi ratio conſtitit, factum tamen nollem. Omnia enim reperias apud *Homerum Iliad.* Σ. *Phaëtontides* mihi tentatae, quod aliis *Phaëtontiades* dicerentur, injuriam forte & ipſae fieri ſibi dicent. Φορκίδες eſſe *Palaephato*, quae *Heſiodo* Φορκυάδες. *Atlantida Calypſo Tibullo*, quae aliis *Atlantias* Quam eſſe invidiam ita & ſe *Phaëthontides* dici pro *Phaëthontiades*? Plura alias τῶν Θεῶν ad illud opuſculum Mythologicum. MUNCK.

Ἐθελήσαι] Ita reſcripſi pro ἐθελῆσαι. Optativi non infinitivi modi eſt. MUNCK.

Παρέχεται τὸν λόγον,] Rectius, puto, legeris, παρέχεται. Nam παρέχεται ſive παρέχειν eſt *praeſtare. Gloſſ. Cyrill.* Παρέχω, *adhibeo*, *tribuo*, *exhibeo*, *praeſto.* Eodem ſenſu ἀποδέχεται, & προσδέχεται uſurpari hoc capite vides. c. 37. ὑποδέχεται. MUNCK.

Ὅτε κατεκλίνησαν,] h. e. ἀνέπεσον. Haec verba in verſione male omittit Interpr. *Gloſſ.* vet.

Con-

κρις, ᾗ ὠνείδισε τ̃ Κέφαλον, ἢ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι. Καὶ τὸν μὲν κυνὰ ᾗ τὸν ἄκοντα λαμβάνει Κέφαλος· Ἀμφιτρύων δὲ λῃζῶν τὸ κυνὸς, ἐξίκετο ᾠδῇ τ̃ Κέφαλον, εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ὀπὶ τῶν ἀλώπεκα βιῶαι σὺν τῷ κυνὶ, ᾗ ὑπέσχετο τ̃ λείαι Ἀμφιτρύων ἐποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τ̃ Τηλεβόων λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ὁ λῃστὴς τότε Καδμείοις ἀλώπηξ, χεῖμά τι ἐξηλλαγμένον· αὕτη σωρηχῶς ἐκ τῆς Τευμησσῆ καλουσα, πολλάκις τοὺς Καδμείους ἐκπάζετο.

Concubat, συναναπίπτῃ. *Sulpicia:*

Ne me cadurci deſtitutam faſciis
Nudam Caleno concubantem proferat. MUNCK.

Ἢ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι.] *Quod multo turpius atque ipſa peccaſſet.* Ergo ἢς legendum.

Ἐξαμάρτοι.] Advertit me elegans iſta λιτότης, qua & Latini frequenter de pudore violato utuntur. *Petron. Jupiter in coelo ſuo non invenit, quod eligeret, & peccaturus in terris, nemini tamen injuriam fecit. Horat.* III. *Od.* 27. vſ. 37.

—— *Levis una mors eſt*
Virginum culpae.

Ov. II. *Met.* vſ. 462.

—— *Nudo potuit cum corpore crimen.*

Virg. IV. *Aen.* vſ. 172.

Conjugium vocat, hoc praetexit nomine culpam.

Quod imitandum ſibi duxit *Sulmonenſis* ille Eques VII. *Met.* vſ. 69.

Conjugiumne vocas, ſpecioſaque nomina culpae
Imponis?

Mundi Soſpitator ad moecham *Joh.* c. VIII. vſ. 11. πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρταιε. *Luc.* VII. vſ. 37. γυνὴ ἁμαρτωλὸς eſt *meretrix.* Nam id genus mulieres ἁμαρτάδας a Graecis vocari perquam appoſite ad illum locum obſervat *Caſaubonus.* Etiam *Hieronymus* hunc locum ita explicat Lib. I. *Epiſt.* 9. *Edit. Caniſii.* Comparatque iſtam ἁμαρτωλὸν cum ſcortante *Hieruſalem*, quae omni tranſeunti diviſerat pedes, ut eſt apud *Ezech.* c. XVI. Ejuſdem capitis vſ. 34.

probravit, quod multo turpius atque ipsa peccassset. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis opera indigens, venit ad Cephalum: rogavitque ut secum ad venandum vulpem proficiscatur, promissa praedae parte, quam de Telebois esset capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigiosum animal, quae identidem a Teumesso irruens, Cadmeorum pueros

execranda τῶν ἐπιτρίπτων recutitorum de *Christo* vox est: Τελωνῶν φίλον καὶ ἁμαρτωλῶν. Vide an verti possit, *Publicanorum amicus & meretricum*, ut publicani & meretrices, tanquam summi peccatores, conjungantur, quemadmodum *Matth.* XXI. vs. 31. Οἱ τελῶναι καὶ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς. MUNCK.

Εἴγε ἐθελήσειεν] *Aeolicum* hoc facit *Berkelius*. *Atticum Munckerus*. Posset legi: Εἴγε ἐθελήσαι ἄν, sed nihil mutandum.

Ἐπὶ τῷ ἀλώπεκα] Haec *Cadmeos* rapiebat. *Xylander* vertit *Cadmeorum pueros*, sed, etsi χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον erat, vulpinae tamen vires pueros aeque ac adultos abripiendo non essent, nam ei quod singulis mensibus devorandus exponebatur puer, eadem de causa factum, qua supra c. VIII. idem monstro *Lamiae* fieri vidimus, quae etiam ante ἀνήρπασεν ὁπὸ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τὰς ἀνθρώπους. Quid per illam vulpem intelligendum, docet *Palaephatis*: Ἀνὴρ Θηβαῖος καλὸς, κἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Ἀλώπηξ. ὃς ἦν πανοῦργος. ἔτος συνέσει πάντας ἀνθρώπους ἐνίκα. Frequens hoc, ut bestiarum nomina hominibus dentur pro affectibus, qui potissimum in iis dominantur. Sic *Leo*, homo fortis. *Tzetz.* ad *Lycophr.* vs. 33. *Draco*, insidiator. *Potter.* ad Eumd. p. 1120. *Cervus*, timidus. *Schol. Hom. Il.* A. vs. 225. *Sus*, indoctus. idque genus alia. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. XIII. cap. 25.

Τευμησσῷ] *Teumessus* mons est *Boeotiae*. *Hesychius*: Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας. Τευμησία, περὶ Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασι,

το· ᾗ αὐτῇ προϋπίθεσαν παιδίον ἀφ' τριακοστῆς ἡμέρας· ἡ δὲ κατήθιε λαμβάνουσα, ᾗ ἐπειδὴ Ἀμφιτρύωνος ἰόντος ἐδέήθη Καδμείων ὑπὸ Τηλεβίας αὐτῷ συστρατεῦσαι, ᾗ οἱ δ' οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὼ ἀλώπεκα σωσεξέλοι, σωυπίθεται Ἀμφιτρύων ὑπὸ τύποις προῆς τοὺς Καδμείους· ᾗ ἐλθὼν προῆς τὸν Κέφαλον, ἔλεγεν τ' σωυθήκιλω. ᾗ ἔπειθε βῆναι εἰς ἅσσον τῷ κυνί· ὁ δὲ Κέφαλος ἀποδέχεται, ᾗ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὼ ἀλώπεκα, ἣν δὲ θεμιτὸν, ὅτε τὼ ἀλώπεκα καταληφθῆναι ὑπὸ πνος

κασι. Consentiunt *Stephanus*, *Tzetzes Chil.* I. 20. *Pollux.* L. VII. cap. 5. ubi & historiam de cane istoc habes. Sed cur Τόυμησίαν potius in *Hesychio*, quam Τέλμησσιαν scribunt? Male Τελμησσιαν illam appellat *Palaephatus*, & *Suid.* Τελμισίαν. Imposuisse illis videtur *Telmessus Lyciae* mons, de quo in *Bellerophonte Palaephatus*. *Apostolium* in hac voce etiam *Cent.* XVIII. 42. corruptum bene in notis suis ad illum Scriptorem restituit *Pantinus*. Sed miror illum non animadvertisse in eadem paroemia pariter vitiosa esse ista: Κέφαλον δέ φασι τ Δηϊνῷ. Legend. enim, Δηΐονος. Vid. notata a nobis ad *Hyg.* c. 170. & 189. MUNCK.

Διὰ τριακοστῆς ἡμέρας] h. e. κατὰ μῆνα, ut in hac fabula loquitur *Apollod.* L. II. MUNCK.

Ἀμφιτρύωνος ἰόντος] Syntaxis postulat: Ἀμφιτρύων ἰών. Contrarium σολοικοφανὲς est in illo *Aristotelis*: Ἀνοίξαντες τὸ σῶμα τοῦ πόρου, πάλιν γίνεται ὗς. Et *Eur. Phoen.* vs. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπους κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίᾳ τ' ἐπ' ἐσχάραις.
Ἐν τῷ δ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

De illis, quae σολοικοφανὲς aliquid habent in N. T. consule *Jac. Lydii Coen. Dom. Literat.* pag. 83. MUNCK.

Βῆναι εἰς ἅσσον] Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. Scripsisse *Liberalem* autumo, εἰς Τόυμησσὸν, vel, εἰς Θήβας σὺν τῷ κυνί. Posterius praefero. *Hyg. Astron.* Lib. II. Fabula *Canis*. *Quem ducens se-*

cum

tos rapiebat: eique puer exponebatur trigesimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cum ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum posceret, non alia conditione promiserunt, quam si eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum ei exponit: persuadetque ut cum cane secum eat. Assentitur Cephalus, profectusque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpes capi, neque canem evitare insequentem quicquam pos-

cum Thebas pervenit; ubi erat vulpes, cui datum dicebatur omnes canes effugere posse. MUNCK. Sed ex *Antonini* & *Apollodori* mente potius legendum esset εἰς Καδμείαν. Ad *Act. Apost.* cap. XXVII. c. 13. vulgatam lectionem quodammodo probat Cl. *Alberti*, integritatis tamen non securus. Certum est, e fine vocis nihili ἕωσον repetendum esse σὺν, sed ipsa vox uti restituatur, nondum liquet. Cl. *Valcken.* legendum conjicit: ἔπειθε βῆναι ἐπ' ἴσοις σὺν τῷ κυνί. Cl. *Ruhnken.* ἔπειθε βῆναι εἰς ἆθλον σὺν τῷ κυνί. Utraque conjectura se satis probat. Ἐπ' ἴσοις, *aequali conditione*; nam praecedit paullo ante: ὑπέχετο τῆς λείας Ἀμφιτρυων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ, nec multum differt ab *Apollodoro* L. I. c. IV. §. 7. Συνέπεισθεν ἐπὶ μοίρᾳ τῶν ἀπὸ Τηλεβόων λαφύρων. Alteram juvat *Herodot.* L. I. c. 42. Ἄλλως μὲν ἔγωγε ἂν ἐκ ἤια ἐς ἆεθλον τοιόνδε. Etsi tantis viris facile cedo, tamen meas etiam indicare per eos licebit. Quod, ut ad litterarum ductus propius accederem, conjeceram: Βῆναι εἰς ἄλσος σὺν τῷ κυνί, postea ipse rejeci. Aliarum nondum poenitet: βῆναι εἰς Θήρην σὺν τῷ κυνὶ, vel βῆναι ἐπ' αὐτὸν σὺν τῷ κυνί. Illud confirmat *Apollod.* d. l. Ἄγειν ἐπὶ τὸν Θήρην τὸ κύνα, & Lib. III. c. 14. μετὰ τέτε παραγίνεται εἰς Θήρην: hoc ipse *Antoninus*, qui praemittit: οἳ δ' ἐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὸν ἀλώπεκα συνεξέλοι propterea quod, ut ubique liquet, repetitiones amat, ubi dixit ante: εἶγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνί.

Θεμιτόν,] Interp. *In fatis erat.* Hoc esset, εἱμαρμένον, πεπρωμένον. Atqui θεμιτὸν dicitur,

νος διώκοντος, οὐδὲ τὸν κύνα ἐκφυγεῖν διωκόμενον οὐδέν· ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῶ Θηβαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρους λίθους.

Τέλος τῆς Ἀντωνίνου Λιβεράλις Μεταμορφώσεων συναγωγῆς.

tur, non quod fatale eſt, ſed quod licitum & fas. *Gloſſ. Cyrill* θεμιτὸς, *licitus.* θεμιτὸν, *licitum.* Noſter cap. 19. & 32. ὅσιον appellat. Solenne eſſe Graecis cumulare negationes nec pueri ignorant. Atque inde adeo ſuſpicio mihi incidit ſcripſiſſe forte *Liberalem*, οὐκ ἦν δὲ θεμιτόν. *Fas non erat.* Superius cap. 19. Καὶ ἔστιν ὅσιον οὐδένα ἔτε θεὸν ἔτε θνητὸν παρελθεῖν. Et ibi reſtituere conatus ſum: Καὶ οὐκ ἔστιν ὅσιον. Verti ad verbum poteſt: *Nec fas erat quenquam neque deum neque he-*

posset. Cum ergo jam vulpes canisque in planicie essent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

Antonini Liberalis Metamorphoseon Finis.

hominem transire. Nam posterior negativa οὐδείς respondet particulae *quisquam* apud Latinos. *Demosth.* μή μοι δουλεύσῃ οὐδείς. Imitatur Graecos *Tibullus* Lib. IV. *Eleg.* 7.

Non ego signatis quisquam mandare tabellis,
Ne legat id nemo, quam mea ante, velim.

h. e. Ne legat id quisquam. MUNCK. *Sophocl. Elect.* vs. 434.

—— —— οὐ γάρ σοι δίμιος, οὐδ' ὅσιον cet.

EXCURSUS
IN
DIALECTOS
ANTONINIANAS.

De Dialectis in noſtro Scriptore obviis ſeparatim agere, quam ubique in notis diverſas opiniones infercire, malui, tum quod in contentionem tandem, ut fit, abiit haec res, tum quod paullo amplius de ea differere viſum fuit. Quod dum tyronum in gratiam facio, etiam vulgaria quaedam, alias omittenda potius, non praetermittenda duxi. Ex eo enim, quod Libelli hujus Editores adeo discrepent, alter praeter Communem vel potius *Atticam* ut nullam agnoſcat dialectum, ſed, ſi quid inde ſibi contraxerit, vitioſam lectionem pronuntiet, alter certiſſima omnium dialectorum veſtigia deprehendiſſe ſibi videatur, patet, nondum ad plenum deductam rem eſſe.

Dialectorum notitiam eo magis utilem & neceſſariam judico, quo certior ſum, quam plurimos ex earum ignorantia multorum Interpretum errores proveniſſe, ſed eas dignoſcere non tam facile exiſtimo, ut omnia peculiari ſuo idiomati adjudices.

Cuique ſua propria ſunt, & haec nullo negotio a ceteris diſtinguuntur: multa, quae cum aliis communia cui potiſſimum tribuas, dubites.

Minus animadvertimus, quod tamen conſtat manifeſto, Dialectum *Doricam* diſtinguendam eſſe in novam & veterem, & hanc ita cum *Aeolica* eſſe cognatam, ut altera ad alteram facile referri poſſit: Illam quoque ad *Ionicam* nonnihil emollitam fuiſſe, ut nuper ad *Theocritum* Cl. *Valckenarius* monuit. *Atticam* veterem & *Ionicam* fuiſſe eamdem, & ipſos ſcriptores, ſeu ſoluto ſeu ligato ſermone ſcripſerint, non tam anxie peculiare illud idioma, quo potiſſimum uſi fuerunt, ſecutos fuiſſe, ut

non

non in commune, vel aliis proprium aliquando inciderint, quemadmodum ipſi *Attici* ſaepe alias linguae formas adhibuerunt, ut e *Dorica* Δαμάτης cet. liquet, & tandem, eam illorum dialectum vocari ſolere, quae prae ceteris in eorum ſcriptis dominatur.

De reliquis, quas ſubtiliores vocamus vulgo, *Creticâ*, *Laconicâ*, *Boeoticâ* cet. minus certo ſtatuere quidquam poſſumus; quia has ex pauciſſimis, tum verbis, tum verborum terminationibus, hic illic ſparſim obviis tantum diſcimus, niſi quod eas tamquam novae linguae formas conſideremus, ab iis profectas, qui in alias Colonias transmigrantes ſuum quisque idioma retinebant quidem, ſed ad indigenam linguam componebant, vel utramque miſcebant, unde tandem veluti nova inter utramque enaſcebatur.

Siculis, ut hoc utar exemplo, *Dorica* dialectus attribuitur indubitanter, ſed numi eorum & monumenta non tantum *Doricae*, verum & aliarum veſtigia diſerte ſervant, eo quod Coloni erant, non *Corinthii* modo, & *Rhodii* & *Cretenſes*, qui *Dorica*, ſed & *Chalcidici*, qui *Ionica* ſive *Attica* utebantur, e quibus duabus *Chalcidicam* inter & *Doricam* media tandem nata fuit, etſi utriusque venuſtate deſtituta, ut contra *Spanhemium*, *Voſſium*, *Mattairium* cet. nuper probavit Eruditiſſ. *G. L. Caſtellus* in *Prolegom.* Siciliae Vett. Inſcriptionum Novae Collectioni *praemiſſis*.

Ut, quidquid ſit diverſarum dialectorum, ex ipſa demum collatione diverſo idiomate uſorum ſcriptorum, cognoſci poſſe exiſtimem, quandoquidem, in quibus conſpirant, patet, ea vel omnibus, vel aliis quamquam diverſa dialecto uſis, communia eſſe, vel, quibus differunt, peculiaria, atque adeo proprio eorum idiomati adjudicanda.

Scholiaſtae enim, & veteres illi Magiſtri, ſeu Grammatici, quibus quamquam plurima, etiam hoc nomine, debemus, caute audiendi. Sua Commentaria & Lexica iis ſcripſerunt temporibus, cum Graecitatis elegantia & Antiquitates neglectae jacebant, & fere prorſus ignorabantur. Has excitare &

eruere anniſi ſaepe vel in depravatos Codices inciderunt, unde decepti deceperunt alios, vel quidquid olim commune erat & tritum, ſed ſua aetate obſoletum, magno cum hiatu obſervabant, & neſcio quid plus juſto in iis deprehenſum elevabant.

Vetuſtiores, ut *Scholiaſtes Apollonii Rhodii*, *Ariſtophanis*, & ſi quis cum iis comparandus, facile excipiuntur, quemadmodum etiam omnia antiquiorum *Scholiaſtarum* deperditorum Fragmenta, quae poſteriores ſuis *Scholiis* immiſcuerunt.

Grammatici certe plurimum operae in dialectorum indagatione collocantes quod tamen ab aliis non tantum diſſentiant ſaepe, ſed & ſibi ipſi nonnumquam obloquantur, inde profectum opinor, quod, exempli gratia, *Ionicae* dialecti propria obſervaturi, *Ionicum*, ſi *Doricae*, *Doricum* cet. ſcriptorem ſibi legendum & excerpendum ubi ſumſiſſent, quidquid obſervatu dignum cenſerent, id illi adjudicarent idiomati, quo potiſſimum uſus fuerat ſcriptor, quia Linguae communis, qua utebantur omnes, vel etiam *Atticae* rationem non habebant, quemadmodum ἀνελεῖν pro μαντεύειν haud alia de re *Ionicum* dixit *Gregorius*, quam quod in *Herodoto Ionico* ſcriptore invenerat, uti in notis ad eundem jam obſervatum. Hos qui dein ſecuti fuerunt, cum potuiſſent, nihil tamen rectius egerunt, ut ex *Aem. Porti* Lexico, a quo, niſi decipi velint, caveant tyrones, manifeſtum eſt.

Si itaque alter *Ionicum*, alter *Doricum* legerat, & eadem in utroque uterque animadverterat, idem, quod hic *Doricae*, *Ionicae* dialecto ille adjudicabat.

Si unus plures diverſa lingua uſos evolverat, & in his eadem quoque offenderat, omnibus iis dialectis, quibus diverſi ſcriptores uſi fuerant, adſcribebant, unde nonnunquam invenies junctim: *Attice, Ionice, Dorice. Attice*, *Dorice* & *Aeolice* cet. Quae omnia e ſeqq. opinor, ſatis liquebunt.

Idem *Gregorius*, in *Atticis* verſans, *Atticae* dialecti facit νεφελη-γερέτα Ζεὺς, ἵππατα Νέπτῳ cet. in *Aeolicis Aeolicae*, ſed priora in memoriam revocans addit: ὡς καὶ οἱ Ἀττικοί. Nota ad prio-

rem

rem locum inedita a *Koenio* communicata magnam partem hausta est ex *Eustathio* ad *Il.* A. vs. 175. Ἔστι δὲ, κατὰ τὰς παλαιὰς, Βοιωτῶν, καὶ Αἰολέων ὁ τοιοῦτος τύπος τὸ χρωματισμός. Sed hoc schema idem *Eustathius* ad *Odyss.* Γ. vs. 68. *Poëticum* facit, *Macedonicum* vero *Eudaemon Pelusiota* ei citatus.

Sint licet haec etiam *Poëtis*, *Boeotiis* & *Macedonibus* usitata, iis tamen prae ceteris propria dici non possunt, quae *Atticis* cum *Aeolensibus* sunt communia, & quae horum exemplo illi fuerunt imitati. Sic ad *Il.* A. vs. 248. Το μὲν λοιμοῖο, καὶ δένδροιο, καὶ ἵππροιο. Θετταλῶν γλῶσσης ἐστί. Quae tamen *Ionum* sunt & poëtarum. Eodem loco Κρητῶν γλῶσσης, τὸ θεράπων. ubi procul dubio aliud quid voluit, quod habet vs. 321. τὸ δὲ θεράπων, κατὰ Κρῆτας, δηλο., φασὶ, δοῦλον ὁπλοφόρον, ὅπερ ἐκ εἶδεν Ὅμηρος. Sed ad *Dionysii Perieg.* in quem prius commentatus fuit, vs. 533. ἱστορεῖται δὲ ἐν Χίῳ .... πρώτους τοὺς ἐκεῖ θεραπεύσι χρησασθαι .... ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντό ποτε εἴλωσι, καὶ Μακεδόνες πενέσταις .... καὶ Κρῆτες δμωῆταις .... ἄλλοι δὲ Κρητικὴν λέξιν τῶν θεραπόντων εἶπον εἶναι, ὡς τῶν Κρητῶν τὸν ὁπλοφορον λεγόντων θεράποντα. Quae sunt intricata. Certe Πενέσταις usus est *Theocritus* de regiis ministris, *Idyll.* XVI. vs. 35. ubi *Theopompus* apud *Scholiasten* secus: τοὺς δουλευοντας τῶν ἐλευθέρων, φησι, καλεῖσθαι ὑπὸ Θεσσαλοῖς, ὡς ὑπὸ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

Sed ad ea transeamus, quae in *Antonino* controversa videntur, & priores Editores, etsi acriter hac de re contendentes, intacta reliquerunt.

Χούσεος, quod C. XXXVI. extat, *Ionicum* facit *Gregorius* & *Doricum*. Sed *Eustath.* ad *Hom. Il.* A. vs. 22. *Ionicum* & *Atticum*.

Δένδρεσι C. XXII. *Atticum*, ubi de *Attica*: *Doriensium*, ubi de *Dorica* dialecto agit, idem *Gregorius*.

Ἑξαπίνης alii Poëticum, *Atticum* alii. Ἐξαίφνης vero commune. Utrumque Nostro est, illud C. XXXIV. hoc C. XXII. Utrumque passim occurrit non tantum apud Poëtas, *Homerum*, *Aristophanem*, sed & alios. Οἱ ὁ *Num.* C. VI. c. 9. ἐξάπινα de-

derunt. *Marcus Euangel.* itidem C. IX. c. 8. ἐξάπινα, C. autem XIII. c. 36. ἐξαίφνης. *Schol. Ariſtoph. Plut.* (vſ. 353. ἐξαίφνης) vſ. 336. & 339. ἐξατίνης, Ἐξαπίνης ἢ ἐξάπινα. γίνεται δὲ καὶ τὸ ἀφαὶνης, ἄφνα & ἄπινα. Ut mirer *Stephanum* in *Lexico* urſiſſe *Xenophontem*, licet voce ἐξαπίναια uſus ſit, dicere noluiſſe ἐξαπίνης, *quod eſſet* παιτικώτερον. *Atticis* enim ſcriptoribus, & ἐξαίφνης & ἐξαπίνης adhibetur. *Thucyd* L. II. IV. 85. ἐξατιναίως. C. L. III. ἐξαίφνης. Et hoc quidem ex illo contractum.

Sed nusquam inter Grammaticos minus convenit, quam de ſeqq. Ἄχρις & ἄχρι. Μέχρις & μέχρι, quae alii non diverſae tantum dialecti & ſignificationis faciunt, ſed alterutram ſcribendi rationem damnant. *Phrynichus:* Μέχρις ἢ Ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ ἢ ἄχρι λέγε.

Herodianus: Ἄχρι ἢ μέχρι, ἄνευ τοῦ σ. τὸ δὲ σὺν τῷ σ, Ἰωνικόν.

Moeris Atticiſta: Ἄχρι, ἄνευ τοῦ σ, Ἀττικῶς. ἄχρις, Ἑλληνικῶς.

Ammonius: Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ παντελῶς, ut Cl. *Valcken.* eo loco, & *Heinſ.* atque *Albert.* ad *Heſychium* emendant; nam *Schol. Vet.* & *Euſtath.* interpretantur *Homeri* vſ. *Il.* Δ. vſ. 542. *Ammonio* cit. διολε, καθόλε.

Heſychius quoque Ἄχρις .... παντελῶς, ſed diſtinguit Ἄχρι μέχρι. ἕως.

Etymologus Ἄχρι. ἕως.

Suidas. Ἄχρι. γενικῇ, ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως. Hic ergo non diſtinxit, aut legendum μέχρι; videtur enim ad analogiam reſpexiſſe, quam *Etymolog.* & *Euſtath.* dederunt iisdem verbis: Ἄχρι. ἕως, ὡσεὶ τὸ μέχρι ἐπίρρημα γίνεται. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ἢ μεταθέσει τοῦ ε εἰς α. Addit *Suidas:* Ἔστι δὲ ἢ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ καθόλε, διόλε, citatque eumdem *Homeri* verſum, quem *Ammonius* & *Heſychius.*

Thomas Magiſter: Ἄχρι ἢ μέχρι, Θεκνοῖδης ἀεὶ λέγει, ἐ μόνον ἐπαγομένε συμφώνε, ἀλλὰ ἢ φωνήεντος. οἱ δ' ἄλλοι, ἐπαγομένε μόνε φωνήεντος, ἢ μετὰ τοῦ σ, ἢ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν. οἷον, ἄχρις

ᾗ, ἧ ἄχρι ᾗ. Quid Viri dd. ad hos Auctores, & ad *Thucydidem* variis in locis notarint, excutere longum foret. Quamquam forte sola *Thomae* auctoritate, inprimis *Vaff.* etsi μέχρις in contextu retinuerunt, contra Codd. μέχρι ubique emendandum monent. Mihi cum *Oudendorpio* Praeceptore olim aestimatissimo ad *Thomam*, haud alia videtur differentia, quam quod μέχρις & ἄχρις ante vocalem nonnulli, illa ante consonam posuerint, id tamen non semper *Homerus* d. l. Ἄχρις ἀπηλοίητεν. *Iliad.* Ω. vs 128. μέχρις ὀδυρόμενος. *Odyss.* Σ. vs. 369. ἄχρι μάλα. *Il.* N. vs. 143. μέχρι θαλάσσης. sed & in fine versus, *Iliad.* P. vs. 599. ὅσσον ἄχρις, non diversa significatione, nam *Schol.* ἕως τέλους. Sic etiam *Antoninus* ratione scribendi variata, non significatione. C. IX. ἄχρις αὐτὸν ἔπαυεν ὁ Πυγασος. Cap. X. ἄχρι Διόνυσος παρῆεσεν cet. C. XI. ἄχρι μὲν ἐτίμων. ibid. μέχρις ἡ ... κατωδύρετο. paullo post μιστεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα. & mox ἄχρι πρὸς τὴν Θάλασσαν. contra C. XXII. ἄχρι αὐτὸς .... ἀνέλυσε. cet. Nec video, cur adposita litera in hac voce quidquam detrahat vel addat, propterea quod, ut monet *Eustathius* ad *Iliad.* E. vs. 100. eadem ratio est in μέχρις & μέχρι, quae in ἕτως & ἕτω, αὖθις & αὖθι cet. Idem observasse videntur *Lexicographi* & *Gloss.* consarcinatores: ἄχρις ὧδε, ἄχρι τέτε cet. *Lucian.* T. I. p. 137. ἄχρις ἂν λάθω. T. II. 409. ἄχρι πέρᾳ ... συνωφόρκει cet. Vid. *Reitz.* p. 520. ubi non solum a *Luciano*, sed & aliis ἄχρις ante vocalem eo, quo Noster usurpavit sensu, adhiberi exemplis comprobat. Adde *Plutarch.* in *Solon.* p. 82. E. Μέχρις ἂν λοιδῶσιν οἱ πολέμιοι. p. 95. F. μέχρι τὴν ἀκρόπολιν κατέχει. *Apollod.* L. I. c. VII. §. 2. μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν.

Multo plura huc transferre possem, quae de discrimine ἀντικρὺ & ἄντικρυς sive ut alii, quamquam hoc negat *Eustathius*, ἀντικρὺς vel ἀντιαρῦς, iidem scripserunt, tum quod frivola haec excutere taedet, tum quod illorum opiniones fere omnes contraxit *Nunnesius* ad *Phrynichum* p. 83. & 84. Huc autem redeunt, ἀντικρὺ significare *e regione*, *adversus*. ἄντικρυς, *palam*, *penitus*, cet. Verum, uti ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, h. e. φανερῶς, προδήλως, διαμπερές, *Homero Iliad.* Θ. vs. 361. T. vs. 453. & alibi, sic contra ἄντικρυς pro *e regione*, ἐξ ἐναντίας adhibetur, & revera contentio est de lana caprina, quidquid vel *Suidas*,

οἱ δὲ φασὶν ἀκριβέστερον, οἶμαι, λέγοντες, ὅτι μετὰ τὸ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρημένα δηλοῖ. ἄνευ δὲ τοῦ σ, οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας. *Phrynichus:* οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺς τιθέντες ἁμαρτάνουσιν, *Thomas M.* ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς ᾧ δή τισι τιθέμενον, ἁμαθές, & *Herodianus:* Ἀντικρυς ἔτηκεν ἡ καθέζεται, ὄχ ἁρπὶς, ἀλλ' ἀντικρὺ χωρὶς τοῦ σ. *Antoninus* habet C. XXIII. τὸ σπήλαιον ἀντικρυς Ἰταλίας, quod quis fecus, ac *e regione* interpretabitur? Illud σ haud alia de re, quam in ἄχρις & μέχρις, additum, propter fequentem vocalem. Quid? quod ne hoc quidem obfervant femper, unde liquet, perinde effe, utrum fcribas. *Plutarch.* in *Solon.* p. 93. D. ὁ Σόλων ἄντικρυς κατασὰς ἔτ' ἔπαθεν οὐδὲν, ἕτ' cet. *Schol.* ad *Thucyd.* L. II. 6. 88. ἄντικρυς δίοδ. Ἄντινυς, ἐντᾶυθα μὲν ἐξεναντίας.

Nullus enim fcriptor fui femper ita fimilis, ut non aliquoties extra idiomatis fui cancellos egrediatur, nec fcribendi rationem mutet. Sic apud Noftrum: ἐδυνηθη, & ἠδυνηθη. Ἐλάττων & ἧσσων. Ἐπέταττον & προσέτασσον. In uno capite μειοσῶν & μειλίττει. Sic εἰς & ἐς, σὺν & ξὺν faepe. Εὔξατο & ηὔξατο. Πρηὼν & πριών. Ἀιεὶ & ἀεί. In uno Cap. Αἰετὸς, ὑψιαίετος & ἀετός. Καὶπεὶ, καὶπὶ, καὶκεῖνος cet. καὶ ἐκεῖνος, Καὶ ἐπει cet. Ἀλλ' ἔφερεν, ἀλλ' εἰ, ἀπ' αὐτᾶ, μετ' ὀ cet. λὰπ ἄχθος μετὰ Ἑρωδ. cet. Paffim tertiis perfonis & dativis pluralibus addit ν, fequente vocali: ἐπεθύμησεν αὐτᾶς, ἐβρίψεν ἐν, κηδευσασιν ἐκ, faepe hoc negligit θυσας ἄχρι cet. & toties ν ante confonam, ὥρμησεν τὸν, ἀριστεύσιν τῶν, ἐτύχλνεν πάντα cet. ut ab ipfa auctoris manu effe, neque mutari debere, *Berkelio* vifum oportuiffet.

Quamquam in his multa librariorum incuriae adfcribenda confentio, certe in *Antonino*, cujus non pauca mutila idcirco vix reftitui poffunt, quod unus huedum Codex Mf. extet, e quo defcripfit *Xylander*, &, quamquam a vetuftate fefe commendat egregie, rariffimo & ante numquam ei vifo litterarum genere conferiptus, unde & hic, licet Graecarum litterarum peritiffimus, Librarii tamen manum nonnumquam non recte affequi potuit, quae quo magis animadvertimus, eo minus de diverfitate dialectorum, faepe in una litterula fita, judicari poteft.

Non

Non nego tamen, *Antoninum*, ut ſolent, quicumque alienæ opera vel in compendium redigunt, vel integra loca deſcribunt, ipſa ſcriptorum plerumque *Ionicorum* & poëtarum verba ſervaſſe, & hinc quidquam iis proprium contraxiſſe, unde *Ionismi* veſtigia, & forſan poëtica, in eo agnoviſſe hic illic indicavi, & quae mihi talia fuerunt viſa, ſuis locis notavi, ut illa repetere jam ſuperſedeam. Duo tamen praetermiſi, ut huc transferrem: ἠέρπω C. XVIII. quod *Ionicum* videtur, ubi *Ariſtoteli* & aliis ἀέρσω vocatur, & C.XXV. ἱλάσασθαι, quod a Poëta recepiſſe videtur, modo ne ſit a librario, cum C. XXV. ἱλάσασθαι exhibeat, quamquam ſaepius eum variaſſe vidimus. Sed ipſa haec variatio monſtrat, & eum pro diverſis, quos ſecutus fuit, ſcriptoribus, diverſum imitatum fuiſſe ſtylum, & de vera ejus lectione nos fore incertos, dum alterum vel plures Codices indulgeat fortuna. Ut vix tanti ſit, quod his immoremur, niſi de iis minus conveniſſet inter Doctos.

Horum omnium in priore editione nihil animadverterat *Berkelius*, praeter quod Τιτῆνας, quam vocem tum nimis poëticam pronuntiabat, in Τιτᾶνας mutaſſet. Poſtquam vero in ſua Ed. ad vocem ἔρισκεν offenderat *Munckerus*, & illud ἐπάϊξω dubitanter ex *Ionia* admittens praeter communem vel *Atticam* potius nullam agnoverat in Noſtro dialectum, in altera Ed. plures non *Ionismi* tantum, ſed & *Doricae* & *Aeolicae* dialecti reliquias detexiſſe ſibi viſus eſt *Berkelius*, renitente admodum *Munckero*, in ſecundis ad *Mythographos* curis, etiamſi *D'Orvillius* ad *Charit.* pag. 67. ſcribat, plura diverſarum dialectorum veſtigia ab *Antonini Interpretibus* recte animadverſa eſſe.

Alter itaque omnes aliarum dialectorum reliquias tollit, quas alter urguet acriter, cui adſentitur tamen non *D'Orvillius* tantum, ſed & *Koenius*. Ille Noſtrum αὖτις, quod quinquies, αὖθις ſemel adhibuit, *Ionicum* facit, me non invito, ſi ſit ab *Antonini* manu. Hic eidem idiomati adjudicat (ad *Gregorium* pag. 251.) ἐπάϊξω, κἠρ, Πολυδώρης, Τιτῆνας, ἔρισκεν, πέρτιας, ἰρὸν & αὖτις. *Berkelius Aeolicae*, Σμύρναν, Φημὶς & ἐθελήσειεν. *Doricae* ἔφασι & ἔφασαν, *Ionicae* vero τὰς ἵππους,

Πολυδώρης, παῖδα κῦρον, ὄρεσκεν, ἐπάϊσ⊖, Τιτῆνας, γενέων (γοε. νέων) γονέας, ἱρὸν, κερὰν.

Cum *Berkelianis* incipiemus, in quorum cenſum & altera veniunt. „ *Aeolicam* vindicas *Antonino*, (ſic *Munckerus*) „ quia dixit C. XLI. εἴγε ἐθεκήσειεν cet. Ergo cenſendum *Aeo.* „ *lice* quoque loqui *Platonem*, *Lucianum*, *Aelianum*, *Par.* „ *thenium*, aliosque complures, apud quos paſſim reperire „ eſt, Optativi aoriſtos primos iſtâ formâ. Audi non me, „ ſed *Etymol. Magni Auctorem*: Τίτειαν, ἀόρ.ς⊖ πρῶτ⊖, „ εὐκλικὸν Αἰολικὸν τρίτ⊖ προσώπ⊖ τ⊖ πληθυντικοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ τὸ τύ. „ ψαιμι, τύψειαν λέγουσι. Τὸ δεύτερον, τύψειας. Τὸ τρίτον, τύ. „ ψειε. Καὶ τῷ μὲν πρώτῳ χρῶν⊖ οἱ Αἰολεῖς, τοῖς δὲ λοιποῖς προσώ. „ ποις ἡ κοινὴ συνήθεια χ⊖μένη⊖. Ejusdem farinae eſt, quod „ a. c. 1. notas, *Aeoles* dicere ϑῆρες pro φῆρες, cum contrarium „ verum eſſe, liqueat ex *Euſtath.* ad *Hom. Iliad* pag. 76. & „ *Odyſſ.* 627. Ed. *Baſil.*" Illud tam in confeſſo eſt, ut vel tyrones non ignorent. Hoc arguit *Berkelii* feſtinationem, qua, ordine inverſo, contra mentem ſuam, verba diſpoſuit, ut in notis oſtendimus, ſed dubium hic, Φηρεὺς *Aeolicum* ſit, nec ne, in quo controverſiae cardo vertitur, ab ipſo *Munckero* non tollitur. *Aeoles* φ pro ϑ reponere, verum eſt, ut ante agnovimus, ſed idem, qui hoc docet *Euſtath.* ad *Hom. Il.* A. vſ. 268. eodem loco dicit: Ἰσέον δὲ, ὅτι ἡ τῶ ϑ μετάληψις εἰς τὸ φ, χ⊖μένη Ἀτθικῆς ποτε ἀμαλέκτ⊖ ἐστίν.

Verum etiamſi demus *Aeolibus* hoc magis eſſe proprium, an idcirco etiam nomina propria cum φ incipientia *Aeolicae* ſunt dialecti, qualia Φέρης, Φόρκ⊖, Φέρεσα, Φηγεὺς & plurima alia? Ab *Apollodoro* tamen ejusdem nomen Θυρεὺς vocatur. Sed nemo facile dijudicet, uter, *Apollodorus* an *Antoninus*, nomen illud rectius expreſſerit; in aliis enim, opinor, ſcriptoribus fruſtra illud quaeres. Eadem nomina diverſo ſaepe modo efferuntur Περσεφόνη & Φερσεφόνη & Φερσέφαττα. Ἕλλοι qui *Pindaro*, iidem Σέλλοι vocantur *Homero* Quae Noſtro Γαλαιθίας, ea *Libanio* eſt Ἀκαλανθὶς & *Lactantio Galanthis.* Νεόφρων *Antonino*, *Menophron* dicitur *Ovidio*, *Menophrus Lactantio*, & *Blias*, quae Liberali Βελίς. Quae Noſtro Θερίη, ea Na-

Naſoni ſcribitur *Hyrie*, &, ſi *Scholiaſtae* fides ſit, eadem, quae *Theocrito Idyll.* II. vſ. 6. Περιμήδη, *Homero* nominatur Ἀγαμήδη.

Σμύρνα, Cap. XXXIV. nomen eſt *Theiantis* vel *Cinyrae* filiae, & arboris, in quam mutata fertur. Hanc ſcribendi rationem quod *Aeolicam* faciat *Berkelius*, ſola nititur auctoritate, ad quam provocat, *Iſ. Tzetzae* ad *Lycophronem* vſ. 829. Forſan quod hic ita invenerat in ſcriptore *Aeolenſi*, qui tamen non ſuam, ſed & aliis Communem dialectum ſecutus fuit. Neque enim *Aeolice* ſcripſiſſe opinor τὰς ὁ. *Eſth.* C. II. c. 12. ἐν σμυρνίνῳ ἐλαίῳ, neque *Marcum Euangel.* C. XVI. c. 23. cum ἐσμυρνισμένον οἶνον dicat. In plerisque etiam *Hippocratis*, *Aretaei*, aliorumque locis diſerte legitur σμύρνα de unguento vel arboris illius lacrymis, probatque utrumque ſcribendi genus *Galenus*. Neque etiam *Sextus Empiric.* disquirendum cenſuit, Σμύρνα an Μύρρα, ſed Σμύρνα num Ζμύρια ſcribendum ſit. *Euſtath.* ad *Il.* T. vſ. 6. Μύρον τὸ πρῶτον ἀκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύρρας τῆ τὲ Θείαντος, nempe quod derivaret a μύρεσθαι h. e. κέεσθαι. At tum nomen acceperit, oportet, poſtquam in arborem eſſet mutata, cum ex fabulae tenore juxta Noſtrum & alios nomen ſuum dederit arbori. Melius quodammodo *Etymol. M.* auctor ἀφ' οὗ τὸ μυρίζω, μύρνα & σμύρνα, atque adeo pari modo, ac μικρὸς & σμικρὸς, quod Poëticum faciunt nonnulli, μίλαξ & σμίλαξ, μαράσσω & σμαράσσω, μάραγδος & σμάραγδος cet. unde *Euſtathium* fruſtra eſſe liquet, qui ad *Iliad.* B. 209. alterutrum ab altero verbo derivari voluerit. *Scholiaſtae Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 109. quamquam turbatus locus lectionem tamen confirmat: Κινύρα ... ἧς Σμύρνης θυγάτης Μοῖρα. *Apollodorus* etiam L. III. XIII. §. 5. Θόαντος (Θείαντος, ut jam in not. monitum) βασιλέως Ἀσσυρίων, (unde *Oppiano Halieut.* III. vſ. 402. κέρης δάκρυον Ἀσσυρίης Θειάντιδος) ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. Sic, quo pateat, promiſcue dictum, eadem, quae *Dionyſio Perieget.* aliisque, *Amazon* Σμύρνα vocatur, *Lesbonacti* dicitur Μυρίνα ἡ Ἀμαζών. atque adeo *Antonini* Σμύρνα *Scholiaſtae Oppiani* d. l. dicitur ἡ Μυρίνη, ubi tamen *Theodorus* ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν apud *Plutarch.* in *Parall.* p. 310. F. etiam Σμύρ-

ραν habet, & apud *Stobaeum* Serm. LXII.

Ἔφασε quod *Doricum* faciat *Berkelius*, recte eſt, ſed Capite illo XXXII. ubi *Nicandrum* poëtam *Ionicum* ſequitur, vix credendum, admiſiſſe *Dorismum*, cujus veſtigia nusquam alibi apud Noſtrum extant. Ut veroſimilius ex iis ſit, quae librario, non Auctori imputanda videntur, & aut cum *Munckero* ἔφασκε, aut cum Cl. *Ruhnkenio* ἔφρασε legendum. Hoc enim verbo utitur C.XI. & XXIII.

„ Ἀωριάζῃ tamen; nam C.XLI. dixit: ἔφασαν. Nempe (ſic „ *Munckerus*) ab ἔφασα vis eſſe tertiam pluralem?" oſtenditque eſſe, uti eſt, ab ἔφην, ἔφης, ἔφη cet. *Doricum* eſſet, ſi ἐφάσαν legeretur.

Ad *Ionicam* tandem devenimus, cui alia turpiter lapſus, alia rectius adjudicavit *Berkelius*. Nam *Ionismi* reliquias in Noſtro ſupereſſe, negare non debuiſſe *Munckerum*, juxta cum *Koenio* agnoſco: propterea quod idem *Munckerus Leucothee* pro *Leucothea* in *Ovidio* admittat eo, quod is *ſecutus fuit Poëtas Ioniciſſantes*; Nam hoc ſi in Latinum, cur in Graecum Graecos preſſe ſequi ſolitum, cadere non potuit?

Τὰς ἵππους *equos*, *Ionicum* facit *B.* auctoritate *Etymologi M.* Auctoris: ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνασι τῇ προφορᾷ, τας ἵππους, καὶ τὰς ὄϊς, καὶ τὰς βόας λέγοντες. Secus *Schol. Euripid. Phoen.* vſ. 3. Ἐθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τας ἵππας. *Salmaſ.* vero *Plin. Exercitt.* p. 660. „ *Dores* τὼ ἵππω „ & τὼ πῶλω dicunt de maſculo equorum genere, ut τὼ ἴλαφω. contra communis Graecia τὼ ἵππω appellat etiam equam „ feminam." *Schol. Theocriti* ad *Id.* I. vſ. 1. Ἔστι αὐτοῖς (ποιηταῖς) κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. De his dicendum, quod dixi ſupra, eo diverſae dialecto tribui, quia alter in ſcriptore *Ionico*, in *Dorico* alter, tertius in Poëta invenerit, Communis, qua utebantur omnes, ratione minus habita. Certe, quod alibi *Munckerus* animadvertit, *Palaephatus* τας Διομήδες ἵππους dixit pari modo ac Noſter aliquoties, qui prae-

praeterea Ursum, cui (C. XXI.) ἐμίγνυτο ἡ Πολυφάντη, τὸν ἄρκτον vocat: quemadmodum τὸν ἔλαφον, quod *Doricum* censet *Casaubonus*, *Attice* dictum ostendisse III. *Spanhem.* de *Praest.* & *Us. Num. Diss.* III. p. 164. jam monuit *Munckerus*. Quod ad alteram *Salmasii* Observat. attinet, Communi dialecto τὸ ἵππον etiam appellari equam feminam, minus satisfacit *Pausaniae*, ad quem provocat, locus. Ipse *Antoninus* exemplum praebet, Cap. XXX. Λύκοι ἐπιφοιτῶντες de feminis; nam ὤφειγον ΘΕΟΝ μέρος γάλα. *Aristoteles* apud *Gellium* L. XIII. c. 7. τίκτει δὲ ὁ λέων πάνυ μικρά. *Homer. Iliad.* P. vs. 133. & Σ. vs. 318. *Eustath.* Λέοντα τὸν νῦν οἱ παλαιοὶ τὸν Θήλειαν λέγεσθαί φασιν. Quod iterum Poëtis adjudicat *Schol. Theocriti* d. l. οἱ δὲ ποιηταὶ κ. ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, τὸ αἴγα λέγουσι.

Πολυδάρης C. XXXII. pro Πολυδάρας, *Ionicum* facientem *Berkelium* rogat *Munckerus*, „ quis dixit Πολυδάρη esse *Ionicum*? „ *Ioniſſat* ergo etiam *Apollodorus* L. III. c. 12. Καὶ γίνεται θυγάτης αὐτῷ Πολυδάρη. Ego *Atticum* potius dixerim. *Etymol.* „ *M.* Auctor: Ἄβρα τὸ κοινὸν. καὶ Ἀττικὸν, ἄβρη. Remanserint „ ista, & id genus alia ex *Ionismo* in *Attica* lingua. Una e- „ nim *Attica* olim & *Ionica* dialectus, ut inter alios notavit „ *Eustathius* ad *Dionys.* p. 109. Ed. *Steph.* Quod *Atticum* di- „ xi, in eo me confirmant etiam ista verba *Schol. Aristoph.* „ in *Plut.* A. III. sc. 2. Ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις· Ἀττικοὶ δὲ διὰ „ τὴν ἀθάρας, Αἰολεῖς ἀθήρας. ἡ δὲ κοινὴ διαλεκτος διὰ τοῦ α ἀθάρας.“ Hac de re post alios multa habet *Pierſonus* ad *Moer.* p. 184. Sed, licet variis exemplis probet, η pro α in quibusdam nominibus placuisse veteribus *Atticis*, nihil verius est, quam quod *Valckenarius* Vir Cl. ad *Theocritum* p. 204. notat, saepe difficulter constitui posse, η scripserint, an α, quod ex eadem voce Ἀθάρη derivat. In his etiam librariorum curam desiderari, mihi persuasissimum est, ut in ipso, quem testem citat *Munckerus*, *Apollodoro* liquet, cujus in loco illo Πολυδάρα diserte exhibet Collatio *D'Orvilliana*, quemadmodum contra I. I. c. VII. §. 2. Πύρρης pro vulg. Πύρρας. Potuerunt etiam, quod ait *Munckerus*, propria ejusmodi nomina ita efferri; nam, ubi *Apollodoro* Μεγαίρα, Ἠλέκτρα, Ἀγηρία, Ἥρα, Δηϊάνειρα,

νειρα, ſic contra Κλεοδώρη, Εὐδώρη, Πλησαίρη, Εὐαγόρη cet. ſcribuntur. *Nicandri*, quem Noſter ubique fere ſequitur, Μετάνειρα eſt. Is tamen ſcripſit *Ionice*. *Antoninus* contra Μεγανείρης: quemadmodum C. XXII. Διοπάτρης, C. IV. ἀγροτέρης, & quater in uno capite: Τιμάνδρης & Τιμανδρίδω, quae *Apollodoro* eſt Τιμάνδρα. Sed, unde rurſus liquet, de Auctore minus judicari poſſe, quamdiu plurium Codicum auctoritate deſtituamur, C. XXII. Εἰδοθέας & C. XXX. Εἰδοθέῳ habet, licet in utroque Capite unum ſecutus *Nicandrum*, in quo tamen ipſo varietatem deprehendes nonnumquam, ut in κόροι & κῆροι, ὄφεων & ὄφιος.

Κῆρον *Ionicum* agnoſco cum *Berkelio*. Eſt tamen, quod dubium me reddat, num ſit ab auctoris manu. Ter enim in illo occurrit, ſed, ubi eosdem *Ioniciſſantes* deſcripſit, duodecies κόρον & κόρην dixit, &, quod vix credendum, uno in loco varietas illa occurrit, C. XVII. Ἐὰν γεννήσῃ κόρῳ ... οἱ προηγόρδουν τὴν κόρην .. ἐξέτρεφον ὡς παῖδα κῆρον ... ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη .... εἶπως αὐτῇ κόρος cet.

Οὕρεσκεν eo damnat *Munckerus*, quia magis *Ionicum*, mutatumque voluit in ἔρησεν. Sed hoc eſt nodum ſecare, non ſolvere. Satius fuiſſet, hoc auctori e ſcriptore *Ionico* contractum agnoſcere. Certe *Hemſterhuſ.* ad *Heſychium*, cujus verba ad eumdem, quo hic *Antoninus*, *Minoa* reſpexiſſe conjicit, V. Θρώσκων κνώδαλα, nihil offenſus hoc *Antoninianum* ἔρεσκεν citat. Potuiſſet *M.* analogice agere, imperfectum eſſe τὸ ἐρέσκω; uti enim ab ἀερέω fit ἀερίσκω, ab ὀλέω ὀλίσκω cet. Sic facile ab ἐρέω ἐρέσκω deduci poſſet: quemadmodum vix video, uti alioquin locus, qui omnes, etiam *Galeum*, exercuit, expediendus ſit C. XXIX. ubi occurrit Θορίσκεσθ, quod a Θορέω pari modo derivo, quo ab εὑρέω, εὑρίσκω, a ῥύω, ῥύσκομαι. Sed illud *Ionismo* accenſeatur, quamquam & *Aeolibus* & poëtis ab aliis peculiare adjudicatur.

Ἐπαΐσσω pro φανερὸς *Ionibus* prae aliis proprium, Τιτῆνας & αὖτις itidem habeantur, per me licet.

Ge-

Γονέων „ qui *Ionicae* dialecti facit, sic rursus *Munckerus*, de„clinare nescit, cum vel praetextati norint, tertiam contracto„rum in genitivo plurali non pati contractionem. At γονέας „ pro γονεῖς C. XLI. Falsum: nec vola, nec vestigium compa„ret." Verum est eo capite non extare. Legitur tamen C. XXXIX. & sic C. II. τὰς ἀριστέας. C. XL. παρ' ἄνδρας ἀλιέας, quemadmodum eodem C. ἁλιεῖ, uti & C. XXX. & XXXII. τὰς γονεῖς. C. XLI. τὰς ἔφεις cet. Sed *Berkelium* fugisse videtur, hanc contractionem *soloecam* esse *Luciano*, ad quem *Graevius*, & alii alibi, luculenter ostendit, Veteres *Atticos*, quique eos fuerunt secuti, numquam γονεῖς cet. sed semper γονέας, ναυμέας, βασιλέας, φονέας cet. dixisse.

Κεφὰν, „ quod *Ionice* pro κορὰν esse dictum vult, utique C. „ XLI. reperitur, ἐξαλλάξασα τὸν ἑαυτὰ, καὶ τὸν κεφὰν τῆ κεφα„λῆς εἰς ἄνδρα, *mutato habitu, & tonso capillo, ut vir videre„tur.* Sed κεφὰν qui *Ionicum* vult esse, pro κορὰν, ille profe„cto cor non habet, & explodi aeque dignus, ac ille, quem „ *Var. Lectt.* L. XII. p. 17. exagitat *Muretus*, quod *Aristo„phanis* istum versiculum, Πώγωνα τίλλῃ κερέων ὑπ' ἀλέναις, „ verterit: *barbam velle a puerorum ulnis.*" Ita *Munckerus*.

Ἱρὸν C. XL. *Ionicum* est. Sed in *Xylandri*, quem unicum habemus ducem, editione, legitur ἶρον, unde, si quid mutandum, *Munckero* ἱερὸν mutare licuit eodem jure, ac *Berkelio* ἱρόν. Sed, uti in notis sensi, sic sentio etiamnum, lectum fuisse ἱρὸν, quod in nota non recte expressum est, vel junctim ἱρανήγαγον, ut alibi ἐντομαθύοντες: nam ἱερὸν ἤγαγον offendit quodammodo, & verosimilius est, auctorem dedisse numerum pluralem, uti enim repetitionibus gaudet, sic eodem capite: ἱερὰ προσήνεγκαν .... καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν. Ἄγειν probavi in notis, ἀνάγειν hoc sensu etiam probatur: *Act. Apostol.* C. VII. c. 41. ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.

Πόρτιας quod Cl. *Koenius Ionicum* faciat, miror; est enim Commune. Πόρτις contra, si hic dialectus quaerenda, *Ionicum*,

cum, ipso *Gregorio* teste: Ἡ κοῦτις τὸ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν.. ἴφιες ἔφις Ἰωνικὸν, ubi Vir Cl. ad hunc *Ionismum* probandum, ipse τὰς πόλις cet. ex *Herodoto* adfert. Idem *Gregorius*: Φαμὲν ἔν ὡς Ἰώνων ἐστι τὸ γράφειν καὶ λέγειν ἔφιος, πρίσεος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ μὲν οὖ λέγειν ὄφιος, πόλιος κοινὸν, τὸ δὲ ἔφεως, καὶ πόλεως Ἀττικόν. Saepius hoc urguet. §. XXI. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, οἷα τὸ εος προφερσιν, ἔφιος λέγοντες καὶ πόλεος. Paullo post: Ἔστι δὲ, ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τότῳ μάλιστα... πόλιος. *Schol. Diaconus* ad *Hesiod.* Scut. 285. Πόλις οὖ πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος Ἰωνικῶς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, πόληος. Est itaque Commune πόρτιας, *Ionicum* πόρτεας. Novi eumdem *Gregorium* & alios observasse *Ionibus* incontracta, quam contracta magis placere. Sed idem de *Atticis* vidimus paullo ante, & *Herodoteum* τὰς πόλις, πίσις cet. ostendit, contractionem *Ionibus* quoque fuisse adhibitam.

INDEX

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

Qui vel illuſtrantur, & tentantur, vel corriguntur.

A.

Aelianus. p. 154. 204. 251.
Aeschines *Orat.* 74.
Ammianus Marcell. 231.
Ammonius. 294.
Anthologia Gr. 81. 220. 228. 229. 231. 267. 276. 279. ter.
Antigonus Carystius. 193.
Apollodorus. 10. 11. 14. bis. 88. 115. 116. 117. 118. 135. 148. 156. 162. 164. 176. 205. 211. 223. 226. 234. 237. 246. 249. 250. 254. 256. 257. 272. 273. 275. 280. 281.
Apostolius. 124. 234. 266. 286.
Apulejus. 194. 235.
Aristoteles. 63. 100. 227. 286.
Arnobius. 282.
Arrianus. 40. 206.
Athenaeus. 3. 111.
Auctor *Orig. G. R.* 153.
Ausonius. 267.

C.

Catullus. 268.
Clemens Alex. 222.
Conon. 56.

D.

Didymus Ψευδώνυμος. 173.
Diodorus Siculus. 255. 260. 266.
Diogenes Laërt. 232.
Dionysius Halic. 202. 203.

E.

Ennius. 259. 282.
Etymologus. 192. 194. 199. 267.

EUDAEMON PELUS. *apud* EUSTATH. 292.
EUMENIUS RHETOR. 267.
EURIPIDES. 226. 286.
EUSTATHIUS. 241. 246. 247. 256. 257. 292. 293. 300.

F.

FESTUS. 4. 48. 49. 61. 76. 152. 196. 231. 235.
FULGENTIUS. 232. 268.

G.

GEMINUS. 209.
GLOSS. VETT. 63. 75. 79. 80. 122. 124. 149. 163. 165. 169. 186. 193. 205. 222. 223. 227. 242. 267. 278. 279. 280. 288. 293.
——— *Rutgerſii.* 132.
GREGORIUS CORINTH. 292. 293. 302.
——— NAZIANZENUS. 282.

H.

HERACLIDES PONTICUS. 4.
HERODIANUS *Gramm.* 293.
HERODOTUS. 57.
HESIODUS. 283.
HESYCHIUS. 6. 39. 40. 41. 42. 43. 63. 68. 69. 78. 79. 101. 131. 132. 147. 149. 192. 208. 209. 226. 259. 271.
HIERONYMUS. 42. 248.
HIPPONACTIS *Fragm.* 157.
HOMERUS. 9. 119. 206. 258.
HORATIUS. 186. 221. 284.
HYGINUS. 29. 31. 54. 55. 61. 86. 107. 116. 117. 134. 140. 165. 221. 226. 227. 232. 233. 234. 252. 258. 280. 283.

J.

JOANNES *Euang.* 284.
ISIDORUS. 207. 267.
JUDITHA. 43.
JULIUS FIRMICUS. 193.
JUSTINUS. 55.
JUVENALIS. 251. 252.

L.

LACTANTIUS, s. LUTATIUS. 4. 78. 111. 115. 134. 199. 210. 211. 213. 272.
LESBONAX. 299.
LIVIUS ANDRON. 61.
——— *Hiſtor.* 241.
LUCAS *Euang.* 42. 96. 284. 285.
LUCIANUS. 282.
LUCILIUS. 182.

M.

MARTIALIS. 231.
MATTHAEUS *Euang.* 285.
MENANDER. 4.
MOERIS ATTIC. 294.

Musaeus. 279.

N.

Nicander. 161.
Nonius Marcellus. 152. 230. 279. 282.

O.

Ovidius. 65. 66. 106. 107. 187. 202. 203. 213. 217. 238. 260. 265. 268. 273. 274. 284. 299.

P.

Palaephatus. 159. 227. 274. 283. 286. 299.
Panyasis *apud* Apollod. 222.
Paulus *Apoſt.* 42.
Pausanias. 117. 208. 214. 215. 249.
Petronius. 235. 278. 284.
Phaedrus. 4. 44. 230.
Pherecydes. 210. 252. 256.
Phile. 54. 55.
Phrynichus. 293.
Pindarus. 8. 227. 228. 252. 257. 261.
Plautus. 235. 262. 263. 267.
Plinius. 135. 227.
Pollux. 138.
Priapeïa. 275.
Propertius. 55. 227.
Prudentius. 235.

S.

Scholiastes Apollonii Rh. 174. 210. 215. 257.
—— Aristophanis. 256. 257.
—— Callimachi. 59. 231. 242.
—— Euripidis. 161. 226. 245. 264.
—— Germanici. 126.
—— Homeri. 68. 78. 79. 138. 207. 231.
—— Nicandri. 166.
—— Oppiani. 299.
—— Pindari. 63. 116. 138. 214. 215. 216. 226. 239. 255. 257. 258.
—— Sophoclis. 9.
—— Theocriti. 173. 195. 246.
—— Thucydidis. 295.
Seneca *Phil.* 158.
—— *Tragic.* 192.
Servius. 78. 152. 175. 226. 234. 235. 247. 273.
Solinus. 227.
Sophocles. 9. 240.
Sosipater. 45.
Stephanus Byz. 4.
Strabo. 4. 24. 155.
Suidas. 4. 286.

T.

Theocritus. 201. 228. 230.

THEODORUS *apud* PLUT. 299.
THOMAS MAGISTER. 294.
THUCYDIDES. 289.
TIBULLUS. 275. 283. 289.
TZETZES. 210. 232. 233. 252. 255.

U.

ULPIANUS. 253.

V.

VALERIUS MAXIMUS. 231.
VIRGILIUS. 132. 187. 191. 267. 284.

X.

XENOPHON. 155.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

Quae in

ADNOTATIONIBUS EXPLICANTUR.

A.

A in ι tranſit. p. 65.
Abigere partum quid. 231.
Abjicere & abigere partum. 231.
Aborigines. 202.
Abortivum ovum. 231.
Abortus quid. 230.
Acaſtus. 257.
Accentus in vocibus ſaepe variantur. 119.
Achaja duplex. 153. 154.
Actores plures. 256.
Adjectiva in αῖος plurimum comm. generis. 226. 229.
Adjectiva in ιος exeuntia non ſemper communia. 47.
Adorare & adulari. 241.
Aegina, ante *Oenone* dicta. 253.
Ἀεὶ πάρθενος, *virgo perpetua*. 267.
Aeolenſes ex variis gentibus conflati. 170.
Aeoles reponunt φ pro θ. 297. Optativi aor. 1. perſonam primam per εια efferunt. 297.
Aeolica dialectus antiqua eadem ac *Dorica*. 171.
Aethiopes κυάνεοι. 134.
Ἀγάλλειν quid. 269.
Ἄγαμος & ἀταύρωτος. 267.
Ἀγαμήδη & Πελμήδη eadem. 298.
Agathyrſi Apollinem Hyperboreum colebant. 129.
Ἄγγος, *urna*, *hydria*. 67. 68.
Ἄγειν σφάγιον, ἑορτήν cet. 270.
Ἀγήρων. 183.
Agnus generis comm. 196.
Agrii plures. 136.
Ἀγροτέρα Ἄρτεμις. 26.
Ἀδιάφθορος. 275.
Ἄζυγες βόες. 153.
Ἄθλος, ἆθλον. 86.
Ἀθρῶν Adverb. 162.
Αἰάκεια τὰ, Feſtum. 253.
Αἴγειρος quid. 145.
Αἰγιάλεια. 246. ejus adulterium. 247.
Αἰγίθαλος. 135.
Αἰγυπιός. 35.
Αἰγωλιός. 127.
Αἴθυια. 45. 100.

Αἴλουρος. 186. *felis*, κάτλος vel κάτλα. 193.
Αἶξ *Jovis* nutrix. 122.
Αἶξ νύμφη. 242.
Αἶξ ὁ, *capra*. 300.
Αἴρασθαι τίμων. 118.
Αἱρεῖσθαι στρατηγόν. 37.
Αἴσιος, ἐναίσιος. 48.
Ἀκακαλλίς. 194.
Ἀκανθίς, Ἀκανθυλλίς. 52. 53.
Alcynoë, *Cleopatra*. 16.
Ἀλιαίετος. 78.
Alites. 48.
Ἀλκαθόη. 65. 66.
Ἀλκαῖος & Ἀλκεύς. 13.
Ἀλκυών. 79.
Ἀμάπτειν τινα ἀπ' ἀνθράπων. 200.
Ἀμοιώσεις *Antigoni*. 3.
Amalthea capra. 242.
Ἁμαρτάδες, *meretrices*. 284.
Ἁμαρτάνειν, *scortari*. 284.
Ἁμαρτωλὸς, *meretrix*. 284.
Amasio asinus. 235.
Amasius quis. 235. pro *Catamito*. ibid.
Ambracia unde dicta. 24.
Ἀναβλέπειν εἰς τὸν ἐρανὸν, desperatorum est. 34.
Ἀνάγειν θυσίαν. 302.
Ἀναλύειν, *redire*, *resolvere*. 146.
Ἀ ἀπάλλειν. 68.
Ἀναπλήσας. 87.
Ἀνάπλεσθαι ἐν τῷ σκίλλῃ. 88.
Ἀναχεῖν, ἐκτείναι τὰς χεῖρας desperantis est. 34.
Ἀναφὴ quid. 273.
Anaxarete. 260.
Ἀνδραιῶν ὁ Ὀξύλος. 214.
Ἀνειπεῖν de responso oraculi. 10. 11.
Ἀνελεῖν pro μαντεύειν 10. Perperam *Jonicum* pronuntiat *Gregorius*. 292.
Angina omnium pecorum morbus. 152.
Ἀνὴρ οἰκετὴς, ἀνὴρ βασιλεὺς, ἀνὴρ φοιτὺς cet. 238.
Ἀνὴρ παρθένιος. 81.
Ἄνδρες βύκολοι. 238. ἁλιεῖς, μάντιες cet. 238.
Ἀνθίας, piscis. 55.
Ἄνθος. 52.
Animalium exuviae in lucis, templis vel atriis suspendebantur. 15.
——— in nominibus hallucinantur Interpretes. 100.
——— cerebrum non comedebant Veteres. 121.
Antigonus. 3.
Ἄντικρυς & ἀντικρύ. 295.
Antoninus & *Antonius* conf. 2.
Ἄντρον μελισσῶν. 122.
Aoristi primi Optativi persona prima in εια exit *Aeolice*. 297.
Ἀπάγειν pro ἀπάγειν εἰς ὕβριν. 95.
Ἀπό τινος γένος ἔχειν. 59.
Ἀπό τινος γένος εἶναι. 144.
Ἀπὸ passivo juncta. 83.
Ἀποδαίειν, *esse*, *evadere*. 66.
Ἀποδέχεσθαι & προσδέχεσθαι eodem sensu. 283.
Ἀποθνήσκειν. 16.
Ἀποινᾶν, χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere*. 259.
Ἀπολέγεσθαι, *recusare*. 104.
Ἀπόλλω & Ἀπόλλυμι. 196.
Apollo ubi natus. 236.
Apollo Hyperboreus ab *Agathyrsis* cultus. 129.
Apollini asinos immolabant *Hy-*

Hyperborei. 128. Caprae, boves & oves immolabantur. 129. Ab *Argivis* lupi. ibid.
Ἀποδολαὶ munera pauperibus missa. 41.
Aquilus color. 133.
Arceophon. 260.
Ἀργανθώνη. 174.
Ἀργεία. 246.
Argi plures. 150.
Argonautae Minyae. 172. 173.
Ἄρθρον, ἄρθρα. 278.
Ἄρκτος ἡ, *ursus*. 49. 138.
Ἀροτὸς, *sementis*. 91.
Ἄρπη. 131.
Ἀρρένες παῖδες. 114.
Arsinoe. 260.
Ἄρτεμις Ἡγεμόνη. 26. Ἀγροτέρα. ibid.
Articulum & articula. 278.
Ἀρχή. Οὐδὲ τῶν ἀρχῶν, *omnino non*. 179.
Asini *Apollini* ab *Hyperboreis* immolati. 128.
—— *Baccho* sacri. 129.
Asinus amasio quis. 235.
Ἀτκάλαβος. 162. 163. 164.
Ascanius fluvius. 175.
Asterie, *Ortygia* & *Delos*. 236.
Ἀστερίος & Ἀστερίων. 13.
Ἀτὸς & αὐτὸς conf. 168.
Ἄσυ de insula. 237.
Ἀταύρωτος & ἄγαμος. 267.
Attica dialectus & *Ionica* eadem olim. 211.
Attici ab aliis linguae formis non alieni. 290.
—— nonnumquam φ pro θ reponunt. 297.
Attici veteres non contrahebant. 302.
—— η pro α an nonnumquam reponant. 300.
—— tertiam pluralem plusquam perfecti per εσαν efferunt. 184.
Αὖτις *Ionicum*. 297.
Αὐτὸς pro ἑαυτῷ. 59. & ἀτὸς conf. 168.
Αὐτοὶ, *cives*. 219.
Αὐτόχθονες. 202.
Avis *Leucotheae*. 106.
Ἄφαια. 271.
Ἀφαιρεῖσθαι τινα τῆς ἀρχῆς. 243. 244.
Ἀφαίζειν. 21.
Ἀφροδιασὴς, *venerosus*. 117.
Ἀχρεῖος. 72.
Ἄχρι & Ἄχρις. 293. 294.

B.

Baccho asini sacri. 129.
Bacchus, *Dionysius*, non *Dionysius*. 232.
Bagoas Ochum felibus projecit. 186.
Βασιλέας, non βασιλεῖς, *Atticum*. 302.
Βιβλὶς, Βυβλίς. 196.
Boeus. 3.
Boves *Apollini* immolatae. 129.
Βυλεύειν δόλον. 32.
Βριτόμαρτις. 266.
Βύας. 70. 71.
Βυβλὶς, Βιβλίς. 196.
Bubo κακάγγελος. 109.
Βύζα & βύσσα ignotum vocabulum. 70.

Βάμακες. 121.
Βωμολόχοι. 121.

C.

Caenis. 114. 115.
Καθά, καθόσον, καθάπαξ. 53.
Καθαίρω & καθαιρέω differunt. 96.
Καθορμίζεσθαι. 251.
Καὶ abundat. 72. pro ἔν. ib.
Κακάγγελος. 109.
Canes pecori cuſtodiendo. 152.
Κάνθαρος. 149.
Caper, & Capra, *foetor alarum.* 187. Caper eſt hircus. ibid.
Κάπει, κάπί. 84. 131.
Capra *Amaltbea.* 242. 243.
Caprae *Apollini* immolatae. 129.
Carme. 266.
Καρπὸς τὸ ξύλον. 233.
Κατὰ θεόν. 87. Κατὰ θεῖον, καὶ δαίμονα cet. 8.
Καταβύειν. 121.
Καταιτεῖν γάμον. 7. λόγον. ibid.
Κατακλίνειν, *concubare.* 283.
Κατάρθωμα. 85.
Κάππα, κάππος, *catta.* 186. 193.
Cea & *Ceos.* 4.
Ceae Camenae, nacniae. 4.
Κεγχρίς. 64.
Κελεύοντες. 67.
Celeus. 160.
Ceos & *Cea.* 4.
Cephalus Deionis F. 272.
——— *Mercurii F.* 273.
Κεράμευς ἀμφὶ Θετταλοῖς. 148.
Cerebrum animalium non edebant Veteres. 121.
Κερκίς. 168. παλάδος. 169.
Cervus, *homo timidus.* 285.
Κευθμὼν τῦ κοίτης, *antrum Dictaeum.* 242.
Κέως & κᾶς differunt. 4.
Κηδεύειν verbum funebre. 265.
Chlamys differt a *Laena.* 157. Promiſcue adhibentur. ib.
Cinyras an *Thetas Smyrnae* pater. 222. 223.
Κίος urbs & fluvius. 175.
Κίστη. 64.
Cleopatra, *Alcyone.* 16.
Κλέπτης θεός. 106.
Κλίνη, *lectica.* 10.
Clytemeſtra, *Clytemneſtra.* 118.
Κνίζειν, κνυζᾶν. 41.
Κνιπλόγος. 101.
Coeruleus pro *nigro.* 132. *umbroſo.* 133.
Coï olim *Meropes.* 102.
Κοίτη, *luſtrum.* 59.
Κολοιός. 124.
Κολυμβᾶς. 62.
Κομεῖν. 9.
Cometes Stheneli filius. 247.
Κομίζειν V. funebre. 8. 9.
Concepta active. 231.
Conceptum alvo. Concepta ova. 231.
Concubinus. 235.
Concubitus Fluviis adſcriptus. 254.
Connubium, *concubitus.* 8.
Convenire in unum. 37.
Corinna. 3.
Coronabantur devoti homines. 58.
Coronides duae. 134.
Κόρη παῖς, κόρη παῖς. 114.
Κορυδός. 52.

Κοσμεῖν. 9.
Κῦρος an ab *Antonino*. 301.
Cretheis aliis *Hippolyte*. 257.
Κρημνάω & κρήμνημι. 97.
Κρίσα, Κρίσσα. 54. 56.
Κριστῖνος, Κρισαῖος. 54.
Κρωσσός. 175.
Κτίζειν πόλιν ἀπὸ πηγῆς. 59. 60.
Κυάνεος. 132.
Κυκεών. 162.
Κύκλος & κύκλον. 279.
Cullcum hoc. 279.
Culpa de violato pudore. 284.
Κυνάγχη etiam de hominibus. 152.
Curare funus. 8.
Κύσις quid. 278. seqq.
Κυχρεὺς & *Cychreus* scrib. 252.
Κῶς & Κέως differunt. 4.
Κῶς ἡ Μεροπὶς νῆσος. 102.

D.

Δάκτυλος & δάκτυλον. 279.
Dativo pro Genitivo uti antiquae declinationis est. 227.
Daunia. 202.
Daunius. 202. 203.
Daunus & *Japyx* an idem. 203.
Δὲ pro δὴ. 187.
Delos, *Asterie* & *Ortygia*. 236.
Dercyllus, scriptor. 16.
Deus de *Dea*. 190. 191.
Deus Furatrinus. 106.
Dii a *Titanibus* in *Aegyptum* fugati. 185. bestiarum formas adsumunt. 186.
Δηϊπύλη. 246.
Δηΐων & Δηϊονεύς. 272.
Δημήτηρ & γῆ eadem. 104.
Διαξάλλω σε ἐπὶ τοῦτο, εἰς τοῦτο, ὡδὶ τοῦτο, *de ista re te insimulo*. 258.
Dialectus *Dorica* duplex. 290.
——— *Attica* olim & *Ionica* eadem. 211.
——— *Ionica* & *Attica* olim eadem. 300.
——— *Sicula* quae. 291.
Diana ubi nata. 236.
——— *Agamemnoni* irata ob cervam ab eo occisam. 180.
——— *Dictynna* & *Fascelitis*. 184. Ταυροπόλος & Ταυρόπολις. 185.
——— *Laphria*. 269.
Δίκτυννα unde. 270. 271.
Dictynna Diana. 180.
Didymarchus. 3.
Didymus ψευδώνυμος. 173.
Διεργάζεσθαι, φονεύειν. 139.
Digitus & digitum. 279.
Dionysius, non *Dionysius*, *Bacchus*. 232.
Δίφρος ἁρμάτιος. 73.
Δοκεῖν, *putare*. 33. 34.
Δόλον βαλλόμενοι. 32.
Dorica dialectus duplex. 290. eadem quae vetus *Aeolica*. 171.
Draco, *homo insidiator*. 285.
Dracon viri nomen. 16.
Dryades. 207.
Dryantes plures. 98.
Δρυόπη. 212.
Dryopes plures. 22. 210.
Δρύοψ scrib. 211.

E.

Ἐγκέφαλος Veteribus quoque in usu. 120. ab ejus esu abstinebant. ibid.

Εδνα quid. 261. & φερναὶ differ. ib. 262.

Εἰδέη χάριν. 194.

Ejicere, *abortum facere*. 231.

Εἰναι γένος ἀπό τινος. 144.

Εἰπεῖν de oraculi responso. 11.

Εἰς τέλος, *perpetuo*. 42.

Εἰτελθεῖν pro μιχθῆναι. 280.

Εἰσίναι pro μίγνυσθαι. ibid.

Ἐκ νυκτῶν, *noctu*. 93.

Ἐκ δὲ σκέλος ἀνάπαλιν. 88.

Ἐκ τότε, *ex illo tempore*. 220.

Ἐκάτη. 193.

Ἐκβάλλειν, *ejicere partum*. 231.

Ἐκλαθάνεσθαι. 14.

Ἐκδοσαι & ἔχεσθαι conf. 167.

Ἐκξῆσαι πνα. 190.

Ἐκπίνειν, *ἀναχεῖν τὰς χεῖρας* desperantis est. 34.

Ἔλαφος ἡ, *cervus*. 139. 300.

Ellipsis praepositionis. 22. 58.

Ἕλλοι & Σίλλοι. 27.

Ἐν πολλῇ σπουδῇ τρέφειν. 92.

Ἐν τότῳ, *hoc tempore*. 220.

Ἐναίσιος, *αἴσιος*. 48.

Ἐνδεῖς *Chironis* filia. 252.

Ἐνδοπίρων. 205.

Ἔντομα θύειν, ποιεῖν. 29.

Ἐντός. 205.

Ἐξ οὗ, *ex quo tempore*. 220.

Ἐξαίσιος. 48. 184.

Ἐξαίφνης & ἐξαπίνης. 293.

Ἐξαμαρτάνειν, *scortari*. 284.

Ἐξαπίνης & ἐξαίφνης. 293.

Exsequi poenas, *ulcisci*. 234.

Ἐξυφαίνειν. 166.

Ἐπαΐσσος vox *Ionica*. 230.

Ἐπείναι pro ἐπίναι. 144.

Ephydriades & *Hydriades*. 207.

Ἐπὶ pro ἀπό. 23.

Ἐπὶ cum Genit. & Dativo, eadem significatione. 154. 155. Ἐπὶ τούτοις, *hac conditione*. 156.

Ἐπὶ τοῦτο & ἐπιτοαυτό. 36.

Ἐπιβαλλόμενον θάνατον. 32.

Ἐπίβουλος, *insidiosus*. 32.

Epicurei a *Lyctiis* projiciebantur μελιτώσις & μυίαις. 78.

Ἐπιεικής. 110.

Ἐπιμηλίδες unde. 207. etiam Ἐπιμηλιάδες. 208.

Ἐπιπλεῖν θαλάσσης. 205. *mari potentem esse*. 206.

Epitheta duo saepe uni substantivo junguntur. 228.

Ἔπτυψ. 80.

Ἐργάζεσθαι γῆν, *terram colere*. 104. θάλασσαν. ibid. μύδρον. 188.

Ἑρμῆς Ἔριος. 166.

Ἑρμαῖοι & χθόνιοι iidem. 166.

Ἔρις. 72.

Ἕρπος. 187.

Ἑρμῆς Ἐνάγιος, χθόνιος. 166.

Ἑρμῆς χρυσορράπις. 158.

Ἑρωδιός. 52. 101. 102.

Ἑρώμενα, *amiculae*. 235.

Ἔρωμενος Ἀφροδίτης, *puer Veneri dilectus*. 234.

Ἔτεσι, βιάσεσι. 17.

Esse, *edere*. 29.

Esse, Non esse, *vivere*, *mortuum esse*. 17.

Esse,

Esse, σωωσπάζειν. 275.
Ἐπιροιέρδρα & Ἐπροιέρδρα conf. 2.
Ἐπροιέρδρα & ἐπιροιέρδρα conf. 2.
Ἐπροῖα *Corinnae.* 3.
Eumeli plures. 120.
Euryſtheus. 218.
Euryti plures. 256.
Eurytion & *Eurytus* idem. ibid.
Eurytiones diverſi. ibid.
Εὐρυτίων ὁ Ἴφι. 255.
Eurytus & *Eurytion* idem. 256.
Εὐρώπη vel Εὐρωπία, *Nicandri* opus. 3. 213.
Ἔφασαν & ἔφασι an *Doricum.* 299.
Ἐφιστάναι, *ſiſtere.* 251.
Ἐφορμᾶν. 14
Ἔχειν χάριν. 194. γένος τινος. 58. ἀπό τινος. 59.
Ἔχειδε καλεπωτέρῳ δαίμονι. 199. ὑπ' ἀπιχνίας. 276. ὐ συμφορᾶις, ὐ κακῷ. ibid. ἐπὶ νόσῳ. ibid.
Ἔχουσι & ἐκδοσι conf. 167.
Exeſſe, *exedere.* 29.
Exilium poena olim homicidii. 255.
Exterraneus. 231.
Exuviae animalium in lucis, templis & atriis ſuſpendebantur. 15.

H.

Η pro α in quibusdam an reponant *Attici.* 300.
Ἥεροπος *Ionicum.* 296.
Ἦ μήν jurisjurandi formula. 6.
Ἡγεμόνη Ἄρτεμις. 26.
Ἡλέκτρας πύλαι. 221.
Ἡλικία. 138.
Ἡρακλεία, opus *Panyaſis.* 127.

F.

Facere nuptias, *concumbere.* 8.
Faſcelitis Diana. 180.
Felibus *Ocbum* projecit *Bagoas.* 186.
Feminarum nomina plurima in ω exeunt. 145.
Feſta aliorum celebrabant miſſi ab aliis gentibus. 5.
Fluviis concubitus adſcriptus. 254.
Fontes (in) mutatae Virgines. 254.
Funus curare. 8.
Furatrinus Deus. 106.

G.

Γαλανθιὰς an Γαλανθίς. 188.
Γαλεώτης, *ſtellio.* 192. 193.
Γαλῆ, *muſtela.* ibid.
Γάμος, γαμήλια ϑύειν. 7.
Γένεια, *malae.* 148.
Γένος ἀπό τινος εἶναι. 144. Γένος τινος & ἀπό τινος ἔχειν. 58. 59.
Γεφύνα. 111.
Γῆ & Δημήτηρ eadem. 104.
Γῆν ἐργάζεδαι, *terram colere.* ib.
Γηρυών, Γηρυόνης, Γηρυονεύς. 13. 27.
Gladium hoc. 279.
Glaucus & *Glaucon.* 256.
Γλήχων. 162.
Γονέας, non γονεῖς, *Atticum.* 302.
Graculus unde dictus. 124. diverſus a *monedula.* 125.
Graeca in ης primae ſimplicium,

cium, saepe primae & tertiae inflexionis apud Latinos. 107.
Grammatici Graeci caute legendi. 291.
Gratiam parem meminisse. 193 Gratias gratas alicui meminisse. ibid.
Gregorius de Dial. parum sibi constat. 292.
Γυμνὸς, *inermis*. 96.
Γωνὴ δίεσα. 168. πύρη. 239.

H.

Hamadryades, de quibusvis *Nymphis*. 208.
Hebe & *Hora* eadem. 282.
Helenae parentes incerti. 178.
Hellenismi exempla. 9.
Herculis Nom. antiquus. 227.
Hippolyte aliis *Chretheis*. 257.
Hircus, *foetor alarum*. 187.
Homicidii poena olim fuit exilium. 255.
Hora eadem ac *Hebe*. 282.
Humerum hoc. 279.
Hydriades & *Ephydriades*. 207.
Hyginus non aevi *Augustei* scriptor. 117.
Hyperboreus Apollo ab *Agathyrsis* cultus. 129.
Hyperborei ubi degerint, incertum. ibid. *Apollini* asinos immolabant. ibid.
Hypermestra, *Hypermnestra*. 118.

I.

Japyx & *Daunus* an idem. 203.
Jasius, *Jasius* & *Jasion*. 256.
Icarus, *Icarius* & *Icarion*. ibid.
Ἱερύσσεσθαι ἱερά τινι & τινος. 37.
Ἱερὸς σῦς quid. 15.
Ignis de *lumine*. 230.
Jovi Genit. antiquus. 227.
Ἰλάσσεσθαι Poëticum. 296.
Ἰλιεῖς *Ilienses*, sed feminae *Iliades*. 86.
In hoc i. e. *hanc in rem*. 221.
In unum convenire. 37.
Ἴναπερ i. e. ὅθιπερ. 29.
Inprolis & Inprolus. 268.
Ἰνὼ Λεύκοθέη. 107.
Ionibus contracta & incontracta adhibentur. 302.
Ionica dialectus & *Attica* eadem olim. 211.
Ionicae dialecti vestigia. 296.
Iphigenia immolata sit nec ne. 181. Quodnam animal pro ea suppositum. ibid.
Iphis. 260.
Ἱπποκλέας & Ἱπποκλῆς idem. 226.
Ἵππος ἡ, *equus*. 48. 139. an ex dialecto. 299.
Ἵππος ὁ, *equa*. 299.
Ἰρὸν *Ionicum* & Poëticum. 269. an ab *Antonino*. 302.
Ἰσηλικες unde. 138.
Ἴτυς, Ἴτυλος. 76. 81.
Ἰυγξ. 62. 63.

Juventa, juventas & juventus. 283.
Juventas dea. 282.
Ἰφιγένεια & Ἰφιάνασσα, cujus filia. 178. 179.
Ἰφικλῆς. 226.

L.

Laphria Diana. 269.
Λάφναξ. 10.
Λάρος. 45.
Leo, *vir fortis.* 285.
Λύκη insula. 183.
Leucotheae avis. 106.
Leucotheë & *Leucothoë* diversa. 107
Λέχος, *lectica.* 10.
Λέων ὁ, *leaena.* 300.
Λήθαργος. 152.
Λύκος ὁ, *lupa.* 300.
Λύκοι ἐπιφοιτῶντες, *lupi feminae.* 196.
Lupi ab *Argivis Apollini* immolati. 129.
Λυπήελα. 259.
Λύτρα. ibid.
Lycaon. 202.
Lycia Τρεμιλὶς dicta. 241.
Lycia unde dicta. ibid.
Lyra quis primus usus fuerit. 143.

M.

Magistri Graeci caute legendi. 291.
Μαγνησία. 150.
Μανάλιον. 154.
Μακάελος, *opulentus.* 225.
Μακάρων νῆσοι. 222.
Μαλιεῖς & Μηλιεῖς. 142.
Μάργαγδος, σμάργαγδος. 69.
Μαργάσω, σμαργάσω. ibid.
Μάελς, σμάελς. ibid.
Mediocritas, *vilitas.* 110.
Μέλειν & μέλλειν conf. 144.
Meliae & *Meliades.* 208.
Melissa Jovis nutrix. 122.
Μελισσέως παῖς *Jupiter.* 122.
Μελίτη fons. 238.
Μελίττειν τὴν μνῖαν projici. 78.
Μέλλειν & μέλειν conf. 144.
Meminisse honorum parem gratiam. 194. gratas gratias alicui. ibid.
Μενοικεύς & *Menoeceus* scrib. 252.
Μεταβαλεῖν absolute pro μεταβαλλῆναι. 141. 250.
Μεταμορφώσεις *Didymarchi.* 3.
Metanira. 160.
Μίτριος. 110.
Μίχελ & μίχελς. 293. 294.
Μηλιεῖς & Μαλιεῖς. 142.
Μῆλον βίπτειν. 5.
Μηλοβολεῖν, μήλοις βάλλειν, ibid.
Μικρὸς, σμικρός. 69.
Μίλαξ, σμίλαξ. ibid.
Μίλος, σμίλος. ibid.
Minerva artis textoriae inventrix. 166.
Minyae Argonautae. 172. 173.
Minyades Minyae neptes vel proneptes. 66.
Μίνω, Πύθω, Ἀπόλλω, Ποσειδῶν, cet. 196.
Μίσυη. 160.
Mnemosyne etiam *Moneta.* 61.

Μνημοσύνειν χάριν. 194.
Μνησῆρες. 199.
Monedula & Graculus diverſ. 125.
Moneta, *Juno* & *Mnemoſyne*. 61.
Μόχος, αἰδοῖον. 267.
Μᾶσαι. 60.
Μυγαλή. 187.
Μυΐαις ϗ μελίτταις projici. 78.
Mulier meretrix. 238. mulier ancilla. 239
Munychi plures. 98.
Μύρρα & Σμύρνα eadem. 225. 299.

N.

Naiades unde. 207.
Νεῖκος αἱρετωΐ πνι. 62.
Nepoti Genit. antiquus. 227.
Nereïdum nomina. 283.
Nervia & nerviae. 279.
Νῆστι μακάρων. 222.
Nicander. 3.
Nicocreon. 260.
Noctiluca, *Hecate*. 193. *Trivia*. ibid.
Νομέας, non νομεῖς, *Atticum*. 302.
Nomina plurima feminarum in ω deſinunt. 145.
——— eadem diverſe expreſſa. 298.
Nominativus ante infinitivum. 25.
——— abſolute poſitus. 80. 83.
Νόσος, *amor*. 225.
Νυκτικόραξ. 108. 109.
Nudus, *inermis*. 96.

O.

Ochus felibus a *Bagoa* projectus. 186.
Oculi caeſii vitioſis proximi. 105.
Oeneus regno exutus. 249.
Οἰνέη & Γερήνη conf. 111.
Oenone vicus. 248.
——— poſt *Aegina* dicta. 253.
Ὄγκος. 92.
Οἰκεῖα τὰ, *domus*, *patria*. 30. 31. 38. 39.
Οἰκεῖν & οἰκίζειν non ſemper differunt. 204. Οἰκεῖαζ ſitum eſſe. 205.
Ὀκνὸς & ἀστερίας idem. 50.
Ὁμηλικία & ἐμήλικες unde. 138.
Ὁμιλεῖν, μιχθῆναι. 43
Ὁμιλικία. 138.
Ὁμολογεῖν χάριν. 194.
Ὁμῶ, σωΐ. 127.
Ὀξυβοτονία *Boei*. 3.
Ortygia, *Aſterie* & *Delos*. 236.
Ὀρχεῖαζ in ſacris. 5.
Ὀρχίλος avis. 100.
Ὀρχομβός. 169. plures. 61.
Optativi aoriſti 1. perſona prima τύψεια, *Aeolicum*. Secunda & tertia communis. 297.
Oſcines aves. 48.
Oſſifraga. 46.
Ὄπ & ὄ, π male conf. 88.
Ὄτῳ pro ᾧπνι. Ὄπιση pro οἴσισι. 74. 75.
Οὔρεσκεν num *Ionicum*. 301.
Ovidius eamdem fabulam alibi

libi aliter narrat. 160.
Ovidius Ionicissantes poëtas sequitur. 299.
Ovum abortivum. 231. Ova concepta. ibid.
Ὄφεος *Ionicum*. Ὄφεως *Att.* Ὄφιος comm. 302.

P.

Παῖδες ἄῤῥενες. 114.
Παιδικὰ τά. 235.
Παίγνιον τινα ποιεῖσθαι, ἔχειν. 213.
Παίκτης. 137.
Παῖς κόρος, παῖς κόρη. 114.
Παῖσαι, παῖξαι. 137.
Πᾶν ὅσον pro σύμπαντα. 208.
Παυδάρεος, Παυδάρεως, Παυδάρης. 13. 70.
Panyasis scriptor. 222.
Παρὰ interdum idem, quod ὑπό. 159.
Παρὰ μέρος, *per vices*. 196.
Παραδέχεσθαι, *conditionem accipere*. 283.
Παρεῖναι pro παρελθεῖν. 56.
Παρελθεῖν, *ingredi*. 96. 123.
Παρέχω, *praesto*, *tribuo*. 283.
Παρθάων, Παρθάων, Παρθεὺς idem. 12.
Παρθένιος ἀνήρ. 81. 83.
Παρῆσαι, *ingressa*. 217.
Parvitas. 110.
Participium ἐλλειπτικῶς. 28. pro infinitivo. 26.
Patrona *Minerva*. 268.
Πατροπάτωρ. 248.
Peccare, *scortari*. 284.
Perfidia plus quam *Punica*. 262.
Πειραθῆναι & πειραθῆναι. 263.
Πέλεκυς. 79.
Pelles inter praemia victoribus proponebantur. 14.
Πελλός. 53.
Πέμπειν pro ἐπιπέμπειν. 72.
Πενέσται. 293.
Πένθος φέρειν. 18.
Perennis & perennus. 268.
Περίθλεπτος τῷ ὄψει. 150.
Περιμήδη & Ἀγαμήδη eadem. 298.
Περσεφόνη & Φερσεφόνη. 298.
Πηνειὸς & Σπερχειός conf. 22.
Phaëtontides & *Phaëtontiades*. 283.
Phalaecus tyrannus. 25.
Phoenices mercatura celebratissimi. 263. κάπηλοι dicti. 262. male audiebant ob lucri studium. ibid.
Πίηρ & Πιερός. 62.
Πίπτω. 101.
Pisces (in) Virgines mutatae. 254.
Πλεῖσα πεπίσθαι quid. 176.
Plusquam perfecti pluralis tertia in εσαν *Atticum*. 184.
Poena homicidii olim exilium. 255.
Poenas exsequi, *ulciscī*. 234.
Poenus Punior quid. 263.
——— *plane est*, quid sign. 262. 263.
Πόθος & φθόνος conf. 197.
Ποιεῖν ἱερά τινι & τινος. 37.
Ποιήσασθαι πλεῖσα quid. 176.
Πόλις de insula. 237.
Πόλεος *Ionicum*. πόλεως *Att.* πόλιος Comm. 302.
Πολυδώρη. 211. 212.
Polybypnus quid. 282.
Πορθούς, Πορθάων, Παρθάων, idem. 12.
Πόρπας non *Ionicum*. 302.

Πο-

Ποσειδῶ & Ποσειδῶνα. 196.
Πρεὼν, πρηὼν & πριών. 156.
Προάγειν & ἀποσάγειν conf. 225.
Procridis pater quis. 273. 274.
Projicere, de pariente. 232.
Προμαχῶν & Προμαχεών. 43.
Προτέλεσθαι & ἀποδέχεσθαι sensu eodem. 283.
Prosumnus quid. 282.
Πυγμαῖοι. 108.
Πύθω & Πύθωνα. 196.
Punica fides. 262.
Πῦρ de *lumine*. 230.
Πύργος, *turris*, *arx*, *urbs*. 99.

R.

Ῥαπίζω, *expalmo*, *alapo*. 158.
Relativum a praecedenti verbo pendet. 33. nonnumquam in casu ponitur, quo praecedens debuerat. ibid.
Res cibi, voluptatum cet. 84.

S.

Σαίνειν de quibusvis animalibus. 239. 240. quid proprie. ibidem. translate pro adulari. 241.
Salamis duplex. 260.
Scholiastae caute legendi. 291.
Scriptores non semper suam dialectum retinent. 295.
Σέλλοι & Ἕλλοι. 27.
Simplex pro composito. 168.
Simul, pro simul cum. 127.
Σίπυλος ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ Σίπυλον. 245.
Σκῆπτρον. 44. 45.
Σκιρτᾶν. 5.
Σμύρνα num *Aeolicum*. 298. & Ζμύρνα. ibid.
——— eadem ac Μύρρα. 225. 299.
Soloecismi usitati. 286.
Σορός. 223.
Σπάργανα quid. 124.
Species temporis Accusativo effertur. 32.
Σπερχειὸς & Πηνειὸς conf. 22.
Stella cometes. 239.
Stellio quid. 163.
Στῆσαι χορὸν ἐπὶ βωμόν. 5.
Stimulum hoc. 279.
Strymon femina ignota. 136.
Στρωμνή, *lectus*, *torus*. 10.
Στύξ. 140.
Sublimis & sublimus. 268.
Subsistere hostes, feras. 184.
Substantivo uni saepe duo junguntur epitheta. 228.
Συγγενέσθαι i. e. μιχθῆναι. 275.
Συγκομίζειν. 9.
Συμπαίκτρια. 136.
Συμπαίκτωρ. 137.
Συνάντομαι & συναντάομαι. 239.
Συνελθεῖν, μιχθῆναι. 8. 280.
Συνήθης. 137.
Συνήλικες unde. 138.
Synesis. 251.
Σύνομος. 44. 102.
Συνοικίζειν τινὶ θυγατέρα. 7.
Σύνοικος. 183.
Συντίθεσθαι ἀπό τινος. 8.
Συνφέρειν pro συνφέρεσθαι. 282.
Σύριγξ ποιμενική. 143.
Σῦρος ἀπὸ Φοίνικας. 262.
Sus, *homo indoctus*. 285.
Σῦς ἱερὸς quid. 15.

Σφαγὴ, *jugulum*. 169.
Σχοινεύς. 52.

T.

Tantali poena. 244.
Ταυροπόλις, Ταυροπόλος, *Diana*. 183.
Ταῦρος, αἰδοῖον. 267.
Ταὐτὸν, πικαπεχὰς, πηναχίσην, πολοιπόν. 36. 37.
Τε ἢ, καί. 20.
Telmeſſus mons *Lyciae*. 286.
Τέλος (εἰς) *perpetuo*. 42.
Terra olim in numero Deorum. 104.
Teumeſſus mons *Boeotiae*. 285.
Θάλασσαν ἐργάζεσθαι. 104.
Θάναπτι ἐπιβουλεύειν. 32.
Theias an *Cinyras Smyrnae* pater. 222. 223.
Θεμιτὸν quid. 288.
Θεὸς ὁ ἢ ἡ. 190. 191. ὁ Θεὸς *Dea*. ibid.
Θεὸς κλέπτης. 106.
Θεσσίτης & Θέσπιππος conf. 249.
Θεσπιεῖς. 86.
Θυσκεπεῖ unde analogice. 301.
Θύειν ἔντομα. 29.
Τίμεν αἴρεσις. 118. Τίμος, & πμὸς idem ac τιμὴ. 119.
Τιτῆνας *Ionicum*. 296.
Tonanti genit. antiquus. 227.
Τράγος, *Caper* & *hircus*. 186. *Foetor alarum*. ibid.
Τραχήλος, *os*. 193.
Τρεμιλὶς *Lycia* dicta. 241.
Τυφὼν, Τυφὼς, Τυφωεύς. 13. 1. 84.

Υ.

Ὑδελσὴς pro ὑδελσικός. 102.
Ὕλας. 173. 174. 175. Ὕλαν κραυγάζειν, & Ὕλαν καλεῖν. proverb. 179.
Ὑλοφάγος. 146. 147.
Ὑπροψία & ὑπωψία conf. 264
Ὑπερφυές. 56.
Ὑπὸ *propter*, pro ἐπὶ poſitum. 156.
Ὑποδέχεσθαι *accipere conditionem*. 283.
Ὑπορρίειν τινα quid. 184. idem ac τλᾶν. 88.
Ὑπεκκαῖειν τινα. 185.
Ὑπωψία & ὑπροψία conf. 264.
Ὑσσός. 164.
Ut pro ubi. 29.

V.

Venerari, *coïre*. 117.
Victimae coronabantur. 58.
Virgines in peſtilentia ex oraculo mactatae. 167. Voluntariae mortem obire debebant. ibid.
——— in piſces mutatae. 254. in fontes. ib.
Volturinus color. 35.
Vulpes, *homo callidus*. 285.

Φ.

Φ pro Θ reponunt *Aeoles*, & *Attici*. 297.
Φέρειν πίνθος. 18.
Φερναὶ & Ἔδνα differ. 261. 262.

Φερσεφόνη & Περσεφόνη. 298.
Φήνη, φίνις. 45. 46.
Φηοδός. 13.
Φθόνος & πόθος. conf. 197.
Φιλιάζειν. 43.
Φιμα pro φιμός. 279.
Φίνις, φήνη. 45. 46.
Φορκίδες & Φορκυάδες. 283.
Φῶκος. 253.
Φῶς accensum lumen. 276.

X.

Χαράδρα fossa. 136.
Χαραδελός. 108.
Χάειν μνημοδύειν, εἰδεῖν, ἴσχειν, ὁμολογεῖν. 194.
Χειμὼν tempestas. 175.
Χελιδοὶς & Χελιδών. 75.
Χθόνιοι et Ἐλένιοι iidem. 166.
Χλαῖνα Laena, differt a Chlamyde. 157. Promiscue adhibentur. 158.
Χοραγὸς ἄστρων. 5.
Χορεύειν in sacris. ibid.
Χορδὸς Bacchus. ibid.
Χρᾶν de oraculi responso. 11.
Χρήματι λέοντες, συὸς cet. 84.
Χρύσιος pulcher. 248.
Χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς. 158.

Ξ.

Ξύλον, arbor. 147.
Ξύλα καρπός. 233.

Ψ.

Ψαμάθαι duae. 252. 253.

Ω.

Ὥρα flos aetatis. 282. οἱ ἐν ὥρᾳ, juvenes. ibid.
Ὡρίων. 164.

CORRIGENDA.

In Contextu.

Pag.	28.	v. 8.	Ἀπόλλωνι l. Ἀπόλλωνί
	126.	1.	καὶ εἰσιν l. καί εἰσιν
	128.	9.	βό- l. βο-
	144.	10.	ἡ Δεῖνα l. ἡ δεῖνα
	188.	12.	τὴν dele τ
	192.	1.	ἐξητάτησεν. l. ἐξηπάτησεν
	242.	4.	κωὶ' l. καϑ'
	262.	7.	πίθει l. πείθω

In Notis.

Pag.	48.	penult. Non ſolum l. Non ſoli
	72.	23. *magna* l. *magnae*
	96.	b. ult. Ἐκαίργη l. ἑκαέργη
	116.	b. 31. non minus, l. non magis,
	126.	penult. Verſio: *Quod &* cet. l. Verſio: *Quod &* cet.
	256.	b. penult. Εὐρυτί τε l. Εὐρυτίων τε
	270.	30. ἱερανήγαγον l. ἱρανήγαγον
	281.	27. cum *Minca* l. cum *Mince*

Alia, praeſertim in accentibus, qui hic illic, poſt ultimam correctionem, quod atramentum non ſatis biberunt, exciderunt, admiſſa aequus Lector facile emendabit.

8-10-12

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

196201

Author Antoninus Liberalis

Title Transformationum congeries [Greek and L...];
ed. by Muncker, re-ed. by ...

Lgr.
A635M